

**”אינני יודע באילו כלי נשק ילחמו במלחמת העולם השלישית,
אבל במלחמת העולם הרביעית ילחמו במקלות ובאבנים.”**
אלברט איינשטיין

DD++ חלק שני: אחרי סוף העולם

מאת

מוטי ירדני

© כל הזכויות שמורות

המוטיבים לפי כרונולוגיית הפרקים

חלק שני: "אינני יודע באילו כלי נשק ילחמו במלחמת העולם השלישית, אבל במלחמת העולם הרביעית ילחמו במקלות ובאבנים."

פרק 1: "אדם כזה, מוטב שיהיה בפנים וישתיין החוצה, מאשר יהיה בחוץ וישתיין פנימה"

פרק 2: "כשנולד הכדור הראשון, מת הגיבור האחרון"

פרק 3: "במלחמה נהרגים הרעים והטובים כאחד"

פרק 4: "בשטח של מחלות העור, למשל, אנו יודעים את התשובות לכל השאלות פרט לשתיים: מה גורם למחלות עור ואיך מעלים להן ארוכה"

פרק 5: "איש מאיתנו לא חכם כמו כולנו יחד"

פרק 6: "אם אקבל מטלה לכרות עץ בשש שעות, 4 שעות ראשונות אקדיש להשחזת הגרזן"

פרק 7: "הדבר החשוב ביותר איננו היכן אנו נמצאים אלא באיזה כיוון אנו נעים"

פרק 8: "גם מסע בן אלף מילין מתחיל בצעד אחד קטן"

פרק 9: "בעצם קל לעשות את המעשה הנכון. הבעיה היא לדעת מהו המעשה הנכון"

פרק 10: "אולי הגענו לכאן בספינות שונות, אבל היום כולנו בסירה אחת"

פרק 11: "ישראל – גודלה כגודל מחוז ובעיותיה כבעיות יבשת"

פרק 12: "זה שיש לך ילדים לא הופך אותך להורה, כמו שזה שיש לך פסנתר לא הופך אותך לפסנתרן"

פרק 13: "לעולם אל תפריע לאויב שלך כשהוא עושה טעות"

פרק 14: "הכוח משחית, וכוח מוחלט משחית באופן מוחלט"

פרק 15: "מוטב להדליק נר מלבכות על החושך"

פרק 16: "עריצים תמיד נרצחים מאוחר מדי"

פרק 17: "אם דחקת את החתול לפינה, הפכת אותו לפנתר"

פרק 18: "נפוליון היה קיסר מוערך, שניצח את אויביו אחד אחרי השני, עד שנגמרו לו הצרפתים"

פרק 19: "בנפול המסמר נפלה הפרסה

בנפול הפרסה נפל הסוס

בנפול הסוס נפל האביר

בנפול האביר נפלה הממלכה"

פרק 20: "קיימות רק שתי שיטות בעולם להחלפת שילטון: האחת ע"י מנין גולגלות, והשנייה ע"י ניפוצן"

**"אדם כזה, מוטב שיהיה בפנים וישתין החוצה,
מאשר יהיה בחוץ וישתין פנימה."
לינדון ג'ונסון**

פרק 1

* תחילת קובץ *

ארצות הברית של אמריקה
דין וחשבון: מפקד השורדים בכדור הארץ
4 חודשים לאחר יום הדין

מאת: סמל קווין דייוויס

1 פברואר 2036

אמריקה צפונית – ארה"ב

גנרל סטיבן בייטס, 49
סמל קווין דייוויס, 22
רב טוראי גארי גיבס, 20
טוראי אלן הייג, 19
ג'ון קארטר, 39 אזרח, עובד תחזוקה
אליס פארקר, 28 אזרחית, מתכנתת מחשבים
מרסלה רודריגז, 52 אזרחית, עובדת משק בית

אמריקה מרכזית ודרומית:
לא זוהו שורדים

אירופה

לא זוהו שורדים

אפריקה

ג'ונתן מקמרפי
גיל: 44
לאום: ארה"ב
הכשרה: טייס צבאי, אסטרונוט, רופא כללי, קצין במארינס
מיקום משוער: דרום מערב אפריקה

גרטשן וולף

גיל: 39

לאום: גרמניה

הכשרה: אסטרונוטית, תואר בפסיכולוגיה, תואר בביולוגיה
מיקום משוער: דרום מערב אפריקה
סטטוס מיוחד: חשד מבוסס לבגידה, שת"פ עם הטרוריסטים מחוללי המלחמה

אוהירו נסומי

גיל: 41

לאום: יפן

הכשרה: אסטרונוט, תארי דוקטור באלקטרוניקה ובפיזיקה
מיקום משוער: מרכז מערב אפריקה

ג'ולי פיישר

גיל: 35

לאום: ארה"ב

הכשרה: אסטרונוטית, טייסת צבאית, תואר בכימיה, תואר בפיזיקה
מיקום משוער: מרכז מערב אפריקה

בושמנים

תאור: שבטים אפריקנים, ציידים לקטנים שמקום מחייתם הטבעי במדבריות קלהרי ונמיב. בעשרות השנים האחרונות קודמו לחיים מודרניים בעידודן של שלטונות נמיביה. נותרו מספר שבטים ששהו ביום הדין ממערב להרים במדבר נאמיב ושמרו באדיקות על אורח חייהם המסורתי.

סיבת השרידה: קרינה רדיואקטיבית שפסחה מסיבה אקלימית אקראית על מקום מחייתם.
כמות מינימלית: 350
כמות מכסימלית: 1250
הערכה מיטבית: 500

טרוריסטים

תאור: קבוצת טרוריסטים, כנראה מוסלמית רדיקאלית, שגרמה למלחמת העולם השלישית, והתארגנה לקראתה לשרידה ממושכת במקלטים מוגנים. יש להם אספקה רבה של מזון ונשק.

גברים:

כמות מינימלית: 12

כמות מכסימלית: 35

הערכה מיטבית: 20

נשים: 72 בחורות בגילאי 16 עד 22, כולן בתולות.

מיקום:

אתר הר טרחונה: כ-65 קילומטרים דרומית מזרחית לטריפולי, לוב. עשרות מטרים מתחת להר טרחונה נבנה מפעל ליצור נשק כימי בשלהי המאה העשרים, הפרוייקט הופסק בתחילת המאה הנוכחית תחת לחץ בינלאומי. המקום הוחזק להגנת השליטים מפני התקפה גרעינית. במקום זה שוהים מרבית הטרוריסטים עם הנשים. נמל סמוך לטריפולי: כמה קילומטרים מהעיר טריפולי, שנחרבה מפצצה גרעינית מדויקת, מקום עגינתה של צוללת גרמנית שנגנבה לפני 8 שנים ממספנה בגרמניה, וחומשה ב-16 טילים גרעיניים כנראה מקוריאה הצפונית. רובם שוגרו להצתת מלחמת העולם השלישית.

נשק וציוד:

בצוללת: נותרו בין אפס לשלושה טילים גרעיניים, בעלי ראש חץ בן מאה קילוטון. הערכה מיטבית: נותר טיל בודד. מספר כלי נשק אישיים.

במקלט בהר טרחונה: כלי נשק קלים (להלן: נק"ל) רובים - סבירות גבוהה לרובי סער מתוצרת רוסית, מקלעים, אקדחים, רימונים, מטעני נפץ, טילי כתף נגד מטוסים, טילים אישיים נגד טנקים, תחמושת רבה לנק"ל.

אסיה

מאט קרפנטר

גיל: 51

לאום: ארה"ב

הכשרה: טייס צבאי, אסטרונוט, מנהל בכיר בנאסא

מיקום משוער: אגן ספיק, צפון מזרח האי פפואה ניו גינאה

אן רידלר

גיל: 49

לאום: בריטניה

הכשרה: אסטרונוטית, תואר בכיולוגיה, תואר בגנטיקה

מיקום משוער: אגן ספיק, צפון מזרח האי פפואה ניו גינאה

יובל אלון

גיל: 46

לאום: ישראל

הכשרה: טייס צבאי, אסטרונוט, מהנדס אלקטרוניקה

מיקום משוער: אגן ספיק, צפון מזרח האי פפואה ניו גינאה

שבטים פפואנים

תאור: שבטים של ילידים מקומיים באגן ספיק בצפון מזרח האי פפואה ניו גינאה. אורח חיים קדום, מבוסס על ליקוט וציד אקראיים, וגינון ברמות בסיסיות ללא מיכון, זיבול או דישון. חקלאות מבוססת קרקעות 'שרוף וכרות' המניבות יכולים דלים וסוגי מזון מועטים. נותרו מספר שבטים שחיו ביום הדין במקומותיהם. מספר אנשים טיפוסי בכל שבט: בין 70 ל-150.

סיבת השרידה: קרינה רדיואקטיבית שפסחה מסיבה אקלימית אקראית על מקום מחייתם.

כמות מינימלית: 2500

כמות מכסימלית: 25000

הערכה מיטבית: 8000

אוסטרליה - אוקיאניה
לא זוהו שורדים

אנטרקטיקה

כללי: שלושה מדענים ששהו במעבדת מחקר ונלכדו בתחנה שלהם. מצב אספקה מעולה, מצב בריאותי מעולה.
צפי שרידה גבוה לעוד כשנה וחצי ללא סיוע חיצוני.

קרל גוסטבסן

גיל: 56

לאום: נורבגיה

הכשרה: טייס, מדען אקלים

פטר הודסון

גיל: 49

לאום: ניו זילנד

הכשרה: טייס, פיזיקאי, אגרונום

אמנדה סאליוון

גיל: 52

לאום: אוסטרליה

הכשרה: תואר בארכיאולוגיה, בגיאולוגיה, מומחית מינרלים

אזורים לא ידועים

כללי: צפי שרידה לאלמונים נוספים במקומות פזורים בכדור הארץ ללא מכה משותף אופייני. דפוסים אפשריים: תרמילים ששהו במקומות נידחים מיעוטי קרינה, מתבודדים תמהוניים, מוטציוניים בפני קרינה רדיואקטיבית, חסרי בלוטת המגן, תמהונים שחיו במקלטים ממוגני קרינה במקומות מבודדים.

כמות מינימאלית: 0

כמות מירבית: 2000

הערכה מיטבית: 300, במיקומים לא ידועים

צוללות מבצעיות

כללי: סביר שצוללות ששהו בפעילות מבצעית לא נפגעו במישרין מהמתקפה הגרעינית. הכמות המוערכת נעה בין עשרים לשמונים צוללות שחמקו מההדף, מהחום ומהקרינה הראשונית. מאחר והם היו חייבים לחזור לבסיסים ימיים לאחר כמה ימים ועד שלושה חודשים, סבירות נמוכה להניח שהצוותים הצליחו לשרוד את הקרינה השירית.

כמות מינימאלית: 0

כמות מירבית: 400

הערכת מיטבית: 40, במיקום לא ידוע

* סוף קובץ *

סטיבן בייטס סיים לקרוא את הדו"ח והניחו על מרכז שולחנו.

"בתוך המעטפה נמצא הנספח הסודי, סיר, " אמר קווין דיוויס, שעמד כל העת זקוף מול שולחנו של הגנרל.

סטיבן הוציא את חלקו החסוי של הדו"ח, וקרא אותו בעיון ובדממה עד תומו.

"עבודה יפה, סמל קווין דיוויס, " העיר.

"אני יכול לשאול אותך משהו, סיר? " שאל קווין.

"כן."

"ארצות הברית כבר לא קיימת. נשארנו בכל יבשת אמריקה שבעה אנשים חיים בסך הכל, שנמצאים כבר ארבעה חודשים מתחת לאדמה. אני לא מצליח להבין למה אנחנו עדיין שומרים על רשמיות, דו"חות מודיעין חסויים, היררכיה פיקודית נוקשה. מדוע? למה יש צורך במידע סודי בקבוצה של שבעה אנשים? ממי אנחנו מנסים להסתיר מידע בכלל?"

הגנרל היטה את גופו לאחור, ונשען בכבדות על משענת כיסאו הגבוה. שני מרפקיו נחו על משענות הכסא, ואצבעות ידיו היו משולבות. דרגות הגנרל שעל מדוי הבריקו בדיוק כמו ביום שענדו לו אותם לראשונה. הוא היה ממוצע קומה, בעל מבנה גוף רחב, שיער ראשו החל להאפיר בצדעיו, וקמטים דקים בצדי עיניו הכחולות שידרו עוצמה, נחישות, תבונה וניסיון חיים רב.

"שב, סמל קווין דיוויס, הגיע הזמן שנשוחח מעט."

קווין, בחור בעל מבנה גוף עגלגל, גוון עור כהה ושיער שחור קצוץ, התיישב על אחד משני הכיסאות שהיו בשני אלכסונים קלים מול מושבו של המפקד הבכיר במקלט הזה, הבנוי כמאה וחמישים מטרים מתחת לסלע יסוד קריסטליני, בהדום ההר המזרחי בשרשרת האפליצ'ים, ותחת טונות של לוחות פלדה, עופרת וקורות בטון בעובי של כמה מטרים.

"מדוע לפי דעתך ניצחנו במלחמת העולם הראשונה ובמלחמת העולם השנייה?"
קווין היסס מעט בטרם ענה. "כי היינו חזקים יותר מהאויבים שלנו?" הציע בזהירות.
סטיבן חייך. "ולמה נשארנו בחיים אחרי מלחמת העולם השלישית?"
"אינני יודע למה דווקא אנחנו זכינו להישאר בחיים, סיר, אמר במבוכה. "אני חושב שזה היה רק עניין של מזל שזו היתה התורנות שלנו לשהות כאן כשזה קרה."
"ולמה לדעתך אני משוכנע שננצח את המלחמה הבאה?"
"אינני יודע, סיר."

רמו דק של חיוך הסתמן בקצות שפתיו של הגנרל.
"סמל קווין דיוויס, אמר באיטיות, בקול נמוך ותקיף, מטעים כל מילה ושוקל אותה ומודד אותה, "היינו המעצמה מספר אחת בעולם, מפני שחשבנו כמו מעצמה, ופעלנו כמו מעצמה."
"כן, סיר."
"ואנחנו ננצח במלחמה הארוכה המתקרבת, מפני שאנחנו נמשיך לחשוב כמו מעצמה ולפעול כמו מעצמה."
"ברור, סיר."

"אל תשכח זאת לעולם!" הוא כמו סיים את המסר, אך המשיך מייד בכיוון נוסף. "אתה נשאר בחיים רק מסיבה אחת ויחידה, סמל קווין דיוויס. מפני שבדיוק בשעה המדויקת החלפת בתורנות את סמל טרוור וילסון. אלו היית מאחר למשמרת שלך בחצי שעה, הוא היה נשאר בחיים ואתה היית מת."
"נכון, סיר."
"ואם לא היינו מצייתים להוראות הצבא ומאיישים את הבונקר הזה ברציפות, לא היה נשאר זכר מאמריקה הגדולה. שום שריד ופליט."
"מדויק, סיר."

"בכל משבר עולמי פעלנו לפי הספר, ולכן השגנו את המטרות שלנו. תמיד התחלנו מהגדרת יעדים. חוקקנו את החוקים המתאימים, קבענו את הכללים ואת הגבולות. אספנו מודיעין, הקמנו צוותי משימה מקצועניים, הקצבנו משאבים מתאימים. היינו אלופי העולם בלוגיסטיקה, והבאנו למערכה את כל מה שהיינו צריכים להביא אליה. לא עיגלנו פינות, ולא אלתרנו. לא נרתענו מקשיים ולא נואשנו מכישלונות. לא נסוגנו בפני ביקורת חיצונית ולא נכנענו לביקורות פנימיות. שום דבר לא הרתיע אותנו ולא ירתיע אותנו מלבצע את כל מה שאנו מוכרחים לבצע."

"את כל זה אני מבין," אמר הסמל בהנהון, והפתיע את עצמו בתעוזה המשך דבריו: "אבל בכל זאת, מדוע אנחנו שומרים על היררכיה כל כך נוקשה של צבא ארצות הברית? הרי אין צבא יותר, אלא רק ארבעה חיילים ושלושה אזרחים. מדוע לא להודות בכך שהצבא לא קיים יותר? הרי אין משטרה צבאית שתשפוט אותנו במקרה של סירוב פקודה. הרי אתה באמת לא תכניס אף אחד לכלא במקרה של אי ציות. למה אנחנו משלים את עצמנו שעדיין אנחנו צבא מפואר ומנצח, כאשר המציאות היא שנותרנו בחיים במקרה, ואנחנו כלואים עמוק באדמה ולא יכולים להוציא את האף שלנו אפילו כדי לנשום אוויר צח? למה אנחנו לא מסוגלים להודות שהפסדנו במלחמת העולם השלישית? ומאיזו סיבה אנחנו לא יוצאים מן המקלט הזה, כאשר הגלאים מוסרים נתונים שמאפשרים לנו לחיות בבטחה מחוץ לבטן ההר?"
אפו של הגנרל החל להאדים, וקווין כבר החל להצטער על הישירות של המשפטים ששוגרו לחלל החדר ממעמקי בטנו במקום ממוחו.

"סמל קווין דיוויס, התיז בזעף, "אם תמשיך לדבר כך, וגרוע יותר - אם תמשיך לחשוב כך, אנחנו באמת עלולים להפסיד את המערכה! כל עוד אנחנו בחיים ואנחנו חופשיים, לא הפסדנו! אנחנו יודעים מיהם האויבים והיכן הם נמצאים. הגדרנו לעצמו יעד. אנחנו כעת פועלים לפי הספר, וממשיכים לציית להוראות ולנהלים שנכתבו על ידי מומחי צבא ארצות הברית. אלה ברורים ביותר: רק חמישה חודשים אחרי מלחמה גרעינית טוטאלית אנחנו יכולים לצאת מן המקום הזה, בכפוף לנתונים שקוראים הגלאים שלנו. אתה מבין את זה? שני תנאים צריכים להתקיים כדי שנצא מהמקום הזה: אישור מן הגלאים וחמישה חודשי שהות. נכון לעכשיו התקיים רק תנאי אחד, ולכן אנחנו עדיין פה! זו היתה וזו תהיה הגדולה שלנו כמעצמה, אנחנו לא משנים את הכללים לפי תחושות הבטן של כל סמל ינוקא! אמור לי, אתה מוכן לקחת על עצמך אחריות שנצא החוצה, ונתפוס איזו מחלה שאין לנו מושג עליה, מבלי שיש לנו כאן רופא, ואין לאיש מאיתנו מושג איך להירפא ממנה? ומה הקשקושים המטופשים האלה על הפסד במלחמה? מישוה בכלל יכול לנצח בהשמדה מוחלטת כזאת? היום אנחנו רק בתחילתה של מלחמת העולם הרביעית, וכבר אתה מביע דעות תבוסתניות? ובקשר למשפט צבאי, משטרה צבאית ומעצרים. אמור לי, אתה מתכוון להתמרד או לסרב לבצע הוראות?"
"לא, סיר," נחפו קווין לענות. הוא היה המום מן ההתקפה, ובלבו חש הקלה שהיא הסתיימה בשטיפה מילולית בלבד. "אני מבין הכל, סיר. העניין הוא..."
"כן?"

"אני לא מצליח להסביר את כל הדברים האלה לשלושת האזרחים. ג'ון קארטר מתפקד בסדר גמור. מרסלה עושה את עבודתה בשתיקה, ואנחנו יודעים שהיא סובלת ומייחלת לרגע שנצא החוצה. אבל אני מתקשה יותר להרגיע את אליס. אתה מכיר אותה, היא בעלת מזג סוער, קשה לשלוט עליה, והיא פותחת את הפה ואומרת כל

מה שעולה בדעתה בלי מורא ובלי חשבון. והיא כבר אמרה שהיא לא כפופה להוראות הצבא, ובקרוב היא מתכוונת לצאת מכאן."

"אף אחד לא יוצא מכאן כל עוד אני לא מאשר את זה," גיחך הגנרל. "ובקשר לאליס פארקר, החתיכה המחוספסת הזאת, אל תדאג. אם אתה לא תצליח לרסן אותה, אני אשמח לעשות את זה." קווין השפיל לרגע את מבטו מטה, והחליט להמשיך לשוחח על כל הנושאים שהטרידו אותו ומעולם לא הזדמן לו להשתתף בשיחה כה בלתי פורמאלית עם הגנרל הנוקשה. "סיר... יש לי עוד כמה נושאים להבין..." "קדימה, פתח פ"ך."

"השאלה שאני חושב עליה כל הזמן, היא מה יקרה לנו? מה בעצם העתיד שלנו, של שבעה אנשים שנשארו משלוש מאות וחמישים המיליונים שנספרו בין רגע? איך נוכל להקים מחדש את המדינה המפוארת שלנו?" הגנרל לטש בו מבט חודר. "מאיזו בחינה אתה שואל?"

"מבחינת המספר שלנו... כלומר, איך נתרבה? איך נקים את הדור הבא? איך נוכל לכוון חברה בלי נשים מסוגלות ללדת? מרסלה מבוגרת מדי, ולא יכולה ללדת. רק אליס בגיל מתאים ללידות, אם בכלל היא תהיה מעוניינת ללדת, ועד כמה שאני מכיר אותה זה בכלל לא פשוט לשכנע אותה לעשות משהו בלי שהיא רצתה בכך מלכתחילה, ואפילו אם היא תיכנס להריון - אינני יודע ממי - אז היא תוכל ללדת שלושה, מכסימום ארבעה ילדים, ואז מה? אם חושבים קדימה, כנראה נגזרה עלינו כליה מפני שלא נוכל להתרבות." "סמל קווין דיוויס, אתה בטח מבין שאתה לא יודע הכל, אלא רק מה שאתה צריך לדעת," אמר סטיבן בייטס. "אני יכול להבטיח לך שהדורות הבאים שנקים במדינה המפוארת שלנו לא תלויים כהוא זה ברצונותיה או כוונותיה של האזרחית אליס פארקר, עם כל הכבוד שלי אליה. היא בחורה מוכשרת ואינטליגנטית, אבל היא בכלל לא מהווה משקל או פרמטר בעתידה של אמריקה, המעצמה מספר אחת בעולם." "אז זה העניין, סיר, זו בדיוק השאלה הבאה שלי. מדוע אני לא יודע את הדברים האלה? מדוע הסודיות והמסתורין? למה אינך משתף אותנו בכל הידע שלך? לא מגיע לשאר ששת האנשים במקלט הזה לדעת כל מה שאתה יודע?"

הגנרל כמעט התפלץ. "ברור שלא!" הוא הזדעזע עמוקות לעצם המחשבה הנואלת. "יצאת מדעתך? ממתים מספקים לכל האנשים את כל המידע? אתה מסוגל לשער איזה תוהו ובוהו עלול להתחולל במקרה כזה? תאר לעצמך שאתה מגלה לאזרחית מרסלה רודריגז כל מה שאתה יודע, לא כל מה שאני יודע. יש לך מושג איך היא תגיב? היא אשה טובת לב, חרוצה וממושמעת, אבל תמימה ופחדנית. כאשר היא תגלה את כל האיומים שעדיין קיימים עלינו, על היכולות של האויבים, אתה מסוגל לנבא מה יהיה מצבה הנפשי? יש לך פסיכולוג בסביבה לספק לה? אתה זוכר כמה זמן היא בכתה אחרי יום הדין?"

"כן, סיר, היא לא הפסיקה לבכות חודשיים רצופים." "ואתה עדיין מציע לי לספר לה שאנחנו יוצאים לקרב? אתה רוצה שהיא תתחיל סיבוב נוסף כזה?" "לא, סיר. אני בכלל חושב שלא נשארו לה יותר דמעות." "אז אתה עדיין מאמין בהעברת ידע לכולם?"

"לא, סיר, אתה צודק," נאנק קווין, "אבל כאן בדיוק נעוצה הבעיה שלי... רק אתה באמת יודע הכל, כי כולנו מדווחים בנפרד רק לך... אבל, מה אם יקרה לך משהו? אם חס וחלילה תהיה לך תאונה או מחלה? אני כרגע הסגן שלך מתוקף דרגתי, למרות שאינני קצין אפילו, ואני אצטרך לתפוס את תפקידך כמושל בפועל של המקלט הזה, ובעצם של כל מה שנשאר מאמריקה הגדולה... ומה אני יודע? כמעט כלום..." הגנרל הזדקף ותופף באצבעותיו על משענות הידיים.

"כל מה שאני יודע, סמל קווין דיוויס, נמצא בתוך חדר הכספת שמאחורי," והוא הצביע על דלת פלדה שהיתה מאחורי כתפו. "במקרה שאני אעדר מהסביבה, אתה, ורק אתה, תכנס פנימה, תקרא את כל החומרים ותדע כל מה שאתה צריך לדעת."

"אבל איך אני אדע להיכנס פנימה? רק אתה מכיר את קוד הכניסה."

"סמל!" רעם עליו הגנרל במפתיע, "מתי קראת את ההוראות השגרתיות של המקלט הזה?"

קווין התכווץ בכיסאו. "ההוראות השגרתיות? אינני חושב שקראתי אותן אי פעם..." "לכן השאלה האווילית הזאת! אחת לששה חודשים על כל חייל לקרוא ולהתעדכן בהוראות, ושם יש הנחיות לכל דבר שאתם צריכים לדעת! אם היית קורא את הנהלים כפי שהיה עליך לעשות, היית יודע בדיוק מה לבצע בהיעדרי. במקרה כזה היית צריך לפתוח מעטפה סגורה וחשאית, שרק בהוראות שלך יש מידע על מיקומה, ושם היית מוצא את הקוד לפתיחת הכספת. אחרי השיחה הזאת אתה מוודא אישית שכל אחד מהשישייה קורא וחותם על כל ההוראות השגרתיות!"

"כן, סיר," מלמל קווין.

נשמעה דפיקה בדלת חדרו של הגנרל.

"היכנס, רב טוראי גארי גיבס," קרא הגנרל.

הדלת נפתחה, וחייל גבוה וצנום, קרח ומגולח למשעי, נכנס פנימה. כאשר הבחין בקווין היושב קפא על עומדו.

"סמל קווין דיוויס בדיוק עוזב," אמר הגנרל. קווין הנהן בראשו, קם ויצא החוצה.

"שב," הורה סטיבן לגארי. "איזה חדשות יש לך?"

"חדשות טובות, סיר," אמר גארי. "הצלחנו לפענח את המסרים המוצפנים של האסטרונאוטית ג'ולי פישר." הוא הושיט מעטפה חתומה לעבר הגנרל. זה האחרון פתח אותה וקרא את התוכן ביסודיות.

"מעולה!" שיבח הגנרל, קורן מסיפוק. "זה רק מחזק את מה ששיערנו מן המקור האחר שלנו. דרך אגב, אתם עובדים על הפענוח הזה כבר למעלה מחודש וחצי. מה היתה פריצת הדרך?"

"אני מוכרח להתוודות, שהצלחנו לפצח את הצופן רק בזכותה של אליס," אמר גארי. "הבחורה הזאת, עם כל הקשיחות והדעתנות שלה, היא פשוט גאון אמיתי. ללא ההברקות שלה לא הייתי מצליח לפענח את שלושת המסרים המעורבלים של ג'ולי."

"אני דווקא סברתי שאתה תצליח במשימה הזאת, מפני שברקורד שלך אתה פריק של תשבצים, ובתיק האישי שלך כתוב שזכית בתחרויות נוער בצעירותך," העיר הגנרל.

"נכון, בתשבצים אני מנצח אותה בקלות, אבל רק בתשבצים," הנהן גארי. "מגיל שבע אני פותר תשבצים. תשבץ שהיא תפתור בשעה אני אסיים בשלוש דקות. אבל בתחומי ההתמחות שלה היא עולה עלי. הבעיה היא שמומחה בתשבצים לבדו לא היה מספיק לפענוח הצפנים של ג'ולי. מתברר שאליס היא גם מתמטיקאית מעולה, והיה לה גם רקע כללי בתורת ההצפנה, אולי היא למדה את זה באוניברסיטה. בכל אופן, היא הצליחה להבין את כל הטכניקות של האסטרונומיט ג'ולי. נראה לי כאילו היא ניסתה לחשוב כמוה. הבוקר היא אמרה שהיא מקווה להיפגש יום אחד עם ג'ולי, ולתת לה חיבוק ונשיקה."

"אני מבין שאתה היית רוצה בעצמך לקבל מאליס את החיבוק והנשיקה, לא כן?" חייך הגנרל.

"בטוח!" פלט גארי לאלתר. "בהתחלה התערבנו שלושתנו מי יהיה הראשון שיצליח להתיידד אותה, אבל עם הזמן הבנו שאנחנו חולמים על אוטופיה. אנחנו מתחרים עכשיו על הראשון שיזכה ממנה לקצת אהדה, חיבה או חיוך. אני די מעריץ את הבחורה הזאת, אבל היא עצמה לא מחשיבה אותי יותר מגרגר אבק."

"את מרבית בני האדם היא לא מחשיבה יותר מגרגר אבק," פלט הגנרל. הוא שב לעיין במסר המפוענח. "לפי הכתוב, מסתמן שכל המהומה תתחיל בערך בעוד כחודש מהיום."

"תיאורטית זה נכון, אבל אי אפשר לדעת בבטחה ששלושת האסטרונומיטים שבפפואה יפענחו את המסר הזה. רק אם הם יצליחו ויבצעו את הכתוב, יהיה רעש גדול."

"אני מוכן להמר על כך שהם יצליחו. ג'ולי עצמה מאמינה שהם יצליחו לפענח את המסרים שלה, מפני שהיא שתלה להם כל מה שהם צריכים לדעת. אני סומך על האינטליגנציה של האשה החכמה הזאת."

"זה יכול להיות, אבל לא היה עדיף שאנחנו נעזור להם? אנחנו שומרים על דממת שידור מוחלטת. לא הגיעה השעה לסיים אותה, ולספר לצוות בפפואה מה שאנחנו יודעים?"

הגנרל לא האמין למשמע אוזניו. "אתה בתחילתה של מלחמת עולם, לעזאזל!" נבח בכעס. "טעות מטופשת אחת ואתה מפסיד! אנחנו לא משדרים לאוויר בשום מקרה ובשום תנאי, ברור?"

"איך נקלוט בדיוק את הרעש הזה, כאשר יקרה?"

"רב טוראי גיבס, אינך צריך לדעת שום דבר מעבר למה שאתה יודע כעת. מכל מקום, הרעש הזה שדברת עליו, יהיה הניצוץ הראשון של המערכה," סיכם הגנרל. "ואנחנו הולכים לנצח את המלחמה הזאת, ולהקים מחדש את אמריקה הגדולה."

"כן, סיר."

"עוד משהו?"

"לא סיר. רק להזכיר לך שמרסלה סיימה להכין את ארוחת הערב, ומזמינה את כולנו לחדר האוכל."

"הערב אני אוכל בחדר, מסור לה שלא אגיע לחדר האוכל."

שטחו של המקלט הזה השתרע על פני שלושה דונמים בלבד, שהתחלקו על פני שלוש קומות. בכל קומה היו חדרים, מעבדות, אולמות ומחסנים שנועדו לאכלס בשעת חירום עד כמאתיים אנשים, שיהיו תחליף חירום למקלט הפיקוד והמידע שנבנה תחת הר צ'ייאן, הסמוך לקולוראדו ספרינגס. תחת הר צ'ייאן נבנה המקלט הגדול והמוגן ביותר שאמור היה לשרוד במלחמה גרעינית טוטאלית, ובו רכזו האמריקאים את מיטב אנשי הצבא, מכל הזרועות החיוניות - של חיל האוויר, החלל, בקרת הטילים האסטרטגיים, השליטה והבקרה - סה"כ כמאתיים בני אדם בחמישה צוותים שונים בני ארבעים איש בכל צוות. למרבה האכזבה, הטיל הראשון ששוגר במטח התגובה לעבר שיטחה של ארצות הברית כוון בדיוק לבונקר תחת ההר הזה, וכל המקלט הזה הושמד כליל ברגע הראשון מפגיעה ישירה של ראש נפץ בעוצמה של עשרה מגהטון, עוצמה שלא שיערו כמוה כאשר תכננו את המבנה הזה. אבל על מקלט החירום השני, שהיה מיועד לשמש כגיבוי חירום למקרה הזה בדיוק - של אבדנו של הראשון - איש לא ידע על קיומו, פרט לבודדים שבנו אותו והיו שותפי סוד. וזו הסיבה שהוא ניצל ממהלומה מכרעת על ראשו, והגן בהצלחה על אוכלוסייתו האנושית מפני ההשמדה שהתחוללה בחוץ.

בימי שיגרה, בדיוק כפי שהיה בבוקרו של יום הדין, בראשון באוקטובר 2035, הנוהל קבע שחייבים להימצא בו שבעה בני אדם לפחות, כמינימום הכרחי לשימורו במצב שמיש. התקן קבע שבכל רגע נתון יהיה בו קצין בכיר ושלושה חיילים נוספים, איש תחזוקה, איש מחשבים ואיש משק הבית. לרשותם עמד ציוד תקשורת ומחשבים מהמשוכללים ביותר בעולם, ומחסני ציוד ומזון שמתוכננים לאפשר להם שרידה של עד שלוש שנים מבלי לצאת מן המקלט. מלבד הכניסה הראשית למקלט, המוגנת היטב מתחת לארבעה שערי פלדה ועופרת אימתניים, היתה למקום יציאת חירום אחת בלבד נוספת: מנהרה ארוכה, שמובילה לנהר הפוטומק למעגן תת-קרקעי ובו עמדו לרשותם תשתיות נוספות. היו שם מחסני ציוד, דלק, נשק ותחמושת, וספינה באורך של כשלושים מטרים, בתפוסה של כמאתיים טונות, שיכלה להוביל אותם לכל מקום בכדור הארץ. כל אחד מאנשי הצבא השוהים במקלט היה חייב לעבור קורס ספנות המאפשר לו להשיט את הספינה הזו לכל מקום שידרש. הדבר היחיד שמנע מהם לצאת אל הספינה היו הנהלים הקשוחים, שבהם הקפיד הגנרל הנחוש לדייק על קוצו

של יוד. לפחות עוד חודש תמים עליהם לשהות בתוך המקלט לפני שיזכו לחזות שוב באורה המרהיב של השמש.

"בואו, חמודים, הכנתי לכם היום את הארוחה הכי טובה שיכולתי," אמרה מרסלה לגארי ולאן, שעברו זה עתה על מפתן חדר האוכל.

"גברת מרסלה, כל יום, שלוש פעמים ביום, את מביטיחה לנו את זה," אמר אלן בחיך.

"וקרה פעם אחת שלא קיימתי את ההבטחה?" שאלה מרסלה בחרדה.

"לא, גברת מרסלה, את תמיד מקיימת את ההבטחות שלך," הזדרז להשיב.

"אליס תצטרף היום לארוחה?" שאל אלן בזהירות.

"לא, חמוד שלי, הבאתי לאליס קצת אוכל לחדר, ככה היא ביקשה, כרגיל."

"איך היה מצב הרוח שלה?" המשיך לחקור.

"יותר טוב, תודה לאל," ענתה. מרסלה רודריגז היתה צנומה, נמוכת קומה, דומה במקצת לאמא תרזה -

חתינית פרס הנובל לשלום - וטוב לבה ומזגה היו זהים לזו של אמא תרזה. נפשה יצאה לשרת, לטפל ולפנק את ששת האנשים שעמה, הרבה מעל ומעבר לכתוב בחוברות התקנים של צבא ארצות הברית. כולם הפכו לבניה וליקיריה באותו רגע שבו נפלה הפצצה הראשונה בשטחה של המדינה. דומה היה גם לשלוש מאות וחמישים מליון האמריקאים שנספו במלחמה הזאת היו אף הם כולם בניה ויקיריה, ואותם הספידה במשך חודשיים תמימים. שערה האפור, שהלך והלביץ מדי יום מאז, היה אסוף תמיד בקפידה בפקעת קטנה מאחור. והיא נטלה על עצמה לנקות, לסדר, לכבס, לבשל ולאפשר לכולם לחיות בתנאי מלון חמישה כוכבים. זה גם מה שידעה בעצם לעשות היטב, מפני שבעברה עבדה כחדרנית בבית מלון.

טוראי אלן הייג היה החייל הצעיר ביותר בחבורה, אך המוצק והחזק ביותר בגופו. בעל מבנה גוף אתלטי ופני דוגמן, שערו הבלונדי קצרץ היטב, התנשא לגובה של מטר ותשעים. אופיו הנוח והקורן גרמו לכל לחבבו ולהעריכו, ואפילו אליס נתקלה בקשיים בבואה להדגיש את מגרעותיו, וחרצובות לשונה כמעט פסחו עליו לחלוטין. אבל פטור בלא כלום אי אפשר, כמובן, ואף הוא מדי פעם ספג ממנה קיטונות רותחין בעיקר בשל גילו הצעיר וחוסר ניסיונו.

אולם כאשר הציע אלן לגנרל לשמור על כושרם הגופני ולערוך תרגילי התעמלות על בסיס יומי, להפתעת כולם נתקל בהסכמה כללית: אליס לא מצאה כל פסול ברעיון הזה! שלושת הצעירים נדהמו כאשר היא הופיעה לאימון הראשון והשתתפה בו לצדם מבלי להחמיץ דבר, וחיכתה את תנועותיו של אלן בדייקנות עד לסיום האימון. שלושתם התרגשו מאוד, ובמהרה פיצלו את האירוע לשלושה מפגשים יומיים, על מנת לזכות בשהייה נוספת במחיצתה. השכם בבוקר ערך אלן לקבוצה תרגילי חימום וגמישות. בהמשך היום ערך תרגילים אירוביים, לתרגול מערכת הלב והריאות, ולפנות ערב ערכו הכל אימוני כוח, לחיזוק השרירים.

"מי יודע," התפלל גארי, "אולי היא תתחיל גם לאכול יחד איתנו."

אבל זה לא קרה, למגינת ליבם, כמו שלא צלחה תוכניתם לכונן קבוצת ג'ודו. מעודדים מהשתתפותה באימוני הספורט הגו רעיון להתקרב אליה יותר באמצעות תרגול באומנות הלחימה המעולה הזאת, אך היא לא התעניינה בכך ולא הופיעה לשיעור הראשון, וכך לאחר מספר מועט של שיעורים נגזזה התוכנית כולה.

"למה את לא יושבת לאכול איתנו, גברת מרסלה?" שאל קווין כאשר התיישבו לשולחן.

"אני אוכל אחר כך, קודם כל תאכלו אתם בתיאבון, ושיהיה לכם לבריאות, יקירים."

"איפה ג'ון?" שאל קווין.

"כרגיל, הוא יכול להיות בכל מקום," ענה גארי.

"הוא בחדר של אליס," אמר אלן. "היא ביקשה ממנו אתמול בערב שיבוא לתקן משהו בחדר שלה."

"איזה מזל יש לו," קונן קווין, "הוא היחיד שהצליח להיכנס לחדר שלה כבר כמה פעמים."

"אתה חושב שיש ביניהם משהו?" הסתקרן אלן.

"אין סיכוי," חיווה גארי את דעתו, "לדעתי היחיד שיש לו איזה סיכוי אצלה זה סטיבן."

"גם אני חושב שהיא מכבדת רק את סטיבן," הוסיף קווין. "רק אותו היא מעולם לא ביקרה בפומבי."

"היא אולי יותר מבריקה מסטיבן, אבל יש לו ידע רב וניסיון חיים עצום שאין לה," המשיך גארי.

"אני מקנא בג'ון," שינה אלן נושא. "גם אני הייתי מוכן להחמיץ ארוחה רק כדי לתקן משהו בחדר שלה ולהריח את הבושם שלה."

"לא צריך להגזים," נשמע קולו של ג'ון, חלקיק שניה לפני שנכנס לחדר האוכל והתיישב לצדם. "אתם,

הצעירים, עושים ממנה חצי אלוהים. בשבילי היא רק בחורה צעירה, קצת מוכשרת וקצת בעייתית."

ג'ון נחשב במקלט כבעל ידי זהב. כל דבר שנגע בו, תוקן באורח קסם. דומה שלא היה מקצוע תחזוקתי שלא שלט בו כדג במים. שקט ומופנם היה, וביצע ביסודיות, בחריצות וביעילות כל עבודה שהוטלה עליו, מבלי להתלונן, לקטר או להעביר ביקורת. מן הצד השני, נשאר חידה סתומה לכולם במישור החברתי. אולי פער הגילים, אולי דבר מה באישיותו גרמו לו להישאר תמיד בצללים. מעולם לא ניסה לעשות מעשה ולהתקרב לחבורת הצעירים. בעל קומה ממוצעת, מבנה גוף בינוני, נחבא אל הכלים, שקט ושליו חי לצדם של ששת שותפיו לגורל מבלי להתערב בתוכם.

"עוד דבר אחד, אלן," נזכר ג'ון כעת, "הגנרל ביקש ממני להודיע לך שתיכנס לחדרו עם הדר'ח שלך מיד

לאחר הארוחה."

"היום הוא עובר ביחידות עם כל אחד," העיר קווין. "הוא חלב ממני הבוקר כל מה שעשיתי בשבוע האחרון."

"גם ממני הוא שאב הכל", אמר גארי. "לא פלא שהוא יודע הכל, הוא מוצץ מכולנו את כל מה שאנחנו יודעים בנפרד, ועושה שילוב בתוך המוח של עצמו."
"זה התפקיד שלו", אמר ג'ון. "זה מה שמפקד טוב צריך לעשות."
"יש חדש באנטרקטיקה?" שאל קווין את אלן.
"המוז", השיב לו.

אלן ישב מול הגנרל במשך שעה ארוכה. חוברת עבת כרס ובה כל תמלילי התשדורות שערך בשבוע האחרון. הוא התפעל מהתמדתו ובסבלנותו של הגנרל, לחדור לעומקם של הדברים ולרדת לפרטי הפרטים, גם אם נראו שוליים מדי לטעמו של אלן.
ככל שהתקדמה קריאתו, התכרכמו פניו של גנרל סטיבן בייטס.
"המצב הרבה יותר חמור ממה שחשבתי בתחילה", אמר.
הוא הניח את הסטנוגרמה עבת הכרס על השולחן. "קצת מטריד אותי", הרהר בקול רם, "ממה שנודע לי עכשיו, אצטרך לשנות חלק מהגישה שלי עד היום, ולתכנן כמה תוכניות מחדש."
"לתכנן את מה, סיר?"
"את האסטרטגיה שלנו. ולא נותר לנו זמן רב. אנחנו יוצאים מהמקלט בדיוק בעוד חודש."
"מה יקרה עם המשלחת בניו זילנד?"
הגנרל נעץ בו מבט חודר, מנסה להבין למה חותר החייל הצעיר שלפניו.
"טוראי אלן הייג, אתה מבקש ממני לפרוס בפניך את כל התוכניות שלי?"
"לא, סיר", נחפז להשיב. "העניין הוא שאני היחיד שמקיים אתם קשר רצוף. היות והקשר מאובטח, בקו ישיר של סיבים אופטיים, לעיתים אנחנו משוחחים גם באופן לא פורמלי. רק רציתי שתצייד אותי בתשובה אם ישאלו אותי מה יהיה תפקידם."
"זו בדיוק התשובה שתתן להם", נהם סטיבן בייטס, "הם ידעו רק מה שהם צריכים לדעת בדיוק בזמן המתאים."
"בסדר גמור, סיר."
"עוד משהו, טוראי אלן?"
"למען האמת, כן", ענה אלן, "אני רוצה להגיד לך מה ההרגשה שלי בקשר לשיתוף הפעולה מצד אליס."
"ובכן?"
"יש לי הרגשה שהיא לא תרצה לשתף איתנו פעולה. לא נראה לי שהיא תסכים להפליג איתנו לאפריקה."
"ועל סמך מה אתה אומר את זה?"
"שמעתי אותה אומרת את זה לג'ון, לפני כמה ימים."
"אל תדאג לגבי אליס, תשאיר לי את כל העניינים איתה."
"כמובן, סיר... אבל איך בדיוק אתה חושב לשכנע אותה?"
הגנרל התרווח על משענת כיסאו וחיך.
"טוראי אלן הייג, אני מסוגל לטרוף שש בחורות כמו אליס עוד לפני ארוחת הבוקר! אל תשכח שאני כבר כמעט שכחתי מה שהיא עדיין לא למדה! אבל מאחר ושאלת, אענה לך. לפני זה אספר לך סיפור קצר. במאה הקודמת, הנשיא לינדון ג'ונסון שנה את ראש הבולשת הפדראלית שלו שנאת מוות. כאשר שאלו אותו העוזרים שלו מדוע הוא אינו מפטר אותו לכל הרוחות, השיב: 'אדם כזה, מוטב שיהיה בפנים וישתין החוצה, מאשר יהיה בחוץ וישתין פנימה'. אתה צריך להבין, שאחת כמו אליס צריך לצרף בתחכום לצד שלנו, ואת זה בדיוק אני מתכוון לעשות."
"כן, סיר, אבל איך אפשר לעשות דבר כזה?"
"כמו שלמדתי מדון קורליאונה: אציע לה הצעה שאי אפשר לסרב לה."
"מי זה דון קורליאונה?" שאל אלן, נבוך מעט.
"הסנדק האחד והיחיד..." נאנח הגנרל. "אתם הצעירים, באמת לא יודעים כלום..."
"ואיזו הצעה אי אפשר לסרב לה?"
סטיבן נמלך לרגע בדעתו, ואז לחץ על אחד מלחצני האינטרקום שהיה מותקן בצד שולחנו.
"כן?" נשמע קולה של אליס.
"אני מעוניין שתכנסי אלי לשיחה, מחר בשעות הבוקר", אמר סטיבן.
"באיזה נושא?" בקע מן הרמקול קול נשי בטון מתכת.
"הייתי רוצה להתייעץ אתך בתכנון המהלכים הבאים שלנו."
לרגע קט השתרר שקט ברמקול, ולאחריו נשמעה תשובתה:
"בסדר, אגיע אליך אחרי המקלחת של האימון האירובי."
"תודה, להתראות", אמר הגנרל וניתק.
"דע לך, שותפים לתכנון הם גם שותפים לעשייה", הסביר הגנרל לטוראי.
אלן הניד בראשו בהבנה. "אפשר עוד שאלה, סיר?"
"כן."

"איך אתה יכול להיות בטוח שהעצות שלה תהיינה טובות? הרי היא לא מבינה באמת בתחומים הצבאיים, ואין לה את הידע הצבאי והאסטרטגי שלך. ומה יקרה אם היא תציע דברים לא הגיוניים או אפילו אוויליים? הרי אם לא תקבל אותם אתה עלול להשיג את ההפך ממטרתך, והיא תתנגד יותר לשתף איתנו פעולה."

"שאלה יפה, שיש עליה גם תשובה יפה," חייך שוב הגנרל. "יש טכניקה פשוטה שפועלת מצוין במצבים כאלה, וקוראים לה 'ברירת הקוסם'. כאשר קוסם מציע לך לבחור דבר מה, אתה רק משלה את עצמך שהיתה לך בחירה חופשית. האמת היא שהוא כופה עליך את בחירתו שלו. אציע לה כמה אלטרנטיבות, כאשר ברור לי שהיא תבחר את זו שאני באמת מעוניין שתבחר. יתר האלטרנטיבות יהיו כה חסרות טעם והגיון, עד שאפילו שוטים או עיוורים יוכלו להבחין בכך."

"רעיון טוב, סיר."

הגנרל השתק לכמה רגעים, מהורהר.

"היכן נמצאים כעת קווין וגארי?" שאל במפתיע.

"אני חושב שבחדרם, משחקים בקלפים או שחמט, סיר."

"בוא נרד לחדרם," הציע הגנרל לטוראי הנדהם, "אני חושב שהגיע הזמן לספר לשלושתכם את הסיפור

המלא של אליס." והוא קם מכיסאו והחל לצעוד לעבר הדלת.

"כן, סיר!" קפץ אלן ונחפז לדלוק בעקבות מפקדו. כל מה שהיה קשור ביפהפיה האניגמטית הזאת בהחלט היה מעניין ביותר את שלושתם! שתי קומות ירדו במדרגות הבטון החשוף, ואלן חכך בדעתו שמא זו הפעם הראשונה שהגנרל מטריח את עצמו לחדרי המגורים שלהם, מאז ירדו לבצע את משמרתם במקלט הזה. בתוכו פנימה התפלל שהחדרים ימצאו מסודרים ונקיים, לבל יעלו את חמתו. אולם הגנרל נכנס לחדר מבלגן כהוגן, והתיישב על מיטתו של קווין, תוך כדי הזזת חפצים, בגדים וספרים הצידה - מול שני החיילים שכמעט השתנקו מרוב בהלה. ידיהם החלו לרעוד והקלפים קפצו להם מתוך ידיהם ונחתו בטפיפה חרישית, אבל בערבוביה גדולה, על רצפת החדרון. הם רצו לקום לעמידת דום אך הוא סימן להם בידו להישאר ישובים ולהירגע אלן התיישב לצדם על מיטתו של גארי.

"החלטתי לספר לכם כל מה שאתם צריכים לדעת על אליס," אמר.

"כן, סיר," ענו שניהם בקול אחד. ליבם החל לפעום בחזקה.

"הסיפור מתחיל כחצי שנה לפני יום הדין," פתח. "אליס הכירה בחור צעיר ומוכשר בשם רודי טנט, ולאחר ידידות קצרה ומוצלחת החלו להיות יחד. הוא עבד בסוכנות לביטחון לאומי, והיה בעל רקע יסודי במחשבים ובבלשנות. בשלב כלשהו הוא סיפר לה על עבודתו, וכנראה עבר בכך עבירה ביטחונית, אבל נעזב את העניין הזה כרגע. מכל מקום, הוא תיאר לה את השיטה של ההאזנות לשיחות בכל העולם, שכינה אותה 'הצפת מילות מפתח חשודות'. המחשבים קולטים את השיחות, מזהים מילות מפתח חשודות ומעבירים לבדיקה אנושית. הוא הסביר לה את הבעייתיות של המחשבים, שלא מסוגלים להבין את מילות הקוד המוצפנות שהחלו להשתמש בהם האיובים, בעיקר הטוריסטים. לדוגמה, במשפט כמו 'העברנו משלוח של עשרה זיתים', אין דרך למחשב להבין האם מדובר בעשר בחורות, בעשרה טילי כתף נגד מטוסים, או בעשר טונות של זיתים.

"אליס, בעלת תפיסה מהירה ומיוחדת, הציעה לו רעיון מקורי. לדעתה, אנשים המרכיבים להשתמש בצופן מתחילים לעשות שגיאות. היא אמרה שאם היא היתה מקבלת את המשימה הזאת, היא היתה כותבת תוכנה הפוכה, כזאת שמחפשת מילים מוצפנות שלא מתאימות בהקשרם בהשוואה למשפטים ממוצעים, בכמות יוצאת דופן מעל הצפוי, ומקפיצה את המשפטים הללו לבדיקה של בן אדם. לדוגמה, במשפט 'הגפרור אמר להעביר לפרפר 10 צנצנות' - המחשב לא יזהה בו מילים חשודות, אבל כאשר ישווה את ההקשר למיליון משפטים שכוחים יגלה מיד את ההקשר החריג. האדם יבין מיד שהגפרור הוא המפקד או המנהיג, הפרפר הוא משאית או צוללת, והצנצנות יכולות להיות מטעני חבלה או טילים גרעיניים. היא אף העניקה שם לרעיון שלה: 'ניתוח תדירות של כמות הקשרים חריגים'. האלגוריתם יאתר שלא מצא בעבר במיליוני המשפטים שבזכרונו קישור בין המילים 'גפרור' ו'פרפר' במשפט אחד, ויחריג את המשפט הזה לבדיקה אנושית.

"מתברר שרודי חשב שהרעיון מעניין, ומאחר והיה לו הידע הדרוש הן בבלשנות והן בתוכנה החל לעבוד על הפרויקט הזה, והצליח לקודד תוכנית מוצלחת. תוך מספר שבועות החלו להופיע במחשבו משפטים רבים כאלה, בעיקר בשני אזורים בלוב. אחד באזור המדבר, והשני בגבול המים הטריטוריאליים של לוב. הוא הניח נכון שהמדובר בצוללת. הוא מיקד את המעקב, ועלה על תא טוריסטי פעיל, ובתוך ימים הצליח לפענח נכון את הכינויים המוצפנים. במילים פשוטות, רודי עלה על המזימה להצית מלחמת עולם שלישית, אבל שגה רק במועד שעת ה-'ש'. הוא סבר שההדק יופעל ששה שבועות מאוחר יותר, באמצע נובמבר אשתקד.

"מאחר והוא טעה בתאריך תחילת המלחמה, הוא היה בטוח שיהיה לו מספיק זמן כדי להכין את תיק הראיות כאשר ידווח על כך למנהלים. לפתע - בבוקרו של הראשון לאוקטובר, קלט את טעותו, וגילה שבעוד עשר שעות תתחולל המלחמה שתחריב את העולם. באותו רגע הוא היה, אם כן, האדם הראשון, ולמעשה היחיד, שידע שהעולם הולך להשמדה וודאית באותו ערב.

"בשלב הזה לא היו לו הרבה ברירות לפעולה. אתם צריכים להבין, שאם היה מגיע לנשיא ארצות הברית מידע מבוסס כזה - שתוך עשר שעות מתחילה צוללת של טוריסטים לשגר טילים גרעיניים - היה מספיק לתת הוראה להשמדתה, וכוחות ארצות הברית היו מבצעים את המלאכה בזמן. אבל מידע כזה לא יכולים להגיש לנשיא ללא בסיס ראיות מוצק, ורודי כאמור לא התחיל כלל להכינו. רק לתעתק בסטנוגרמות את כל ההקלטות לנייר היו דרושים מספר ימים, עוד לפני תחילת כתיבת שלבי הפענוח על פי הרמזים. ולדווח על מידע כזה ללא ראיות היה בפירוש ברכה לבטלה. הוא ניסה לדבר עם המנהל שלו, אבל זה סבר שרודי פשוט יצא מדעתו. איך אפשר לגשת למנהלים הבכירים עם נבואה אפוקליפטית שכזאת ללא דו"ח מפורט המכיל שפע ראיות?

במצב הזה נותרו לרודי שני דברים בלבד לעשותם. הדבר הראשון שפעל - ואין לי מושג כיצד עלה הדבר בידו - היה להציל את חייה של חברתו אליס. זו לא היתה התורנות שלה להיכנס למקלט באותו יום, והוא הצליח בדרך לא דרך להתקשר אליה ולהודיע לה שהיא מחליפה את המתכנת הרגיל, והתקשר אל אותו מתכנת והודיע

לו על הדחייה וההחלפה, ואפילו אני הספקתי לקבל ממנו הודעה על החילופין האלה. באותה שיחה הוא סיפר לי על תגליתו, וגם אני לא האמנתי לו, אבל הסכמתי למלא את תחינתו לנסות ולהציל גם את הצוות המוחלף. כאשר ירדתי למטה, סיפרתי להם על קיומה של התרעה מיוחדת, והמלצתי להם להתנדב להישאר יממה נוספת במקלט. כצפוי, כולם סירבו ויצאו החוצה למצוא שם את מותם.

עתה התפנה לעשות את המעשה האחרון בחייו: לאנוס את אליס... כן, הוא בחר לעשות את אחד הפשעים האיומים, לדעתי. אני לא מצדיק את המעשה שלו, כמובן. לעולם לא אהיה מוכן לקבל פשע מעוות מן הסוג הזה. אני רק מספר לכם מה בדיוק קרה. הוא נפגש עמה שעות ספורות לפני ירידתה למקלט, וסיפר לה על הכל. היא הגיבה בספקנות, כרגיל. ואז ביקש ממנה, כאדם שהולך למות ושהצליח להציל את חייה שלה, לשכב אתה כדי שזרעו ישמר ברחמה והיא תלד ילד ממנו. היא, כטבעה, סירבה לשמוע. בשלב הזה הוא אנס אותה, פעם ראשונה בחייו בלי להשתמש בקונדום. בסיום מעשהו נתן לה ביד גלולה להפסקת ההיריון לאחר המשגל. הוא התחנן שהיא תמתין רק כמה שעות, עד שתיווכח בנכונות דבריו, במותו שלו ובהשמדת העולם כולו, ואז שתהרהר שנית באם היא באמת מעוניינת להפסיק את ההיריון. הוא אמר לה שהוא נמצא במצב שאין בו שום סיכוי לנצח: אם הוא צודק, הוא עומד למות הערב יחד עם כל שאר בני האדם. ואם הוא טועה, הרי שהוא איבד את האישה הנפלאה שכה אהב, יושלך לשנים ארוכות לכלא והיא בכל מקרה תוכל לסיים את ההיריון הכפוי הזה. אליס ההמומה והפגועה לקחה את התרופה הזאת ונמלטה ממנו. הסוף ידוע לכולנו: היא ירדה למקלט ונשארה בחיים יחד איתנו, והוא נספה יחד עם כולם, בדיוק כפי שצפה מראש.

סטיבן עשה אתנחתא קצרה בסיפורו.

"עקבתי זמן רב אחריה כדי לדעת מה היא בחרה, והיא הכריעה באומץ רב להמשיך את ההיריון הזה. רק שלושתכם, עקב גילכם הצעיר, לא שמתם לב שהיא בחודשים הראשונים להריונה. ג'ון ומרסלה קלטו את זה בשבועות הראשונים, עקב ניסיונם כאנשי משפחה בעצמם.

"עכשיו אתם יכולים להבין מה עבר על הבחורה הזאת, מעבר לאובדן כל משפחתה, כפי שכל אחד מאיתנו איבד. ראשית, היא נאנסה על ידי החבר שלה, וסיימה בצורה גסה ואלימה קשר אהבה שנראה יציב ומבטיח. שנית, על מצפונה רבץ גורלו של איש המחשבים שהחליפה, על שמצא את מותו במקומה. שלישית, היא עומדת להשתתף בעל כורחה במלחמה קשה בטורויסטים. ורביעית, היא הולכת לגדל לבדה תינוק, בעולם שהחורבות שלו עדיין מעלות עשן וקרינה קטלנית."

שלושת החיילים איבדו את כושר הדיבור. במהלך דבריו פערו לרווחה עיני עגל, ועתה משסיים לא ידעו איך להגיב. הוא קם ממקומו ופנה לצאת.

"את כל זה רצייתי שתדעו. לא קל לבחורה הזאת. אתם תתחילו לראות בקרוב מאוד את ביטנה מתחילה

לתפוח, ותדעו שאין לי קשר לכך."

וכאשר חלף את מפתן הדלת, העיר, "חדר מבודד כזה לא הייתי מצפה למצוא אפילו אצל הטורויסטים בלוב. החל ממחר אתם תקבלו אותי בחדריכם למסדר לפני ארוחת הבוקר."

אונדו חבט על הדלת שלוש פעמים. הוא הציץ לתוך המרתף דרך החור שאוהירו קדח בדלת הברזל עברו, בדיוק בגובה עיניו, ווידא כי ג'ולי נמצאת בחלקו המרוחק של תחום כלאה. רק במקרה זה היה מותר לו לפתוח את הדלת ולהניח לה את מגש המזון. הוא נקש שנית על הדלת, וראה אותה מנופפת לו בידו. כעת פתח את הדלת במפתח שהיה תלוי כרגיל על צווארו והניח מגש עם מנה כפולה של אוכל.

"הבאתי לך אוכל ליומיים, מאדאם ג'ולי."

"גם למחר בצהריים?" שאלה ג'ולי.

"כן, מאדאם ג'ולי. מחר מוקדם בבוקר אנחנו נוסעים לגבול להביא את החברים של מסייה אוהירו. בגלל זה אני נותן לך הרבה אוכל, כי מחר אני נוסע יחד אתו."

ג'ולי, שנשבעה לאונדו מיסמבו שלא תעשה לו קשיים ולא תנסה לברוח ולהעמידו במבוכה, קיימה את מילתה בהגינות. כאשר שמעה אותו מגיע היתה נסוגה לכותל המנוגד לדלת, ומשם שוחחה עמו. אוהירו הרשה לאונדו לפטפט עמה כרצונו ולעדכן אותה בנעשה בקרית האוניברסיטה. חדשות רבות ומרעישות לא היו בדרך כלל, אך ג'ולי המשועממת שאלה אותו פרטים רבים והוא ענה לה ברצון. לשניהם היה ברור שנאמנותו המוחלטת של אונדו נתונה לאוהירו, שהצילו ממוות ודאי. למרות שחיבב מאוד את ג'ולי, נאלץ לבצע את מטלת הסוהר שלה בלא פקפוקים או תהיות.

"הגבול במרחק שבעים קילומטרים מכאן," אמרה ג'ולי, "אז אתם תחזרו לכאן רק אחרי הצהריים."

"נכון, מאדאם ג'ולי."

"אתה יודע מי צריך להגיע בדיוק?"

"אישה חשובה מאוד," אמר אונדו. "הוא אמר שזאת האישה שתנהיג את העולם. ויש לה הרבה מלווים,

שכולם נשמעים רק לה."

"אבל איך כולם יסעו בשני הרכבים?" שאלה ג'ולי.

"לא כולם יסעו ברכבים, מאדאם ג'ולי. רק האישה הזאת ועוד כמה מהאנשים שלה. כל האחרים יגיעו לכאן ברגל, כי אחד מאנשיה שיסעו לכאן ברכב ירוץ בחזרה לגבול וכך ילמד את הדרך ויביא אותם לכאן אולי בעוד יומיים."

"מתי תבוא שוב לבקר אותי?" שאלה ג'ולי.

"כשנחזור," סיפר אונדו. "מיסייה אוהירו אמר שהם יביאו אתם עוד אסיר, וגם הוא יהיה כאן יחד אתך, עד

שנלך מכאן."

"נלך מכאן? מתי? לאן?" חקרה.

"אני לא יודע, מאדאם ג'ולי," נאנח אונדו. "הוא לא סיפר לי יותר שום דבר. הוא אמר לי שהמנהיגה הזאת תחליט מתי ללכת ולאן ללכת. הוא אמר שהכל תלוי רק באישה המיוחדת הזאת, ושאני אצטרך לשמוע בקולה

בדיוק כמו שאני שומע בקולו."

"עשה זאת," יעצה לו, "ולא יאונה לך כל רע."

"את שומרת על הבטן שלך, מאדאם ג'ולי?"

"כן, זה הדבר שאני הכי שומרת עליו בעולם," הבטיחה לו וליטפה את כרסה. מאז שנכלאה במרתף החשוך והמדוכא הזה, לפני כחודשיים, החלה ביטנה להתעגל, וכעת היתה בחודש החמישי להריונה. את אוהירו לא ראתה מאז, להוציא פעם אחת שהביא לה דבר מה שביקשה, וגם אז סירבה להסתכל בעיניו. הקשר היחיד שלה עם העולם היה בשעת ביקוריו הקצרצרים של אונדו, כרגיל פעמיים ביום, בבוקר ובערב. החפצים היחידים שהביא לה פרט לתזונתה היו ספרים, אולם רק ספר בודד בכל פעם. רק כאשר החזירה ספר הביא לה אחר תחתיו.

הוא פנה לאחור ויצא משטח המרתף.

"אני צריך ללכת, מאדאם ג'ולי. אני אבוא מחר בערב."

הוא סגר את דלת המרתף. חריקה צורמת נשמעה כאשר נעל אותה. הוא הוציא את המפתח מהמנעול ותלה אותו על צווארו.

את שבעים הקילומטרים בין העיר פראנסוויל למעבר הגבול של גבון עם קונגו בראזאויל גמאו שתי המכוניות בפחות משעתיים, עקב הגשם הטורדני שלא התחשב בהתרגשות הרבה שאחזה באוהירו ובחדוות המפגש הצפוי לו.

במעבר הגבול המתינו גרטשן, ג'ונתן הכבול ושבעים וחמישה כושמנים. במשך שישים ימים צעדו מרחק ממוצע של כשלושים קילומטרים ביום, סך הכל כאלף ושמונה מאות קילומטרים. האנשים המיוחדים הללו התגלו כשרדנים מומחים ומוכשרים במיוחד, והצליחו לכלכל את עצמם ולעמוד בכל תלאות המסע המתיש והעורין בהצלחה שהדהימה גם את גרטשן עצמה. רק חמישה אנשים מתו במהלך המסע הזה, ספק מחולשה ספק ממחלה, מכל מקום לא מרעב. בתחילה צדו כל מה שזז, אולם ככל שהצפינו הפסיקו להימצא בעלי חיים עם נשמה באפם. האזורים שמצפון לשרשרת ההרים שכלמו את הקרינה בצד הדרומי של מדבר נאמיב היו למחוזות מוות, שכול וחורבן. ענן הארבה היו המזון החי האחרון שהצליחו להזין בו את עצמם, ומאחר ואספו

ממנו כמויות ראויות ניזונו ממנו כמה ימים נוספים. אחרי כן הכל נדם. אבל הבושמנים לא אמרו נואש, ודבקו בחיים. וכשחדלו היצורים החיים להזינם, מצאו מתחת לאדמה את שנדרש כדי לקיים את עצמם.

מעבר הגבול בין שתי המדינות נראה עתה יותר כמגרש גרוטאות נטוש ומזוהם. רק בלשים מיומנים היו יכולים להבין מה אירע כאן בחמשת החודשים האחרונים, כאשר הקרינה הקטלנית רבצה על ראשי הכל. מאיזה כיוון ברחו האנשים ולאיזה כיוון? מי רמס את מי? מי הרס את הגדרות? כמה נשדרו וכמה נרצחו? גם הצמחייה באזור גוועה זה מכבר. הגשם, שפסק לכבודה של הפגישה, נראה שהחמיץ את ההזדמנות להחיות את הצבע הירוק באזור כולו. כמו ביקש לסגור את שערי האורות לאחר שהסוסים נמלטו. הבושמנים התרגשו למראהו של אוהירו יותר משהוא התרגש למראהו של גרטשן, היום זוהרת ויפה יותר מאשר אי פעם. הריונה הוסתר היטב תחת חולצת כותנה במידה גדולה. כאשר הגברים החלו לרקוד לכבודו והנשים לצקצק בלשונן, עמד מול עמיתתו האסטרונוטית בעבר, והיום מנהיגתו האידיאולוגית, בראש מורכב, הרים ביד עדינה את ידה אל פיו ונישק את גב ידה. המעשה הבא שעשה, ללא אומר ודברים, היה להסיר את אקדחו ממותניו - הוא כבר מצא לאקדח זה חגורה ונרתיק משלו - והגיש לה אותו בשתי ידיו. גרטשן נטלה את הנשק וחרגה אותו למותניה.

"אונדו מיסמבו", הציג בפניה את עוזרו, הניצול היחיד מפראנסוויל. גרטשן סקרה את הגבר השחור, הצנום, מכף רגל ועד ראש. מארשת פניה לא היה אפשר לדעת איזה רושם ראשוני השאיר עליה, אולם אוהירו היה משוכנע שהיא תתעב אותו, ולו רק עקב גזענותה המובהקת.

מבטיהם של גרטשן ואונדו הצטלבו לרגע. "אם אתה ממשיך לנעוץ בי מבט, אני יורה בך למוות", שידרו עיניה בכעס. הוא חש את המסר באוויר. מורא כבש את ליבו, והוא הוכרח להשפיל את מבטו בהכנעה. "היכנס לרכב שלך וחכה שם", הורתה לו. אונדו מיהר לציית לה, שמח על הסתלקותו מן השטח. אוהירו הפנה את מבטו אל העגלה, שבנה עבורה ג'ונתן, ושימשה עתה כאלונקה עבור עצמו. הגבר הענק היה כפות כהוגן ברגליו ובידיו, ונראה מורדם. שערו היה סתור, וזקן מדובלל ומזוהם כבן חודשיים עטה את פניו. מאחר וחומרי הרדמה לא היו בידי גרטשן, היא נעזרה בשיטה העתיקה מכל, מהלומה קלה בעורף, בפדחת או בקודקוד בכל פעם שהתעורר. רק מדי יומיים הניחה לו להיות ער כשעה, בה אכל ועשה את צרכיו, בטרם הומם שוב. בראשו היו פצעים רבים, רובם עתיקים שהחלו להגליד עם שאריות של דם יבש בשוליים, וחלקם טריים עם עקבות של נחלי דם. גולגלתו היתה סדוקה בכמה מקומות ממהלומות עזות מדי. הוא נראה כעת אדם גוסס, עלוב, שימיו עלי אדמות ספורים. אוהירו בדק מקרוב את ראשו של ג'ונתן. "השתדלתי לא להלום חזק מדי, אבל זה לא תמיד הצליח לי", הסבירה. "הוא הרופא היחיד בכדור הארץ, אני רוצה אותו חי."

היא סימנה באצבעה לתיטא להתקרב אליה. "העבירו אותו לתוך המכונית הזאת", הורתה. תיטא נחפז להעביר את המסר לכמה גברים, וארבעה ניגשו מיד לבצע את פקודתה. במאמץ רב הרימו את גופו הכבד ודחסו אותו בשכיבה בבירכיים מקופלות על שלושת המושבים האחוריים של הטנדר. גרטשן סימנה לאזוי להתייבב אצלה. היא הורתה לאחד הגברים להיכנס למושב הקדמי של הטנדר, ושלושת האחרים למושבים האחוריים של הג'יפ.

"אלה יצאו איתנו, כל היתר ישארו כאן לחכות. מחר אני אשלח אחד מהם להוביל את כולם אלי לאוניברסיטה." אזוי מיהרה לתרגם את דבריה לאנשי השבט. "את מעוניינת לנוח מן המסע?" שאל אוהירו. "לא, אני מעוניינת להגיע לאוניברסיטה בהקדם." "רוצה לנהוג?" המשך לשאול.

גרטשן הנידה בראשה. "אתה תנהג. הדבר היחיד שאני רוצה לראות זה את ג'ולי שוכבת כפותה למרגלותי. כל יום הכלבה הזאת תלקק את כפות רגלי ונעלי. כבר כמה חודשים שאני מייחלת לרגע הזה." הבעת פניו של אוהירו נותרה חתומה.

זרזיפי הגשם האחרונים פסקו לקראת שעת הצהריים, כאשר שיירת המכוניות הצנועה נכנסה אל החניון של קריית האוניברסיטה. גרטשן בחנה את המקום בסיפוק ואישרה אותו במבטה. "ננוח כאן שלושה ימים לפני שנמשיך", אמרה.

היא יצאה מן הרכב ועקפה שלולית קטנה. ידיה היו משולבות מאחורי הגב. "הגיע הזמן להפגיש את ג'ונתן וג'ולי."

ארבעת הבושמנים הצנומים החלו לעמול יחד עם אונדו על הוצאת ג'ונתן מן הרכב, ונתקלו בקשיים בלתי צפויים. ג'ונתן התעורר מעלפוננו, והחל להשתולל בתוך כביליו. גרטשן, שבתחילה לא הבינה את סיבת העיכוב, החלה להאדים מחרון.

"תן להם כתף", הורתה לאוהירו. במאמצים משותפים הצליחו למשוך אותו החוצה ולהפילו על רחבת הבטון, ורק עתה הבחין אוהירו שגם פיו חסום, ולכן לא שמע את צעקותיו. גרטשן סימנה במבטה לאחד מארבעת הבושמנים, והלה הוציא אי משם אלת עץ קצרה והושיטה בהכנעה לגרטשן. היא קרבה אליו והיססה קלות. לרגע קצר שקלה האם מוטב להטילו ער לרגליה של ג'ולי, או להכניסו למקלט מורדם. לבסוף החליטה להרדימו, מפני שלגרור הר אדם כזה במצב של השתוללות, אפילו שהיה כבול בחוזקה, היה בלתי מעשי. היא חבטה בראשו, והוא שב ואיבד את הכרתו. דם טרי ניגר ארצה, מתערבב עם מי השלוליות

השקופות ומעכיר אותן. אוהירו שלח את אונדו להביא שמיכה עבה, והם הניחו אותו על השמיכה. רק כך ניתן היה לגרור אותו לתוך המבנה העצום.

"קח אותי אל ג'ולי", ציוותה בקוצר רוח. "הם יכולים להגיע אחרינו."

אוהירו ניגש אל אונדו, והסיר מצווארו את מפתח המקלט. הוא וגרטשן החלו להחיש את צעדיהם, מתרחקים מחמשת הגוררים האיטיים. אוהירו הוביל אותה מן המבואה למדרגות, וכאשר ירדו מטה ופנו לעבר דלת המקלט קפא אוהירו על עומדו. פיו נפער ולסתו נשמטה.

הדלת היתה נטויה באלכסון, קרועה מציריה ומפוחמת!

"מה זה?" תבעה גרטשן לדעת.

"אינני מבין..." לחש אוהירו, חיזור כסיד. "הבוקר הדלת היתה נעולה, אני עצמי וידאתי את זה..."

גרטשן ניגשה אל הפתח והציצה פנימה. המקלט היה ריק.

היא קרבה אל אוהירו, ובקושי עצרה בעד עצמה מלסטור לו.

"אידיוט!" רשפה בזעם. "איך יכולת להרשות לעצמך להיכשל במשימה פשוטה כל כך?"

אוהירו עמד שם, רגליו נטועות בקרקע, וראשו שמוט לעבר הרצפה. לא היה לו מושג איך התרחש הדבר הזה. גרטשן החזירה את ידיה לאחור, שילבה אותם כמקודם ונכנסה פנימה.

"היא פוצצה את הדלת מבפנים! איך לכל הרוחות היא השיגה חומר נפץ?"

"איך לי מושג, אמר בלחש.

"תביא לכאן את הכושי הארוך הזה, אני אחסל אותו עכשיו," פקדה.

אוהירו נשא את מבטו לעברה. "אונדו? לא, הוא לא קשור לעניין הזה. הוא לא הביא לה דבר ולא עזר לה

בכך."

"איך אתה יכול להיות בטוח?"

"אונדו חב לי את חייו, ולא ימרה את פי לעולם. מלבד זאת, היו לו הזדמנויות למלט אותה הרבה פעמים, ולא

עשה זאת. הוא חף מכל אשמה."

היא נכנסה פנימה והחלה לסרוק את תכולת המרתף. הגנרטור טרטר מן הירכתיים, והוסיף להטעין את עצביה. לא הרחק ממנו גילתה קופסת פח מרובעת גדולה, ובעזרת רגלה סובבה אותה כדי לראות את התווית שלה.

"אצטון. היא השתמשה בזה להכנת חומר הנפץ."

היא הרהרה כמה שניות. "אבל איך היא השיגה חומצה ומחמצן?"

"איך לי מושג, חזר אוהירו ומילמל.

"מעולם לא הבאת לה שום חומר כימי?"

"מעולם לא." ענה לה. הוא חשב לרגע, והוסיף "בעצם, פעם אחת אונדו סיפר לי שהיא נפצעה ממשוהו, ואז

הסכמתי להביא לה יוד ומי חמצן לחיטוי הפצע."

"זה המחמצן שלה, גולם שכמוך! ואיך היא השיגה חומצה?"

אוהירו עמד חפוי ראש. "אינני יודע."

"תביא לכאן את הכושי, ציוותה.

אוהירו יצא החוצה, וחזר מקץ רגע קט עם אונדו. זה האחרון נראה משתומם באמת ובתמים למצבה של הדלת. גרטשן קרבה אליו ובחנה את מבטיו התמהים.

"מה הבאת לה מלבד אוכל?" חקרה.

"כלום. רק אוכל. וספרים לקרוא."

"תחשוב טוב. היא ביקשה ממך משהו מיוחד חוץ מאוכל?"

אונדו ניסה להיזכר. "רק אוכל ושתייה, מאדאם גרטשן. היא אהבה לימונדה, אמרה שזה טוב לבטן שלה ולתינוק שבתוכה, אז הבאתי לה הרבה לימונדה לשתות."

"וחוץ מזה? מה היא ביקשה שתביא לה במיוחד?"

"שום דבר. רק הרבה לימונדה." ולפתע נזכר בפרט נוסף: "לפני כמה ימים היא ביקשה לעשות לימונדה

לעצמה, אז הבאתי לה מים, סוכר ולימונים. אני זוכר, היא ביקשה כמה לימונים."

"הלימונים היו החומצה שלה!" קראה גרטשן בזעף. "אתם שני מטומטמים! ג'ולי מומחית בכימיה, ומתחת לאף שלכם היא השיגה מכס את שלושת המרכיבים לייצר חומר נפץ מאולתר בשם TATP. כל סטודנט מתחיל

בכימיה מכיר את התערובת הזאת! החומר הזה דומה בעוצמתו ל-TNT!"

"אבל איך היא השיגה נפצים?" נדהם אוהירו.

"החומר הזה כל כך רגיש, שהוא מתפוצץ בלי שום נפץ! מחיאת כף מספיקה כדי להפעיל אותו!" ענתה לו, עדיין פניה סמוקים מחרון.

"איך היא ברחזה מתחת לאף שלך!" רשפה ארס מבין שפתייה, "בפעם הבאה שהיא תברח לך אתה תאלץ להביא לי ראש על מגש, או את שלה או את שלך!"

הוא החוויר כסיד, והנהן כאשר עיניו נעוצות בנעליה. היא חשבה כמה שניות בדממה.

"שדה התעופה!" קראה. "קח אותי לשדה התעופה, היא תנסה להגיע אליו כדי להימלט באיזה כלי טיס!" היא סבה לאחור והחלה לרוץ לעבר כלי הרכב. אוהירו ואונדו מיהרו אחריה. בדרך היא ראתה את הגוררים

"עזבו אותו כאן ובואו איתנו!"

לא חלפה מחצית הדקה ושני כלי הרכב דהרו במלוא המהירות מערבה, לכיוון הנהר בדרכם לנמל התעופה של העיר. אוהירו נהג בדממה, סמוק כולו מעלבון והשפלה כפולים. מצד אחד ג'ולי הונתה אותו מתחת לאפו והצליחה להימלט בתושיה רבה, ומן הצד השני הצליח לאכזב את האישה האחת והיחידה שרצה לשרתה באמת

ובתמים, ושלא האמין שיאכזב אותה אי פעם. הוא לא רצה לחשוב מה היה עולה בגורלו לו היה נכשל בתקופה אחרת, תחת הקיסר הירוהיטו במלחמת העולם השנייה או תחת שלטונו של הפיהרר היטלר. במקרה הראשון היה נאלץ להתאבד בטקס סאפוקו מסורתי, במקרה השני היו דואגים קלגסיו של הרוזן להוציאו להורג בירייה באותו רגע. בימים ההם היה מציע לה את התאבדותו על מחדל כזה, אך כעת ידע שהיא לא תסכים לכך. נשארו מעט מדי אנשים בעולם הזה כדי שהיא תוותר על המשך שירותיו.

העננים הכהים שבו להמטיר את מטענם הרטוב, ושיבשו את שדה הראיה. גרטשן, שבתחילה סברה שניתן יהיה להבחין בג'ולי הנמלטת, אם היא עדיין בקרבת מקום, חדלה ממאמציה. היא יכלה להסתתר באלפי מקומות אפשריים. שני הרכבים עברו עתה על גשר הנהר ובקושי הצליחו להבחין במימיו. גרטשן לא התעניינה במיוחד בנוף הטרופי ורק האיצה בו להגביר את המהירות.

"מהר יותר!" פקדה. "כל דקה יכולה להיות ההבדל בין תפישתה לבין בריחתה."

עשרים דקות מאוחר יותר נראו השלטים של נמל התעופה. אוהירו האט כדי לנווט נכון, אך גרטשן נטלה את הפיקוד. "ימינה", הורתה לו, "עכשיו שמאלה", וכך המשיכה בנחישות עד שלהפתעתו מצא את עצמו חולף על פני גדרות הרוסים ודוהר על אחד ממסלולי ההסעה של המטוסים. הוא התבייש לשאול אותה כיצד ידעה בדיוק איך להגיע למחוז חפצה, אולם נזכר ששניהם כבר היו פה בעברם הרחוק, ויתכן והאזור הזה נחרט בזיכרונה. מכל מקום, היא הורתה לו להאט.

אף מטוס לא נראה בשטח המסלולים, דבר שנראה סביר. בוודאי כל מי שעלה בידו להימלט בטיסה עשה זאת בימים הראשונים לאחר נדמו הדי הפיצוצים שהחריבו את ערי הבירה ליברויל, בראזאויל וקינשאסה. לא ברור היה לאילו יעדים המריאו הבורחים, אבל כעת לא העסיק הנושא הזה את רוחו. רק אחר דמותה של בחורה אחת תר ובלש ללא הרף. כמוהו עשתה בנחישות רבה אף גרטשן, שניסתה כל העת להיכנס למחשבותיה של ג'ולי.

"אם הייתי בורחת, איפה הייתי מסתתרת?" חשבה בקול רם.

בקצה המרוחק של המסלול נראה מטוס קטן, והיא הצביעה עליו.

"סע לשם."

שני הרכבים דהרו על המסלול והגיעו אליו בתוך דקה אחת. גרטשן יצאה מרכבה והקיפה את המטוס הקטן. שלושת צמיגיו היו מרוקנים מאוויר, ולא היה סיכוי שהכלי הזה יוכל אי פעם להמריא מכאן. היא נכנסה לרכב והורתה לו לחזור. היא הצביעה לכיוון קומפלקס המבנים של בית הנתיבות. הם קרבו למה שנראה מחסן טובין או סחורות, והמשיכו אל מוסך תחזוקה. שוב יצאה גרטשן מן הרכב וקרבה אל שני מטוסי בוכנה שהיו במקום. הצמיגים נראו מלאים באוויר, אבל לא היה ספק שהם אינם שמישים כעת לטיסה. באחד מהם היה חסר מיכשור בפנל הטייס, ואילו בשני נראו קרביים מפורקים. באחד מארגזי הכלים היא נטלה מלקחיים המיועדים לקיצוץ חוטי חשמל.

ליתר ביטחון היא נכנסה למטוס הראשון, רכנה לעבר הפנל המפורק ושלפה מתוכו כמה רתמות חשמל. היא קיצצה את כולן בחמת זעם. גורלן של רתמות חשמל שמצאה במטוס השני היו זהות.

"גם אלה לא ימריאו יותר", אמרה כאשר חזרה לרכב. היא הצביעה לכיוון אחר של שדה התעופה, לחפש מטוסים נוספים לחבל בהם. היא מצאה את מבוקשה באזור חניית מטוסים בקצהו האחר של נמל התעופה.

הפעם היה זה מטוס סילוני קטן, אולי מטוס מנהלים, וגם בו חיבלה ככל שעלה בידה.

"חפש מטוסים נוספים", הורתה לו.

שתי המכוניות המשיכו לבלוש בשטח בנסיעה איטית. האוויר הרטוב ורסיסי המים לא האירו פנים לציידים, אלא לניצודה, אם אכן היתה בסביבה. אוהירו וגרטשן סקרו את המקום וחיפשו אחר דמות אישה מסתתרת, אולם היו במקום הזה כל כך הרבה מקומות מחבוא עבור אדם בודד, שהם הבינו את חוסר התוחלת שבדבר. אוהירו עצר לבקשתה את הרכב, והיא יצאה ממנו, בסמוך לטרמינל הנוסעים. עמדה דום, והטתה אוזנה להקשיב לרממה. מטחי הגשם לא סייעו בידה. בבגדים נוטפים ובשיער רטוב עמדה בזעם עצור והקשיבה. בידה הימנית אחזה בחוזקה במלקחיים, וידה השמאלית היתה מאוגרפת.

והיא הקשיבה. מנסה לחפש סימן, רמז. היא היתה משוכנעת שג'ולי נמצאת בסביבה, מסתתרת היכן שהוא במקום. אולי אפילו ברגע זה הנמלטת עצמה צופה בגרטשן ממקום מחבואה. גרטשן חשה זאת בתוכה. והיא עצרה את נשימתה, והקשיבה.

מטחי גשם.

קולו של אוהירו, ששואל אותה: "קרה משהו?"

היא היסתה אותו בתנועת יד, והמשיכה להאזין לשקט.

ארבעת הבושמנים ואונדו עקבו אחר מעשיה בדומיה מתוך המכונית השנייה. אונדו פחד לנשום בקול רם, פן יפריע לה במעשיה, למרות שלא הבין אותם כלל.

'אני מרגישה אותה, היא נמצאת פה כעת', אמר לה קול פנימי.

תשומת ליבה הועברה כעת להקשבה לגשם. קולות של טיפות מים עליוזות וחופשיות הפוגשות במשטח הבטון, ומתחילות להתגלגל ולזרום למקום הנמוך ביותר האפשרי. ושם לחבור לטיפות נוספות, ולשכניהן, ולהפוך לנחל מפכה או לשלולית ההולכת ותופחת. קולות המים הניתכים ארצה הפכו לסדורות יותר, קצביות יותר.

רמות יותר.

אחידות יותר.

ברורות יותר.

שערותיה הרטובות החלו לסמור. לא, היא לא שומעת יותר את טיפות המים.

היא שומעת מסוק מתניע. להביו מתחילים להסתובב במהירות ובעוצמה.
היכן המסוק? היא זינקה לתוך הרכב. "סע מהר!" צעקה. "לצד האחורי של הטרמינל!"
שתי המכוניות החלו להאיץ. כאשר עקפו את המבנה הגדול של הטרמינל, נתגלה להם אתר נוסף שנראה כמו
אזור צבאי. "איך לא חשבתי על זה!" סיננה לעצמה בזעף. הם עברו בינות למבני אבן נמוכים, צריפי עץ נטושים
ומטים לנפול, חלפו על פני מוסך שיפוצים נוסף, וכל העת התחזקו קולות המסוק. עוד פינה אחת, ובמרחק של
כמאתיים מטרים מהם נראה כלי הטייס שהפר את הדממה הטבעית ששררה במקום הזה מזה כחמישה חודשים.
היה זה מסוק צבאי מיושן, מדגם 'גאזל', מתוצרת צרפת.

המסוק כבר ריחף באוויר בגובה של כשני מטרים. גרטשן שלפה את אקדחה, בעוד אוהירו מנסה לצמצם את
הטווח. המסוק נראה מזדעזע מעט, כאילו עומד לאבד את יציבותו, אולם שניות לאחר מכן התייצב, סב לאחור
והחל לנסוק. בתחילה נראה היה שהמכונית רודפת אחריו בהצלחה ומצמצמת את הטווח, אולם ככל שחלפו
השניות המסוק הגביר את מהירותו והפער החל לגדול. אוהירו נואש מן המרדף חסר הסיכוי הזה, ועצר את
רכבו. המסוק עשה תפנית לכיוון מזרח.

"היא חוזרת לאוניברסיטה!" שאגה לפתע גרטשן, "סע לשם מייד! היא רוצה להציל את ג'ונתן!"
שתי המכוניות חזרו להאיץ, כאשר אוהירו מתמרן בינות לשבילים ולמתקנים הצבאיים, מנסה לעלות על
הדרך הראשית ממנה באו. גרטשן רעדה בכל גופה, וכל העת לפתה בכוח את אקדחה, עד שאוהירו חשש לרגע
שהיא עומדת לכלות בו את זעמה. עורה האדים מזעם. שעת אחר צהריים מאוחרת היתה, ובעוד כחצי שעה, בה
הם עתידים להגיע לאוניברסיטה, יתחילו דמדומי שעות הערביים שיקשו מאוד על חיפוש הנמלטת.
היתה זו חצי שעה מורטת עצבים עבור גרטשן. היא לא אהבה זאת! אוהירו חש זאת באוויר, בשפת גופה
ובכל המערכות הביו חשמליות בתוך גופו שלו. אין ספק שהכל קרה באשמתו הבלעדית. עכשיו עליו לשתוק
ולנסות לתקן את מחדלו, ואם יכשל בכך עליו יהיה לעמול שבעתיים כדי לכפר ולו במעט על כישלונו.
בתוכו פנימה ידע שהם צועדים לכישלון הבא שלהם, שמשמעו תבוסה צורבת ומשפילה עבור מנהיגתו. חצי
שעה של נסיעה ברכב הינם כנצח לעומת מסוק המשייט בשחקים. זאת ועוד, ג'ולי כבר הקדימה אותם פעמיים
ביום הארוך הזה, ואין ספק שהיא תקדים אותם גם בפעם השלישית, יהיו תוכניותיה אשר יהיו. היא לבטח כבר
נמצאת במקום שבחרה לעצמה, ולא היה לו ספק קל שהיתה לה תוכנית מגובשת היטב. אחרי ככלות הכל, אין
הרבה מה לעשות כאשר אתה כלוא בחדר חודשיים תמימים, פרט לתכנון דקדקני של המילוט.

כמו להכעיס, מחוגי השעון נעו באיטיות מרגיזה במיוחד. נראה היה שחלפו כמה שעות עד שהספרות הודיעו
בעקשנות שחלפו שלושים הדקות, והם נמצאים כעת סמוך מאוד לאוניברסיטה. פניה אחת, ועוד סיבוב נוסף,
והם עצרו בחריקת בלמים במשטח החנייה למרגלות המבנה הראשי. אוהירו יצא ראשון, ממתין להוראותיה
העצבניות, אולם להפתעתו יצאה גרטשן באיטיות מן הרכב ונעמדה סמוך אליו, בלא להוציא הגה מפייה, ראשה
מורכן קלות, וידיה שלובות מאחורי גבה. כאילו מאומה לא ארע.

'היא תמיד מצליחה להפתיע אותי', חשב לעצמו.
המכוניות נדמו, וחמשת בני הלוויה יצאו בשקט מן הרכבים, ממתינים להוראותיה, מנסים לקלוט ולו ברמז
מהן כוונותיה או להבחין במעשיה, אך לשווא.

הממטרים פסקו זה מכבר. קרני האור החלו לסגת בעקבות השמש. צד מזרח החל להחשיך והמערב
בעקבותיו, ממתין לשקיעתו הסופית של הכדור הכתום שהיה כעת אדום ונפוח ומלא הוד במיוחד.
הקול היה מוכר. בתחילה היה שאון חלוש, דומה למטח הגשם ההולך ומתגבר. אט אט הפך לרחש של להבי
הרוטור הצוברים מהירות. רגע קצר אחרי כן כבר נשמע קולו הברור של המסוק, שהיה אי שם מעברו השני של
המבנה הענק.

גרטשן עמדה על מקומה ללא נייע. שום שריר לא אז בכל גופה ושפתיה נשארו חתומות. ראשה עדיין מורכן
היה, כאשר מראהו המרחף של המסוק נתגלה לעיניהם כחמישים מטרים מאחורי גגו של המבנה. גרטשן הרימה
באיטיות את ראשה, והביטה ישירות לעברה של הטייסת. המסוק ריחף במקום, ולרגע הצטלבו מבטי שתי
הנשים.

כמה שניות חלפו. שתי היריבות נעצו מבטים זו על זו. אוהירו, עצביו מתוחים עד לקצה יכולתו, חשש לרגע
שג'ולי תצלול לעברם ותנסה לחסלם בעזרת להביו האימתניים של המסוק. לו היה בליבה יצר התאבדותי
כלשהו, יתכן והיתה מרסקת את המסוק על יריביה ומסיימת בכך את כל החלום והחזון של המנהיגה המושלמת
האחת והיחידה. הוא תהה איך ניתן יהיה להציל את העולם מן הטררגדיה הזאת, לו תחליט ג'ולי לממש תסריט
בלהות זה. האם גרטשן תוכל לחסל ביריות מאקדחה את ג'ולי לפני ההתרסקות, ולהספיק להינצל? הוא כבר
החל להצטער שלא היה סיפק בידו לאמן אותה בצליפות מדויקות באקדחה.

לרגע קפא מפחד: המסוק הנמיך את ראשו והחל להתקדם קדימה ולאבד גובה, היישר לעבר החבורה. גרטשן
לא זזה ממקומה וידיה - כאשר הימנית אוחת כל העת באקדח - לא הרפו משילובן מאחורי גבה. העיניים עדיין
היו נעוצות האחת בשנייה. אולם מיד רווח לו: כחמישים מטרים בלבד מן המפגש המבעית הזה, המסוק החל
לבצע תפנית של תשעים מעלות, ולטפס למעלה לכיוון צפון. שבעת האנשים עקבו במבטיהם אחרי המסוק
המתרחק עד אשר נעלם משדה ראייתם. שניות ספורות לאחר מכן דעך גם קולו המהדהד עד שנמוג כליל.
אוהירו, שנשאר כלוא בתוך מפלתו, ניצל על ידי גרטשן עצמה.
'נתפוש אותם בלוב', אמרה.

אוהירו רכן על המפות וחישב חישובים. שלשום אונדו נסע עם שני כושמנים חזרה למעבר הגבול, ואמש הגיעו
כולם לאוניברסיטה. גרטשן הורתה על יום נוסף למנוחה והתארגנות לפני המשך המסע. לפי המפות והמרחקים,

אורכו של המסע צפונה יהיה כשלושת אלפים ושמונה מאות קילומטרים בקו אווירי. חלקם ביערות עד טרופיים וחלקם במדבר הגדול והעוין ביותר, הסהרה. בהנחה אופטימית של שלושים קילומטרים בממוצע יומי, כשם שעשו במסעם עד כאן, הרי שמסע קשה וקשוח כזה עשוי לארוך כארבעה חודשים תמימים. הוא עדכן את גרטשן בחישוביו.

"אנחנו לא הולכים צפונה, אנחנו הולכים מערבה," הודיעה לו. "לחוף האוקיינוס, לנמל של אומבואה, פרנן וז. וזה רק כחמש מאות קילומטרים, ואנחנו חייבים להגיע לשם בדיוק בעוד שבועיים."
אוהירו נדהם. לשינוי כזה בתוכנית לא פילל. "ביטלת את המסע הגדול? אינך רוצה לבחון את אנשי השבט בהישרדות? שינית את התוכניות למצוא את הבריאם והכשירים ביותר?"
"לא שיניתי את התוכניות, רק את דרך הביצוע," השיבה. "אם הם שרדו את המסע עד כאן, אין טעם להמשיך אותו בתנאים דומים. האנשים האלה חיים כל חייהם בטבע ובמסעות ממושכים, בתנאי מחייה עלובים ובאקלימים העוינים ביותר. הגעתי למסקנה שרובם ישרו בחיים, ולכן הכנתי להם מבחן חדש, שונה לחלוטין ממה שהם הורגלו כל חייהם."
"איזה מבחן?"

"קלאוסטרופוביה," השיבה קצרות.
אוהירו לטש לעברה מבט משתומם. גרטשן הבחינה בתמיהתו והחליטה לחלצו מבורותו.
"את המסע מאומבואה ועד ללוב נעשה בתוך הצוללת שלנו. הוריתי להם לפגוש אותנו כאן בעוד כשבועיים. ששה שבועות יהיו הבושמנים כלואים בתוך הסיגריה המתכתית הזאת, עד שנעגון בשרידי הנמל של טריפולי. מי שישרוד את המבחן האחרון הזה יזכה להשתלב בעתיד שלנו."
"אכן, מנהיגה ראוייה", הרהר אוהירו לעצמו. "היא גדולה ממני בכמה מידות".
אבל ספק קל החל לנקר בתוך חזהו. מי שחושב לבד ומחליט לבד, סופו שיטעה לבד. והרי ההיסטוריה לימדה את אלה המעוניינים ללמוד ממנה, שהפיהרר היטלר בכבודו ובעצמו נפל בפח הזה שטמן לעצמו. חסר ידע צבאי היה, אבל סירב להיוועץ בגנרלים שלו והחליט את כל מהלכיו בעצמו, והללו נמצאו שגויים ומוטעים ותרמו תרומה מכרעת למפלתו הסופית. כלום גרטשן עושה משגה ומתכוונת ללכת בדרכו שלו? כלום שומה עליו להתריע זאת באוזניה?
לא ולא, היתה מסקנתו. הוא עצמו נכשל לאחרונה פי כמה וכמה ממנה, כיצד יוכל להטיף לה עתה כיצד עליה לנהוג?

*

הנהר קוננה שצף וקצף, מעודד מן הגשמים הרבים ומן היובלים שהזרימו אליו את מימיהם בנדיבות זהרורי אבק זהובים חדרו מבעד לחרכי התריס, בשחר היום החדש. הוא ניסה להסיט מעט את עיניו הצידה, להתחמק מן הבוהק המסנוור, אך נכשל: אבריו לא צייתו לו. רק את פכפוך שטף המים של הנהר שמע.
בלית ברירה שב לעצום את עיניו, ונראה היה רדום כמקודם, אך כעת היה בהכרה מלאה.
"איפה אני?" עלתה מחשבה ראשונה בראשו.
נאלץ היה להמתין כמה דקות, עד שקרן האור שנחתה על עיניו זזה לכיוון רקותיו. רק כעת חש עד כמה ראשו כואב. 'הגולגולת שלי פתוחה בכמה מקומות', חשב באימה. הוא עצם את עיניו, ממתין למהלומה הבאה שתהמם אותו. משזו נתברשה להגיע, אזר אומץ ופקח את עיניו.
מראה מטושטש נתגלה לעיניו. הוא שכב בתוך חדר סגור, בנוי קירות עץ, וקרני האור חדרו בין שלביו של תריס עץ מיושן. והוא בהחלט אינו שוכב על עגלתו, אלא על מזרון ספוגי, חמים ונעים. מישוהו יכול להסביר? הוא גילה שידיו חופשיות לנוע... משוחררות! מייד הרים את ידו הימנית ומישש את פדחתו הפצועה. הראיה החלה להצטלל ולהתמקד. פניה היפות של ג'ולי נראו עתה בבירור מציצים לעברו בחיוך.
"מה --- קרה --- כאן ---" שאל בקול חלוש.
"חילופי זוגות," נשמע קולה המתוק. "הזיווג הקודם לא היה מוצלח."
מחשבותיו התערבלו, ראייתו ניטשטשה שנית, וג'ונתן איבד את הכרתו.

מתי התעורר וכמה זמן היה שרוי בעלפוננו לא ידע. אבל רגע זה היה ברור, חד משמעי, כואב. הוא חש את ראשו מתפוצץ, הן מבפנים והן מבחוץ. בתוך הכאבים חש רטיבות חמימה, אולי של דמו הניגר, אך כאשר פקח את עיניו בשנית הבחין בידה של ג'ולי, השוטפת עם מטלית לחה וחמימה את פצעיו, את הדם שהקריש ואת זיעתו, החול והאבק שדבקו בו בימי המסע הארוכים. הוא לא היה יכול לתאר לעצמו כמה מגבות כבר הרטיבה, ניגבה וסחטה כדי להחזיר לו צלם אנוש. עתה הבחין גם בכך שזקנו גולח בשנתו, ושער ראשו קוצץ לגודל שמצא חן בעיניה של ג'ולי.

כאשר הבחינה שחזר להכרתו, חייכה בטוב לב. היא עזבה לרגע את הבד הלח, נטלה את ידו והחלה להניעה לכל הכיוונים והצדדים. לאחר כמה דקות החליפה ליד השנייה, והוא העווה את פניו, מנסה לחייך לנוכח הפיזיותרפיה החובבנית שהפגינה.

"אני בסדר, ג'ולי מתוקה," אמר, ושפתיו התעוותו שוב מן הכאבים.
"אין לי כאן אף תרופה," אמרה כמתנצלת. "אפילו יוד לחיטוי הפצעים לא הצלחתי להשיג."
ג'ונתן הרים את ידיו ומישש את ראשו. "אני אחלים. יצאתי כבר מפציעות הרבה יותר חמורות," אמר. הוא ניסה להזדקף ולהתיישב במיטתו, אך נכנע לכאבים וחזר והשתרע אפרקדן.

"אני רוצה לתת לך חיבוק חזק על כל מה שעשית," אמר במאמץ, ועצם את עיניו.
היא לטשה מבט על קיבורת זרועו האדירה. "אני אשאר בחיים?" התעניינה.
הוא חייך בקושי. "אולי... אני מקווה שכן..."
"לא עשיתי את זה כדי לקבל חיבוק," אמרה.
"איפה אנחנו?"

"בצריף עץ מחורבן, על שפת הנהר, לא רחוק מהכביש הראשי, בערך בחצי הדרך בין העיר לשדה התעופה."
ג'ונתן פקח עין אחת והציץ לעברה בתמיהה.
"על מה את מדברת?" נאנח, "אני לא יודע באיזו עיר אני נמצא, באיזו ארץ ואפילו לא באיזו יבשת..."
ג'ולי נאנחה אף היא.
"אתה צודק. זה סיפור די ארוך, ודי עצוב," אמרה. "דרך אגב, מתי אכלת בפעם האחרונה?"
"אני לא זוכר, אבל לפי הבטן המקרקרת שלי זה היה מזמן. יש כאן משהו לאכול?"
"זה יום המזל שלך," צחקה ג'ולי. "כאשר הבאתי אותך, הצלחתי לסחוב להם גם אשכול בנות."

ג'ולי סיפרה הכל. איך ליקטה כל פיסת מידע, כל רמז לידעיה, כל בדל של שדר, תזכיר ומסר. איך נעזרה כה רבות באוהיריו, עליו סמכה ובו בטחה בכל מאת האחוזים. סיפור דרמטי ונוגע ללב סיפרה, ובו אוהירו הציל את האסיר אונרו מיסמבו ממוות בטו בכלאו. על הדרך בה התגברו שלושתם על השימפנזים הגוססים והאלימים. כיצד חשפה שלב אחרי שלב את תוכניתה השטנית של גרטשן לחסל את החלשים והנכשלים בקרב השבט הבושמני. עקב בצד אגודל עברה עד לתוכנה שגרטשן שותפה לטורוריסטים שגרמו להשמדת העולם. וכיצד חשה כאשר נחשפה לה הבגידה המדהימה והמזוויעה מכל, של האסטרונוט היפני שהיא סברה כל העת שהוא הנאמן לה והאוהב אותה מכל.
"אני אחסל את שניהם," הבטיח לה.

היא חייכה והמשיכה לספר על החודשיים של כלאה במרתף, בבדידות מוחלטת ובתנאים מחפירים, נאבקת לשמור על שפיות רוחה, ומתכננת את בריחתה. כאשר גילתה את פח האצטון, החליטה להשיג שני חומרים נוספים כדי ליצור את חומר הנפץ Triacetone Triperoxide או TATP, שידעה את המינונים להכינו ואת הזהירות הנדרשת עקב אי יציבותו הרבה. ולאחר שחלבה מידע מאונרו החביב והתמים, וידעה מראש את כל התוכניות וסדר היום של אוהירו ומפגשו הקרוב עם גרטשן, פוצצה בנקל את הדלת ונמלטה.
היא רצה בגשם, ברוח שורקת וקרה, כאשר רק בגדיה לעורה, חרדה לגורל העובר הצומח בקרבה. לאחר כחצי שעה מצאה זוג אופניים, ודיוושה עליהם עד שהגיעה לנמל התעופה. היא ידעה שזמנה קצוב, וכאשר יגלו את דבר בריחתה יבואו לחפשה כאן, כדי למנוע ממנה להמריא עם כלי טיס כלשהו. היא הכירה את הבסיס הצבאי הצמוד לנמל התעופה האזרחי, ופנתה היישר לשם. מתוך החומר הכתוב הרב שקראה, ידעה כי טייסת של מסוקי הגאזל הצרפתיים אמורה להיות במקום הזה. אכן, היא מצאה שם שלושה מסוקים. הראשון היה מפורק לצורך שיפוצים, וניצב זנוח במערומיו בפתח המוסך. היא חטפה מברג שהיה בקרבתו ופנתה אל שני המסוקים הנוספים שניצבו מחוץ למוסך, כמו ממתנים להמראה. ג'ולי ניגשה אל אחד מהם, ונעזרה במברג לפתוח את פתח ניקוז הדלק בגחוננו. מאומה לא יצא ממנו, המיכל היה יבש לחלוטין. היא ניגשה אל המסוק האחרון, ופתחה את פתח ניקוז הדלק שלו. לשמחתה, החל לצאת ממנו נוזל גבישי, דלוח וכהה. לו היתה ממריאה כך, היתה מתרסקת כתוצאה מסתימת דלק בתוך שתי דקות. היא המתינה רגע ארוך עד אשר הדלק הניגר מטה הפך שקוף. אז סגרה את פתח הניקוז, מתפללת שיש במיכל מספיק דלק לפחות לעשר דקות טיסה. היא נכנסה פנימה להתניעו. השעון פעל כל העת לרעתה, והיא היתה משוכנעת שהמכוניות של רודפיה בדרך לכאן.

מתג ההתנעה אכן התניע את המסוק, אך מהירות סיבובי המנוע נותרה נמוכה מדי. תערובת הדלק - אוויר הייתה מעוותת, ומחוג מד חום המנוע החל לעלות בתוך שניות. 'התנעה חמה', חלפה התוכנה בראשה, והיא מיהרה לסגור את המצערת ולכבות את המנוע. לולא עשתה כן, היה המנוע נשרף בתוך רגע קט. כוחו של המצבר, שעמד כחמישה חודשים בלי שימוש וכלי טעינה, כשל. היה הכרח להביא למסוק מצבר חיצוני שמיש לצורך ההתנעה.

היא יצאה מן המסוק אל הגשם ותררה אחר מקור מתח חילופי. היא חיפשה עגלת מצברים חיצונית אך זו לא נראתה בשטח. היא ניגשה אל המסוק המפורק, וחיפשה בסביבתו. לטוב מזלה, המצבר שלו היה מפורק בצד, וחיך לעומתה. היא נטלה מפתח מתכתי נוסף שהיה בסמוך, וקיצרה לרגע את שני המגעים שלו. ניצוץ קולני שפרץ בנקודת המגע הבהיל אותה כהוגן, אבל שכנע אותה שמצבר זה יעשה את העבודה שעמיתו כשל בה. היא לקחה אותו אל המסוק השמיש, יחד עם חוטי חשמל וחיברה אותו לפלג ההתנעה החיצוני. כל העת היא בלשה לצדדים לוודא שהסביבה שקטה, ואין רכבים שמחפשים אחריה. גשם הזלעפות שניתך עליה כל העת דווקא שימח את ליבה. עד עתה לא היה כל חשש שמישהו יוכל לשמוע את מעשיה.

עתה ההתנעה פעלה כהלכה. הרוטור החל להסתובב ולהגביר מהירות, ושעון הטמפרטורה הגיב באופן נורמאלי. מבט אל מחוון כמות הדלק כמעט הפריח את נשימתה. אין טייס בעולם שהיה מוכן להמריא כאשר המחוג נושק לקו האדום. אולם ברגע זה ראתה ממרחק כמה מאות מטרים ממנה אור של מכוניות! ההכרעה נפלה מייד. היא וידידה שהסל"ד הגיע לטווח הירוק במחווון, משכה את הקולקטיב מעלה, והמסוק החל להתרומם. היא ריחפה כמה שניות, אולם משהו מוזר התרחש... הדוושות הגיבו הפוך למה שהכירה במסוקים האמריקנים! הרוטור הצרפתי הסתובב הפוך, ותגובתה האינסטינקטיבית לדרושה הסיטה את המסוק על צידו והוא כמעט התהפך! המכוניות הופיעו עתה בקצה העיקול ופנו לעברה בשעטה.

לג'ולי היו כעת שתי ברירות בלבד: להתרסק או להסתגל במהירות הבזק. היא בחרה להסתגל. בשבריר השניה האחרון בעטה בדוושה השנייה. המסוק רעד כולו והחל להגיב לכיוון הנכון. עתה יכלה להפנות את המסוק אחורה ולהתחיל להימלט. המכונה המתנשפת החלה לטפס בכבדות ולסגת באיטיות, עד שהחלה לצבור מהירות ולהגדיל את הפער בינה לבין רודפיה.

היא ידעה שזמנה קצר ואוזל חיש. תוך ארבע דקות טיסה הגיעה אל האוניברסיטה, ונחתה מצדו האחורי של המבנה הראשי, כאשר מד הדלק מראה על מרכז האזור האדום. בלב כבד כיבתה את המנוע, חוששת שלא תצליח להתניעו שוב. מן הכניסה האחורית נכנסה לתוך המבנה ורצה במסדרונות לחלקו הקדמי של הבניין. שם מצאה את ג'ונתן, שוכב לבדו, כפות היטב, על השמיכה. היא מיהרה ונטלה את קצה השמיכה והחלה לגררו לאורכם של המסדרונות חזרה לעבר המסוק. בדרכה התעכבה מעט מול אולם הקפטריה הנוטש, שם מצאה אשכול בננות וחטפה אותו והטילה אותו על ג'ונתן עצמו. המלאכה הזאת, גרירת גופו הענק של ג'ונתן, היתה הקשה מכל. כוכבו העצום התיש את שרירי ידיה העדינות. אולם היא לא נכנעה ולא ויתרה, וגררה אותו בנחישות, בשיניים חורקות, בשפתיים חשוקות ובזיעה ניגרת, והמשא הכבד מכל היה להעמיסו ולהעלותו לתוך המסוק. כאן כמעט קרסה באפיסת כוחות. בשאריות כוחותיה, כאשר החמצן אוזל מראותיה וליבה פועם מאתיים פולסים בדקה, טרקה את הדלת מאחוריו, בעוד הוא שרוע לרוחבם של כל שלושת המושבים שמאחוריה. כשנכנסה למושב הטייס, הצליחה לשמוע שוב את שיירת כלי הרכב מגיעים אל קדמת הבניין. ביד רועדת מאימה התניעה את המסוק, והכנפיים הסובבות החלו להאיץ באיטיות מפחידה. כמה שניות מורטות עצבים חלפו עד שמהירות הסיבובים הגיעה לגבול המרבי, בהם היתה חסרת אונים, לו היו מספיקים להגיע אליה בשלב זה. היא משכה בהקלה את הקולקטיב, והמסוק החל להגביה מעלה, וזה חלף על פני הגג. אז נגלו לעיניה שני הרכבים, וגרטשן עומדת דוממת לפנייהם וידיה משולבות מאחורי גבה. שניות אחדות לטשה בגרטשן מבט משטמה. בידיה האוחזת בסטיק היא לחצה על כל לחצני שיגור החימוש שהיו למסוק הזה. היא יחלה לשיגורו של טיל או צרור קליעים, אך מאומה לא קרה, כמוכך. שום חימוש לא היה טעון במסוק הזה. מבט נוסף על מחוון הדלק לימד אותה שהיא טסה כעת על טיפות הדלק האחרונות, עוד מספר שניות ספורות יכבה המנוע והיא תתרוסק לעיניה של יריבתה.

בלית ברירה היטתה את הסטיק קלות קדימה והמסוק זינק לעברה של החבורה הצופה בה. במרחק של כחמישים מטרים מהם הסיטה את הסטיק ימינה, והמסוק החל לפנות צפונה. היא ידעה היטב שהיא חייבת למצוא מקום מסתור במרחק בטוח, כזה שלא יעלה חשד אצל גרטשן אם היא תנחת נחיתה חירום מחוסר דלק. היא שמה פעמיה אל הנהר, אל הבקתה שהבחינה בה כאשר חצתה את הנהר בחברתו של אונדו, ממש ביום כליאתה.

משהשלימה את הנחיתה בצידו המוסתר של הבית הזה מן הכביש, נוכחה שתחזיתה התאמתה. היא טסה על אדי הדלק האחרונים, והמנוע כבה בעצמו ללא מעשה יזום שלה מיד כאשר נגעו המנחתים על הקרקע. המסוק סיים לעת עתה את תפקידו, ועתה התפנתה לחתוך את החבלים שכפתוהו ולהכניסו בניחותא לתוך הבית.

ג'ונתן בלע כל מילה, משסיימה לספר את קורותיה, פסק:

"אני חוזר לאוניברסיטה, לחסל את שניהם."

ג'ולי חייכה במרירות. "ואיך אתה מתכוון לעשות את זה?"

"אני אמלוק להם את הראשים מהכתפיים."

"אתה יודע שלאזהירו יש חגורה שחורה בג'ודו?"

ג'ונתן הלבין מרוב עלבון. "את אמרת את זה ברצינות, או שאת מנסה להתגרות בי?" שאל בזהירות.

"בשיא הרצינות."

"מה, את צוחקת ממני?" התכעס. "ראשית כל, גם לי יש חגורה שחורה בג'ודו ג'יטסו ברזיליאני, לידיעתך. והג'ודו זו תורת לחימה מצומצמת ומרוככת שהתפצלה מתוך הג'יטסו. שנית, אני שוקל פי שניים ממנו. שלישית, אני חזק ממנו פי עשרה. אני יכול לנצח חמישה אנשים כמוהו עוד לפני שהתחלתי להתרגז באמת!"

"הרגע, ג'ונתן," אמרה חרש. "יש פתגם ישן האומר, 'כשנולד הכדור הראשון, מת הגיבור האחרון'. לגרטשן יש אקדח, אז אני מבקשת ממך לא להיות לי גיבור גדול שמנוקב בכדורים."

ג'ונתן הביט בה בפליאה. "את מתכוונת לוותר להם? נכנעת? הם לא יבואו על עונשם?"

"את זה בטח שלא אמרתי, ואני לא חולמת לוותר להם. אני לא אנוח ולא אשקוט עד ששניהם לא יהיו בין החיים. אבל תחילה ננוח ונחלים ונאזור כוח, ואחרי כן נצא לדרך."

ג'ונתן נרגע מעט. "נצא לדרך? לאן?"

היא השתהתה לשניות מספר בטרם ענתה:

"לישראל."

"ישראל?" תמה, "מה את מתכוונת למצוא שם?"

"את מאט, אן ויובל," השיבה קצרות.

ג'ונתן נדהם. "והם עצמם יודעים את זה?"

ג'ולי השפילה מבטה ואמרה בשקט: "שאלה מעניינת. עדיין לא, אבל בקרוב אני מקווה מאוד שכן."

לאחר הרהור ממושך הוסיפה, "אחרת, במקום חמישה לוחמים, נצא למלחמה רק שניים."

"וזהו!" נופף ג'ונתן בלאסו דמיוני, וציטט להפתעתה שורה משירו של אלפרד טניסון, 'הסתערות הבריגדה הקלה': "אל עבר עמק המוות רכבו השש מאות!"

על 'לוח הבוץ' הגדול שהתקינו מאט ויובל זה מכבר, היו כתובות שלושת האותיות הראשונות של האלפאבית האנגלי: A, B, C. הלוח הותקן אנכית על עץ בשולי הכפר, ברחבה הקטנה שהקצו לה אנשי השבט, ושם הקימה אן את כיתת הלימוד של הנערים בגילאי הביניים.

כעשרה נערים ונערות ישבו על משטח נצרים יבש, מול הלוח. הבוץ התגלה כרעיון מוצלח לתחליף של לוח שחור וגיר לבן. בעזרת מטלית ספוגה בבוץ מרחה אן שכבה אחידה על הלוח וכיסתה אותו כליל, ואחרי כן באצבעה או בזרד דק ציירה את האות או המילה שחפצה, ובאין סידור אחר בנמצא, הניח אביזר לימודי מאולתר זה את דעתה.

”מה זה?” שאלה את אחד הנערים, אבל זה שתק.

”A”, אמרה באורך רוח. ”זו האות הראשונה, A. חזור אחרי: A”.

”A”, חזר אחריה הנער.

”יפה”, אמרה, והצביעה על האות B. ”ומה זה?”

”A”, חזר ואמר.

אן, שניחנה בסבלנות חזקה מפלדה, חייכה לעצמה במרירות. שוב ושוב שאלה את עצמה היכן היא טועה, ומדוע איננה מצליחה ללמד אף נער את הבסיס, את האלף-בית האנגלי. היא היתה משוכנעת שהאשמה נעוזה רק בה, ולא בנערים החביבים הללו. אבל במה טעתה? לא עלה בדעתה.

מאז החזירו מאט ויובל את אן ואת נאטאלי חזרה לכפר, בריאות ושלמות, התנהלו החיים על מי מנוחות. השבט השכן חדל להטרידם והם שכחו על קיומו. גם הטרדות של שבט חדש שהופיע באזור הסתיימו בעודן באיבן, לאחר ביקור לילי שערכו מאט ויובל והפיקו מופע נוסף של 'התיאטרון השחור', שכה סייע בידם במאבקם בכפר השכן והעויין. אך עיקר השקט היתה הדממה התקשורתית. המצבר שהזין את מכשיר הקשר התרוקן לגמרי.

מאט ויובל העסיקו עצמם מאז בפרויקט אחד ויחיד. כחודשיים תמימים חיפשו בהתמדה וללא לאות, דרך להטעין את המצבר ולהחזיר לעצמם את היכולת לתקשר עם יקיריהם באפריקה. תוכנית עקרונית להטענת המצבר היתה קיימת כל העת: הם פירקו והביאו מן החללית את האלטרנטור שעשוי היה להטעין את המצבר, לו רק היו מוצאים דרך לסובבו במהירות של כאלף סיבובים לדקה. אולם התחוויר להם שבארצם של הפפואנים, ביערות העד של עמק ספיק, אין הדבר הזה קל כלל ועיקר. כל הרעיונות והניסיונות הראשונים נמצאו עקרים. שימוש בחבלים וגלגילות לא צלח, וניסיונות לנצל את כוחה של הרוח הנושבת או המים הזורמים בנחל אכזבו אף הם.

”אין ברירה”, אמר בוקר אחד מאט, כאשר השבשבת עם כפות העץ המגולפות סובבה אמנם את הרוטור, אך במהירות של כשלושים סיבובים לדקה בלבד, שלא הצליחה לעורר את המכשיר לבנות מתח חשמלי. ”נצטרך לבנות טורבינת קיטור”.

הוא עשה תכנון ושרטוטים, ובמשך כמה ימים הכינו שניהם מגזע עבה וחזק של עץ טיק גליל חלול. הם גילפו להבים לטורבינה, חיברו עץ מתאים והתקינו שני מכסים בצדדי הגליל למניעת בריחת הקיטור. בהמשך קדחו שני חורים במקומות המתאימים, האחד לכניסת הקיטור הרוחת והשני ליציאתו לאחר שסיים לסובב את הציר. לקצה הבולט של הציר חיברו את ציר האלטרנטור, ועתה נותר להם לבנות את התנור שיכיל את המים המורתחים.

בניית התנור התבררה כמשימה קשה אף יותר, מאחר ולא היו באמתחתם חומרים מתאימים לבניה. ימים ארוכים חיפשו דרך להצליח להרתיח מים מבלי לאבד את כוח הקיטור ולנתבו לתוך הטורבינה שבנו מאט חיפש חומרי בניה אצל אנשי השבט, והעלה חרס בידו. היה צורך במיכל מתכתי אטום היטב, אך חפץ מן הסוג הזה לא נראה אי פעם באזור הזה. הגברים ידעו לבנות סוכות קש ונצרים, ולצפות אותם בבוץ. טכנולוגיה זאת לא התאימה לבניית מיכל להרתחת מים.

גם החללית שלהם, ה'עכביש', נתגלתה כמקור אכזב. לא היה בה דבר הניתן לפירוק שעשוי לשמש אותם למטרתם. הרעיון לצאת למסע חיפושים בשטח, אולי בכפרים אחרים, לא היה מעשי. יום אחד, הבחין מאט ביובל המתחיל לחפור בור באדמה, כאחוז תזזית.

”מה אתה עושה?” שאל.

”בונה תנור מתחת לאדמה”, אמר יובל וניגב את זיעתו.

מאט שינס מותניו והיטה כתף. ולאחר שבוע של חפירה מתחת לאדמה, יצרו תנור מתאים בעזרת שתי קומות האחת מעל השנייה, כאשר בין שתי הקומות חצץ לוח פלדה קעור שפירקו מדופן החללית. את החדר התחתון יעדו להבעיר אש בעזרת גזרי עצים, והחדר העליון העטוף באדמה מהודקת היטב מכל צדדיו הכיל את המים. צינור עץ חלול קישר את יציאת התנור באדמה אל פתח כניסת הטורבינה, וכחודש וחצי מהתנעת המבצע הגיע הרגע הגדול: הפעלת המתקן ויצירת חשמל.

מאט העלה אש בקומה התחתונה של התנור. ארבעתם עמדו שם, כוססים ציפורנים ופוכרים אצבעות, עד שהרתיחה הגיעה. קולות תסיסה, דחיסה ולחץ החלו להישמע, וציר הרוטור החל להסתובב. מהירותו הלכה וגברה, ורחש של שחרור הקיטור מפתח הפליטה הפך לשריקת קטר מיושן. הרוטור החל להסתחרר בקצב אדיר, והאלטרנטור התעורר לחיים והפיק מתח בקטביו. בשלב הבא חיברו את כבלי החשמל שגרמו להפחת חיים

במצבר הגוסס. מאט ניסה לספור את מספר הסיבובים בשנייה, אבל המהירות היתה גדולה מכדי שיוכל למדוד בדייקנות, ולאחר הערכות אומדנים וחישובים הכריז שהמהירות בערך שמונה מאות סיבובים לדקה. עוד באותו יום בנו הגברים הנרגשים סוכה גדולה מעל למכשיר המודרני הראשון שנבנה מעולם בשטח כפרם, והיא סוכת תחנת הכוח החשמלית. מכשיר הקשר שב להשמיע נקישות ורחשים אלקטרוניים, אולם קול אנושי לא הצליח לקלוט, למרות שגרונום של הארבעה ניחר מרוב ניסיונות לשוחח עם מישהו נוסף שמצוי מחוץ לעולמם.

"היום בדיוק חודשיים תמימים שהקשר נותק," נאנח יובל בוקר אחד, כאשר ישבו ארבעתם בחצר מסעדתה של אן, ושתו סירופ של פירות טרופיים. בידו הימנית אחז במצ'טה, ובידו השמאלית גילף את רובה הקשת שהחליט לבנות לעצמו. מאז היה נער צעיר, לדבריו, רצה לבנות לעצמו אחד כזה עבור שעשועים וקליעה למטרה. כמוכך שלא חלם כי יום אחד יבנה לעצמו כלי אמיתי כזה, שישרת אותו לקטול בעלי חיים לכלכלתו או על מנת להגן על חייו מפני אנשים.

"חודשיים בדיוק?" קפצה אן ממקומה, מבוהלת.

"אמרתי משהו שלא הייתי צריך להגיד?" תמה יובל.

"להיפך, הזכרת לי דבר חשוב מאוד," אמרה אן בהתרגשות. "היום אנחנו צריכים לאחד כוחות ולגלות את המסר המעורבל של ג'ולי. היא ביקשה ממני לארגן את הדבר בדיוק חודשיים לאחר ניתוק הקשר האלחוטי ביני לבינה."

"אני נזכר במעורפל במשהו," אמר מאט, "בשדר אחד היא ביקשה שארשום סדרה של אותיות חסרות פשר ואשמור אותם עד שאן תבקש ממני להשתמש בהם."

"וגם אצלי יש רצף של אותיות כאלה," הוסיף יובל, "והם שמורים אצלי בכיס," והוא הוציא דף ניר מקופל ופרש אותו. "למען האמת, בתחילה חשבתי שדעתה נשתבשה עליה, מפני שלא הבנתי איך היא תוכל להעביר אלינו מסר נוסף לאחר שינותק הקשר בינינו."

"אם כך, זה תוכנן להימסר באמצעותי," אמרה אן.

"אז מה השיטה?" שאל מאט. אף הוא הוציא פתק מקופל מכיסו ובו גיבוב של רצף אותיות.

"איך לי מושג," הודיעה אן.

"אז איך היא מתכוונת שנבין איך לפענח את השיגעונות שלה?"

"בהתחלת המסר המוצפן היתה רק שורה אחת שהצלחתי להבין," התעקשה אן, "והיה כתוב בו שאנחנו צריכים לשלב כוחות לפי הסדר, חודשיים לאחר ניתוק הקשר."

"וזה הכל?" שאל יובל.

"זה הכל."

"לפי איזה סדר?" שאל יובל.

אן ספקה כפיה. "אשמח אם תגיד לי אתה למה היא התכוונה."

"גם אצלי יש שורה אחת שניתן לקרוא אותה לפני המסר המוצפן," אמר יובל. הוא הציץ בנייר והקריא: 'כשאן תבקש ממך, מסור למאט שלעולם לא אשכח את אחייניתו היפהפיה.' זה הכל. אחרי כן מתחיל המסר המקודד."

מאט הקריא את שורת הרמז שלו: 'כשאן תבקש ממך, מסור ליובל את הערצתי ליוליוס קיסר'. מה זה אומר לך, יובל? איזה עסקים היו בינך לבין ג'ולי וליוליוס קיסר?"

"לא כאלה שאני מצליח להבין או להיזכר," יובל נראה נבוך.

"כדאי שתתרכז, כי כנראה אין לנו יותר שום רמז נוסף והקשר העקיף הזה באמת היה האחרון," אמר מאט. "ומה אתך? מה הקשר בינך, בין ג'ולי ובין האחיינית שלך?" שאל יובל.

"אתה מקשה עלי, אתה לא רואה שאני מנסה להבין?" חייך מאט.

"אל תיכעו כל כך מהר," התערבה נאטאלי. "ממה שאן סיפרה לי על ג'ולי, היא שדה משחת. אני מעריצה את האישה הזאת, ואני אשמח להיפגש איתה ולחבק אותה. ברור שברמזים שלה יש את כל מה שאתם צריכים להבין לפענח את המסר, ואם תשלב את הרמזים - תצליחו."

אן נגשה לתוך סוכתה, חיטטה בין חפציה ושבה עם הדף שלה. "חשבתי שאולי צריך לסדר את האותיות לפי הסדר, אות אחת של מאט, אות שניה של יובל ושלישית שלי, ואז יהיה מסר קריא."

"למה דווקא בסדר הזה? שאלה נאטאלי. "אולי דווקא בסדר אחר?"

"אם הרעיון הזה נכון, ננסה את כל ששת האפשרויות," אמר יובל. הוא פרש לפניו את שלושת המסרים וניסה למצוא כמה מילים משמעותיות, אך לאחר כמה רגעים הניד בראשו.

"לא. אף אחת מששת האפשרויות לא מניבה מסר משמעותי כלשהו. לרמזים הנוספים חייב להיות חלק בפתרון הבעיה."

ארבעתם שקעו במחשבות. נאטאלי, שהיתה חפה מכל מאמץ הפענוח, היתה גם המשוחררת ביותר מן הלחץ. "אני לא מכירה שום שיטת הצפנה או פענוח, לצערי," אמרה להם, "אולי מישהו מכס למד או מכיר את הנושא הזה?"

"ג'ולי," השיבה אן.

"רק רגע," נזכר יובל, "לפני כמה שנים באמת ג'ולי הזכירה לי את השם 'יוליוס קיסר'. נאטאלי, הצדק אתך! יש דבר כזה שנקרא צופן יוליוס קיסר. זו אמורה להיות טכניקה כלשהי של החלפת אותיות."

"איך זה פועל בדיוק?"

יובל אימץ את זיכרונו. "רושמים את אותיות האלף בית בשורה עליונה, ומתחתיה רושמים את האותיות 'קיסר', ובהמשך את שאר אותיות האלף בית מלבד ארבעת האותיות הללו. כעת ניתן להצפין הודעה על ידי החלפת האותיות. לדוגמה, אם ההודעה המקורית מתחילה באות א', בהודעה המוצפנת האות הראשונה תהיה ק'."

"אם כך, ננסה לפענח בשיטה הזאת," אמר מאט.
"אבל איך אתה יכול להיות בטוח שהיא התכוונה רק לשם 'קיסר', ולא לשם 'יוליוס' או השם המלא 'יוליוס קיסר'?" שאלה אן.

"אני באמת לא יכול לדעת," אמר יובל, "אין לנו ברירה אלא לנסות את שלושת הצירופים."
"וגם על כל מסר בנפרד, וגם על פי ששת הסידורים שניסית קודם," הזכירה נאטאלי.
"צודקת," קבע יובל. "אין לנו מה להפסיד. אנסה את כל האפשרויות."
שעה ארוכה רכנו מאט ויובל על כל הצירופים האפשריים, עד שהרימו ידיים. אף מסר לא היה בעל משמעות כלשהי, וכל אפיק הניב רק אוסף אקראי של אותיות.
"לדעתי זה היה צפוי שלא תצליחו, מפני שלא התייחסתם לרמז השלישי שלה, הקשור באחיניתו היפה של מאט," העירה נאטאלי.

כל העיניים הופנו אל מאט.
"פעם סיפרתי לג'ולי על בת אחותי, יפהפיה וכריזמטית, שהייתה תמיד מלכת הגן והכיתה. אבל זו היתה שיחת חולין, לאחר שהיא ראתה במקרה את תמונתה בארנק שלי."
"נסה להיזכר, אולי יש פרט נוסף שסיפרת לה, ורק אתה והיא יודעים אותו?" ניסתה אן לעודדו.
"אין שום דבר נוסף," אמר מאט בביטחון. "הדבר היחיד שרק שנינו ידענו זה את שמה. אף אחד אחר בצוות או בנאסא לא ידע עליה או שמע עליה."
"זהו בדיוק!" אמרה אן, רועדת מהתרגשות. "אולי השם שלה הוא מילת הצופן שאנחנו מחפשים, במקום 'יוליוס קיסר'! אם רק שניכם ידעתם אותו, אז אף אחד אחר מלבד שניכם לא יוכל לפענח את הצופן!"
"מה היה שמה?" שאלה נאטאלי.
"רוזלינד," ענה.

שעה קלה מאוחר יותר הציג יובל שלושה רצפים חדשים, שנראו דומים מאוד לרצפים המקוריים. ממבט ראשון נראה הדבר כאילו הוחלפו שלוש סדרות אותיות מקריות באחרות שגם הם כמו עורבכו בבלנדר. אולם יובל היה מרוצה מאוד מהרשימות החדשות שבידו.

"כדי לחפש כמה מילים משמעותיות, נסה להשתמש רק בששת האותיות הראשונות של כל רצף," הציע מאט. יובל הסכים. "הרצף החדש שלי מתחיל באותיות 'נההלה', של מאט מתחיל באותיות: 'בגפומ', הרצף שלי אן הוא 'ועחשש'. עכשיו נחפש את הסדר שעלה בראשה של ג'ולי. אני מהמר על סדר האלפאבית של שמות המשפחה."

והוא החל לרשום את הרצף המאוחד.

'נביהגונפעוהחלושלמש'.

"אין כאן שום משמעות," הכריזה נאטאלי.

אן הרהרה מעט. "לו הייתי אני במקומה, הייתי מערבלת לפי סדר הגילים. נסה לפי הסדר את מאט, אותי ואותך."

יובל הכין את הרשימה החדשה.

'בינגוהפענוחהושלמש'.

"יש!" צרחה נאטאלי בחדווה. "בינגו! הפיענוח הושלם! כל הכבוד! אני כבר רוצה לקרוא את כל המכתב שלה!"

יובל חייך. "תנו לי להשלים את כל הטקסט, ונקרא אותו כמו בני אדם," אמר, ופרש לפינה להשלמת

המשימה. וכאשר חזר, שלושים דקות מאוחר יותר, חיוכו נעלם כלא היה. פניו לבשו גוון לבן.

"אלוהים אדירים! פלט ולא יסף. הוא הושיט את הדרך למאט.

"אוהו, אם יובל משתמש במילה אלוהים, אני מתחילה לחשוש לגרוע מכל," לחשה אן לנאטאלי.

מאט החל לקרוא בדממה, וככל שהתקדם בקריאתו השתנתה ארשת פניו. שפתיו התהדקו, ואגרופיו נקמצו.

גם הוא לא יכול היה למנוע מן החיזורון להשתלט על פניו. כאשר סיים, העביר את הדרך ללא אומר ודברים לאן.

"לפי התגובות שלכם, אין לי שום חשק לקרוא את המסר שלה," לחשה אן.

נאטאלי נטלה את המכתב. "אני אקריא לך אותו," אמרה.

אן התכוונה במאט, והוא הנהן בראשו. גם יובל אישר בהנעת ראש. אן אותה לנאטאלי להתחיל.

'בינגו, הפענוח הושלם! שלום לאהובים!

אם אתם קוראים זאת, לצערי הרב הקשר נותק מזה כחודשיים. אני בטוחה שעליתי על כל

מה שקרה ביום הדין, ברגע הכתיבה ללא הוכחות, למרות שאני יודעת שאשיגם בקרוב

וכולם יהיו בידי בעת קריאת המסר הזה.

טרוריסטים מוסלמים גנבו לפני כשמונה שנים צוללת ממספנות בגרמניה, וציידו אותה

בטילים בליסטיים בעלי ראשי נפץ גרעיני שקנו מקוריאיה הצפונית. הם אלה ששיגרו את

הטילים שגרמו להשמדת העולם. הם מסתתרים בלוב במקלט מוגן מתחת להר טרחונה ויש להם אספקת נשק חם בשפע להמשך המלחמה.

אני מקווה שאתם יושבים: המנהיגה שלהם היא גרטשן וולף, שתיכננה כל השנים להשמיד את האנושות ולהנהיג עולם רודני כיורשת של היטלר ולהקים מההריסות בחזרה את העולם הנאצי. לשם כך כלאו עבורה הטרוריסטים 72 בתולדות צעירות כדי שתיצור תרבות חדשה כאשר היא השליטה האבסולוטית שלה. בשלב מאוחר יותר היא תכננה לשעבד את כל הפפואנים והבושמינים שיוותרו בחיים, וכנראה גם אותנו.

אם כל מה שאמרת נכון, חיי ג'ונתן ששוהה עמה בסכנה, וגם חייכם שלכם. הם מאזינים ומקליטים כל שדר שלכם ויודעים עליכם הכל פרט למיקום המדויק שלכם. לו ידעו היו משגרים אליכם טיל נוסף כדי להבטיח שהתרבות של גרטשן הינה התבונית היחידה בעולם.

אינני יכולה להוכיח את כל דברי, פרט להציע רעיון אחד. אם אתם יודעים את מיקומכם המדויק ומסוגלים עדיין לשדר, שדרו מיקום שגוי בעל טווח ביטחון של 100 קילומטרים לפחות, לשרוד פצצה של מאה קילוטון. לטילים יש טווח של ששה עשר אלף קילומטרים, והנחיה אינרציאלית מיושנת, עם טווחי החטאה של עשרות קילומטרים. התחשבו בכיוון הרוחות שירחיקו מכם את הקרינה. תוך כמה שעות תחזו במו עיניכם בפטריה של הטיל שאמור להשמיד אתכם. אם זה יתרחש, נפגש כולנו בישראל, בבסיס חיל האוויר במצפה רמון, בחמישה עשר באפריל 2036, ונצא יחד למלחמת העולם הרביעית. אל תשכחו לעקור את כפתור השידור במשדר שלכם.

מי שיגיע ראשון ידליק בכל צהרי יום צמיג לסמן את מיקומו בעשן שחור, עד שניפגש. נשיקות וחבוקים לכולכם, ג'ולי פישר!

דממה השתררה בעמק ספיק. אן נראתה המומה. ידיה של נאטאלי האוחזות בדף החלו לרעוד, והיקשו עליה לקרוא שוב את הדברים. יובל חשק את שפתיו והמשיך לגלף את קת רובהו בתנועות מכניות ועצבניות. מאט אחז את ראשו המורכך בשתי ידיו.

תגובתו הראשונה היתה ספקנית. במסר הזה היה עומס רב מדי של פרטים ותגליות. יתכן והיא טעתה בחלקם, יתכן אף שרובם אינם נכונים. הוא ניסה לדמיין לרגע קט מה אם כל דבריה נכונים: עד כמה עמוקה היתה בגידתה של גרטשן. לתכנן את השמדת העולם, לצרף לתוכניתה טרוריסטים מוסלמים ולהנהיגם, להגיע לנאסא, ולתכנן את השמדת העולם כאשר היא נמצאת במקום בטוח - בחלל - הדבר מעיד על כושר ארגוני וחזון מדהימים. הוא ידע שהיא מוכשרת ביותר, אבל עד כדי כך? להשלים תוכנית שטנית כזאת בלי אף טעות וללא שום כשלון? הוא חזר לתחושתו הראשונה, שיש לקבל את המסר של ג'ולי בעירבון מוגבל. מחשבותיו נדדו עתה אל דמותה של גרטשן, אל גופה העירום, המרהיב, בתאו שבתחנת החלל. יתכן והיא נושאת כעת ברחמה עובר מזרעו שלו.

“מה אתם אומרים?” שאלה נאטאלי בשפתיים רוטטות, “אתם מאמינים לה?”

אן הנידה בראשה. “אינני מאמינה לכל הדברים האלה. היא בטח טעתה, הוטעתה או הגזימה. אולי היא צדקה בקשר לטרוריסטים, אבל בקשר לגרטשן? זה נשמע לי הזוי.”

מבטי שלוש האסטרונוטים הצטלבו לרגע. מאט, נבוך ואובד עצות, שב והוריד את ראשו לחזור ולסדר את מחשבותיו.

“הייתי רוצה לא להאמין לאף מילה לדבריה, אמר יובל, כאשר גם קולו בוגד בו ורועד, “אבל אני מכיר את ג'ולי יותר מדי טוב. היא לעולם לא היתה מתלוצצת במסר כזה, שהתאמצה כל כך להצפין אותו. היא אף פעם לא נתפשה בדבר שקר או הגזמה. מלבד זה, היא הציעה לנו מעשה המאפשר להפריך את טענתה. לכן לצערי אני מוכרח להודות שאני לא שולל את דבריה על הסף.”

“אם חלק מהדברים או רובם נכונים, מעניין איך היא הצליחה לגלות את כל זה, אמרה נאטאלי.

תוכנו הטעון של המסר המפוענח עמד כל העת תלוי ומתוח באוויר. גרטשן מנהיגת הטרוריסטים? רוצה להיות היורשת של היטלר? להקים תרבות נאצית עליונה שתשעבד את כל יתר בני האדם שנותרו בעולם? ורוצה להרוג את עמיתה האסטרונוטים?

מאט קם והחל ללכת.

“אני הולך לשאוף אוויר צח.”

יובל התפלא מאוד על עצמו. ידיו עבדו בעצמן, גילפו, שייפו, ליטשו והחליקו את קשת המיתר, ללא התערבות של המוח. כאילו היה להן רצון ויכולת משל עצמן. מוחו הגה בקדחתנות רק בתוכן מכתבה של ג'ולי. איך דבר כזה יכול היה לקרות, זה היה בלתי נתפש. מאט עזב אותם לשעות ארוכות, להתבודד עם מחשבותיו ועם תחושותיו. אן ונאטאלי מצאו ניחומים זו במחיצתה של זו, מנסות לעכל את הדברים. יובל אף הוא העדיף להתבודד עם עצמו ועם מלאכתו. דרוש זמן כדי להתעמת ולהתמודד עם תגליות כאלה.

הוא ניסה להיזכר בכל השיחות שערך במכשיר הקשר. אם הם היו תחת האזנה תמידית, והקשיבו להם עוד כאשר שהו בתחנת החלל, הרי באמת הטרוריסטים ידעו כמעט הכל עליהם ועל תוכניותיהם. איזו טעות רשלנית זו היתה, מבחינת ביטחון שדה! ממש שלומיאליות! הוא דימה בנפשו איך הטרוריסטים, בתוך מקלטם המוגן, מקשיבים להם ומתפקעים מצחוק.

הוא ידע היטב מה הוא ימליץ לחבריו באסיפה הבאה. הוא ימליץ לעשות כדבריה, גם מפני שאין דבר אחר חכם יותר לעשותו. ללא צפייה בפטרייה גרעינית לעולם לא יצליח לשכנע את חבריו לצאת למסע של רבע עולם כדי להיפגש עמה בישראל, בעוד כחודש וחצי מהיום.

בעיה נוספת שהבין אותה כעת, היא שהם עצמם לא יודעים את מקומם המדויק, ולכן יקשה עליהם לשלוח לאוויר קואורדינטות מזויפות. זאת ועוד, אם הכל יצא לפועל ודבריה יוכחו, איך לעזאזל ניתן להגיע לישראל בתוך זמן כה קצר? למעלה משנים עשר אלף קילומטרים בקו אווירי, כאשר אין מטוסים בסביבה? החיים בכפר הפפואני התנהלו כסדרם. בצהרי היום רחשה המסעדה של אן בפעילות ערה ושקקה חיים. ארבעת הנשים שתפעלו אותה בכישרון רב האכילו את כל בני השבט ארוחות מזינות וטעימות. כמות הבטטות שהניבה אדמתם הוכפלה בשבועות האחרונים, תודות לשיפוריה של נאטאלי. החזירים, שאכלו לשבעה, עשו מה שחזירים יודעים לעשות היטב כאשר מזונם מצוי בשפע: הכפילו את התרבותם. כל אחד מבני השבט זכה במנת בשר יומית בצלחתו. תוספת הבננות לתפריט על בסיס קבוע העלו את רמת החיים הכללית בכפר. אן הצטערה שאיננה יכולה ללמד את כל השיפורים האלה גם את אנשי הכפר השכן, הסובל מחוסר תזונה ומאימת מוות מפני הגולגולת המרחפת התלויה בשער כפרם עד היום. לתפריט שהכיל גם דגים מן הנהר, התווסף בימים האחרונים גם פריט נוסף: קנה סוכר, שנאטאלי מצאה בברו והביאה אותו לכפר. יחלפו עוד מספר חודשים עד שיכנס לסל היומי, אבל מפעם לפעם יזכו לטעום במקום הזה גם את טעמו המלהיב של הסוכר. מאט שב בערב לסוכתו, ומצא שם את יובל משייף חיצים לרובהו. "כל הכבוד לך", אמר לו. "אל תיתן למראה עיניך להטעות אותך", אמר יובל. "אני נבוך ומבולבל בדיוק כמוך. כרגע זה פשוט ריפוי בעיסוק."

"מה אתה אומר?" מאט התיישב לצדו.

"אן ביקרה אצלי לפני חצי שעה. היא לא מתכוונת בשום מקרה לעזוב את המקום הזה. פה היא מצאה בית וכאן היא תקדם את התרבות המקומית כמו שרצתה לעשות מלכתחילה."
"בסדר גמור מבחינתי. אנחנו לא צריכים לערב את אן במלחמה."
"נאטאלי אמרה שהיא רוצה להצטרף אלינו, אם נבחר לצאת לישראל."
"בחורה לעניין!"

"מאז שהיא אימצה לעצמה את רובה הברגים, ומסתובבת עמו בכל מקום כאשר הוא תלוי על כתפה כמו לוחמת קומנדו, רוח הקרב שלה הרקיעה לשחקים. היא אמרה שהיא עצמה מתכננת לנעוץ בורג בליבה של גרטשן."

"מישהו אמר פעם, שבמלחמה נהרגים הרעים והטובים כאחד. הסברת לה שבמלחמה היא עצמה עלולה לקבל כדור בלב מאנשיה של גרטשן?"

"לא רציתי להרוס לה חלום נקמה כל כך מתוק," הודה יובל.

"יש לך מושג מדוע ג'ולי חשבה על מפגש בישראל?"

"הערכה בלבד. בתקופת השירות שלה כטייסת במשמר הלאומי, ביקרה פעם בטייסת ה-F-16 שלי במצפה רמון, והיא מכירה את המקום. שם פגשתי אותה לראשונה, כאחד מהמארחים של קבוצת הטייסים האמריקאים. אני זוכר שכבר אז התרשמתי ממנה לחיוב, כטייסת מוכשרת במיוחד. ערכנו כמה אימוני קרבות אוויר והיא בהחלט היתה מעולה. היא ראתה אצלנו מטוסים מוגנים בדירים תת קרקעיים בעובי כמה מטרים של בטון ופלדה, וכנראה היא מניחה שהם שרדו את המלחמה ואולי נמצא שם כמה מטוסים שמישים שנוכל להשתמש בהם לתקוף את הטרוריסטים מהאוויר. אבל כל זה רק השערה."
"אתה עצמך מכיר את הבסיס הזה?"

"כמו את כף ידי. שם העברתי את מרבית השירות שלי כטייס קרב."

"ויש לדעתך סיכוי למצוא שם מטוסים שמישים?"

"כן, אם לא נפלה פצצה ישירה על הבסיס."

"אפשר לנווט משם ללוב ללא עזרי ניווט?"

"באור יום - בהחלט כן. זו אמורה להיות טיסת ניווט קלה מעל קו החוף עד למטרה. בלילה זה יהיה הרבה יותר קשה, אבל עדיין אפשרי."

"מה היה מצב התחזוקה הכללי בבסיס הזה?"

"המעולה ביותר שקיים, ברמת התקנים שהיו קיימים בבסיסי חיל האוויר של ארצות הברית. חיל האוויר של ישראל שמר על הרמה הגבוהה ביותר במשך כל שנות קיומה של המדינה, וזה היה אחד הגורמים העיקריים לדעתי שישראל שרדה כל השנים, מוקפת על ידי אויבים שרצו להשמיד אותנו. לכל מדינות ערב לא היה פתרון להכניע את חיל האוויר הישראלי, הוא פשוט היה בליגה שלמה מעליהם. אם הבסיס לא ספג פגיעה ישירה, נוכל למצוא שם מטוסים, דלק, טילים ופצצות, כלי נשק אישיים ואפילו מזון חירום מאוכסן בקפידה, ונוכל לנהל משם מלחמה הגונה בלי רגשי נחיתות."

"אפשר להגיע לדעתך לישראל בתוך חודש וחצי?"

"אינני יודע. אם היינו משיגים ספינה טובה, אז יתכן."

"ומה דעתך על שידור מיקום מוטעה?"

"הייתי הולך על זה," השיב יובל.

מאט עשה אתנחתא קלה. "אני יודע בערך היכן אנו נמצאים. אבל בדקתי קודם את כיווני הרוחות, והם צפוניים בעונה הזאת. כדי להרחיק את הקרינה מאיתנו, נצטרך לשדר מיקום של מאה קילומטרים דרומית אלינו,

אבל זה יוצא ממש על פסגת ההרים המושלגים. הם יבינו מייד שאנחנו משרדים להם דיסאינפורמציה, ולא יבלעו את הפיתיון."

"אולי מוטב שנשדר להם מיקום מזרחית אלינו."

"חשבתי גם על כך, אבל גם כאן יש בעיה," אמר מאט. "בכל האי הזה לא נפלו פצצות, ולכן העיר אמבונטי שלמה, ונוכל אולי למצוא שם כלי טיס שמיש, או אולי כלי שייט כמו ספינה או יאכטה. שידור של מיקום מאה קילומטרים מזרחית אלינו ישמיד את העיר הזאת."
"מה המיקום שלנו, לפי דעתך?"

"לפי חישובי, הנחיתה שלנו סתה כשלושים קילומטרים מערבית דרומית למתוכנן. לכן, הייתי נותן להם מיקום של כשלושים קילומטרים דרומית לעיר. זה משאיר לנו מרווח ביטחון של כשעשרים קילומטרים מערבית מהמקום האמיתי שלנו. פצצה של מאה קילוטון במרחק 30 קילומטרים מהעיר תשאיר את רובה שלמה. הוא רכן על המפה, מדד עליה נקודות עם חוט דקיק שתלש משולי חולצת הכותנה שלו, השווה לקנה המידה המופיע בשוליה, וחזר ומדד ולבסוף אמר:

"אני מציע לשדר קואורדינטות 142.73 מזרח, 4.51 דרום."

יובל נטל אחריו את המפה וערך את הבדיקות שלו. "נראה טוב. הבעיה היחידה שעלולה לצוץ היא שינוי בלתי מתוכנן בכיוון הרוחות. אם הרוחות ישנו כיוון למערב בשעת ההפצצה, אנחנו בבעיה רצינית."
"חשבתי על זה," אמר מאט, "בדקתי כמה פעמים את כיוון הרוח, וזה היה יציב. אני מתכוון להמשיך לבדוק עוד יממה נוספת."

יובל הקצה וליטש במרץ רב, משל היתה זו העבודה החשובה ביותר שניתן להעלותה על הדעת. אולם במוחו התרוצצו כל העת עשרות ומאות תרחישים שונים. כיצד יעשו את המסע העצום הזה? מאין ימצאו את מזונם? ואפילו יחברו בהצלחה לג'ולי, איך היא באמת חושבת להתגבר על עשרות טרוריסטים חמושים היטב? ונניח כי גם כאן ינחלו הצלחה. מהי התוחלת של כל זה? נקמה? ומה אז? לאן יפנו משם? היכן יתנחלו? איך ימשיכו את הגחלת האנושית? מה יהיה עם הבושמנים? האם כעת הם אויבים שיש לפגוע בהם?
הוא הרהר לרגע באפשרות לצרף כמה לוחמים פפואנים למסעם, אך משהמשיך לגלגל את הרעיון הזה נוכח בחוסר המעשיות שבדבר. ראשית, אין לו יכולת לתקשר עמם. אף קבוצה לא מבינה את שפתה של רעותה, למרות החיים המשותפים מזה כחמישה חודשים. שנית, מי ערב לכך שיש להם עניין לצאת למלחמה מרוחקת לא להם? הלא לפני המפגש הזה, הפופאנים הללו לא ידעו כלל על קיומו של העולם הגדול שמחוץ לכפרם ולכפרים השכנים!

שעת אחר צהריים מאוחרת היתה, והאכלת אנשי הכפר הסתיימה. אן סייעה לארבעת הנשים במלאכת הסיום השגרית. פרט לשטיפת השולחנות והכלים, היה עליהם לסדר את התמורה היומית במזווה, עבור הכנת האוכל של מחר. כל מי שבא לאכול ארוחה חמה ומוכנה, היה חייב להביא עמו תשלום בצורת מזון גולמי. כל יום נשחט חזיר לכבוד הארוחה, נערמו בטטות ובננות, ואילו כמות הדגים שנתפשו היתה משתנה מידי יום, כמו גם הפירות הטרופיים.

גשם טרופי ניתך ארצה מעננים אפורים ודחוסים. הראות היתה עכורה ולקויה. המים ניסרו את האוויר ותופפו על גגות הסוכות, והטיפות גלשו מצדדיהן כמזרקות. מישוהו כמו כיבה את השמש, היכן שהוא מעל למרובד העננים. מאט הסתובב הלך ושוב, ידיו משולבות מאחורי גבו, כאבא הדואג לרעייתו הכורעת ללדת. הוא הציץ בדאגה אל צמרות העצים, מוודא שהרוח הצפונית מטה את צמרות העצים לקידה קלה לכיוון דרום. שלוש שעות חלפו מאז שידר יובל לראשונה לאוויר העולם את המסר, והמשיך בכך בכל חצי שעה עגולה:

"ג'ונתן, אוהירו, גרטשן, ג'ולי... אנחנו נאלצים לנטוש את השבטים המקומיים האלימים עקב עלייה משמעותית בסיון החיים שלנו... אנחנו נמצאים כעת כשלושים קילומטרים מדרום לאמבונטי, קו אורך 142.732 מזרח, קו רוחב 4.509 דרום... הכוונה שלנו לצאת למסע מילוט צפונה ולהגיע לעיר... שם ננסה לייצב את המצב שלנו וליצור קשר נוסף..."

שלושתנו בריאים ומרגישים טוב, אבל חשים שהסכנה הולכת ומתקרבת אלינו... מאט, אן ויובל... "

יובל ואן לא האמינו שיקרה דבר מה חריג בעקבות השדר. אן טרחה במסעדתה על הכנת סלט פירות טרופיים, בעוד ארבעת הנשים האחרות עסקו ביתר המלאכות היומיות: ניקוי דגי הנחלים, צליית נתחי הבשר והבטטות וקילוף קני הסוכר. אן נפרדה ממשלחת הנערים והנערות, בתוכם מרי וטלי, למסע הדייג היומי. היא הודאגה הבוקר ממצב בריאותה של מרי, מאחר והקיאא עם עלות השחר. מחשבה ראשונה על הריון צצה בדעתה, והיא החליטה לעקוב מקרוב אחר בריאותן של מרי וטלי.
יובל ישב 'בפינת הבישול' של המסעדה, כדי לנצל את הגחלים הלוחשות. נאטאלי ישבה מול יובל והתבוננה במעשי. הוא השתמש ברמצים ובגחלים הלוחשות כדי להכין את החיצים לקשתו.
"מה אתה עושה?" שאלה.

"זו השיטה הפשוטה ביותר להקשות את חודי החיצים," השיב. "אין לי כאן טכנולוגיה מתקדמת. אם הייתי יכול הייתי מכין ראשי חיצים מברזל, או לפחות מאבן או צור. האש עושה את המלאכה איכשהו."
היא התבוננה ברובה הקשת שהיה מונח לצדו.

"מה זו הידית הגדולה והמכוערת בראש הרובה הזה? לנשיאה ביד?"

"לרגל", השיב יובל. "מצמידים את הידית הזאת לאדמה, ומכניסים את הרגל פנימה. כך אפשר לדרוך את הקשת בקלות בשתי הידיים."

"מדוע בכלל בנית כלי כזה מגושם וכבד? למה שלא תנסה להשיג לך אקדח או רובה אמיתי?"
"ראשית כל, אני לא פוסל שום כלי נשק חם, ואשמח להשיג כזה. שנית, יש יתרון גדול לרובה הקשת, מפני שאף אחד לא שומע את מעוף החץ גם לאחר שנורה ופגע במטרתו."
"אז מדוע לא לבנות קשת רגילה, כמו אצל המקומיים?"

"יש משהו בדברים שלך", הסכים יובל. "החיילים האנגליים באמת ניצחו את צבאות אירופה בעזרת הקשת הארוכה שלהם, כאשר הם הביסו את החיילים החמושים ברובי הקשת כמו זו. אבל בכל זאת יש לה יתרון גדול על הקשת הרגילה. הרובה דרוך ומוכן לירי חץ ללא אימוץ השרירים של האדם, וכך אפשר לחפש מטרות ולכוון זמן ממושך. בקשת רגילה אין אפשרות כזאת, היד מותחת את המיתר וחובה לירות מייד את החץ כדי לשחרר את העומס מן השריר."
"כבר ירית בכלי הזה?"

"עדיין לא, אבל אני מקווה שכבר מחר נוכל להתאמן בצליפת חיצים למרחקים גדולים."
לפתע הכל עטה לבן. העננים, העצים והגשם הפכו שקופים, ודרכם הבזיק אור מסנוור בעוצמה דמיונית של מאות שמשות. הוא צרב את הרשתיות וסימא אותם. העפעפיים שלהם נעצמו מיידית והם הליטו את ידיהם על פניהם, אך לשווא. האור שחדר פנימה נשאר שם, והוא היה זוהר ובוהק עד לכאב. היער החל לצרוח.

"בשטח של מחלות העור, למשל, אנו יודעים את התשובות לכל השאלות פרט לשתיים: מה גורם למחלות עור ואיך מעלים להן ארוכה."
פרדיננד פון הברא, 1840~

פרק 4

גרטשן נכנסה לחדר דיקן האוניברסיטה, ואוהירו פסע בעקבותיה.
"כאן היא עבדה," אמר אוהירו.

המשרד היה מרווח ומרוהט בטוב טעם, אך ניכר היה שג'ולי לא הקפידה כלל על האסטטיקה או שמירת הסדר. ערימות של ספרים היו פזורות באקראי על הרצפה, כמו מגדלים מעוקמים, שהוצאת ספר אחד מתוכם בהכרח תוביל להפלת כל האחרים. גרטשן בעטה באחד מהם. הספרים הועפו קדימה, ובדרכם פגעו במגדל נוסף ואלה בשלישי - כאבני דומינו - וכל הספרים התעופפו והתפזרו לתוהו ובוהו על חציו של המשרד. עיתונים, ירחונים, מעטפות חומות וקלטות היו מוטלים הן על השולחן והן מפוזרים למרגלותיו. לא ניתן היה להגיע אל המושב המרופד בלי לדרוך על חלק מן החומרים ששימשו אותה במחקרה.
היא דילגה על הערבוביה שיצרה זה עתה והתיישרה על כסאה של ג'ולי. היא החלה לחפש בין הניירות הרבים שהיו על השולחן, פתחה את מעטפות, ועיינה בתוכן כל אחת מהן ביסודיות. כל מסמך שסיימה העיפה הצידה, לבל יפריע לה בהמשך חיפושיה. את המחברות בכתב ידה קראה בעיון רב, עמוד אחר עמוד.
"מה את מחפשת?" שאל אוהירו.

"שדר מוצפן."

"הבנתי ממך שצוות הצוללת הצליח לפענח את כל השדרים המוצפנים שלה, לאחר שהעברת להם את חוברת המפתח."

"הם הצליחו לפענח את כל השדרים שלה מלבד אחד, וכעת אני מחפשת את המקור שלו."
"איך זה קרה?"

גרטשן חדלה לרגע קט מחיפושיה. "כנראה היא חשדה בי בשלב הרבה יותר מוקדם ממה שחשבנו. צוות הצוללת הקליט את כל השדרים המוצפנים שלה ודיווח לי את המסרים המפוענחים, אבל לא היה בהם שום מידע מועיל עבורי, שמפרט מה התוכניות המבצעיות שלה, או במילים אחרות איך היא מתכוונת להילחם 'בטורויסטים', איפה ומתי ועם מי היא מתכננת להיפגש, וכד'. מאחר וחשדה בי שהמפתח שלה חשוף, היא הצפינה שדר יחיד בשיטה נוספת שלא הצלחנו לפענח עד היום. אני חייבת לדעת מה תוכנו, אם אנחנו לא רוצים להיות מופתעים מהמעשים שלה."

"ואת חושבת שאת תמצאי כאן את המקור לפני ההצפנה?"

"כאן היא ערבלה את המסר שלה. אולי אצליח למצוא את סדר האותיות לפני ההצפנה, ולקרוא את המקור. אוהירו הרהר מעט. "למרות שהיא לא חשדה בי עד הרגע האחרון, אני לא חושב שהיא היתה מסתכנת בכך שאני אצליח לקרוא את המסר הזה. סביר שהיא השמידה אותו בצורה כלשהי."

גרטשן לטשה בו מבט כועס. "אתה די התרשלת במעקב שלך אחריה," נזפה בו. "תחת אחריותך היא חשפה אותי, הצפינה מסרים ולך לא היה מושג מה מתרחש מתחת לאפך. ובסוף גם אפשרת לה לברוח בצורה כל כך מבישה, עד שאני מתפלאת שלא פרשת לה שטיח אדום בבריחה שלה."

אוהירו הרכין את ראשו ושתק. בתחילה רצה להשיב לה שאין הוא אלא מומחה בפיזיקה ובאלקטרוניקה, ואין לו הכשרה של מרגל, בלש או סוהר. אך מאחר וכבר הכעיס אותה די והותר ליממה אחת, בחר לא להגיב. "רגע, נתת לי רעיון," אמרה לפתע, גחנה ארצה והרימה את פח הניירות שהיה מתחת לשולחן. היא הציצה בו בעדינות ובחנה ביסודיות את תכולתו. "הנה זה!" קראה. "תביא לי פנס!"

אוהירו הוציא פנס מאחת ממגירות השולחן והגיש לה. היא האירה על דף נייר שרוף כולו שנח בקרקעית האשפתון. "היא שרפה את הנייר עם המסר, אני מצליחה לראות שורות של אותיות..."

בטרם היה סיפק בידו של אוהירו להניאה, שלחה יד פנימה, אחזה בדף וניסתה להוציאו. אבל היה זה מאוחר מדי: הדף החרוך התפורר בידיה לשבבי פחם זערוויים. המסר החשאי של ג'ולי התפזר לרסיסים זו הפעם האחרונה והסופית בהחלט. גרטשן פלטה קללה חרישית והשליכה מעליה את האשפתון לקצה החדר. תוכנו התפזר וזיהם את האריחים החשופים, לצדם של הספרים שנבעטו קודם לכן. היא קמה ממקומה בזעם ופסעה לצאת מן החדר.

'עוד טעות', חשב במעמקי ליבו, 'היא ממהרת להחליט בלי לשקול את מעשיה, ובלי להיוועץ עם אחרים. היא מפסידה בכך את כוח החישוב המדהים המתקבל מסינורגיה של צוות מוחות.'
"מחר בבוקר אנחנו יוצאים מערבה," הודיעה לו.

אוהירו שב להשפיל את מבטו אל הקרקע כאשר עזבה את החדר. תחושה מוזרה החלה לקנן בליבו. כלום הספק מסתנן לתודעתו? הדבק החזק שלו אליה היה בפירוש האידיאולוגיה הניאו נאצית שלה, להקים עולם חדש מן ההתחלה, תחת פיקוח ובקרה של מנהיגה מבריקה אחת, והפעם הזאת לבצע זאת כמו שצריך, ללא שגיאות. האם הדבק הזה חזק דיו לקבל את כל מעשיה ללא תנאי? הלוא אהבה התלויה בדבר גרועה היא, מאחר ובטל דבר - בטלה אהבה. ומה אם יגלה בה צדדים פסולים? אפלים? האם עוצמתה של האידיאה סופית או אינסופית?

ג'ונתן התעורר כאשר חוטמו אפוף ניחוח חדש ישן. במטבח האפלולי או אולי בחצר התבשלו קלחי תירס, ובלוטות הרוק שלו התעוררו אף הם. הוא נאנח קלות, וליטף את פדחתו כדי למשש את פצעיו המגלידים. בראשו חלף הרהור: איזה תענוג זה להירדם באופן טבעי ולהתעורר ללא חבטות אלה באזור עצם העורף. מיוחשו החלו לערוך. הוא היטה את אוזנו, מבקש לשמוע את ג'ולי, אך הוא הצליח להאזין רק לדממה. הוא התפתל מעט, מתוך הרגל, כפי שעשה בחודשיים האחרונים בהם היה כפות. שוביו הבושמנים הבחינו בו משתולל כל אימת שהתעורר וסברו מן הסתם שהוא מתאמץ להשתחרר מכבליו ולהימלט, אך הוא עשה זאת מסיבה אחרת לחלוטין - היה עליו לשנות תנוחה כדי להימנע מפצעי לחץ. ידיו החופשיות החלו להתחזק, והוא התיישב במיטתו. נענע אנה ואנה את ראשו וצווארו, את כתפיו ומרפקיו, ואז ירד לרצפה וביצע שלושים כפיפות מרפקים, רק כדי לוודא שזרועותיו נשמעות לו. משסיים קם לחפש את מקור הריח הטוב. המטבח היה ריק מתירסים מתבשלים, למעשה היה ריק מכל דבר מאכל או אמצעי להכנת תבשילים. ארון נטול דלתות ריק, מזווה מלוכלך שאיבד זה מכבר את המדפים שלו, כירה חלודה ומעוקמת שאיננה מחוברת לכל אמצעי אנרגיה, ותו לא. הוא המשיך בעקבות חוטמו ויצא אל החצר. הגשם עשה הפוגה קלה לכבודו. האור העיקר עליו לרגע קט, והוא הביט בפעם הראשונה על מקום משכנו הנוכחי.

"ג'ולי?" קרא, ותשובה לא הגיעה. 'אולי הלכה לחפש עוד מזון', חשב. השמיים התבהרו לעת עתה, והוא עשה הכרה עם הנהר הרחב והגועש, עם צריף העץ המיושן ממנו יצא כרגע, עם הצמחייה הירוקה והמגוונת. זו הכילה הרבה סוגים, מינים וזנים של שיחים, עצים, מטפסים ושרכים שלא ידע לזהותם. אבל את הסיר המבשל את הקלחים הצהובים קלט מייד, והביט לתוכו. ששה קלחים הציצו לעברו בחזרה, ועד מהרה הראשון שבהם מצא את עצמו נגס בתאוה בין שיניו, מעט לאחר שנשף עליו לקררו. ג'ולי התקינה שם כמה אבנים מסודרות במעגל, עצים בוערים במרכזם וסיר מים מעליהם.

לאחר שחיסל ארבעה מהם, עצר והתחיל לחשוב, שמא הוא מחסל גם את ארוחתה של ג'ולי. הוא נמלך בדעתו והחליט להשאיר לה את שני הקלחים האחרונים. מעברו השני של הצריף הציץ עצם חריג בהחלט מקצה הצריף - אחד מלהביו של רוטור המסוק שהביאם לכאן. הוא פנה והלך לשם. בחצר הדרומית, שנתגלתה כשדה בור שטוח ורחב ידיים, נגלה לפניו המסוק במלוא הדרו. מסוק קרב קטן ומיושן, המכיל מקום לחמישה אנשים בלבד. הוא הציץ לשורת שלושת המושבים האחוריים, ותמה איך היא הצליחה לדחוס ענק שכמותו למקום כה צר.

"ג'ולי?" צעק. החופש החל למצוא חן בעיניו, אך לפתע חלפה מחשבה מפחידה בראשו - מה אם מחפשים אחריו? אם גרטשן שילחה את הגששים המעולים שלה אחריהם, הרי בצעקותיו הוא משחק לידיה וגוזר על עצמו צרות. הוא חדל מייד, התכווץ על מקומו והשתופף, שמא מישהו צופה בו כרגע מבין השיחים. הוא זכר היטב את סבלנותם המיוחדת, וכיצד הם מסוגלים לקבור את עצמם בחולות מתחת לאפו של טרפם עד להתגלות הפתאומית בשעת הכושר.

הוא יצא משטח הצריף והחל לנוע צפונה, במקביל לגדת הנהר, אך שם הוא היה חשוף מדי לטעמו, וניתן היה להבחין בו, הר אדם, כמו שרואים מגדלור ממרחקים. מיד התרחק מן הגדה ונכנס לתוך הצמחייה העבותה, והמשיך לנוע בהליכה שפופה כאשר הוא מוצא מסתור מאחורי גדרות חיות ועצים עבותים. על בהונותיו פסע כדי להימנע מרחשים, ובחוכמה עשה, מפני שלהפתעתו החל הוא עצמו לשמוע רחשים לפניו, רעשים שהלכו והתחזקו ככל שהתקדם.

'מה או מי יכול לעשות רעשים במקום הזה?' ניסה להבין, 'חוץ ממני ומג'ולי אין שום נפש חיה בכל האזור הזה, אז יתכן וזו היא?'

הקריאה 'ג'ולי' כבר עמדה על קצה לשונו, מוכנה להרעיד בעוצמה גדולה את פרודות האוויר, אך משהו חריג הניאו מכך בשבריר השנייה האחרון. מעברם השני של הענפים והשיחים הבחין בשתי דמויות, והוא קפא על מקומו ועצר את נשימתו. בכביש המרוחק כמאתיים ממנו, פסעו בשיירה כל שאר הבושמנים, גברים נשים וטף - תהלוכת מסע מערבה, לכיוון האוקיינוס. בראשם נעו שני רכבים, כאשר במוביל זיהה אוהירו, שנהג ברכב, ולצידו את ראשה הבהיר של גרטשן. ברכב השני ראה דמות חדשה שלא הכיר: אדם כהה עור, שבהחלט אינו נמנה עם הבושמנים, מאחר והוא היה הנהג. העגלה שהתקין בלטה בהיעדרה. הסטייה הזאת ביעדו של הטור הארוך הזה היתה הפתעה גדולה, מפני שגרטשן התעקשה לנוע אך ורק צפונה, על פי מיטב ידיעתו וניסיונו. אולם מה שגרם לליבו להחסיר פעימה היו שני הציידים שסטו מן השיירה והחלו להתקדם היישר אליו. משהו עורר את חשדם.

הוא התפלל שהשניים האלה לא יבחינו בו, ויחזרו לשורתיהם. עתה הוא החל לחוש פחד מהו, ושיערו סמו. הוא לא רצה להתגלות, כדי שלא יאלץ להילחם בהם, לא מפני שחשש מהם, אלא מפני שחש על חייהם. הוא למד לאהוב אותם ולהעריך אותם, ולא ראה בהם אויבים כלל. הם פשוט היו שבוים בידי גרטשן, ולא נטר להם טינה על כך.

הוא שקל במהירות את החלופה השנייה, מה יעשה אם יתגלה על ידם. האם יעלה בידו להמם אותם מבלי שירגישו בכך שאר ההולכים בסך? הלוא מספיקה צעקה אחת מצד אחד מהם כדי לעורר את תשומת לב כולם ולהביאם אליו, ואז יאלץ למצוא את עצמו נלחם על חייו בשארית כוחותיו.

ג'ונתן לא פחד ממלחמות. רק אתמול סיפר ג'ולי, שכמעט והצליחה להעליב אותו, שאחד מהבושמנים הימם אותו מאחור בהפתעה מוחלטת ורק כך הצליחו להכריעו. "ג'ולי", אמר לה בשקט, מנסה לשוות לקולו נימה של רצינות ושיקול דעת, "זו היתה האפשרות היחידה שהאנשים האלה יצליחו להשתלט עלי בטווח מגע. אני גדול מהם, כבד מהם, חזק מהם, ומומחה בכמה אומנויות לחימה. אני רוצה לספר לך משהו על עצמי. כשאני מתחיל להשתולל, לא כדאי להימצא על ידי. מומלץ מאוד להסתלק ולהתרחק לטווח ביטחון, אפילו

לשכונה אחרת. בעצם, רק פעם אחת בחיי ראיתי את עצמי משתולל, וזה היה מכוער. זה קרה בשכונה שלי, עוד לפני שהתגייסתי לצבא. שיחקנו כדורסל במגרש מאולתר בחצר, והגיעה קבוצה אחרת, שרצתה לסלק אותנו מהמקום ולשחק במקומנו על המגרש שלנו. עד היום אני לא הצלחתי להבין מה קרה ומי התחיל, פתאום מצאתי את עצמי משתולל. אחרי שהכל נגמר סיפרו לי מה קרה, כי אני לא זכרתי כלום. כנראה הייתי בטירוף מערכות. בתוך כמה שניות היו עשרה אנשים שכובים על הארץ, צורחים מכאבים. את לא רוצה לראות אותי חוזר על זה, וגם אני לא. ותחשבי על זה, שרק אחרי כן לימדו אותי טכניקות להילחם ולהרוג באמת!

עתה חשב מה יקרה אם יגלוהו. שני האומללים הראשונים יחוסלו מייד, כמובן, אבל אחרי כן יאלץ לנטרל את כל הגברים, ולטפל גם בשני עמיתיו לשעבר. איזה טיפול הולם בשבילם, לא ידע. האם כדאי ללכדם חיים ולכלוא אותם לשארית חייהם או לחסל אותם כאן ועכשיו? אקדחה של גרטשן לא הטריד את נפשו כהוא זה. הוא היה תופש את אוהירו ומשתמש בו כמגן חי שסופג את כל כדוריה, עד שהיה מגיע אליה ומנטרל ממנה את כלי הנשק. אבל לפגוע בבושמנים הוא לא אבה.

עתה עמד דומם מאחורי הענפים, מקפיד לא לנשום ולא לנוע. שני הגברים קרבו לעץ סמוך, כעשרים מטרים ממנו, וכרו את אוזנם. כמה שניות מורטות עצבים חלפו, והשניים נראו מסופקים מן הדממה. הם החליפו כמה מילים בשפת התקתקים והפצפוצים שלהם, ואז סבו על עקבותיהם והחלו לחזור אל הצועדים.

ג'ונתן שלח ידו אל אחד הענפים והסיט אותו, כדי לראות את כל השיירה המתרחקת. הוא החליט לשאול את ג'ולי מי היה הנהג ברכב השני. רוחו שבה אליו, והוא החל לחזור לעבר צריפו.

'מעניין למה ג'ולי נחתה קרוב כל כך לכביש הראשי', הרהר, והחליט לברר אצלה גם את הנקודה הזאת. כאשר נכנס לחצר, הבחין שהסיר ריק. הוא קיווה שג'ולי היתה זאת שסעדה את ליבה, ולא צפויה לו הפתעה נוספת.

"היי, בוקר טוב," נשמע קולה של ג'ולי מאחוריו.

"היי," החזיר לה באנחת רוחה.

"מי הרשה לך לצאת מהמיטה?" מחציתה חקרה, מחציתה נזפה בו.

ג'ונתן חיך. "קיבלתי אישור מהרופא," אמר.

היא הסירה מעל כתפה תיק מרופט ונפוח. "אלה לא היו בדיוק הטעם שלי, אבל אני חייבת להתפשר בימים כאלה," הסבירה ורוקנה צרור בגדים על המיטה. היו שם בגדים גם עבורה וגם עבורו, ככל אשר עלה בידה למצאם מהיכן שחזרה זה עתה. "ואין לך מושג כמה קשה למצוא בעיר הזאת בגדים לגודל שלך," רטנה.

"יש לי משהו מיוחד לעדכן אותך," אמר. "את יודעת לאן 'החברים' שלנו הולכים?"

"צפונה, ללוב," ענתה קצרות.

"אז יש לי הפתעה בשבילך. הם צועדים ברגע זה מערבה, לכיוון האוקיינוס האטלנטי."

"איך אתה יודעת?"

"ראיתי אותם במו עיני. השיירה עברה לא רחוק ממני, ושני בושמנים כמעט קלטו אותי." ג'ולי השתתקה והתיישבה להרהר.

"בראש השיירה נסעו בקצב הליכה שני רכבים," המשיך, "ובהם ראיתי את גרטשן ואוהירו, והבושמנים צעדו מאחוריהם. הם ויתרו על העגלה שבנתי להם. היה שם עוד אחד, שנהג ברכב השני, והוא נראה אפריקני מקומי, את יודעת מיהו?"

"בוודאי, זהו אונדו מיסמבו," ענתה ג'ולי, וסיפרה באוזניו את סיפור הצלתו המופלא מתוך הצינוק המקומי.

ג'ונתן הקשיב מרותק לדבריה. בסופם, שאל בפליאה: "למה לא סיפרת לנו על כך בקשר?"

"כבר בשלב ההוא חשדתי שגרטשן מקושרת בדרך כלשהי לטרוריסטים ולאירועי יום הדק, ולא רציתי לגלות לה שום בדל של מידע," ענתה במרירות. "כמובן, לא עלה בדעתי שאוהירו שותף שלה וסיפר לה הכל."

"אז מה את אומרת על שינוי התוכנית שלהם?" ג'ונתן התיישב לצדה.

"הם לא שינו את התוכנית להגיע ללוב, רק את דרך ההגעה לשם," סברה ג'ולי. "אולי היא ויתרה על הרעיון לחצות את הסהרה ברגל, שזה עניין של כמה חודשים של גהינום, והיא החליטה להגיע ללוב דרך הים."

"הם מתכוונים לחפש שם ספינה לשמונים איש?" תמה ג'ונתן.

"לא," ענתה ג'ולי בהחלטיות. "גרטשן לא פועלת לפי תוכניות היוריסטיות, אלא על פי תכנון קפדני ומדוקדק. יכול להיות שהיא תכננה לפגוש שם את הצוללת של הטרוריסטים."

"ולוותר על הבושמנים?"

"היא לא תוותר על הבושמנים, אלא תדחוס אותם בפנים כמו שדוחסים פרות באסדות בקר."

"ראיתי בחדר השני שהשגת אטלס," הוא קם והלך להביאו. כאשר חזר, מצא את אפריקה ועיין במסלול המשוער של הצוללת. בעזרת אצבעותיו מדד מרחקים. הוא העריך את המסע לאוקיינוס כשבועיים, והניח הנחות לגבי מהירותה הממוצעת של הצוללת, וטען שהם יכולים להגיע ללוב במסע ימי של כשלושה שבועות. לבסוף סיכם את הערכותיו, שגרטשן צפויה להגיע ללוב בעוד כחודש ורבע.

"סוף כל סוף יש גם לי משהו שמשיג לי מודיעין מועיל, וגם מצליח לנתח אותו," קרנה ג'ולי בסיפוק. "עד היום פעלתי לבד. בתחילה סברתי שהשותף הקודם שלי היה סתם דחליל, עד שהתברר שהיה מרגל ומחבל"

כאחד. רק עכשיו אני מרגישה שחזרנו להיות צוות של שניים."

"של ארבעה," תיקן אותה, "אני יעיל כמו שלושה אנשים שמוודים בגוף אחד. אל תשכחי שאני גם לוחם"

קומנדו, גם רופא וגם טייס קרב ואסטרונאוט."

"איזה מתוך אתה!" צחקה, והעניקה לו נשיקה על לחיו.

ג'ונתן חזר לדפדף באטלס ולעיין במפת העולם. "אם קבעת להיפגש עם שלושת הפפואנים שלנו בישראל בחמישה עשר באפריל, אנחנו צריכים לצאת לדרך כמה שיותר מוקדם. אולי עוד היום."
"זה באמת משנה לי את כל התוכניות," הוסיפה ג'ולי. "חשבתי שאגיע זמן רב לפניהם ללוב, ויהיה לנו מספיק זמן להפתיע אותם עם מלכודות. כעת אני רואה שהם יגיעו לשם בערך בזמן שנגיע לישראל, כך שהמאבק יהיה פנים מול פנים. ומלבד זה, אתה עדיין לא חזרת לכושר, וצריך לנוח עוד זמן מה."
"מי אמר לך את זה?" התעניין ג'ונתן.
"החוש הנשי שלי," החזירה.

"אני מציע שתפסיקי להתרגש ממצבי הפיזי, ותעבירי לאחריות את כל נושא הבריאות." הוא דפדף מעט באטלס ונעצר על מפת יבשת אפריקה. "וכעת תגידי לי, איך חשבת להגיע מכאן - והניח אצבעו על פראנסוויל - ועד כאן, - והניח אצבעו על הנגב הישראלי, אך עקב גודלה הקטן של ישראל במפה, הסתירה אצבעו הרחבה את כל שטחה של המדינה.

"יש לנו מסוק," אמרה, ולאחר הרהור קצר הוסיפה: "בלוי דלק... ואם לא המסוק, אז ברכב, בספינה, באופנוע, בטרקטור, ברגל, כל אמצעי שנוכל להשתמש בו." אמרה ולא פיללה שאכן יאלצו להשתמש בכל אלה.
"התכוונתי באיזה מסלול."
"על זה עוד לא חשבתי," ענתה.

"את מזכירה לי סיפור ששמעתי בלימודי הרפואה שלי על רופא וינאי אחד, בערך במחצית המאה התשע עשרה. הוא אמר, 'אנחנו יודעים כיום הכל על מחלות העור, מלבד שני דברים: מה הגורם למחלות עור ואיך מרפאים אותן,' סיפר לה. לפתע נזכר בשאלה שרצה לברר אצלה. "למה נחתת כל כך קרוב לכביש הראשי?"
ג'ולי חייכה בעגמומיות. "היה כאן צירוף מיקרים מופלא," השיבה. "ראשית, שמתי עין על הבית הזה כאשר עברתי על הגשר הזה לפני שאסרו אותי. ושנית, כפי שכבר סיפרתי לך, הרי הדלק הספיק לי בדיוק עד לכאן, לשדה בחצר האחורית הזאת... נחתתי עם מיכל דלק ריק. עוד מרחק של מאה מטרים והייתי נאלצת לבצע נחיתת חירום לאחר כיבוי מנוע באוויר."

"אז בשלב הראשון צריך להביא לכאן דלק," אמר ג'ונתן. "זו משימה ראויה להתבצע עוד היום. נלך לשדה התעופה של העיר ונחפש שם דלק."

"ובדרך מזרחה, נעצור באוניברסיטה. אני רוצה לקחת משם כמה דברים ואת חפצי האישיים."

"את לא רוצה לרדוף אחרי השיירה ולחסל את גרטשן ואוהירון?"

"ג'ולי הנידה בראשה. "החיסול של שניהם לא ישיג דבר. אני רוצה להציל את השבט הבושמני מהם. צריך להטביע את הצוללת, ולחסל את כל הטרוריסטים במחילות שלהם בלוב. חובה לשחרר את הנערות הכלואות שם. לא, חיסול השניים בשלב הזה לא יביא תועלת."

"זה דבר מעניין. דיברת על הנערות שיש לשחרר." אמר ג'ונתן בקול שקט, "סיפרת על שבעים ושתיים בתולות שכלואות שם. באופן אירוני, במצב שנוצר כיום, עתיד האנושות כולו תלוי רק בהן. בני האדם התבוניים ישרדו או יכחדו רק על פי יכולת ההולדה שלהן. אני אצטרך ללמד כמה מהן להיות מיילדות או אחיות."
ג'ולי הניחה יד על ירכו. "ג'ונתן, בוא נחזור להווה. היום אנחנו מנסים למצוא דלק למסוק."
"עוד לפני כן, מה עם דלק לקיבה?" חקר. "התירסים רק גירו לי את בלוטות הרוק."

הרקיע התבהר ולבש בגד תכלת מקסים. ג'ונתן יצא לסיוור בסביבה וג'ולי נשארה להשיג מזון ולהכינו. כעבור שעה ג'ונתן חזר בקול תרועה רמה, רוכב על טרקטור מקרטע קטן. ג'ולי הספיקה להכין עד אז ארוחה צנועה, שהכילה... תירסים ובננות, שני הדברים היחידים שנמצאו בשטח. ג'ונתן טען שזה מספיק טוב, בעצם טוב יותר מכלום, ואכל בתיאבון. הוא העדיף להמתין יום נוסף לפני הנסיעה לשדה התעופה, פן גרטשן וחבורתה עורכים שם חנייה, וקיבל את הסכמת ג'ולי.

השמש נפרדה מגבון הלחה מצד מערב ושבה לבקרה ממזרח עם שחר. "אם גרטשן נמצאת באזור שדה התעופה, ברגע זה היא שורקת להם להתחלת ההליכה," קבע ג'ונתן בהחלטיות והתניע את הטרקטור. רעש המנוע היה יוצא מן הכלל, בהשוואה לסביבה החרישית של הארץ המיוחמת מנפש חיה. "הרעש הזה יעיר את המתים, ואלה יזעיקו את גרטשן," העירה ג'ולי שהתיישבה על הכנף של הגלגל הימני האחורי הענק, אבל המתים לא התעוררו וגרטשן ואנשיה לא נראו יותר.

הטרקטור הוביל אותם אל הבסיס הצבאי של שדה התעופה, אל הרחבה בו מצאה את המסוק. מקץ שעתיים הנהיג ג'ונתן את הטרקטור, הגורר מאחוריו בעצלתיים מיכלית מלאה דלק, אל האזור האזרחי של נמל התעופה. שם חיטט ונכר ומצא סט ישן של מפות ניווט המכסה את כל יבשת אפריקה. עם כל הכבודה הזאת שבו אל ביתם ואל מסוקם המיושב והצמא.

לפנות ערב המריאו השניים אל השקיעה, נוטשים את ביתם הזמני לבלי שוב, ודקות ספורות לאחר מכן נחתו באוניברסיטה לחניית הלילה. ג'ולי הראתה לג'ונתן את משרדה, שנראה כלאחר פוגרום מעשי ידיה ורגליה של גרשטן, את כלאה המאולתר ואת הדלת המפוצצת, שיחזרה בפניו את הקרב עם הקופים, נטלה את חפציה האישיים והעמיסה אותם על המסוק. חיפוש קצר העלה כי נשארו במקום עשרות רבות של קופסאות שימורים מסוגים שונים, מזכרת מהליקוט המוצלח של ג'ונתן בשמורת אטושה. הוא היה מרוצה מאוד, טרף במקום תכולת שלוש קופסאות והעמיס על המסוק ככל שעלה בידו לדחוק במושבי המסוק האחוריים.
השכם בבוקר המחזרת היו מוכנים השניים להמראה ממזרחה, להיבלע בתוך העיגול האדום הגדול.

לאחר המסע המפריך שארך חודשיים תמימים, השבועיים האחרונים אל הים נראו כטיוח בקייטנה. גם הנתב היה קל יותר, על כבישים סלולים או שבילים כבושים היטב, וגם מזג האוויר האיר את פניו לשיירה. נראה היה שהעולם הצומח מתחיל להנביט את הניצנים הראשונים של התאוששותו. הבושמנים הסתגלו מצוין, כדרכם, ומצאו את מזונם ביער ובצמחייה הענפה שליוותה אותם ממש בשולי הדרכים. פרט לבננות ולתירסים הצליחו למצוא גם בטטות, קולקס, ירקות ופירות טרופיים. מדי פעם מצאו גם קני-סוכר ובוטנים. הדרכים הובילו אותם לעיתים צפונה ולפעמים דרומה, אך הכיוון הכללי מערבה נשמר בקפדנות. נופים ירוקי עד השתנו לסאונות, גבעות ועמקים ושבו להיות יערות משוונים נוטפי גשם. הם חלפו על פני עיירות נטושות, שדות קלאיים מיוממים ששיני הזמן נגסו בהם והותירו אותם פצועים ועירומים, ועקפו ביצות מנגורביים שהעידו על קרבתם לים מלוח. מקץ היום הארבעה עשר, בדיוק לפי תכנונה הקפדני, טיפסו על הגבעה האחרונה - ולראשונה השקיפו על האוקיינוס הכחול.

עיר הנמל אומבואה, או בשמה הקודם פרנץ וז, נראתה להם במבט ראשון כאילו הופצה ביום הדין, אך כאשר קרבו אליה נוכחו לדעת שבמקום שכוח אל שכזה אף פצצה אטומית לא היתה מסכימה להגיע ולבזבז את האנרגיה של עצמה. גם לפצצות גרעיניות יש את הגאווה שלהן. לא היה ספק בכך, שבימים כתיקונם, לפני סוף העולם, היתה העיר הקטנה הזאת מקום שראוי להתגורר בו: שקט ושלו ושוחר שלום. כעת המקום הזה, שרק ספג קרינה קטלנית, דמה יותר לעיר רפאים שאולי היתה לה בעברה כוונות טובות, אך דבר מה טרף בה את הקלפים ועשה ממנה חביתה מקושקשת, שלא על מנת להשיבה אי פעם למצבה הקודם. גרטשן נהגה בראש השיירה מערבה, לעבר הנמל, מבלי להתעכב על כאבה וצלקותיה של העיר. השיירה נתקלה במראה המרהיב של משברי האוקיינוס ביום בהיר ונפלא. גם מחזה זה לא גרם לגרטשן להניד עפעף מתרשם או מתפעל. אונדו, שנהג בעקבותיה, לטש מבט נפעם בנחשולים הכחולים המתנפצים אל שובר הגלים וכמעט התנגש באחורי רכבה. גם הצעירים שבבני השבט הבושמני התרגשו מן המראה הזה, שנגלה להם לראשונה בחייהם, אל נכון.

הנמל היה כמעט ריק מכלי שיט. מתקני הנמל היו עזובים, חלודים ומזוהמים. מרחוק נראו מגדלי קידוח נפט, ניצבים זקופים, דוממים בשיממונם. השיירה חלפה ליד סירות הרוסות, שקועות למחצה או טבועות במלואן, ושם - בקצה המרוחק של שובר הגלים, נגלה לרובם דבר מה מוזר. גוף מתכתי, גדול וכהה, צף ובלט בסביבתו כאילו מישוהו נעץ במים עצם זר שאינו שייך לסביבתו.

ככל שקרבו הלך החפץ התמוה וגדל למימדי ענק. היה זה צינור מתכתי שחור ומעוגל, שבינו ובין ספינה רגילה אין כל דמיון. בערך באמצעו בלט מגדל עילי שנראה כמו גיבנת של גמל. הבושמנים שנעצו מבטים סקרניים ומבוהלים בכלי הצף הזה, לא שיערו בנפשם שזה הולך להיות כלאם למשך החודש הקרוב. הילדים נצמדו אל אימותיהם באימה, ואלו האחרונות חיפשו משען ונחמה אצל הגברים שלהן בחרדה. פחד ומועקה רבה שררה גם בקרבם של הציידים המדבריים הללו. הותיקים שבהם הכירו את הים ואת הספינות המהלכות על פניו, אך זו נראתה להם יותר כמרכבה של האלים שתיקח אותם ואת נשמתם הרחק מן הארץ הזאת, ואולי אף מן העולם.

יתכן והסיבה שהעצימה את הפחדים שלהם היתה נעוצה בכך, שמיד לאחר שעצרו וחנו לצידה של הקופסה השחורה הזאת, ומנועי שני הרכבים דממו, וגרטשן, אוהירו ואונדו יצאו מהם, נפתח פתאום פתח בחלק העליון של מגדל הצוללת וכמה גברים הגיחו מתוכו החוצה. אנשים חיים! שבעה גברים.

כולם פנו אל גרטשן, אחד לחץ את ידיה, וששת האחרים מאחוריו נמתחו לדום והצדיעו לעומתה!
לאלה בת השמש, למלכה שלהם!

אם עוד היו ספקות או ספיחי הרהורים כלשהם בליבם, ולא היו כאלה, הרי שהם היו מתפוגגים כעת לעולמים. המנהיגה שלהם לא הפסיקה להפתיעם, ולא תחדל מכך בכל שאר הימים. גם אם ההפתעה מרה, כואבת ומעוררת פלצות, שתנחת על ראשם עוד מעט קט.

"אתה כרים זאנאטי?" שאלה גרטשן את הגבר הראשון, ושילבה את ידיה מאחורי גבה. הוא נראה איש ממוצע קומה וחסון. שערו, עיניו, שפמו וזקנו היו שחורים, ולבש בגדי עבודה אפורים.
"כן, כבודך", ענה וקד קלות בראשו. "אני מפקד הצוללת." הוא דיבר בשפה האנגלית, כמו כל יתר אנשיו, בעקבות תביעתה המוקדמת שכל צוותו וכל הקושרים שנשארו בלוב ידעו את שפתה ברמה המספקת להבין את דבריה ולדעת לדבר אתה. המבטא שלו היה כבד.
"שמרתם כל הדרך על דממת אלחוט?"

"כן, כבודך."

"האנשים האלה נושאים נשק?"

"לא, כבודך. כל הנשק האישי שלנו נעול בתוך הארון האישי שלי בצוללת."

"יש לכם אספקה לכולנו?"

"כן, כבודך. רק באותו בוקר של ההפלגה הגיעה משאית האספקה ומילאנו את המחסן שלנו. אנחנו חייבים לך תודה על כך, מפני שהם סירבו להעביר אלינו אספקה וללא ההוראה שלך אליהם הם לא היו יוצאים מהמקלט שלהם וכולנו בצוללת היינו גוועים ברעב."
"על הנושא הזה עוד נחזור לדבר בלוב", אמרה.

כרים סקר במבטו את הנוכחים.

"כבודך, איפה הכושי הענק, אותו אסיר מסוכן שהודעת לנו להתכונן לקבל אותו?"

השתררה שתיקה קצרה.

"התוכניות השתנו", הודיעה קצרות. "אתה היית אחראי על פענוח הצפנים?"

"לא, כבודך", אמר. הוא נפנה לאחור וסימן לאחד מאנשיו שיקרב אליהם.

"זה חמאדי שאלאבי, הממונה בצוללת על התקשורת והצפנים, כבודך."

גרטשן פנתה אל חמאדי. "למה לא הצלחת לפענח את שלושת השדרים?" שאלה ישירות.

האיש נראה נבוך ומפוחד, ספק מהישירות והתובענות של שאלתה, או שמא אולי רק מעצם שהותו

בנוכחותה. הוא היה מעט גבוה מכרים ומעט צנום ממנו, ולבוש בדיוק כמוהו.

"היא הצפינה אותם בשיטה שאני לא מכיר, כבודך", השיב, מחויר מעט.

"אתה נמצא בצוללת, לכל הרוחות", התיזה בכעס, "יש בתוכה מחשב על, שלחתי לכם את המפתח, ואתה

רוצה להגיד לי שלא הצלחת במשימה כל כך פשוטה? לא יכולתם לפענח את התשדורות העלובות שלה?"

חמאדי התכווץ. "המחשב בצוללת יודע לפענח שידורים אלקטרוניים מקודדים, כבודך, אבל לא מסוג

ההצפנה הפרימיטיבי שלה, של החלפת אותיות בשיטות עתיקות. היא השתמשה בחידות וברמזים שאני לא יכול

להבין או לפתור אותם בלי המפתח המתאים."

"לא הבנתי. הסבר לי", פקדה.

"כבודך, המפתח שלך עזר לנו לגלות את רצף האותיות של כל השידורים שלה מלבד השלושה האלה, שהיא

שלחה ביום אחד לשלושת החברים שלה באסיה. קלטנו גם אותם, והצלחנו לכתוב את כל רצף האותיות שהיא

שידרה לפי המפתח שהעברת לנו, אבל התברר שאי אפשר לקרוא את התוכן, כי היא השתמשה בשיטת ערבוב

אותיות נוספת, שרק היא והם יכולים להבין איך לחזור ולסדר אותם בסדר שהיא התכוונה."

"איך הם יודעים לעשות את זה ואתה לא יודע? היא היתה חייבת לגלות להם באותו שדר גם את השיטה

לפענח אותו. היא לא תיאמה איתם שום דבר לפני שהם נפרדו, אחרת גם אני ואוהירו היינו שותפים לזה."

"נכון, כבודך, היא גילתה להם את זה בצורה שרק הם יכולים להבין את זה, ואנשים זרים לא מסוגלים. היא

חדה להם חידות או שאלה אותם שאלות שרק הם יודעים את התשובה, ואנשים אחרים בלי התשובה הזאת לא

יכולים לדעת את המפתח הנוסף ואפילו לא את האלגוריתם, כלומר הטכניקה של ההצפנה."

"תן לי דוגמה."

הוא השתהה רגע להיזכר. "כן. ג'ולי שידרה למאט שהיא לא תשכח אף פעם את האחיינית היפה שלו. והיא

גם אמרה משהו על יוליוס קיסר... אלה דברים שאין לי אפשרות לפענח."

"אתה בכלל מומחה בהצפנות? יש עוד מישהו בצוללת או בלוב שמומחה בזה?"

"לא, כבודך", אמר בהשפלת מבט. "אף אחד מאיתנו לא מכיר את המקצוע הזה. לפי התוכנית שלנו... הוא

נודעזעזע קלות על פליטת הפה שלו ומיהר לתקן - "לפי התוכנית שלך, בכל העולם לא היו אמורים להישאר

בחיים אנשים שיוודעים בכלל לדבר, ולכן לא ידענו שעלולים להיות מסרים מוצפנים וכמובן לא גייסנו אף בעל

מקצוע כזה..."

"זה חמור מאוד, אני חייבת לדעת מה היא שידרה להם."

"כבודך, אני מבטיח לך שאין לך צורך לדעת מה היא שידרה להם, התערב כרים.

"על מה אתה מדבר?" שאלה בקול שקט המבשר רעות. היא הופתעה מן התעוזה שלו, ממתני מותר למישהו

להתערב או להחליט מהם צרכיה?

"כל האוייבים שלך באסיה כבר מתים, המשיך.

"מתים?" הרימה גבה.

"מתים לגמרי, כבודך", אמר בנימה של גאווה. "שלשום שיגרתי אליהם את הטיל האחרון שלנו, וחיסלתי

אותם."

גרטשן בלעה את רוקה.

"מה עשית?" שאלה בקול נמוך.

"קלטנו שדר שלהם, הם הודיעו לאסטרונואוטים באפריקה על בעיות, שהם צריכים לברוח מהכפר שלהם, או

משהו כזה, והם שידרו את המיקום המדויק שלהם. זו היתה הפעם הראשונה שהם שידרו במכשיר הקשר על

הקואורדינטות שלהם, קווי אורך ורוחב, ואז שלחתי את הטיל האחרון להרוג אותם. ארבעים דקות אחרי

השיגור כולם הפכו לאפר לוחט, כבודך." חיוך קל של ניצחון הסתמן בקצות שפתיו. הוא ציפה לציון לשבח

ממנה, מן הסתם.

גרטשן נשכה את שפתה התחתונה.

"ומי אישר לך לעשות את זה?"

חיוכו של כרים נמחק.

"אף אחד... כבודך... אבל חשבתי שזה מה שאת רוצה..."

"מישהו ביקש ממך לחשוב במקומי?" תבעה לדעת.

"לא, כבודך... אבל זה היה מתאים לתוכנית המקורית שלך. עולם ריק מבני אדם מודרניים, וחברה חדשה

שאת מנהיגה אותה... את לא צריכה תרבות מתקדמת אחרת בחלק אחר של העולם, כבודך, שעלולה להתחרות

בך..."

גרטשן הוציאה את אקדחה מנרתיקו, דרכה אותו, כיוונה אל ליבו של כרים הנדהם, ולחצה על ההדק פעמיים.

הוא היה מת עוד לפני שנפל על רצפת הבטון של שובר הגלים. לאחר שנפל, מתבוסס בתוך כתם דם ההולך

ומתרחב, קרבה אל גופתו, הצמידה את קנה האקדח לראשו, ושיגרה קליע נוסף ישירות לתוך מוחו. ששת

המלחים נסוגו בבהלה צעד אחד, המומים מן ההתפתחות הבלתי צפויה הזאת.

"רק לי מותר לחשוב כאן!" סיננה בזעם לעבר גופתו.

היא פנתה אל חמאדי שאלאבי ההמום.

"אתה היית הסגן שלו?"

"כן, כבודך, ענה מבוועת.

"החל מרגע זה אתה אחראי על הצוללת," הודיעה לו. היא פנתה אל אוהירו, מופתע לא פחות מכל האחרים, והתיזה בזעף: "אתה יודע מה יותר גרוע מטיפש? טיפש עם יוזמה! אי אפשר לנהל את העולם הזה כשיש מסביבך אנשים מן הסוג הגרוע הזה."

אונדו והבושמינים נסוגו כמה צעדים לאחור והצטמקו ככל שיכלו. חמאדי, חיזור כסיד, פקד על חמשת אנשיו המבוהלים לסלק מהמקום את הגופה ולקבור אותה במקום כלשהו. גרשטן כבשה מבטה בקרקע, ונרמה רגע ממושך.

"מה דעתך?" פנתה אל אוהירו, "אתה חושב שהם מתים?"

"אין לי תמונה מלאה של כל מה שקרה," אמר לה. "הייתי רוצה לראות קודם את השדר שלהם."

גרשטן סימנה באצבעה לחמאדי לגשת אליה. "אני רוצה לקבל את השדר האחרון שלהם," הורתה. הוא עצמו נחפו להיכנס לצוללת ולהביא לה את מבוקשה.

"מטרידה אותי העובדה שהם לא שידרו אף פעם את המיקום שלהם, מצייתים לגיולי שביקשה מהם, בעצם מכולנו, לא לעשות זאת בשום מקרה. פתאום הם שינו ממנהגם! אחת משתיים: או שהם באמת נקלעו למצוקה ושגו או שכחו את בקשתה, ואז הם כנראה לא יכלו לשרוד את הפצצה, או אפשרות נוספת, שבמסר הסודי היא הציעה להם לשדר מיקום כוזב, ואז הם עדיין בחיים, הבחינו בפצצה מרחוק, וחשפו עלי הכל."

"אכן, שתי האפשרויות מתקבלות על הדעת," העריך אוהירו.

חמאדי חזר אליה. הוא מסר לידה דף מודפס. היא עיינה בו ארוכות, ומסרה אותו לאוהירו. "נראה לי כמו דיסיינפורמציה," אמרה.

"כעת אני בטוח בכך," החזיר אוהירו, "גיולי ביקשה ממני לחשב עבורה טווח ביטחון לפצצה בת מאה קילוטון, כי כך היא חשבה לשכנע אותי שהטרוריסטים ינסו לחסל אותנו. אני משוכנע כעת שזה רעיון שלה והם ביצעו אותו."

"אם ככה, אנחנו צריכים להניח ששלושתם בדרך ללוב," קבעה.

"מהיכרותי את שלושתם, אני יכול להאמין זאת על מאט ויובל, אני לא כל כך בטוח שאן תצטרף אליהם. אם היא נקלטה היטב בשבט, היא תעדיף לדעתה להישאר בפפואה ולקדם 'בשיטה הדמוקרטית' את 'השבט שלה', כמשקל נגד הגישה שלך להנהיג את הבושמינים."

"יתכן," ענתה קצרות, "ואני מניחה שזה היה עיקר המסר המוצפן של גיולי."

"קרוב לוודאי," הסכים אוהירו.

גרשטן סימנה לאלזי להגיע אליה.

"היעזר בנערה הזאת," הורתה לחמאדי, "היא מבינה את השפה שלנו, אבל לא מסוגלת לדבר. שלח אותה להכניס את כל השבט לתוך הצוללת. הצב שני מלחים לעזור להם, והשאר בפנים שיובילו אותם לתאי המגורים. אני רוצה לצאת לדרך מוקדם ככל האפשר."

עורה בגוון הדבש של אלזי הלבין, בשומעה את דברי גרשטן. היא פסעה לאחור, לוטשת מבט מבוועת בצינור הפלדה השחור והמוארך כסיגר. גרשטן נעצה בה מבט חודר, לעקוב אחר תגובותיה. בראותה את אלזי מתעכבת מעט, הצביעה בידה הימנית אל פתח הצוללת, הכניסה לפיה את משרוקיתה מעוררת החלחלה, והשמיעה את שריקות הזרוז הכל כך מוכרות שלה. אלזי החלה לנקוש ולתקתק בלשונה, ונשמתם של אנשי השבט כמעט פרחה.

אולם מוראה של מלכתם היה רב מן הגורל הצפוי להם בתוך ביטנה של המפלצת הגדולה, ואחד אחד קרבו אליה. הראשון להיכנס פנימה היה אלפא, נתמך בשני המלחים, עד שנבלע כולו בכרסה של הצוללת. אחריו נכנסו ביתא, גמא ושאר הגברים. הנשים המבוהלות נדחפו מאחור על ידי אונדו, משמיעות קולות נאקה ומצוקה, וחלקן אף נגררו בכוח. אחדות מהן, אוחזות בילדיהן הקטנים בחוזקה, כאילו היו מובלות לטבח, נמשכו פנימה בכוח, מלוות ביללות ובכי הצעירים.

שעה ארוכה נכנסו כל אנשי השבט לתוך קרביה של המפלצת השחורה. האחרונים להיכנס פנימה היו אונדו, אוהירו, גרשטן וחמאדי, שסגר את דלת הפלדה ונעל אותה. השמש, השמיים, האוויר, הים, היבשה, כולם נעלמו בבת אחת. אור נורות ניאון, חיזור, נוגה ומלנכולי, תפש את מקומם.

רעש המנוע המותנע נשמע, וזמזומו המטריד הצטרף לאור העלוב של התאים הצרים, הכהים, הקרים והמנוכרים. טרטור זה יהיה מנת חלקם בשבועות הקרובים.

אוכל שונה, מוזר ודוחה בטעמו, שנובע מתוך קופסאות פח, כזה שמעולם לא בא לתוך קירבם, ישאיר אותם בחיים עד סוף מסע הסיוטים הזה.

ושמא לא יצאו מן המסע הזה בעודם בחיים? ואולי יגמר האוויר והם יחנקו?

הצוללת החלה לנוע על פני המים, אל מול גלי הים, והחלה להיטלטל מעלה ומטה. מעולם לא התנועעה הקרקע תחת רגליהם...

לא, הם לא יחזיקו מעמד. חלקם בוודאי לא יצליחו לשרוד את הסבל, העינוי, הסיוט החדש.

הצוללת פנתה מערבה, להתרחק מן החוף. באותו ערב, לאחר רדת החשכה, הורתה גרשטן לאנשיו של חמאדי לפתוח את דלת הגשר, ולהשליך אל המים שלוש גופות של נשים, שליבן לא עמד במעמסה הנוראה, ונדם לנצח. גרשטן לא היתה זקוקה לנשים הסובלות מבעת ממקומות סגורים בעולם שהיא מתעתדת להקים.

אוהירו ישב על מיטתו הצרה שהוקצתה לו בצוללת, שקוע בהרהורים. הוא לא היה מעורב בפעילות של גרטשן עם הטרוויסטים, ולא הצליח להבין את מהות וטיב הקשרים שבינה לבינם. מה המניע שלהם לציית לה בצורה עיוורת? מדוע הם חולקים לה כבוד מלכים? איזה אינטרס יש להם, בעולם החדש הריק מתרבויות זרות, להכתיר מעליהם - חברה מוסלמית מסורתית - מנהיגה נואו נאצית? ומדוע הם כה יראים מפניה? מהו הדבק האדיר הזה, שגרם להם לא להגיב אפילו כאשר חיסלה את המפקד שלהם?

אוהירו לא ידע את התשובות. בינתיים. לימים, הוא ישאל את גרטשן בדיוק את השאלה הזאת, והיא תענה לו תשובה לקונית. "הם עושים כל מה שהם עושים מפני שהבטחתי להם את הבתולות בעולם הזה, בלי הצורך לחכות לעולם הבא."

"ואת מתכוונת לקיים את הבטחה?"

"לא." גבותיה הזדקפו בתמיהה. היא התקשתה להאמין שהוא שואל אותה שאלה מטופשת כל כך.

המחשבה הראשונה שעלתה בראשו של מאט היתה, 'זה היה קרוב מדי, לעזאזל!'. לימים יספר לחבריו שליבו החסיר כמה פעימות, נשימתו נעצרה לכמה שניות, דקירות כאב ניקרו מתוך ביטנו כלפי חוץ, ובגילוי לב נדיר הודה שלא יכול היה לשלוט על שלפוחית השתן שלו, וכמה טיפות ניגרו החוצה והרטיבו את תחתוניו. זאת היתה תחושה של חוסר אונים מוחלט, שהשתלטה עליו בתוך חלקיק של שניה.

“זו היתה הרגשה זוועתית, נזכר, “לא כל יום מטילים עלי פצצה גרעינית כדי לחסל אותי.”

“לעולם לא אשכח את הרגע הזה, סיפר יובל, “ישבתי מול נאטאלי ונלי וחרכתי את קצות החיצים. פתאום העצים מסביב הלבינו. מיד אחריהם שתי הנשים נעלמו לי מהעיניים, והפכו לסדינים לבנים. ואז נעלמו הידיים שלי עצמי, גם הן נראו לבנות. אחרי כן הכל נעלם לי, והפך לבן מסביב. חשבתי שהגיע סוף העולם, ככה כנראה קורס המוח באלפית השניה שלפני המוות.”

תיאורים דומים סיפרו גם האחרים.

בתחילה הגיח האור, המהיר מכל. צבעם האפור של העננים במזרח שהמטירו גשם טרופי שעות רצופות, הפך לבן, כמו גם יערות העד הכהים ונוטפי המים. היה זה הבהק אדיר ומסנוור, המבתק את העננים המתחילים להימלט מפני עוצמת האנרגיה העצומה שהשתחררה בפתאומיות במוקד. מתוך הדממה עלה חרחור של אדמה מזדעזעת, נאנקת בכאב.

“לתוך השוחה של התנור!” שאג מאט, מוכה בסנוורים, “רוצו אחרי!” אחז בידה של אן והחל למשוך אותה בכוח. יובל השליך את חיצו העץ של קשתו, קפץ ממקומו ועזר לנאטאלי לקום. נלי, בת לווייה הנצחית שלא המישה לרגע את מבטיה מתלתליה של נאטאלי, אחזה בכנף חולצתה ונגררה אחריה. שלושתם מיהרו בעקבות מאט, לתוך החפירה של התנור התת קרקעי. כעת היה זה המקום המוגן ביותר בתחום הכפר כולו. החמישה נדחקו פנימה, ישובים וכפופים על הקרקע הבוצית. שתי הצעירות, 'מרי' ו-'טלי' לא שהו באותה עת בשטח הכפר, הן יצאו עם עלות השחר לדוג בנחל עם קבוצת נערים ונערות בני גילן. לא ניתן היה לעשות ברגע זה דבר לסייע לנשותיהם המקומיות של מאט ויובל.

“סתמו את האוזניים ופתחו את הפה!” פקד מאט, תחב את אצבעותיו לתוך אוזניו, ופער את פיו. השאר חיקו אותו. רכונים ומתחככים יחדיו, רועדים מאימה, עצרו את נשימתם והמתינו בחוסר אונים. העיניים היו סגורות, מכווצות בחוזקה, עדיין כואבות מן הבהוק האדיר שהציף אותן, אך למרות זאת הרישטיות שידרו עדיין למוח תמונה קבועה, יציבה ומתמשכת של וילון צהור, ללא כתם או רכב.

אז הגיע הרעם האדיר. מבעד לאצבעות המגוננות על עור התוף העדין, הוא נשמע כפיצוץ מחריד ומתגלגל, שנחלש לאחר כמה שניות, והפך לשאון עמום הדומה לגרגור או נהמה מתמשכת של רעידת אדמה. לימים, העריך מאט את הפרש הזמן של כשלוש דקות בין האור לקול, ומכאן העריך כי מוקד הפצצה היה כשישים קילומטרים בלבד מכפרם, ומכאן שהחטיאה את מטרחה המזויפת בכשלושים קילומטרים.

ההדהף והחום הגיעו כמעט יחד, דקות ספורות לאחר מכן. כמו לפי פקודה, צמרות העצים במזרח הכפר קדו והשתחוו מערבה. גל ההדהף שהלם בהם חלף הלאה, אילץ את העצים במערב הכפר להרכין את ראשיהם, ועתה עצי המזרח חזרו להזדקף, והחלו לנוע מצד לצד כשיבולים ברוח. מיד אחרי כן פרץ ההדהף החם מבינות לגזעים העבים, לענפים, השרכים ושורשי האוויר, נשף בעוצמה אימתנית בכל בקתות הקש והנצרים, העיפם מערבה ופיזרם. הוא הפיל ארצה את אנשי הכפר המבועתים והזועקים לעזרה מן האלים. החזירים החלו לצרוח ולשעוט לכל הכיוונים.

גל החום שהסתער בעקבות ההדהף, סטר על פניהם ועורם, לחץ ועטף את גופם של האנשים, וגלגלם על האדמה הבוצית והלחה. הוא גם האיץ בחזירים להגביר את מנסותם. אלה האחרונים שאינם מורגלים בחום, ואין להם בלוטות זיעה לווסת את חום גופם, נמלטו אל פלגי המים כדי להצטנן. טמפרטורת האוויר החלה לעלות בהדרגה, ואימה לבשל חיים את אנשי הכפר. אולם הריחוק של מוקד הפיצוץ מן הכפר הציל את כל אנשי הכפר ממוות. עוצמות ההדהף והחום היו מתחת לסף שהיה עלול לגרום לנזקים בלתי הפיכים.

הנשורת הגרעינית הגיעה אף היא, מבלי שאיש ראה, שמע או הרגיש אותה. רק ארבעת האורחים ידעו על קיומה, והתפללו שרמתה נמוכה דיה כדי להשאירם בריאים. מאט הצטער שאין בידו מונה גייגר ברגע זה. לא נותר לו אלא לקוות שהרוחות הצפוניות יסיעו את הקרינה דרומה. אבל כאשר הביט על צמרות העצים המרקדות לכל עבר, לא יכול היה לדעת מה באמת מתחולל שם למעלה ברגעים אלה ממש.

פצצת הפלוטוניום התבקעה כשישים קילומטרים מזרחית לכפרם, בגובה של כחצי קילומטר מעל האדמה, ולכן לא נוצר מכתש גדול מתחתיה. כדור אש אימתני פרץ כשד המגיח מן הבקבוק, תפח ונורה כלפי מעלה. עמוד אש אדום נולד, גדל והתעצם וחדר דרך העננים לעבר הרקיע, כגליל ענק העשוי להבות תופת. בתחתיתו החלו לבקוע טבעות עשן שרדפו אחת אחר רעותה, עד אשר התאחדו לענן ענק של עשן ואבק שהחל להתגלגל מעלה לעבר הרקיע, כאילו מדחפים עצומים נושפים בו ומאיצים בו להמריא. כמה דקות לאחר הפיצוץ התאבכה פטריית עשן אדירה, וזו טיפסה ונבלעה בתוך קרעי העננים. ברדיוס של כעשרה קילומטרים ממקום מוקד הפגיעה, יער העד הטרופי התפחם לחלוטין בחום של עשרות אלפי המעלות. עד רדיוס של שלושים קילומטרים עלה היער בלהבות והמשיך לבעור כך כמה ימים, מתעלם לחלוטין ממתחי הגשם. הלהט העצום הפך את טיפות המים לאדי גז, והללו התפרקו לחמצן ולמימן - ואלה רק ליבו והגבירו את הבעירה. הרוחות הצפוניות הפנו את

התפשטות האש דרומה, וכן את ענני הנשורת הרדיואקטיבית, לעבר פסגות ההרים המושלגים - לטוב מזלם של כפר האסטרונומים. בלב השאול הזה, נמחקו מעל פני האדמה כעשרים כפרים, וכאלפיים ילידים מקומיים נספו בשלושת הימים הראשונים.

שלהבות האש הגיעו עד לגדה הדרומית של נהר ספיק, ולא חצו אותו. בפאתיה הדרומיים של אמבונטי ירדו הגשמים ללא הפסק ותחמו את גבולן הצפוני של הלהבות המשתוללות כדי להציל את ההרס והחורבות של ההדף.

הראשונה להרים את ידיה אל מחוץ לשוחת התנור היתה אן. היא הרגישה שגל ההדף חלף זה מכבר בנהמה שורקת מערבה. גלי הדף מישניים עדיין הרטיטו את האוויר, אולם אלה הלכו ונחלשו. "אפשר כבר לצאת", אמרה, וטיפסה למעלה על הדופן האלכסונית. ארבעתם יצאו אחריה. אוויר חם, אולם נסבל, קידם את פניהם. הם שפשפו את העיניים בתדהמה, מפני שהכפר כולו נעלם כלא היה. אף בקתה לא שרדה את חזית האוויר הדחוס שדרס הכל מצד מזרח. מקום מסעדתה של אן, וכן הסוכה שנבנתה עבורה, היה שטוח עתה ועל הקרקע הבוצית נראו רק שרידי קש, חלקי נצרים, ענפים וצואת חזירים. במבט שני נתגלו אנשי השבט, שוכבים על הקרקע, פצועים, נאנקים, זועקים ומבוהלים. היאוש השתלט על נפשם. בעוד יובל סופק כפיים ותוהה איך אפשר להתחיל לנוכח החורבן המוחלט, אן החלה לחלק הוראות. "דבר ראשון", שמעו אותה אומרת - "צריך להרגיע את האנשים. נאטאלי, קחי את נלי וצאי לנחל לחפש את הנערים שיצאו הבוקר לדוג. הרגיעי אותם בחיוכים והחזירי את כל מי שאפשר לכפר. אם יש צורך בעזרה ראשונה או סיוע נוסף, חזרי ונראה מה אפשר לעשות."

היא החלה לפסוע ומצאה את אחת מנשות הכפר, גועה בככי, ואוחזת בידה את בנה הצעיר, כבן השלוש, שהתייפח אף הוא. לא הרחק ממנה היה מוטל נער צעיר, מליט פניו בעזרת ידיו כדי להסתיר את עצמו מן העולם או מזעמם של האלים.

אן נופפה בידה לאות סיום. "זהו, הכל הסתיים", אמרה אליהם ברוך, "זה היה רק פיצוץ אטומי." היא חשבה לרגע על מה שאמרה.

"יש לנו מזל שאף אחד מכם לא מבין אף מילה ממה שאני מדברת," המשיכה לדבר בקול רגוע, בוטח, מפיים. היא רכנה וסייעה לאשה ולבנה לקום. "הכל נגמר, הכל מאחורינו. זה לא יקרה עוד פעם!" אמרה ברכות. מאט יובל התעשתו, והחלו לחקות אותה. הם החלו לעבור מאחד לאחד, מפצוע להמום, מצורח לגונח, ואספו את כולם באזור רחבת הגברים, שהיתה רחבה ריקה ושטוחה גם לפני ההתקפה.

"אין הרבה אלטרנטיבות," הצטרף אליה מאט, "בואו נתחיל לבנות מהתחלה את כל הסוכות. בטוח שאתם רוצים מאוד לבנות את הסוכה המיותרת ביותר, את סוכת הגברים המקודשת, אז נתחיל בזה."

הוא מצא על הקרקע אחת מן המצ'טות, הרים אותה, ניגב אותה מן הכוץ והושיט לאחד הגברים שכבר התייצב על רגליו. יובל סייע לנער אחר לקום על רגליו. רוב אנשי הכפר עדיין שפשפו בתדהמה את עיניהם המסוננורות.

"זה נגמר!" המשיכה אן את המנטרה המרגיעה שלה, ועברה מאחד לשני ויידאה את מצבו הבריאותי. את הפצועים ריכזה באזור אחד, ושלחה את יובל למצוא את תיק העזרה הראשונה שלה.

לפתע נצנץ בראשה רעיון. "פלאסבו!" קראה לפתע, וביארה למאט המשתומם: "זה הזמן לתת לכל אחד מהם גלולת ויטמינים. להזיק זה לא יכול, אבל אם הם יאמינו שקיבלו תרופה זה בהחלט עשוי להועיל!"

שעה קלה לאחר מכן הגיעו נאטאלי עם כל הנערים הדייגים, שלמים בגופם אבל מפוחדים עד מוות, וכצפוי ללא שלל דגים. אן שלחה שנית את נאטאלי והנערים למשימת איסוף החזירים. חלק מהנשים החלו לאסוף מתוך האדמה את הבטאטות שלא נפגעו באירוע הזה, והגברים עבדו במרץ עם מאט על הקמת סוכת הגברים. לפנות ערב הסוכה הקדושה כבר עמדה על תילה. הנשים הכינו את הארוחה הראשונה. חלק מן החזירים כבר אותרו והוחזרו לשטח הכפר. גם רוב החפצים שהתעופפו ופרחו נמצאו בשולי הכפר והוחזרו לבעליהם.

עם רדת החשיכה הופיעו דמויות אפלות ושחוחות מתוך העצים בגבול הצפוני של הכפר. כל אנשי השבט השכנו, היריבים שהופחדו עד מוות, נטשו עתה את כפרם, ובאו ללא נשקם להצטרף אל השבט המנצח. אן בקושי האמינה למראה עיניה. בבת אחת הוכפל מספרם של האנשים. עתה היו כמאתיים בני אדם בתחום הכפר, ושמחתה של אן הוכפלה. לסייע לשני כפרים להתפתח - שכרה יהיה בסיפוק כפול. להפתעתה, אנשי הכפר הותיקים קיבלו את הדבר בטבעיות רבה. דומה שמובן מאליו באזור הזה, שאם מוטלת פצצה אטומית בסביבה, כפר אחד יכנע ויבוא להצטרף אל שכנו, וזה האחרון יקבל את הנכנעים ויצרפם כחברים מן המניין בלי הנד עפעף.

"כנראה הגולגולת התנפצה לרסיסים והתפזרה," התלוצץ יובל, "וזה כבר היה יותר מדי בשבילם..."

אמר, ולא ידע עד כמה צדק.

רעיון הויטמינים הצליח מעל למשוער, לשמחתה של אן. בטכס שערכה אותו לילה העניקה גלולה זעירה לבליעה לכל אחד מבני השבט המורחב, ובמעשה זה עשתה רושם רב השפעה על המקומיים. ללא ספק, הקללה הוסרה מעל ראשיהם בזכות התרופה, היא תגן עליהם מזעמם של האלים או האבות הקדמונים, ותמנע לעולמים את הזוועה שקרתה להם.

חששה המוקדם של אן, שהמקומיים יאשימו את האורחים ויטילו עליהם את האחריות לאסון הזה - עובדה שהיתה כמובן נכונה ומדויקת - התבדה. הדבר כלל לא עלה על דעתם. לולא היה כך, הארבעה היו מוצאים

עצמם בסכנה אמיתית, והיו נאלצים להימלט על נפשם ללא הכנות מוקדמות, ובתנאים איומים. במקום הזה המקומיים נטו להאמין לכל דבר - מלבד לדבר הנכון, כטבען של האמונות.

בתופעה זאת בדיוק הרבה יובל להגות ולדווש. איך יתכן הדבר - השתומם בינו לבין עצמו - שהמקומיים חיים בבית הגידול הטבעי שלהם בהצלחה מובהקת, כאשר כל מכלול האמונות שלהם הזוי ומופרך לחלוטין. לא היה ולא יכול היה להיות, כמובן, שום קשר בין האמונות שלהם לבין המציאות ביער העד המשווני שבו גרו, ודומה היה בעליל שעובדה זו לא הזיקה לאיש ולא הפריעה למארג החיים. זו היתה תעלומה מופלאה באמת ובתמים, שלא מצא לה הסבר, ובסתר ליבו קיווה שיוכל לפענחה אי פעם, ואפילו אם יבקש לשם כך את עזרתה של אן. או אולי באחד מספרי האנתרופולוגיה שימצא ביום מן הימים בספרייתה של ג'ולי, לאחר שתכונן אותה.

"תאמינו במה שתאמינו, סופכם להתבדות," התלוצץ באוזניהם, ובסתר ליבו בירך על כך שאיש מהם לא הבין מה אמר. זו היתה פאראפראזה על דבריו של סוקאטס. כאשר אתונאי צעיר ביקש ממנו עצה, האם להתחתן או להישאר רווק, השיב לו: 'תבחר באשר תבחר, סופך להתחרט'.

עתה, לאחר יומיים נוספים של התאוששות, סיימו מאט ויובל, בסיוע כמה מקומיים, לבנות מחדש את סוכתה של אן ואת המסעדה הצמודה אליה, אשר שיטחה הוכפל לפי דרישתה - בעקבות הצטרפות החברים החדשים. למעשה, היא השתלטה גם על השטח הקודם בו עמדה סוכתם של יובל ונאטלי.

מתקן אספקת החשמל ומכשיר הקשר נותרו על תילם ושרדו את ההתקפה בשלום. הטורבינה, האלטרנטור והמצבר עוגנו היטב בקרקע בשלבי התקנתם, עם קורות עץ, חבלים ויתדות. המבנה המחוזק הזה עמד בשלום בפני ההדף - ואפשר היה להפעיל את מכשיר הקשר.

"מהיום רק מקשיבים ולא משרדים - מי שלא יהיה כאן," קבע מאט.

נאטאלי התגלתה כחובבת כלי נשק, והחלה לבדוק את תפקודו של רובה הקשת. תחילה ירתה חץ למטרה במרחק עשרה מטרים, וזה ננעץ היטב בגזע הרחב של אחד העצים בשולי הכפר. לאחר שדייקה בקליעותיה, הגדילה את הטווח לעשרים מטרים. גם כאן עשתה חייל: החיצים ננעצו בגזע בדיוקנות ובעוצמה רבה. אז התרחקה כשלושים מטרים מן הגזע, והמשיכה להתאמן. החיצים אמנם ננעצו בעצים מדי פעם, אולם במרבית הפעמים חלפו על פניהם ואבדו בתוך הסבך. במרחק הזה היא הרבתה להחטיא.

ביום השלישי לפיצוץ מאט ויובל החלו לרכון על המפות. אן הודיעה להם סופית על החלטתה להישאר בכפר, לקדם את התרבות בדרום מזרח אסיה. היא תלמד את צעירי הכפר קרוא וכתוב, כפי שהיה ברצונה לעשות עוד בתחנת החלל. נאטאלי שאלה לשם מה צריכים בכלל לדעת לקרוא ולכתוב במקום הזה. אן השיבה שצריך לדעת לקרוא ולכתוב בכל מקום בעולם. יתכן ויום יבוא והבנים, הנכדים או הנינים יגיעו לספריה הגדולה של ג'ולי, שנכדיה או ניניה ישמרו ויטפחו, ואז כל אחד יהיה מסוגל לקרוא וללמוד בהתאם להעדפותיו ולכישרונותיו.

"באותו רגע תדלג האנושות המשתקמת בקפיצת מדרגה שלב אדיר קדימה," קבעה אן.

נאטאלי הסכימה עם דברי אן, אך החליטה לחבור לשני הגברים המתכננים את המסע.

המצב, על פי המפות, נראה בכי רע. המרחק מעמק ספיק שבפפואה ועד למצפה רמון בישראל נראה היה דמיוני מכדי שניתן יהיה לעבור אותו בעולם של תקופת האבן. כשנים עשר אלף קילומטרים וארבע מאות בקו אווירי. בתחילה, נראה היה למאט שיוכל הוזה או שנטרפה עליו דעתו. יובל הצביע על כמה נקודות במפת העולם, ואמר, 'נטוס עד לכאן, ומכאן לכאן, ננחת פה, ומפה לשם - והגיע תוך כמה רגעים לישראל. מאט הביט ביובל כאילו נפל מהירח. "מאיפה יש לך מטוס?" התעניין.

יובל לא התבלבל:

"נמצא מטוס בשדה התעופה של אמבונטי."

"ואם לא נצליח למצוא שם מטוס?" המשיך מאט להערים קשיים.

יובל התעשת. "זו ההצעה שלי למקרה שנצליח למצוא מטוס. במקרה ולא, נלך על תוכניות חלופיות." מאט עדיין סירב להבין. "גם אם נצא מנקודת המוצא שלך, שנצליח למצוא מטוס שלם, שמיש, עם צמיגים מנופחים ומיכל דלק מלא, ונצליח אפילו להמריא... איך נצליח לנווט ללא עזרי ניווט? והיכן ננחת? איך אתה יכול להיות בטוח שמחכה לך בקצה הדרך מסלול שמיש, ריק מחפצים? ואולי שדה התעופה שאתה מתכנן לנחות בו נחרב בהפצצה?"

"נלך על שדות תעופה קטנים, מרוחקים מערים ראשיות שאולי הופצצו."

מאט הניד בראשו. "אני לא עולה על מטוס אם אני לא יודע בוודאות מראש שאני נוחת בבטחה."

יובל הרהר קלות. "האי הזה לא הופצץ, לפי מה שזכור לי. נוכל להשתמש במטוס כדי להגיע ככל שאפשר לקצהו המערבי, ושם נחפש איזו ספינה," אמר. "כך כבר נוכל לחסוך אלף וארבע מאות קילומטרים." סבלנותו של מאט פקעה. "נאטאלי," אמר, "בואי שנשק זוג או פרד'. המנצח יהיה רשאי לתת ליובל בומבה על הראש."

יובל חיך. "בסדר, בסדר. אני מבין שאתה לא בונה על טיסות בשום מקטע של הדרך."

"הוא הבין סוף כל סוף," מחה מאט זיעה דמיונית ממצחו. "עכשיו נחזור אל קליפת כדור הארץ. אנחנו נצא מן הכפר הזה ברגל, יובל. אין לנו רכב, אין לנו ספינה, אין לנו מסוק. עד כאן הכל ברור?"

יובל הנהן.

"יפה," המשיך מאט, "ועל הגב שלנו יהיה כל המשא שנוכל לקחת איתנו. הכל, מזון, שתייה, בגדים, נשק. עד כאן מובן?"

יובל הניד בראשו בחיך. "באיזה שלב מותר לי לנסות לשפר או להשביח את התוכניות שלך?"

"בשלב הזה," אמר מאט.

"אנחנו נצא מכאן דרך הפלגים אל הנחלים, ומשם אל הנהר עד לעיר. מדוע שלא נבנה לנו רפסודה?"
"עכשיו אתה מתחיל לדבר לעניין, הגיב מאט. "אני שמח שחזרת אלינו ממרומי היונוספירה."
"למה לבנות רפסודה?" התערבה נאטאלי, "יש לכם בחלית שלוש סירות הצלה מתנפחות. נוכל להשתמש בהם."

"רעיון מעניין, שיבח יובל, " אבל קל מאוד להיפרד וללכת לאיבוד בסירות כל כך קטנות. אנחנו לא יכולים להרשות את זה לעצמנו."

"תוכלו לקשור את שלושתן בחבלים לרפסודה אחת, הציעה אן."

"יפה, יפה, אמר מאט בשביעות רצון, "מישהו אמר פעם, שאף אחד אינו חכם כמו כולם ביחד. אני שמח שארבעתנו חושבים בצורה ממוקדת למטרה, ועוד יותר מכך שלא איבדנו בדרך את יובל."

"מעולם לא הלכתי לאיבוד, טען יובל. "הייתי תמיד הנווט הטוב ביותר בכל קורס שהשתתפתי בצבא."
"ניקח איתנו את המפות ואת המצפן, אמר מאט."

"ואת שני הנשקים שלנו, הוסיפה נאטאלי. "הבנתי מכם שהאי הזה לא הופצץ, לכן יתכן שבעיר עדיין חיים בני אדם, ואם זה נכון, לא נוכל לדעת איך הם יגיבו כשיפגשו אותנו."

"מה הם יעילו לכם במקרה כזה?" תמחה אן. "אם יש שם בני אדם חיים, הם עלולים להיות מצוידים בנשק חם. הנשקים שלנו יכולים רק להרגיז אותם. אתם צריכים להימנע ככל יכולתכם ממפגשים עם המקומיים."

"לדעתך שרדו בעיר בני אדם בריאים?" שאל מאט בפליאה. "לדעתי הגיעו לעיר הזאת הרבה מאוד אנשים נגועים בקרינה שהדביקו את המקומיים ולא נצליח למצוא שם נפש חיה."

"יתכן, הסכימה אן, " אבל תצטרכו לקחת בחשבון שאתם עלולים להיתקל בשורדים בודדים או בכנופיות שעוללות להיות עוינות או אלימות."

"ולפני שנמצא שם ספינה, נצטרך למצוא שם אוכל ומים, אמרה נאטאלי. "אם אני מבינה את הגישה של מאט, אנחנו הולכים לשוט הרבה ימים על הים. מה נאכל?"

"ועוד לפני כן, מה נאכל עד שנגיע לאמבונטי?" הקשה יובל.

"את זה תשאירו לי, אמרה אן. "אני אכין לכם צידה לדרך לכמה ימים. נארוז לכם בטטות, פירות, נייבש או נעשן לכם כמה נתחי בשר חזיר, ונצייד אתכם בלפחות רשת אחת כדי ללכוד דגים."

הפפואנים היו חרוצים ויעילים מאוד. הכפר רחש בהמולת בניה ויצירה, וכמה סוכות מגורים כבר עמדו על תילם. גם הנשים השתתפו בעשייה, מלבישות את שלדי הסוכות בבגדי נצרים קלועים. הנערות ארגו את הסכך ששימש כגגות אטומים למי הגשמים. אנשי הכפר היריב לשעבר נטמעו בין המקומיים כאילו היו יחדיו מזה דורות. אן העלתה השערה חדשה: היא סברה שאכן עשויה להיות קירבה משפחתית בין שני הכפרים הללו. "יתכן שכפר אחד עלה בזמנו על גדותיו, והתפצל לשניים. קבוצת צעירים נטשה את כפר מורשתם והקימה לה כפר שכן, למצוא בו את פרנסתם ומחיתם. ועתה, כאשר התרחש האירוע הטראומטי הזה, החליטו לחזור ולחבור יחד כדי להפיס את זעמם של האבות הקדמונים." מאחר שלאף אחד לא היה מה להעיר, נשאר הרעיון שלה תלוי ועומד באוויר.

כך או אחרת, אף אחד מבני הכפר לא התעניין כעת במיוחד בארבעת האורחים ובמעשיהם. הראשונים היו טרודים בשחזור כפרם, והאחרונים בהכנות לקראת עזיבתם את הכפר, למסע שממנו לא ישובו לעולם. רק מרי וטלי עקבו בדאגה אחר ההכנות של בעליהן הלבנים, וחשש בלבבן.

משהו השתנה בתוך גופן, שלא כתמול שלשום. חברותיהן באותו גיל שעדיין לא שודכו לבחורי הכפר נהגו כרגיל, בשוככות ובחופשיות. אך שתי הצעירות הללו חשו בתמורות שלא הכירו כמותן בעבר. אן חשה בכך, ועקבה בערנות אחר מצב בריאותן. עתה, על סיפה של הפרידה, אן הבטיחה למאט וליובל שתשגיח היטב על שתי נשותיהם המקומיות, ובמיוחד על התקדמות הריוןן.
"אטפל בצאצאים שלכם כאילו היו ילדי שלי."

שתי הצעירות הרגישו את הפרידה באוויר. לקראת תום ההכנות, בני משפחותיהן ליוו מקרוב את האורחים. כאשר השלושה התחבקו עם אן המתרגשת כבר עמדו סביב הנוטשים כמעט כל בני השבט. כך ארע שבניגוד למחשבה המקורית, שהשלושה יצאו למסע בלא למשוך תשומת לב יתרה, נשתרכה אחריהם תהלוכה רבת, הומה ורועמת, ובקול תופי עץ וחליליות במבוק, בדרכם אל הנחל.

במקום החיבור של הפלג עם הנחל, ניפחו את סירות ההצלה האישיות וקשרו אותן יחדיו לרפסודה משולשת. הם הטילו את התרמילים העמוסים לתוך הסירות, חיבקו ונישקו בפעם האחרונה את אן וקפצו פנימה, כל אחד לסירה אחרת. רק את נאטאלי היה הכרח לקרוע מתוך ידיה הלופתות בחוזקה של נלי הצווחת, שחרב עליה עולמה. הם אחזו במשוטי הפלסטיק וניווטו לכיוון מרכז הנחל, ומשם החלו לגלוש במורד כאשר הם מניחים לזרם להובילם אל הנהר.

"אולי עוד ניפגש, קרא יובל לאן, ונופף בידיו."

"אני מתפללת שניפגש, אמרה לעצמה בלחש. עתה לא יכלה לעצור את הדמעות והניחה להם לזלוג

בעצלתיים במורדות לחייה. עדיין לא עיכלה את תוצאות בחירתה להישאר כאן ולקשור את גורלה ואת עתידה עם השבט הזה, כנראה לעולמי עד.

כעת קלטה שאפסו סיכוייה לחזור ולחבור אי פעם אל הציביליזציה. היא ידעה שבלא עזרה חיצונית, לעולם לא תשוב לראות את יקיריה. בכוחות עצמה לא תוכל לעשות מסע מסוג זה. ועזרה לא נראתה באופק, בהחלט לא. היא בחרה במודע להישאר ולחיות בתקופת האבן, לבדה, בתוך שבט זר ומזר, שכל קשר בינה לבניו לא

יכול לעלות על הדעת. הם מסוגרים בעולמם העתיק והיא משכילה מהם ומתקדמת מהם בעשרת אלפים שנה, והפער הזה לא ימחק לעולם, עם כל מאמציה ורצונה הטוב.

והחמור ביותר, שרק עתה הבינה זאת, לא תוכל לדבר יותר עם איש. לא תוכל להתייעץ, ולא לחלוק את רגשותיה, רצונותיה, שאיפותיה או חלומותיה. היא החלה לחוש בבדידות ברגע שקרבו שלושת הסירות הצהובות אל העיקול הראשון. אימה נפלה עליה, כאשר נוכחה לדעת שנפלה לתוך עולם הדממה. היא תוכל לדבר אליהם, כמובן, אך הם לא יבינוה. הם יוכלו לדבר אליה, והיא לא תצליח לפענח מילה משפתם. נשאר רק מכשיר הקשר, אך נאסר עליה לשדר בו ולשוחח עם האחרים. מאט ביקש ממנה אך ורק להאזין מדי פעם.

מה נותר לה, אם כן? יש לה כפר כפול להוביל. לקדם, ללמד, להנחות. כמאתיים בני אדם, מעולם לא ערכה להם מפקד ולא מנתה אותם במדויק. היא לא אבתה לספור ראשי בני אדם משל היו ראשי בקר. עתה סבה על מקומה וסימנה לכולם לחזור לכפר. כולם צייתו לה בדומייה. אף אחד מהם לא ידע באמת מה התרחש. לא היה להם מושג על מלחמת העולם הרביעית הצפויה להתחולל, ממש כשם שלא ידעו מאומה על שלושת מלחמות העולם שקדמו לה.

איש מהם גם לא שמע על הנוסחה המפורסמת של אלברט איינשטיין, שלימד את העולם שהאנרגיה שווה למכפלת המסה במהירות הריבועית של האור, ושהולידה את הפצצות האיומות הללו שהחריבו את העולם. ואיך אפשר לספר לאנשים הנחמדים האלה, מה גרם באמת לפורענות שהתרחשה כאן לפני חמישה ימים? שטורויסטים רצחניים שרוצים להרוס את העולם ולבנות אותו מחדש בדרכם המעוותת, שיגרו אליהם טיל בליסטי בעל ראש נפץ גרעיני מתוך צוללת, במרחק של כחצי עולם מהם? וזה ניווט את דרכו היישר אל אזורים בדייקנות של מחשבים ומערכת אינרציאלית, והתפוצץ כה קרוב אליהם? האם הם יוכלו לדעת אי פעם שההתפוצצות המחרידה הזאת היתה פרי תולדה של ביקוע שרשרת של אטומי פלוטוניום, שהתחוללה במשך כמה מיליוניות של שנייה, ואטומים אלה - שאין לראותם מחמת זעירותם - איבדו אגב כך חלקיק זעורוי ממסתם, בהתאם למשוואה של איינשטיין, תוך שחרור אדיר של אנרגיה?

לא, האנשים כאן לא ידעו זאת לעולם.

ואולי אין גם צורך ללמד אותם את זה.

ראוי ללמד אותם קרוא וכתוב, ומי שירצה יוכל ללמוד מה שיחפוץ, כאשר הדבר יסתייע.

היא הרגישה שעדיין לא סיימה את תפקידה, יש לה שליחות חשובה מאוד בכפר הזה.

היא הבחינה בילד קטן, כבן חמש, הרודף בשוכבות אחרי ילדה כבת ארבע הנמלטת ממנו בצווחה אך עם חיוך על פניה. באותו רגע הבריק בראשה רעיון גאוני.

היא הבינה את טעותה, מדוע נכשלה ללמד אותם לדבר. ברגע זה עלתה על הדרך הנכונה!

היא פנתה לאחור כדי לספר להם על כך. אולי עוד תספיק לספר להם על תגליתה, על התובנה, על ההצלחה המובטחת! מבט אחרון אל מורד הנחל לימד אותה שאיחרה את המועד. שלושת הנקודות הצהובות לא נראו יותר. רק את אדוות מי הנחל המפפעעים ראתה, ורק את המיית המים המפכים שמעה.

יובל הביט מדי זמן מה במשקפת קדימה, במורד הנחל, לצפות ככל הניתן את העתיד הקרוב להתרחש. לקלוט מראש ככל האפשר בסכנה אורבת. מאט התאמץ עם משוטו להשאיר את דוברת הסירות שלהם באמצע הנחל. נאטאלי התענגה על היופי המרהיב של הטבע. אין מראה נאה מזה הנשקף משיוט בנחל בין שתי גדות יער עד משווני.

יובל לא נתן את דעתו לנוף. כאשר הסיר את עיניו מן המשקפת, הוריד את מבטו אל המפות. הוא חישב

שהמרחק ממקום נחיתתם לאמבונטי היה כשבעים קילומטרים בקו אווירי, ואם זה נכון, המשמעות היא

שנסחפנו בנחיתה שלנו עשרות קילומטרים דרומה יותר מן המתוכנן. לכן, פרט לשגיאת הניווט של החללית, הוא הניח שרוחות צפוניות הוסיפו והרחיקו את החללית ממקום הנחיתה שתוכננה עוד בתחנת החלל.

מאט אמר ששבעים קילומטרים בקו אווירי פירושו בערך כפליים עקב פיתולי הנחלים והנהרות, כך שעליהם לשוט כמאה וחמישים קילומטרים עד שיגיעו לעיר. לא היה צורך לנווט כלל את סירותם, מפני שהזרם אמור היה לקחת אותם בעצמו אל העיר.

השקט והשלווה בשיוט השרו עליו תחושה לא נוחה. היה זה שקט מוזר, שעלול לבשר רעות. הוא נעץ מבט

בגדות הנחל, וחיפש אחר זוגות עיניים אנושיות שאולי צופות בהם וחורשות רע, אך התבדה. איש לא נראה

מסתתר ביו העצים והשיחים. נאטאלי חיפשה בעלי חיים בינות לענפים ולעלים, וגם כאן נחלה כישלון. למרבה אכזבתה, גם ציפורים לא התעופפו ולא צייצו וגם פרפרים לא רפרפו בכנפיהם.

לאחר כשעה של גלישה עם הזרם, התחבר הנחל אל נחל רחב ממנו. הגדות התרחקו מעט ממרכז הסירה. יובל העריך את מהירותם כבעשרה קילומטרים בשעה, והניח שכל רגע הם עשויים להיפגש ולחבור לנהר הגדול, נהר ספיק. אולם חלפו השעות, והם שטו רק צפונה. ארבע שעות רצופות.

"משהו כאן לא מסתדר לי", רטן יובל בעודו רכון על המפות. "אם הערכותי היו נכונות, עברנו כבר כחמישים קילומטרים צפונה, והיינו צריכים כבר מזמן להיפגש עם ספיק. אני לא אוהב להיווכח שאין לי מושג ודאי איפה אני נמצא."

"היו בנחל הזה עיקולים רבים", אמר מאט. "אתה יכול להירגע."

"קראתי פעם שהיחס של נהרות לעומת קו אווירי אינו כפליים, כפי שאמר מאט, אלא קרוב יותר לשלוש. או

שהיחס תלוי בבסיס הטבעי e, אמרה נאטאלי, "שהוא בערך 2.7, או שהוא תלוי במספר π, שהוא 3.14, ולכן

אם שטנו כחמישים קילומטרים בפועל, עברנו בעצם פחות מעשרים קילומטרים בקו אווירי."

"איזה הגיון עומד מאחורי היחסים הזה?" שאל יובל בפליאה. "מה הקשר בין המספרים המתימטיים האלה לבין אורכו של הנהר?"

"אינני יודעת," משכה נאטאלי בכתפיה. "אולי אתה תוכל להסביר לי את זה."
"יתכן ויש בזה משהו," הרהר מאט בקול רם, "הנהר מפלס את דרכו בצורה טבעית. אם יש עיקול חד מדי, מהירות הזרימה גוברת, והמים 'משייפים' ומכרסמים בגדה, והיא מתפוררת ונסחפת. בסופו של דבר הפיתול מתמתן עד לרמה כזאת שמהירות המים איננה מכרסמת בו יותר. אבל זה עדיין לא מסביר את הקשר לבסיס הלוגרמים הטבעיים e או ל- π ."

"אני יכול לבדוק את הטענה הזאת מייד, נאטאלי," אמר יובל. "אם תוכלי להשיג לי חוט דק, אולי מאחד הבגדים."

היא גחנה לעבר התרמיל שלה, חיטטה בו מעט והוציאה עבורו חוט תפירה דקיק. יובל נטלו והחל להניחו על אחד הנהרות שבמפתו, כאשר הוא מפתל את החוט בדיוק על עיקולי הנהר המשורטט. לאחר מכן מתח אותו ובדק את המרחק האווירי.

"נהר ראשון - בינגו!" קרא בתמיהה, "יחס המתקרב לאחד לשלוש!"
הוא המשיך ומדד עוד כמה נהרות במפה. "מדהים!" ציין בהתפעלות. "רוב הנהרות מציינים יחס זה!"
"נשארו עם טענה מאוששת אבל לא מוסברת," סיכם מאט.
יובל טפח על ביטנו. "נראה לי זמן מתאים לעשות הפסקת אוכל," הציע.
מאט ויובל השיטו את הסירות אל קרחת יער באחת הגדות. שניהם קפצו ליבשה, ומשכו אחריהם את הסירות לבל תסחפנה, וקשרו אותן לאחד העצים. הם כרו לעצמם ארוחה צנועה. מאט ויובל החלו לאכול, אך נאטאלי נראתה בוהה בנקודה מסויימת על החוף, סמוך לשלושת הסירות שלהם.
"קרה משהו?" שאל מאט.

"לא יודעת... רק נדמה לי שליד אחת הסירות שלנו צץ בול עץ מוזר שלא ראיתי אותו קודם..."

מאט נשא מבט חטוף לכיוון שהצביעה עליו, וחזר לאכול.

"זה זו!" צרחה פתאום בבעתה. "בול העץ הזה זו!"

שלושתם זינקו על רגליהם. באותו רגע זינק "בול העץ", שהתברר כתנין גדול מימדים, מתוך המים לכיוון שלושת בני האנוש, כדי לזכות בארוחה דשנה. שלושתם החלו לרוץ לעומק היבשה, בינות לשיחים, והתנין רדף אחריהם בזריזות מפתיעה. אולם לאחר האצה של כמה שניות החל להאט את ריצתו. כעת הגיע אל מקום חנייתם, והעדיף לברר מה הוא יכול למצוא שלל ולגזול לעצמו. ממרחק בטוח של כשלושים מטרים משם צפו השלושה בתנין המחסל את מה שהכינו לעצמם...

מאט הרים מן הקרקע גזע עץ רקוב למחצה, וקרב אל התנין. במרחק של כעשרה מטרים השליך אותו לעבר התנין, במטרה להניסו חזרה אל המים. העץ החטיא מעט את התנין, אך הסב אי נחת לחיה הזאת. לתנין לא היתה יכולת להמשיך במרדף, מפני שחומצת החלב שהצטברה בשריריו גרמה להם להתאבן. הוא המשיך להכניס ללועו את שאריות מזונו.

"בוא נראה איך תגיב לזה," שמע מאט את נאטאלי מדברת אל התנין. היא עמדה לצידו, וכעת שם לב שרובה הברגים שלה בידה, והיא מכוונת את כלי הנשק שלה לכיוון לועו. כעת נוכח לדעת שכל העת היה הרובה רתום אל שכמה.

נאטאלי סחטה את ההדק. נשמע קול חרישי 'טופפפ...'. ובורג קטן הוטס במהירות רבה ופגע בראשו של התנין. התנין טלטל את ראשו ימינה ושמאלה בפתאומיות, ונהמה עמומה בתדר נמוך בקעה מפיו. אולם הוא לא השתכנע לעזוב את המקום. נאטאלי טענה בורג נוסף ופסעה כמה צעדים קדימה לקצר את הטווח.
"זה מספיק, אל תתקדמי יותר," הזהיר אותה יובל מאחור.

"אני צריכה לפגוע במקום רגיש," אמרה, וכיוונה היטב. הבורג הבא ששיגרה פגע בעין של התנין. נהמה אדירה פרצה מגרונו, והוא פנה לאחור והחל לחול באיטיות אל המים. הוא גלש פנימה ונעלם.
"עבודה יפה, נאטאלי," שיבח מאט.

"אנחנו צריכים להסתלק מכאן, אולי המקום הזה שורץ תנינים נוספים," אמר יובל.

השלושה המתינו כמה רגעים נוספים, מקשיבים לרחשי הסביבה, עד שהדממה שבה לשרור במקום. שום גזע עץ נוסף לא נראה בשטח. מאט חשש לגורל הסירות, אם יחליט תנין לתקוף אותם בעיצומו של השיוט, אבל הרבה ברירות לא נותרו להם. מאט ויובל החליטו לאחוז במצטות בידם כדי לנסות להדוף תקיפת תנין במים. יובל הצטער שאין להם נשק חם. "אנחנו חייבים להשיג אקדחים או רובים," טען.

"אנחנו צריכים להסתלק מכאן מיד!" אמר מאט במפתיע. "אן סיפרה לי שבאזורים האלה יש שבטים שסוגדים לתנינים האלה, עורכים לכבודם טקסים מזוועים שבהם עושים בגופם צלקות שמדמות את שריון הקשקשים שלהם. אנחנו לא יכולים להרשות לעצמנו שבט כזה שרודף אחרינו!"
שלושתם התכוונו לעבר העצים, לוודא שאין שם זוגות עיניים הנעוצות בהם... אולם הדממה לא הופרה, והשלושה חזרו את רפסודת הסירות. מאט ויובל היו דרוכים כאשר הסירות החלו להתרחק מן החוף, מוכנים לכל תקיפה. רק כאשר הגיעו למרכז הנחל, המתוחות החלה להתפוגג.

לא חלפה שעה ארוכה, ונסתיימה ההפוגה במזג האוויר שעד כה האיר להם את פניו. השמיים התקדרו והחלו להמטיר מטחי מים. חלק יחסי של המים החלו להיאגר בקרקעית סירות הגומי.

"גם על זה לא חשבנו עד הסוף," הודה יובל, ושלושתם החלו לספוג מים מתוך סירותיהם בעזרת בגדים ולסחוט אותם מחוץ לסירות, תוך כדי שהם עצמם רטובים עד לשד עצמותיהם. שעה ארוכה עסקו בניקוז המים משלושת הסירות, כאשר נפגשו לפתע עם הנהר הרחב. המפגש הזה, למרות שהיה צפוי בכל רגע, הטיל בהם

מורא. רוחבו של הנהר היה מאות מטרים, וזרמו חזק ושוצף. הוא הגביר מאוד את מהירות שיוט הרפסודה, לכיוון מזרח, לעבר הים. ובגשם הסוחף הזה, הם נראו כקליפת אגוז זעירה המשייטת ללא בקרה והמטלטלת בין הגלים הקטנים.

"הנהר הזה קצת מפחיד אותי," הודתה נאטאלי.

"אין לך מה לדאוג," ניסה מאט להרגיעה, "הסירות האלה מתוכננות לצוף גם באמצע האוקיינוס. מלבד זה, אנחנו שולטים בהיגוי, אין סכנת התהפכות, ואנחנו מתקדמים יפה לכיוון העיר."

ככל שנעו מזרחה, חל שינוי בריחו של האוויר. הוא החל להיות דחוס ומעיק כשל שריפה או עשן מדליקת ענק, אך כל סימנים לאש לא נראו. רק ענני גשם המתרוקנים בזעף וללא רחמים על ראשיהם. שוב ושוב סחטו במבוכה את המים החוצה, עבודה סזיפית שסופה לא נראה באופק. מכל מקום, מים חדשים מיהרו לתפוס את מקומם של המפונים.

כאשר ערך יובל אתנחתה והפנה את משקפתו ימינה לעבר הגדה הדרומית, ראה את סיבת הריח: עשן אפור לבן שרוחבו כרוחב ענן התאבך מעל חופת היער.

"אני רואה את שולי השריפה ביער, כתוצאה מן הפצצה," אמר.

שלושתם נעצו מבט בנעשה מעבר לגדה הדרומית. מעבר לחזית העצים הירוקים המשתפלים על קצה הגדה ונושקים למי הנהר, התחוללה דרמה אמיתית. השחקנים הראשיים שלה היו ענני הגשם התלויים מלמעלה, גחלי אש לוחשות למטה, ועשן רוחש ומתאבך בתווך, ובו מתנגשים בערבוביה רסיסי מים וקיסור רותח. אלה מחממים את אלה ואלה מצננים את אלה. המפסיד העיקרי היה היער הירוק שהפך לחורבות עשנות של פחמים ורמץ.

ריח החריכה התחזק והלך, והחום על פני המים גבר. יובל ומאט נאלצו להשיט את הרפסודה לכיוון הגדה השמאלית, הצפונית. מי הנהר חסמו את הלהבות מלהצית את היער מעברו הצפוני. ככל שהתקדמו, נעלמו מעט העצים הירוקים שנשקו לגדה הדרומית, והחורבן החל להיראות במלואו. גדמים עירומים ומפויחים עמדו בביישנות על שפת המים, כאודים מעשנים. בהמשך נעלמו גם אלה מן הנוף, ועל שפת הנהר נראתה רק אדמה חרוכה, גוססת.

שלוש שעות נוספות שטו שלושתם בדומייה, ליבם נחמץ מן המראה המזעזע. מאט טבל את ידו במים, ודיווח שהמים חמים. האדמה עדיין בערה בגדה הדרומית, וחיממה את מי הנהר.

"מילא העצים," אמרה נאטאלי בעצב, "אבל תחשבו שהיו פה אנשים, כמו בכפר שלנו..."

"הם לא סבלו הרבה זמן," אמר מאט, "הם נספו מהר מאוד."

"אני לא רוצה לחשוב על זה," אמרה בתוגה.

"נאטאלי," אמר יובל בשקט, "את מרגישה ככה אחרי פצצה אחת. אבל לפני כחמישה חודשים החריבו כמה אלפי פצצות כאלה את כל העולם."

"גם על זה אני לא רוצה לחשוב," לחשה.

הערב ירד, ומאט חתר אל הגדה הצפונית לחניית הלילה. הוא בחר אתר נוח ללינה. מעל ראשיהם מתחו ברזנט להסתתר מפני הגשם ומתחתיו הבעירו אש לארוחת הלילה. לאחר עלות השחר המשיכו במסעם לעבר העיר, שלפי החישובים המעודכנים של יובל המתחשבים ביחס החדש צריכה להתגלות אליהם בסביבות שעות הצהריים. עתה כבר גילה את מיקומם המדויק בנהר, כאשר הבחין בפיתולים וזיהה אותם במפה.

הערכותיו היו מעולות, מתברר. לאחר כחמש שעות נוספות של שיוט רגוע, כאשר בגדה שמשמאלם יער טרופי ירוק ומימינם גדה חרוכה ומעשנת, הבחינו שהם מתקרבים לשכונותיה הדרומיות של העיר הגדולה. העצים פחתו, וקרחות יער מלאכותיות תפשו את מקומם. אלה נסוגו בפני שדות כבושים, אולי חרושים, ואט אט החלו להופיע המבנים הראשונים מעשי ידי אדם.

ציוויליזציה!

למרות שהיתה זו שכונה עלובה, ובתיה מיושנים ומטים לנפול, הדבר שימח מאוד את ליבם. אך לא באשמת הבנאים מצבם היה כה מוזנח, אלא באשמת הפיצוץ האדיר, שמרכזו היה רק כשלושים קילומטרים מדרום העיר. כל המבנים הנושקים לנהר ניזוקו, ובמותם הצילו את מרכזה של העיר, בכך שחצצו ובלמו את שוליו של ההדף האדיר.

שקט מתוח שרר באזור. קול לא נשמע ודבר לא זע ולא נע. מאט ויובל שטו במרחק של כשלושים מטרים מן הגדה, וחלפו עתה מול משטח בטון, שנראה כמו מזח עלוב של נמל נטוש. לאכזבתם לא מצאו שום ספינה או סירה עוגנת. זרם המים הוביל אותם באיטיות, בעודם מתבוננים בסקרנות מה יכולה העיר הזאת להציע להם.

"אולי נעגון כאן ונצא לסיור רגלי?" הציע יובל.

"לשם מה?" שאל מאט. "סקרנות גרידה? יש לנו אספקה לעוד כמה ימים, ואנחנו מחפשים רק ספינה שמישה."

"באמת, רק מסקרנות," הסכים יובל, "הייתי רוצה לראות איך נראית עיר רפאים, אחרי שעברה טראומה אטומית."

"אני לא הייתי מציע לבזבז זמן על זה," טען מאט.

"למען האמת, חשבתי על עוד משהו," הודה יובל. "חשבתי... אולי נמצא כאן אנשים חיים, שמיואשים מן המקום הזה, ונצליח לגייס אותם למאמץ המלחמתי..."

מאט לטש בו מבט מופתע. "אתה מדבר ברצינות? אתה באמת חושב שיש בעיר הזאת בני אדם חיים?" במקום תשובה, חלפו שריקות מוזרות סמוך לאוזנו. ומיד אחריהם - קולות נפץ של יריות רובים!

אמנדה ישרה מול שולחן התקשורת המשוכלל, ועל ראשה אוזניות צבאיות, כבדות, שחוסמות כל שאון מהעולם החיצוני ומאפשרות להקשיב לתקשורת האלקטרונית. ידיה תפעלו בורר תדרים, בעודה מתבוננת במרקע אלקטרוני צבעוני שהציג לה מידע ממספר חיישנים של מזג האוויר שמחוץ לתחנה. למרות התאורה החשמלית, המקום היה אפלולי משהו.

היא נראתה נאה בלי גיל, עיניה כחולות ופקחיות, וסנטרה נחוש. שיערה החלק שהיה בעבר צבוע בבלונד פלטינה, כעת האפיר מפני שבתחנת זו לא היו לה אמצעים לתחזק את הצביעה. תסרוקתה הניצחית היתה קארה קצר.

לפתע הוצפה המעבדה באור בהיר, שלימד אותה שמישהו נכנס כעת מבחוץ. היא הסירה את האוזניות וסבה לאחור.

“היי, אמרה.”

קרל, מדען נמוך וכבד גוף נכנס פנימה, בלבוש דחוס של אסקימוסי, כאשר רק חוטמו חשוף ובולט, ובידיו קופסת מתכת כבדה. הוא הניח את הקופסה, והסיר את משקפי השמש הכהות שחבש.

“היי.”

הוא החל להתקלף מבגדיו העליונים - תחילה מעיל עילי מפרווה סמיכה, ואחרי כן מעיל נוסף עשוי משכבות פליז שכלאו בין הקפלים בידוד אוויר. ללא שני הבגדים הללו לא היה שורד בחוץ יותר מכמה רגעים. צינה זריזה חדרה למעבדה, אולם הוא סגר בחיפזון את הדלת הכבדה, כפי שתורגל היטב בעת שהותו בתחנת המחקר המדעי הזאת.

היא הביטה במכשיר שהביא. “מה קרה לתיבה הזאת?”

“כמה חיישנים התחילו להשתולל או סתם לזייף בימים האחרונים. הבאתי את זה לבדיקה.”

“רוצה תה חם?”

“אשמח מאוד.”

היא התכוונה לקום, כאשר נשמע קולו של פטר מהמטבחון:

“אל תטרחי, אני מביא תה לשניכם.”

מייד אחרי כן נראה גופו הרזה והגבוה של פטר חולף על סף המטבחון ובידו מגש עץ פשוט, ועליו קנקן תה מהביל ושלושה ספלי קרמיקה לבנה. לצידם היו כמה עוגיות יבשות.

השלושה לגמו מן המשקה החם בהנאה. השעה היתה בערך חמש לפנות ערב, ממש זמן התה לפי המסורת של האומה הבריטית, שהשפיעה רבות על אורח חייהם. אנגליה היתה גם נותנת החסות והממנת העיקרית של פעילות המקום הזה, שהוקם באנטרטיקה בחבל בשם ‘ארץ ויקטוריה’, הסמוכה לניו זילנד.

“יש משהו חדש במכשירים?” שאל קרל.

“הדברים הרגילים, השיבה, מפפואה אין שום תגובה. אינני יודעת אם הם מנסים לקלוט תשדורות במכשיר שלהם. באפריקה הרוודנית הנאצית ממשיכה לתקשר עם הבסיס שלה בלוב ועם הצוללת. ובאמריקה... סטיבן בייטס... הגנרל הזה ישר כמו סרגל ומרובע כמו... שרק האמריקאים מסוגלים להיות מרובעים. בעוד שבועים בתשע בבוקר בדיוק - חלילה שעה לפני או אחרי - הם יצאו דרך המנהרה האחורית אל הספינה שלהם לחצות את האטלנטי.”

“לא משהו שלא ידענו, סיכם קרל.”

“באמת, הגנרל הזה נוקשה ודייקן, לא זו פסיק מהנהלים, העיר פטר. “לפעמים זה מגיע עד אבסורד.”

“אולי זה מה שהפך אותם למה שהם, הגיב קרל, “כנראה שזו הדרך הנכונה לפעול ולהגיע להישגים.”

“לפעמים הוא יותר מדי נודניק, המשיכה אמנדה, “קרה לי כבר שרציתי לנתק את הקשר איתו באמצע השיחה... הוא בטוח שהוא המפקד העליון גם שלנו, ורק מפאת כבודו אני לא מעמידה אותו על טעותו.”

“אנחנו יודעים מה היתה האנומליה שגילו הסנסורים שלנו לפני שבוע?” שינה קרל נושא.

“לא, השיבה, “וגם בייטס לא יודע. גם אצלו החיישנים גילו משהו חריג, והוא מנסה לפענח מה זה היה.”

“עדיין לא חשבנו לעומק מה יכול היה לשגע חלק מהחיישנים שלנו, אמר קרל.

“אני חושב שזה יכול להיות כל אחד מהתרחישים המוכרים, אמר פטר, “התפרצות וולקנית, רעידת אדמה,

אם או בלי צונאמי, אולי ארוע סולארי. אולי מטאוריט גדול התרסק באיזה שהוא מקום. אני חושב שאפשר

להוציא מכלל האפשרויות סופת טייפון.”

“ארוע סולארי?” קרל גירד את פדחתו, “אני לא סבור כך. התפרצות בשמש היינו מנטרים בקלות.”

“אז מה אתה חושב?” שאל פטר.

“אינני יודע. משהו חריג קרה בוודאות, אך העובדה היא שגם אנחנו וגם באמריקה לא הצלחנו לשים על זה

את האצבע.”

“אולי זה היה קרוב יותר אלינו מאשר לאמריקאים, אמרה אמנדה. “אם זה היה מטאור, אולי פגע באוקיינוס

השקט או בהודו.”

“מעניין אם מישהו באפריקה חש בזה, או מכיר הארוע. או החברים שלנו או האוייבים שלנו, חשב קרל

בקול רם.

"אולי... מילמה אמנדה.
השניים נשאו אליה מבטיהם.
"אולי זה קשור איכשהו לטורוריסטים באפריקה?" המשיכה.
"באיזו דרך?" היקשה קרל.
היא ספקה כפיים. "לא יודעת. צריך לנסות לחשוב מחוץ לקופסה."
"אפרופו הקופסה," נזכר קרל, "הבדיקה העצמית של הקופסה שהבאתי מתעדת תקלה בכרטיס החיישנים של הקרינה האלקרומגנטית בתחומי רנטגן ובקרינת גאמא, אני צריך לחבר אותה למחשב ולהריץ את פרוצדורת הבדיקה העצמית המלאה."
"אולי יש קשר בין הארוע שאנחנו מדברים עליו ולבעיה של המכשיר הזה?" הציע פטר.
קרל חשב רגע. "האמת? יכול להיות. לא הייתי פוסל את הכיוון הזה."
"אתם יודעים מה?" אמרה אמנדה לפתע, זעה בכיסאה בחוסר נוחות, "אולי התרחש איזה ארוע גרעיני נוסף במקום כלשהו? איזה כור שקרס והתפוצץ, איזו פצצה גרעינית שהמרעום שלה השתהה ופעל מאוחר יותר?"
השניים בהו בה בתימהון.
"יכול בהחלט להיות, לעזאזל," נהם פטר. "זה יכול להתאים."
"זה יכול להסביר גם את הכשל של קופסת החיישנים," המשיך קרל, "הרמה עלתה על הסף המירבי וגרמה לרוויה בקריאה."
"אני מציעה לא להיחפז, תריץ בדיקת מחשב לתיבת החיישנים ותאבחן מה התקלה. אחרי כן ננסה לבחון אם זה עולה בקנה אחד עם הרעיון החדש."
"אתם מציעים לשוחח עם בייטס? לספר לו על ההשערה שלנו?" שאל פטר.
"אין צורך," השיבה אמנדה והתבוננה בשעון היד שלה, "אני קוראת אותו כמו ספר פתוח. בעוד 42 דקות בדיוק הוא יתקשר אלינו. בביטחון!"
קרל גיחך, נטל את תיבת החיישנים והלך לחדר המעבדה. פטר התיישב לצידה של אמנדה והחל לתפעל את המחשב.
"מה אתה עושה?" התעניינה אמנדה.
"אני מנסה לבדוק משהו," השיב קצרות ולא פירט. היא חזרה לחבוש את האוזניות והמשיכה לברור תדרים ולחפש תשדורות כלשהן. מדי פעם הציצה לעבר הצג של פטר, מנסה להבין באיזה כיוון הוא מתקדם, אך נואשה מלנחש. הוא הפעיל תוכנה שלא הכירה וממילא היא לא שלטה בקידוד. אולם כאשר ביצע קומפליצה לקוד שכתב, היא נהנתה לחזות בסימולציות שנראו במסך כמו ריקוד ואלס של נקודות וקווי אור הנעים בגלים ומשתלבים בהרמוניה ויזואלית מקסימה כמו ריקוד לצלילי מוזיקה אמיתית.
למרות שצפתה כראוי את מועד התקשורת עם המקלט באמריקה, הופתעה כאשר הנורה הגדולה מעל המסך שלה החלה להבהב, והאוזניות שלה החלו לזמזם במקוטע. היא התעשתה. בתחתית הפאנל שמולה היתה שורת מפסקים מרובעים, מרובעים וממוספרים, ואחד מהם החל להבהב בצבע כתום. היא לחצה עליו בזריזות, וצבעו הפך לירוק. הגנרל הדקדקן היה על הקו המאובטח. היא הציצה בחטף בשעונה – הייתה לה סיבה טובה להיות מופתעת. הוא הקדים בשתי דקות מלאות!
"או... גנרל בייטס..." אמרה למיקרופון, "הקדמת מעט את הקשר... אני מניחה שהיתה לך סיבה טובה לעשות זאת..."
השתררה שתיקה מעיקה. הגנרל נעלב, בלי ספק. אמנדה הסירה את האוזניות מראשה, ולחצה על מתג נוסף להעביר את השיחה לרמקול רגיל, כדי שפטר יוכל להשתתף בתקשורת. אגב כך היא הביטה בפטר, חשפה את שיניה והושיטה את שני ידיה לפנים עם אצבעות מתוחות כמו חתול נסער, כדי להדגים כיצד נראה ברגע זה פרצופו של בייטס. פטר חייך.
"אוקיי," נשמע לבסוף קולו של סטיבן, "אני אקבל את ההערה שלך כמחמאה."
אמנדה פלטה צחקוק קצר מלאכותי, להפגת המתח. היא לא באמת התכוונה להקניטו, אלא פשוט החליקה בתגובתה. אמנדה היתה תמיד מחושבת, רצינית, עניינית ויסודית. לפעמים מכריה תהו אם יש לה בכלל חוש הומור, כי היא לא הפגינה תכונה כזאת. אם היה לה, הוא היה מעודן ומרומז או מתוחכם להפליא כמו ההומור הבריטי המושחז והשנון.
"מה חדש אצלכם?" התערב פטר, "כאן פטר, גם מאזין לשיחה."
"במחשבה נוספת, אני יכול לספר לכם שאמנדה צדקה, באמת היתה לי סיבה טובה להקדים את השידור," אמר סטיבן.
קרל חזר במפתיע מהמעבדה לחדרם, ונראה מרוגש. אמנדה ספקה את שתי ידיה לעומתו כשואלת, מה קרה. "שלום, גנרל בייטס, כאן קרל, גם אני הצטרפתי לשיחה," קרא לחלל החדר. "אני חושב שגם לנו יש מה לספר לך."
פטר השתומם על כך. הוא סבר שעדיין מוקדם לספר לאמריקאי על ההשערה שלהם, וכמוהו סברה גם אמנדה. אולם קרל היה נחוש ונראה שקיבל מנת אדרנלין גדושה לתוך זרם דמו.
"אתה לא חושב שאנחנו צריכים לנתח קודם את הנתונים?" שאל פטר את קרל.
"אתם יכולים לשתף אותי גם במחשבות ובהיפותיזות שלכם," טון דבריו של סטיבן נשמע מפוייס.
אמנדה ופטר הביטו בקרל בהרמת גבה. הם קצת כעסו שלא שיתף אותם ראשונים בתובנות או מסקנות, אם היו לו כאלה. לדעתם היתה להם זכות ראשונים לחלוק במידע מהותי חדש. אולם לא היה דבר שביכולתם לעשות כדי לעצור את עמיתם המשולהב.

"עלתה אצלנו השערה שאנחנו חושבים שמוטב שתשמע אותה," אמר קרל.

"אשמח אם תשתפו אותי."

"זה בהקשר לאנומליה שקלטנו במכשירים שלנו, לפני שבוע."

"אוקיי, המשך בבקשה."

קרל פנה לאמנדה. "את רוצה לספר על כך? את היית הראשונה להעלות את הרעיון."

בייטס היה חסר סבלנות. "לא משנה לי מי יספר על הרעיון," בקע קולו מן הרמקול.

"ובכן, יש לנו סיבה טובה לשער שהארוע החריג שהתרחש לפני שבוע, היה פיצוץ של מתקן גרעיני כלשהו,

כנראה פצצת ביקוע או פצצת היתוך," אמרה אמנדה, "יתכן שאיזה כור גרעיני קרס והתפוצץ."

"אולי מרעום תקול של אחד מראשי הנפץ של טילי יום הדין השתהה והופעל באיחור," הוסיף פטר.

בייטס השהה מעט את תשובתו. "איך הגעתם להשערה הזאת?"

"סיפרנו לך שהרבה חיישנים שלנו השתוללו לפני שבוע, ולא היה לנו מושג מה אירע," אמר פטר, "התחלנו

לשלול סיבות אפשריות בעזרת המכשור שלנו. התרחיש הסביר האחרון שנותר זה ארוע גרעיני כלשהו."

"הרגע סיימתי לבדוק את תיבת הסנסורים של הקרינה האלקטרומגנטית," הצטרף קרל, "ולדעתי הצלחתי

לאשש את ההשערה שלנו. החיישן של תדר קרני X רשם פולס שיא המתאים לפרופיל של פיצוץ גרעיני, והגלאי

של קרינת הגאמא יצא מכלל שימוש עקב רוויה חריגה."

"יפה מאוד, חברים," שיבח סטיבן, להפתעתם. "אני יכול לספר לכם מה בדיוק קרה. אתם צודקים. זה היה

פיצוץ גרעיני, ויש בידי את הפרטים המלאים. זה היה הטיל האחרון ששוגר מהצוללת של הטרוריסטים אל

פפואה ניו גינאה, כדי לחסל את מאט קרפנטר, אן רידלר ויובל אלון. הטיל נחת בעמק ספיק, ופיצוץ של מאה

קילוטון היה אמור להרוג את שלושת האסטרונאוטים שנחתו באסיה."

ליסתה של אמנדה נשמטה. קרל הרים את שתי ידיו ואחז את ראשו בתדהמה. עיניו של פטר נקרעו לרווחה.

הם לא ידעו כיצד להגיב למסר מקפיא הדם הזה. קרל חש שבירכיו פקות והוא צנח על כסא קרוב.

"מה אתה אומר... קולו של קרל רעד, "הם נהרגו?"

"הם לא נהרגו," קולו של סטיבן נשמע רגוע ומשרה אמינות, "לא הם ולא השבט שלהם."

"אתה בטוח?" הצליחה אמנדה לחלץ מעצמה שאלה.

"איך אתה יודע את כל זה?" שאל פטר.

"איך הצוללת ידעה איפה הם?" המשיך קרל. "ובכלל, מאיפה הם שיגרו את הטיל?"

"סבלנות, תנו לי להמשיך," נשמע קולו הבוטח של סטיבן, "הצוללת שייטה באוקיינוס האטלנטי בדרכה

מהבסיס שלה בלוב לגאבון, כדי להיפגש עם גרטשן והשבט הבושמני שלה, ולהשיט אותם ללוב, שם בסיס

הטרוריסטים שלה, ואולי אחרי כן להמשיך ליעד הסופי שלהם, לגרמניה. מעט לפני שחברו אל גרטשן, הם

שיגרו את הטיל הבליסטי האחרון שהיה להם כדי להרוג את החבורה שנחתה בפפואה."

"ואיך אתה יכול לדעת שהם נשארו בחיים?" שאלה אמנדה.

"בכלל, איך נודע לך על כל זה?" שאל פטר. "אתמול לא נתת לנו אפילו רמז על כל מה שסיפרת לנו עכשיו."

"אתמול עדיין לא ידעתי דבר מכל מה שסיפרתי עכשיו. אמנדה, עוד מעט תביני מדוע אני מניח שהם בחיים."

"ובכן, מה קרה בין אתמול להיום?" הקשה קרל.

"זה סיפור מופלא נוסף בפני עצמו," המשיך סטיבן, "יש לי צוות מעולה כאן במקלט. אתם זוכרים שסיפרתי

לכם על אליס?"

"כן," אמרה אמנדה, "המתכנתת שלכם."

"ובכן, היא לא סתם מתכנתת, הבחורה הזאת מחוננת. היא מומחית גם במתימטיקה, סטטיסטיקה, הצפנה, כל

מה שצריך היה לחשוף מה שהתרחש. אתם יודעים שאנחנו קולטים כל שדר אלקטרומגנטי באוויר, ומתעדים

אותו. מתברר שג'ולי שוחחה בנפרד עם כל אחד מהחברים בפפואה, בתדר AM 22.2 מגה הרץ. אולם שלושה

שידורים שלה היו מעורבלים בצופן סודי כלשהו, כנראה כדי שגרטשן והטרוריסטים שלה לא יוכלו לפענח.

אולם בתחילת כל שדר כזה, היא כתבה בתוכן רגיל איזה רמז או חידה כלשהי. ההנחה שלנו היתה, שאם

שלושתם יחד ישתפו פעולה, הם יצליחו לפענח את המסר המוצפן שלה.

"שיתפתי את אליס בנושא, והיא נטלה על עצמה את המשימה לנסות לפענח את המסר הסודי של ג'ולי.

אתמול חלה פריצת הדרך, והמסר פוענח. לפני מספר דקות שלחתי מייל למחשב שלכם עם התוכן המפוענח.

בבקשה קיראו אותו, הוא מתחיל במילים 'בינגו, הפיענוח הושלם'. אני ממתין לכם על הקו עד שתסיימו

לקרוא."

קרל, פטר ואמנדה זינקו לעבר המסך. אמנדה פתחה את הקובץ באצבע רועדת, והתוכן נגלה על המסך.

השלושה קראו את הכתוב בפעימות לב מואצות.

"אלוהים אדירים... פלטה אמנדה.

"סיימתם?" בקע קולו של סטיבן.

"לא רק אליס מחוננת, גם ג'ולי מחוננת," מילמל פטר.

"איך אליס פיענחה את זה?" תהה קרל.

"אחרי הפיענוח של אליס, זה נראה פשוט מאוד," המשיך סטיבן, "ג'ולי שלחה לאן הדרכה באיזה סדר היא

עירבלה את האותיות המוחלפות. בשדר ליובל היא רמזה באיזו שיטה היא החליפה את האותיות, כלומר באיזו

טכניקת הצפנה היא השתמשה, ומתברר שאחת משיטות ההצפנה העתיקות היתה בשימוש כבר אצל יוליוס

קיסר, שהעניק לה את שמו. אליס הבינה את הרמזים האלה כבר בתחילת הדרך. הרמז הקשה היה אצל מאט,

וזהו שמה של בת אחותו. כאן אליס הגיעה למבוי סתום. ללא השם לא ניתן היה להמשיך במלאכת הפיענוח.

"כאשר היא הסבירה לי היכן נתקעה, אני הצלחתי לסייע לה להמשיך. חשפתי בפניה את מאגר המידע של כל אזרחי ארצות הברית של אמריקה, והיא הצליחה לאתר לפי קשרי המשפחה את שם אחותו והבת שלה, רוזלינד. זה היה המפתח החסר. וכאמור, אתמול הצלחנו לקרוא לראשונה את המסר שלה לעמיתיה בדרום מזרח אסיה."

"והם שלחו לצוללת מיקום שגוי?" אמנדה היתה נסערת מהתגליות האחרונות.
"שלחתי לכם מייל נוסף הרגע, פיתחו וקראו גם אותו בבקשה", אמר סטיבן. "זה מה שהפואנים שידרו לאוויר כמה שעות לפני שיגור הטיל לעברם."

אמנדה פתחה את המייל ושלושת המדענים הצטופפו מול המסך לקראו.
"מדהים..." פלטה אמנדה בהתרגשות.

קרל ופטר נראו המומים מן הגילויים האחרונים. הם שקעו במחשבות כדי לעכל את המידע החדש.
"אתה יכול לדעת אם הטרוריסטים או גרטשן הצליחו גם הם לפענח את זה?" שאל קרל.

"אני לא יכול לדעת. לגבי הטרוריסטים, ההנחה שלי שהם לא הצליחו, גם אם ניסו. לדעתי אין אצלם אישיות אינטלקטואלית ברמה של אליס. הראיה היא שהם נפלו למלכודת ושיגרו את הטיל. לגבי גרטשן - הסיכוי היחיד שלה להצליח לפענח הוא אם ידוע לה השם רוזלינד, ואני סומך על ג'ולי שרק היא ומאט ידעו את השם הזה. אפשר תיאורטית להציב כל שם של נקבה באמריקה, ולנסות לפענח בטכניקת ניסוי וטעיה, אולם זה מצריך מחשב על זמן ממושך, שאינו בנמצא תחת ידיה של גרטשן."
"מה אפשר להסיק מתוך כל מה שאמרת?" שאל פטר.

"אפשר להניח כמה הנחות סבירות. אחת מהן, שהחבורה של אסיה השתכנעה מהפיצוץ בנכונות דבריה של ג'ולי, והם בדרך לישראל להיפגש איתה. מאט ויובל בסבירות גבוהה, לגבי אן אינני בטוח, יתכן והיא תעדיף להישאר עם הפואנים. הנחה נוספת היא, שהקבוצה שתגיע לישראל תנסה לחמש את עצמה ולצאת לקרב נגד גרטשן והטרוריסטים, אולי בעזרת מטוסי קרב F-16I, שהיו בבסיס חיל האוויר רמון. אנחנו מנסים עדיין לחשב אם יש להם יכולת כזאת, מפני שהמרחק ללוב גבולי, או גדול מדי מבחינת הרדיוס המבצעי של המטוסים האלה. גם לא ידוע היכן יצליחו לנחות אם בכלל, ובכל תרחיש אפשרי לא יוכלו לחזור לבסיס, ולכן לא ברור לי באיזה פרופיל מבצעי יבחרו."

אמנדה הצטרפה לשיחה. "אנחנו יכולים להניח שגם גרטשן מבינה כל מה שאמרת לנו, היא לא טיפשה."
"לא טענתי אפילו ברמז שהיא טיפשה", המשיך סטיבן, "להיפך, אנחנו לא מזלזלים לעולם באויבים שלנו. ומאחר וגם אני סבור שהיא מבינה הכל, היא בוודאי תצפה שיבואו לחסל אותה, והיא תתכונן לקראתם."
"בכל מקרה, נראה לי שאיבדנו איתם קשר", אמר פטר.

"נכון", הסכים סטיבן, "גם לפי בקשתה של ג'ולי, הם לא ישרו יותר מאומה לאוויר. אבל יתכן והם ניסו לקלוט מדי פעם, ויש מקום להניח שאם אתם תשרו מסר מדי שעה עגולה, באנטנה כיוונית כלפי פפואה, אולי יעלה בידה של אן לקלוט אותו. בתרחיש הטוב ביותר, היא גם תוכל לסובב את האנטנה לכיוון שלכם ולהקים עמכם קשר מאובטח בעזרת המכשיר שלה. כך תוכלו לשוחח בחופשיות מבלי שאפריקה תוכל להקשיב. אבל הרעיון הזה תיאורטי לגמרי. אני נותן לו תוחלת נמוכה ביותר."

קרל שינה נושא. "גנרל בייטס, אני מבין שבדיוק בעוד שבועיים בתשע בבוקר אתם עוזבים את המקלט ויוצאים בספינה שלכם לחציית האטלנטי."

בייטס השתהה מעט בטרם השיב. "אני כבר לא יכול לקבל את זה כמחמאות מצידכם, אלא התרסה או ליגלוג", השיב בקול כעוס, "העולם היה נראה אחרת אם כל אחד היה עושה בדיוק מה שצריך לעשות, איך שצריך ומתי שצריך!"

"לא התכוונתי להכעיס אותך, אני מצטער", הגיב קרל, "הייתי רוצה שתשתף גם אותנו בתוכניות שלך."
בייטס כמעט התפלץ. "אתה מתלוצץ?"

"לא..." השיב קרל, נבוך, "הרי הקו הזה מאובטח, אף אחד לא יכול להקשיב לך מלבדינו, אז איזו מניעה יש לך להסתיר את התוכניות שלך?"

הגנרל השיב לאחר רגע. "טוב, אתה מומחה באקלים העולמי, אבל ממש לא מבין באסטרטגיה צבאית, בטקטיקה מבצעית, במודיעין, במידור. את כל אלה תשאיר לי, בבקשה."

"עוד נושא, ברשותך", התערב פטר, "אנחנו לא נוכל להישאר כאן לנצח... האספקה שלנו תאזל בעוד ארבעה חודשים. איזה סיוע נוכל לקבל מכם כדי לעזוב את המקום?"

"אנחנו עובדים גם על הנושא הזה", הבטיח הגנרל, "בקרוב, בדיוק בזמן המתאים נתאם ונבצע כל מה שצריך."

"קיבלתי את הנזיפה", אמר קרל.

"כאשר תשהו בים, נוכל להמשיך לתקשר בינינו?" שאלה אמנדה.

"שליילי", השיב סטיבן, "כולנו נשמור על דממת אלחוט. אסור שגרטשן תקלוט סיגנל אפילו של ביט אחד באוויר."

"תודה על כל המידע, גנרל בייטס", אמרה אמנדה. "שיהיה לכם בהצלחה."
"להשתמע. סוף שידור", השיב וניתק.

שלושת המדענים המבודדים והנצורים שקעו בהרהורים למשך זמן ממושך. הקשר היחידי עם עולמם החיצון היה אך ורק עם הגנרל האמריקאי, סטיבן בייטס, שהכריז על עצמו כמושל בפועל של ארצות הברית של אמריקה, ורמז לכך שבסוף הסאגה הוא יהיה זה שינהל את העולם על פי החוקה המתקדמת של ארצו, כאשר הוא יטמיע אותה בכל מקום בעולם בו תוקם התיישבות תבונית.

'הכלא' בו שהו החל להימאס עליהם. הקרינה פסחה לחלוטין על אנטרקטיקה, והשלושה, ברי המזל לשהות בתחנה ביום הדין המשיכו לנהל את חייהם בלא כל שינוי. גם האסטרונומים זיהו עוד בתחנת החלל הבינלאומית שהמדבר הדרומי הקפוא נקי מקרינה, אולם פסלו על הסף את הרעיון להימלט לאזור העוין הזה. מכל מקום, בליבם של המדענים החלו לעלות הרהורי נטישה.

"מה אתם אומרים, אנחנו צריכים לשים את מבטחינו בגנרל המתנשא הזה?" שאלה אמנדה.

"למעשה, הרבה ברירות אין לנו", אמר פטר, "בשלב כלשהו סביר שנתאחד."

"זה ברור", הסכימה אמנדה, "השאלה אם אנחנו צריכים להיות פסיביים ולחכות להוראות שלו, או שאנחנו צריכים לשקול גם פעולות אקטיביות. ומה יהיה אם יקרה לגנרל הזה משהו? או אם התוכניות שלו ישתבשו? כולנו מכירים את חוקי מרפי."

"מה יש לך בראש?" שאל קרל.

"אין לי משהו מיוחד כרגע, חשבתי לעורר אתכם קצת. אולי הכיוון הזה צריך להיות חומר למחשבה לשלושתינו."

"דווקא לי יש איזה רעיון, אבל עדיין לא מבושל", אמר קרל.

"נשמח לשמוע", השיבה.

הוא חשב מעט. "עדיין לא. תנו לי לעבד אותו עוד זמן מה."

"ומה אתם אומרים לרעיון שלו, לנסות ליצור קשר עם פפואה, אם נשאר שם מישוהו?" שאל פטר.

"בוודאי!" השיבה אמנדה בנחרצות. "אני תיכננתי לעשות זאת גם בלי עצתו."

"אנחנו לא צריכים לשדר כל שעה עגולה, בייטס לא מביין גדול במחשבים", העיר פטר, "אפשר ליצור שדר יחיד, והמחשב ישדר אותו בלולאה אינסופית בכל שעות היממה. אם יש שם מישהו שמסוגל לשמוע, בכל רגע שיפתח את המכשיר שלו הוא ישמע אותנו."

"פה", הסכימה אמנדה, "בוא נעבוד על ניסוח השדר הזה."

"אני בהחלט מסכים איתך", שינה קרל נושא, "אנחנו צריכים לקחת את גורלינו בידינו. אנחנו חייבים תוכנית משלנו."

*

"אתה יכול לשבת", אמר סטיבן.

עמידתו המתוחה של סמל קווין בפני מפקדו העליון השתחררה בבת אחת. אמנם הגנרל פטר את חייליו מלהצדיע לו, אך הם כיבדו אותו ברום מתוח כאשר נפגשו. קווין התיישב בנינוחות על אחד משני הכיסאות הפלאסטיק שהיו מעברו השני של שולחן הגנרל.

על השולחן היו מונחים כמה חפצי כתיבה משרדיים רגילים, כפי שהיה מצופה מכל משרד ממוצע. אולם במרכז השולחן היו כמה חוברות מודפסות מוצמדות בסיכות מהדק. את מרבית עיתותיו בילה הגנרל לבדו במשרדו זה, ועיקר עיסוקו היה כתיבה, כתיבה וכתיבה. הוא יצר מסמכים בלי הרף.

קווין הניח שיום אחד הוא עצמו יצטרך לקרוא את המסמכים האלה, והצדק היה עימו - היום הזה אכן הגיע. אבל היה גם הרבה מעבר לזה, כפי שנוכח לדעת כבר בתחילת המפגש הנוכחי.

"אתה רואה את הערימה הזאת?" סטיוון הצביע בעיניו על המסמכים, "אלה המשימות שלך - ושל שאר הצוות - לשבועיים הקרובים."

קווין הנהן. סטיבן המשיך. "אלה ההכנות שלנו לקראת נטישת המקלט הזה. בעוד שבועיים נצא להפלגה לסיים את המלחמה שנכפתה עלינו, מלחמת העולם הרביעית. לא ברור לי אם זה יהיה סיומה של המלחמה השלישית, או תחילתה של מלחמת העולם הרביעית. שכל אחד יגדיר לעצמו מה שהוא מביין."

"באמת חשבתי שאתה רוב הזמן כותב וכותב, מתי יגיע הזמן שמישהו גם יקרא מה שאתה כותב..." אמר קווין. "ניסיתי לחשוב על מה אתה כותב כל כך הרבה, ולא הצלחתי לענות לעצמי."

"אמנם לא שאלת, אך אענה לך על השאלה הסמויה, סמל קווין דייוויס. מלחמה כמו שנקלענו אליה, לא מנצחים ללא תוכניות מפורטות. מקלט כמו שלנו לא עוזבים ללא הכנות מדוייקות. זכור לי היטב שרצית לצאת לפני הזמן, אז מעניין אותי לדעת לאן רצית לצאת ומה חשבת לעשות בדיוק שם בחוץ? חשבת על כך? נתחיל לחרוש את האדמה שמחוץ לדלתות הפלדה ונגדל תפוחי אדמה? נשחק כדורסל?"

"לא, לא חשבתי על כל זה", הודה קווין, "לא חשבתי על כלום, למעשה."

"אם כך, זה מה שעשיתי כאן, במשרד הזה. תוכניות."

"ברור. אתה רוצה שאקרא את החומר כעת? או שאקח אותו לחדרי?"

"אחרי שאסביר לך בקצרה מה יש בו, אתה לא רק תיקח אותו אתך, ותלמד אותו ותשנן אותו, אלא גם תתן לאחרים, שיקראו וישננו, ותבצעו כל מה שכתוב כאן. אנחנו נצא לספינה שעומדת לרשותנו, לאחר שנצייד אותה בכל מה שמפורט במסמכים שלי, במזון, דלק, ציוד, נשקים. כל אחד מכם חייב ללמוד להכיר את הספינה הזאת כמו את כף ידו. ג'ון מתוכנן להיות המפעיל הראשי של חדר המכונות, אז הוא ישים את הדגש על תפעול כלי השייט. מרסלה תקבל על עצמה את הנושאים שלה, שירותי המלון כמו ההזנה, הניקיון וכד'. שלושת החיילים צריכים ללמוד את תפעול הספינה, כל מפסק וכל ידית וכל ברז וכל מגוף. כל מכשיר אלקטרוני וכל סנסור. כל מסך וכל מחוון. וכל אחד מכם צריך לדעת ניווט עיוור, ולחשב את המיקום שלנו לפי האמצעים הזמניים, מצפן, שעון ומפה. מד מהירות השייט, שליטה בקווי אורך וקווי רוחב, סרגל מדידה, מחוגה, מחשבון כיס, כל אחד צריך לדעת לחשב את הצפון האמיתי על פי הצפון המגנטי והצפון הגיאוגרפי ולהתחשב

בואריאציה ובדוואציה. אני רוצה שתלמדו להתחשב בכיוון החרטום והסטת הנתיב בגלל הרוח. כל אחד צריך לדעת לתפעל את מתקן התפלת המים. כל אחד צריך לדעת להפעיל ולקרוא את הראדאר. קורס מזורז של סקיפרים. ואחרי שתלמדו הכל ותעמיסו הכל, נצא לדרך. למערכה האחרונה של המלחמה.”

קווין החוויר למשמע המטלות המרובות והאחריות שקיבל. אבל זה היה צפוי. הם לא עשו כמעט דבר מהותי במהלך שהייתם מתחת לאדמה, והגיע היום.

”זכור היטב,“ הוסיף סטיבן, ”מישהו אמר פעם, 'הניצחון אוהב הכנות מראש'. ואתה אחראי להכנות.”

אולם עדיין כמה נקודות לא היו נהירות לקווין.

”גם אליס תצטרף לשייט?”

הגנרל ניסה להסתיר חיוך. ”אין לי סמכות לכפות דבר על האזרחית אליס פארקר אחרי שדלתות המקלט האלה נפתחות. היא תהיה רשאית לבחור האם להישאר כאן לבדה, ולגדל את התינוק שלה בעולם ריק מבני אדם, או להצטרף אלינו.”

”ומה היא תבחר, לדעתך?”

”אינני יכול לדעת. מגיע לה ציון לשבח על פרוייקט שהיא לקחה על עצמה, וביצעה אותו בצורה מושלמת. היא עזרה לנו מאוד. לגבי הבחירה שלה - שאל אותה! לבחירה שלה יש משמעות. אם היא תבחר לבוא איתנו, אמליץ לה לקבל מכם הדרכה על שימוש בנשק חם. יוצא לך לדבר איתה לאחרונה?”

עיניו של קווין התנוצצו.

”גנרל, אתה יושב כאן וכותב כל כך הרבה זמן, כך שאתה לא מעודכן מה שקורה שתי קומות מתחתך!”

סטיבן התרווח על מושבו. ”אשמח אם תעדכן אותי.”

”אנחנו רואים אותה כל ערב, וגם מדברים איתה בחופשיות!” חזהו של קווין התנפח מגאווה.

”ספר לי.”

”זה התחיל לפני כמה ימים... לפני כמה שבועות ניסינו להקים קבוצת ג'ודו. אלן יכול להדריך אותנו, יש לו חגורה כחולה. אבל היא לא הסכימה להשתתף, ולכן ביטלנו את הרעיון. בוקר אחד היא אמרה לי, 'הייתי רוצה לבוא לראות את אימוני הג'ודו שלכם, זה אפשרי? כמעט התעלפתי מהתרגשות... באותו רגע עניתי, 'כן, בטח!' ומייד רצתי לספר לאחרים. גם אלן וגארי כמעט התעלפו... באותו רגע החלטנו להחזיר את אימוני הג'ודו. רצנו לאחד החדרים הריקים, חיברנו 6 מזרונים ספוג למזרון אחד גדול, זה נראה ממש כמו מכון ללימוד אמנויות לחימה...”

”למחרת היא הגיעה, וצפתה בשיעור שלנו. אלן לימד אותנו את התרגילים הכי יפים. למחרת היא שוב

הגיעה. אלן הציע לה לעלות על המזרון ולהשתתף באופן פעיל, אבל היא סירבה. היא אמרה שחבטות הנפילה לא מתאימות לה, היא צריכה לשמור על בריאותו של העובר. אז לאלן היתה הברקה, הוא אמר לה שהיא יכולה רק להתאמן בהטלות ותפיל אותנו, והיא עצמה לא תוטל. נדהמנו כשהיא הסכימה...”

”אתה לא תאמין מה קרה לנו מאז. זה כבר לא היה אימוני ג'ודו... זו היתה תחרות בין שלושתינו, את מי היא תטיל יותר... בכל אימון ספרנו כל אחד לעצמנו כמה פעמים הטילה אותנו, ואת מי שהטילה הכי הרבה פעמים - נחשב שניצח... כבר לא היה אכפת לנו מהתרגילים ומהטכניקה המדוייקת, כל מה שעניין אותנו שהיא תפיל אותנו כמה שיותר... כל יום רק חיכינו לאימון איתה. איזה ריח נעים יש לה... גם זה הטריף אותנו...”

קווין סיים את שטף דבריו, וסומק קל עלה על לחייו ומיצחו.

”ידעתי את כל מה שסיפרת לי!” נהם סטיבן, ”אני יודע בכל רגע נתון על כל מה שמתרחש במקלט הזה!”

קווין התעשת. ”בכל מקרה, מאז אנחנו יכולים לשוחח איתה חופשי. אני אשאל אותה.”

הגנרל חיטט באחת ממגירות שולחנו, ומצא מפתח פלדה גדול. הוא קם. ”קח אתך את החומר הזה ובוא נצא לטיול.”

”טיול?” קווין אסף את ערימת החוברות אל חיקו ונחפז לצאת בעקבות מפקדו. מן המסדרון פנו לכיוון מדרגות הבטון החשופות, וירדו שתי קומות לקומה הנמוכה של המקלט. משם פסע הגנרל לאורכו של המסדרון, וכאשר חלפו ליד המכון ללימוד הג'ודו הראה קווין לגנרל את מקום האימונים. סטיבן הבלית הצצה חטופה פנימה, עשה בידו תנועת ביטול והמשיך להתקדם. בקצה המסדרון היתה דלת פלדה קטנה, נעולה היטב. ”זו יציאת החירום של המקלט שלנו, אם אינך יודע את זה,“ הפטיר לעבר קווין.

”אני יודע את זה, סיר. רק לא ידעתי איפה המפתח.”

הגנרל הכניס את המפתח למנעול, ובמאמץ ניכר הצליח לסובב אותו פעמיים. נשמעה חריקה של מנגנון מתכתי שלא שומן, לא גורז ולא טופל מזה כמה חודשים. גם כאשר הוא דחף בכל כוחו את הדלת, חרקו הצירים כאילו זעקו לעזרה.

”אחרי שנחזור, בקש מג'ון לשמן את הצירים ומנגנון המנעול הזה,“ הורה לסמל שלו.

מייד לאחר הדלת, היה מפסק חשמלי גס, שהיה מותקן על הטיח. הגנרל לחץ עליו, ותאורת ליכון מיושנת נדלקה והאירה מנהרה מבוטנת, שרוחבה לא עלה על מטר וחצי, וסופה לא נראה לעין, גם מפני שהיא התעקלה במרחק כמה עשרות מטרים. בכל חמישה מטרים הייתה נורה נוספת, שהאירה בעוצמה חלושה את הדרך, בדיוק בכמות התאורה המאפשרת תנועה בטוחה. כמה נורות לא פעלו.

”בקש מג'ון גם להחליף את כל הנורות הפגומות.”

הם המשיכו לצעוד בדומייה כעשר דקות, כאשר המנהרה מוליכה אותם בעיקולים רבים, ובמידורונות משופעים גם למעלה וגם למטה, כך שקווין איבד את חוש הכיוון שלו, ולא היה לו מושג היכן הם נמצאים יחסית לפני השטח. הוא העריך שחלפו יותר מקילומטר, עד שנתקלו בדלת פלדה נוספת. מתברר לקווין שאותו

מפתח מתאים גם לדלת הזאת, וגם כאן נתקל הגנרל בקשיים לפתוח אותה, ורק במאמץ שריריהם המשותף הצליחו לשחרר את החלודה ולפתוח אותה.

"שג'ון ישמן גם את הדלת הזאת."

קווין הנהן. מפסק נוסף האיר את המקום בעוצמה כה חזקה, שקווין הגן על עיניו בכף ידו. קריאת הפתעה נפלטה מפיו. הם ניצבו על מזח מבוטן, כאשר ספינה צבאית באורך של כשלושים מטרים עגנה לצידו, אך על מגבהי מתכת ותמוכות של קורות עץ עבות ומוצקות - באגן נמוך ללא טיפת מים. הספינה היתה מקובעת בבבירכה ריקה ענקית, וכמה צינורות גמישים בקטרים שונים חיברו אותה למתקנים בקיר המזח, כמו גם כמה כבלי חשמל וצינורות נוספים שקווין לא ידע למה שימשו. מול חרטום הספינה נמתח לוח פלדה ענק שחצץ בין פנים המספנה המזורה הזאת לעולם החיצוני.

"חסרים רק מים," ניסה קווין להתלוצץ.

"בוא איתי." הגנרל פסע לעבר דופן הפלדה הזו, עד שהגיעו לקצהו. שם עמד צנור מתכת עבה מכופף, שממנו בלט ברז ענק. הגנרל ניסה לסובב אותו, אולם כוחו לא הספיק לכך. קווין מיהר ואחז בעיגול הברז, ושניהם ניסו לסובב - אך לשווא. הברז היה תקוע.

האולם היה חם ולח, ובייטס ניגב זיעה ממיצחו.

"אולי ניסינו לסובב בכיוון ההפוך?" שאל קווין בזהירות.

בתגובה, סטיבן הראה לקווין את השלט שהוצב על הקיר סמוך למגוף, שהציג למשתמש בדיוק לאיזה כיוון יש לפתוח את הברז. הכיוון של סטיבן היה נכון, אך הברז היה תקוע. הם עשו ניסיון נוסף, והעלו חרס בידם.

"אולי שג'ון ישמן גם את זה," הציע קווין.

"שלילי," אמר סטיבן. "אנחנו חייבים לפתוח את זה עכשיו."

"נצטרך לאלתר איזה מנוף," הציע קווין.

השניים התבוננו לכל הכיוונים, אולי ימצאו חפץ מתאים לעזרה. קווין ראה משהו מרחוק, וחזר לאזור הפתח, ולאחר רגע חזר ובידו מכוש מתכתי, בעל קת עץ עבה וארוכה. הוא השחיל את הקת בין גלגל הברז לבין הציר, ואז שני הגברים הדפו את קצהו המרוחק של הקת בכל כוחם בכיוון הנכון. נשמעה נאקה וצרימה, והברז החל לזוז, כאשר אבקת חלודה כתומה התנערה ממנו ונחתה באיטיות על רצפת המזח. עוד דחיפה ועוד דחיפה, והחל להישמע קול של פכפוך מים. קווין הוציא את ידית העץ וחזר והשחיל אותה ברביע אחר של הברז, והשניים המשיכו לפתוח את השסתום. הזרם הלך וגבר.

"לפני שנוכל לפתוח את קיר הפלדה הזו, גובה המים באגן המספנה צריך להשתוות לנהר שבחוץ," הסביר סטיבן. "הוא גם משמש כסכר." הגנרל הביט על הקיר הזה. "בקש מג'ון שישים גריז בכל ציר ומקום שימצא לנו, כדי שלא ניתקל בקשיים בפתיחת שער המספנה הזאת."

"בוודאי, סיר."

"סיימנו, אנחנו יכולים לחזור."

"ככה הברז צריך להישאר? פתוח?" שאל קווין, "לא תהיה הצפה?"

"הזרימה תסתים בעצמה כאשר גובה המים יתאזן. זה תוכנן בדיוק להציף את הספינה." קווין נבוך מעט, והחל לפסוע בעקבות הגנרל.

אצל אליס, הסתבר לקווין, שום דבר לא מגיע בקלות. היא שמעה את ההצעה להצטרף ואת האפשרות להישאר לבדה, ואמרה שתשקול ותודיע להם מה החלטתה. קווין פנה לגנרל ודיווח לו שאין תשובה סופית. הגנרל הבטיח לסייע, ולמחרת היום הודיע לקווין שהבעייה נפתרה. אליס תצטרף להפלגה ולמלחמה. "איך הצלחת לשכנע אותה?" שאל קווין.

"זה היה יותר פשוט ממה שחשבתי," סיפר סטיבן, "אמרתי לה שהיא כמובן רשאית להישאר כאן לבדה, אולם במקרה הזה אין שום סיכוי שהיא תוכל להפגש אי פעם עם ג'ולי... איך שהיא שמעה את שמה, היא אישרה בו ברגע את הצטרפותה."

"אז אתה רוצה שנאמן אותה בכלי נשק?"

"כן."

"איזה?"

סטיבן הרהר קצרות. "אמן אותה בתפעול אקדח, פירוק, הרכבה וניקוי הנשק. תן לה לירות כמה מחסניות במטווח הקטן שלנו. אני אצייד אותה באקדח אישי ושתי מחסניות. לגבי רובה סער, תן רק ידע תיאורטי." "בהחלט, סיר."

"במחשבה נוספת, תן לגארי ללמד אותה על רובה הסער," ניצוץ קל נראה בעיניו של סטיבן, "שגם הוא יהנה קצת."

"אוקיי, סיר," החניק קווין בתגובה, וארשת של אכזבה עטתה את פניו. לרגע קל חלפה מחשבה בראשו, לסרב לפקודה הזאת... למה הוא צריך לחלוק את בונוס ההדרכה המהנה עם גארי? איך בכלל גארי ידע מזה? ואיזה עונש יקבל מבייטס אם יודע לו שהוא העדיף להמרות את פיו?

באותו ערב בישר לגארי שעליו הוטל להדריך את אליס בשימוש ברובה הסער M-16.

ג'ונתן וג'ולי מצאו תלת אופן עתיק, שיוצר כנראה באותו עשור שהמציאו את שרשרת האופניים. הוא חרק ונאנק ונראה בכל רגע כאילו עומד להתפרק ולסיים סופית את חייו המכניים. ג'ונתן דיווש במאמץ רב לשדה התעופה הקרוב להביא שלושה ג'ריקנים של דלק מטוסים למסוק שלהם, שיספיקו כדי להטיסם עד לשדה התעופה לתידלוק מלא.

כאשר ג'ונתן סיים להעמיס לתוך חלקו האחורי של המסוק את כל החפצים שאספו, רכנה ג'ולי על המפות. באצבעה עקבה אחרי הנתיב שבו לדעתה עליהם לנוע. "רוצה לשמוע על המסלול?" קראה לעברו. הוא קרב אליה.

"נעקוף את הסהרה ממזרח בכמה מקטעים", אמרה. "כל מקטע יהיה טווח שהדלק יאפשר. נצא לכיוון מבנדקה, דרך נחיתה ביניים במוסקה. הניווט יהיה קל. נטוס מערבה עד שנגיע לנהר קונגו, ומשם נמשיך צפונית מזרחית על הנהר עד למוסקה. משם נטוס מעל הנהר עד מבנדקה."

ג'ונתן רכן על המפות, והנהן. "משם נטוס מערבה דרך ג'ולו עד לקיסנגני. לא נעקוב אחרי נתיב הנהר כדי לחסוך בדלק, אבל נחזור להיפגש עם הנהר ליד העיר."

"זה ניווט קל", הסכים ג'ונתן.

"אחרי זה יש בעיה", אמרה ג'ולי. "אני רוצה להגיע לקמפלה, אבל טווח הטיסה ארוך מדי, ואין לי מושג איפה נחפש דלק בדרך."

"נחשוב על ההמשך כשנגיע לקיסנגני", אמר ג'ונתן. "קודם נראה מה המכונה הזאת יכולה לעשות." "רוצה להיפרד מהמקום?" שאלה.

הוא הסיט את ראשו הצידה, וירק ארצה.

"הבנתי", אמרה ג'ולי. "אז הגיע הזמן לצאת לדרך."

ג'ונתן רצה להיכנס למסוק מהדלת הימנית, אך היא סימנה לו להיכנס מהצד השני. "כאן יושב טייס המשנה", הבהירה לו, ופניו הזדעפו לאלתר.

"למדי אותי להטיס הליקופטר", אמר.

היא התיישבה במושב הטייס הראשי וחגרה את עצמה. "אתה רוצה שיעור יסודי או מקוצר?"

"בוודאי יסודי! רק שיהיה פחות משלושים שניות."

היא חייכה. "שחצן אחד..." פלטה בחצי פה. "טוב. במסוק אתה מעלה טורים עם המצערת למכסימום, ולא נוגע בה עד אחרי הנחיתה. אתה שוכח מהמצערת!"

"כן, המפקדת!"

"הסטיק מתפקד אותו דבר כמו במטוס. ערוצי העלרוד והגלגול, כמו שאתה מכיר ממטוסי הקרב."

"כן, המפקדת!"

"כעת הקולקטיב. עם הידית הזאת אתה שולט בגובה המטוס, טיפוס או הנמכה."

"מצוין, המפקדת. עכשיו אני הולך להטיס את הכלי הזה."

"שמע, צוער חצוף, אתה עוד לא יודע שוווווו דבר, הבנת? עוד לא שאלת כלום על הפדלים!"

"הם לא זהים לפדלים של מטוסי כנף קבועה?"

"בכלל לא! הם קובעים את זווית ההתקפה של רוטור הזנב, לאיזון מומנט הסבסוב של המסוק, שנוצר מפיתול הרוטור הראשי. ולא רק זה, בגללם כמעט התרסקתי בהמראה, כי משום מה במסוקים הצרפתיים הם פועלים הפוך מהמסוקים האמריקאים, לכל הרוחות. מטומטם מי שלא חשב על תקן אחיד לכל המסוקים בעולם."

"עברה חצי הדקה שלך, אני מציע שנמריא ותמשיכי את השיעור שלך באוויר."

"ג'ונתן, מסוק זה הפלטפורמה המסובכת ביותר המתרוממת באוויר, אז לקצר תהליכים זה כמו להתאבד. אם המסוק הזה יתרוסק, אפילו הגוף הגדול שלך העשוי מפלדה לא ישרוד את המפגש עם הקרקע..."

ג'ונתן נאנח. "נו, את רוצה להמשיך ולדבר, אז תמשיכי."

"אני לא צוחקת עכשיו. הקשב טוב. מסוק מתחיל ומסיים את הטיסה בריחוף. עד שאתה לא שולט בריחוף"

כמו דג במים, אתה לא יודע להטיס מסוק לבד. אז תן לי להמריא, ראה מה אני עושה, ובשמיים תוכל לקחת את ההגה עד לשלב הנחיתה, שם אני אנחית את המסוק. אם תרצה חזק, באמצע הטיסה אוכל לאמן אותך בריחוף. אם תתפוש את זה מהר - השתלטת על הפלטפורמה הזאת. אבל דע לך שלא כל אחד מצליח, וזה דורש הרבה תרגולים."

עכשיו הגיע תורו של ג'ונתן להיעלב. "אני אסטרונוט, ג'ולי. את לא זוכרת כמה תרגולים עברנו במהלך ההכשרה שלנו? אני גם רופא, את יודעת כמה למדתי ונבחנתי? אני גם לוחם קומנדו. כל החיים שלי אני לומד ומתרגל. בפעם האחרונה שמדדו לי IQ עברתי את המאה וחמישים, ולא רצו לגלות לי בכמה!"

היא חייכה אליו. "אף אחד במסוק הזה לא מזלזל בכישורים שלך", אמרה. "כעת שתוק ותביט במה שאני עושה!"

היא הרימה כמה מתגי חשמל, והמסוק התעורר לחיים. מחטי צגים החלו לרטוט ולנוע בתוך מכשירי הטיסה. אורות אדומים וירוקים נדלקו במקומות שונים בפנל המכשור. היא הניעה את הסטיק לכל ארבעת מצביו, הרימה והורידה את הקולקטיב, לחצה על הדוושות, ורק לאחר שהכל הגיב לשביעות רצונה, הניחה את ידה על המצערת.

"כאשר הקולקטיב למטה, אני פותחת מצערת ומעלה טורים באיטיות," אמרה, ודחפה קדימה את ידית המצערת. הרוטור הראשי החל להסתובב, תחילה באיטיות, בעצלתיים, אט אט הגביר את מהירותו ורעשו, והכנפיים הסובבות, השמוטות מעט, החלו להזדקף. המצערת הגיעה לסוף דרכה, והיתה פתוחה במלואה כעת. גם מהירות הרוטור התייצבה, והמסוק כולו רעד ורטט, כאילו מתרגש לקראת ההמראה.

"כעת אני משנה זווית התקפה של הרוטור הראשי בעזרת הקולקטיב," אמרה, ומשכה אותו קלות כלפי מעלה. המסוק הזדעזע וניתק והקרקע, ומייד החל להסתחרר על צידו. "כעת אני מקזזת את הסחרור בעזרת הפדלים," קראה בקול, מתגברת על רעש המנוע. המסוק חדל מלהסתחרר. "זכור, קולקטיב ופדלים מופעלים תמיד יחד!" היא המשיכה להעלות את ידית הקולקטיב, והמסוק החל לטפס כלפי מעלה. לאחר שעלה כעשרים מטרים מעל פני הקרקע, היא החלה לדחוף מעט את הסטיק קדימה. "הסטיק מפיל קצת את האף, ואז נוצר וקטור כוח גם לפני, וזה מה שמטיס את המסוק קדימה," קראה. היא תפעלה במקביל את הסטיק, הקולקטיב והפדלים והמסוק זינק קדימה וטיפס למעלה בו זמנית.

"זה באמת יותר מסובך ממטוס," אמר ג'ונתן. "אבל תני לי את ההגיים, הבטחת לי שתתני לי כשנהיה באוויר!"

"קח את השליטה על הסטיק," אמרה.

"וזהו!" ג'ונתן התלהב כמו ילד קטן. "גדול! אני אוהב את הכלי הזה! בא לי לערוף את הראש של גרטשן עם הרוטור!"

"שמע, אנחנו טסים מזרחה," הזכירה לו. "שכח מגרשטן!"

"אבל את חייבת להבטיח לי, אני מולק לה את הראש מהכתפיים כמו ידי," קרא לעברה.

"בחיים לא! אתה משאיר לי אותה. אני תוקעת לה כדור בין העיניים!"

"ג'ולי, יהיה לך עסק אתי... התחת של גרטשן שלי!" צעק.

"אני תיכף משליכה אותך מהמסוק!" צרחה.

"שיט!" סינן ג'ונתן. הוא התבונן במצפן, והיטה את הסטיק ימינה. המסוק החל לפנות מזרחה.

ג'ונתן הטיס את המסוק בטיסה ישרה ואופקית, בגובה של כשלוש מאות רגל, מעט מעל צמרות העצים. הטיסה היתה קלה מאחר והיה צריך לשמור על מחוג המצפן על 90 מעלות, מזרח מדויק. הרוח היתה חלשה וכמעט לא השפיעה על כלי הטיס, והוא תרגל מעט את כל הגאי המסוק. ג'ולי היתה שבעת רצון מהטיסה ונתנה לו להשתעשע כרצונו, אך בדקה ללא הרף את מצב כל המחווניים.

המרחק עד ליעד הראשון, מוסקה, היה כארבע מאות קילומטרים. במהירות ממוצעת של 280 קילומטרים בשעה, קטע הטיסה הראשון היה מתוכנן להימשך כשעה וחצי. אחרי כשעה ורבע הם נתקלו בנהר קונגו רחב הידיים, וג'ונתן גילגל את הסטיק שמאלה. המסוק פנה צפונה, והחל לטוס מעל הנהר. כצפוי, לאחר כרבע שעה נוספת זיהו את העיר, שלפתע פתאום צצה והופיעה מתוך מרבד העצים הירוק האינסופי. העיר לא הופצצה ונשארה שלמה, כמובן שוממה מבני אדם ובעלי חיים.

היא סימנה לו לנסוק למעלה. "עלה לגובה 1000 רגל," אמרה, כדי למצוא את שדה התעופה של העיר. הוא משך את הקולקטיב והמסוק החל לטפס. בנקל הצליחו השניים לאתר את מסלול ההמראה בקצה העיר, וג'ולי פקדה קצרות: "עזוב את ההגאים." היא נטלה את השליטה על ההגאים, והנחיתה את המסוק על משטח כורכר לא הרחק ממה שנראה לה כמיקום מיכלי הדלק.

לא חלפה שעה ארוכה והמסוק היה מתודלק במלואו, אבל השמש עמדה להסתלק והשניים החליטו להעביר את הלילה במקום, ולצאת למחרת עם שחר.

באחד החדרים המרווחים והמזוודים ביותר, שנדמה היה ששימש את הקצינים הבכירים בשדה, העבירו את הלילה בנוחות. ג'ונתן שהחליט לשוטט במקום ולחפש חפצים מועילים, נכשל בחיפושיו אחרי נשק, אך הצליח למצוא כמה קופסאות גפרורים לאחר שגילה כמה קופסאות סיגריות באחד הארונות - אותם זרק בשאט נפש. את הגפרורים אסף בשמחה והטמינם בכיסו. בתחום נוסף נכשל - לא הצליח למצוא דבר מזון כלשהו, בכל השטח שבדק. ג'ולי כבר היתה במסוק, ועל בירכיה היתה מפה פרושה והיא תיכננה את קטע הטיסה הבא.

"איזה מקום עלוב," רטן כאשר נכנס למסוק, "לא הצלחתי למצוא כלום מלבד כמה גפרורים."

"האמת? לא ציפיתי שנצליח למצוא משהו בחור הזה, באמצע הג'ונגל," אמרה.

"לאן אני טס?" תיאבנו של ג'ונתן התעורר, והוא כבר היה חסר סבלנות בשאיפתו לתפעל את הצעצוע החדש שגילה אתמול.

"היום אנחנו ממשיכים לטוס מעל הנהר, צפונית מזרחית, עד למבנדקה. הטווח בערך 250 קילומטרים, ונגיע בתוך פחות משעה."

"אני ממריא," אמר ג'ונתן, ושלח יד לעבר מתגי ההתנעה החשמליים, אולם אז שלחה ג'ולי את ידה בזריזות וסטרה לו על גב ידו.

"אתה לא נוגע בשום דבר!" פקדה. "אתה עוד לא יודע לעשות שום דבר בכלי הזה!"

"על מה את מוכנה להתערב?" בקולו נשמע עלבון חנוק. "אני מביא אותך לשם בלי שאת מתערבת."

"בטח! התנשפה." אנחנו נתרסק בתוך עשר שניות."

"אני רוצה ללמוד לרחף", אמר. היום את מלמדת אותי ואני מתרגל. זו טיסה קצרה, יש לנו מספיק דלק." היא חגרה את עצמה. "תחגור", פקדה, והתניעה את המסוק. היא פתחה את המצרת למכסימום, והרוטור החל לחרוק ולהסתובב. ואז משכה את הקולקטיב, והמסוק החל לנסוק מעלה. כאשר הגיעה לגובה שלוש מאות רגל הורידה מעט בעדינות את הקולקטיב, תיקנה משהו באחד הפדלים, והמסוק נעצר באוויר בריחוף על המקום.

"לרחף אתה צריך להשתמש בכל שלושת ידידות ההיגוי, בו זמנית", הסבירה, "תתחיל לטוס קדימה - סטיק קלות לפנים - ואחרי כן תמשוך קלות לאחור ונסה לחזור למצב ריחוף. עשה תיקונים קלים בעזרת הפדלים כדי לשמור על הראש בכיוון 45 מעלות."

ג'ונתן זרח מאושר. הוא דחף קדימה את הסטיק, והמסוק החל לטוס קדימה, אך גם להסתחרר על צירו, והוא איבד את הכיוון לגמרי. כאשר ניסה לחזור למצב הקודם, השתבש מצבו את המסוק עוד יותר. הוא החל לאבד גובה, החל להסתחרר לצד השני, ולבסוף היטלטל בפראות ואיבד את יציבותו והחל לרעוד.

"שיט, צעק, "זה יותר קשה ממה שחשבתי!"
ג'ולי חייכה, ונגעה קלות בהגאים והכל הסתדר פתאום. "אף אחד בעולם לא הצליח לרחף בניסיון ראשון, למיטב ידיעתי, "חייכה אליו. "אל תדאג, אתה בחברה טובה."
"אני אנסה שוב", אמר.

"עזוב כרגע את הריחוף. בטיסה הזאת נסה ללמוד ולחוש כל הגה בנפרד. שחק קצת עם הגובה בעזרת הקולקטיב, שחק עם הגלגול והעלרוד בעזרת הסטיק, ועם הסבסוב בעזרת הפדלים. תצבור קצת ניסיון, ומחר נתחיל לעבוד על הכל במקביל. כעת טוס ליעד הבא שלנו."

"קלי קלות!" אמר ג'ונתן, והיטה את הסטיק קדימה. המסוק זינק לפנים וטס מעל מי הנהר השוצפים. לא חלפה שעה מלאה והשניים נחתו בעיר נוספת בלב היער המשווני, בנמל התעופה. כאן ציפתה להם אכזבה עצומה: חיפושי שניהם עד הערב אחר דלק העלו חרס בידם... טיפת דלק לא נמצאה בכל המתחם של שדה התעופה בעיר!

ג'ולי רכנה שעה ארוכה על המפות ומדדה מרחקים על הנייר, ומצב רוחה התערער בעליל. "זהו, המשחקים שלך הסתיימו!" פנתה אל ג'ונתן בנימת כעס. "איזה טפשה הייתי שנתתי לך לבזבז דלק כל כך יקר!"

"מה קרה לך?" תמה ג'ונתן, "איך יכולנו לדעת שלא נמצא כאן דלק?"
"המזל הוא שאנחנו מצליחים למצוא דלק ולא להיפך! ברירת המחדל צריכה להיות שאנחנו חוסכים כל טיפה ולא מבזבזים על שיעורי ריחוף כאלו מדובר במשחק פליסטיישן!"
"ג'ולי, שנינו נושאים באחריות משותפת לכל מה שאנחנו עושים", אמר.

"מישהו צריך להיות פה המבוגר האחראי, וזאת אני!" קבעה.
"הי, אני מבוגר ממך בעשר שנים!" רטן. "קצת כבוד, בבקשה!"
"רק תשע. אבל בהתנהגות שלך אתה כמו ילד!" הטיחה בו, "אמור לי, לשם מה אתה צריך לדעת להטיס מסוק? אתה חושב שיהיו לך הזדמנויות להטיס מסוקים נוספים בעולם הגווע הזה? הרי אחרי שהמסוק שלנו יתפגר, זהו, הסיפור נגמר. אז אתה לא מבין שהמשחקים שלך עולים לנו ביוקר? אתה יודע כמה דלק הולך לאיבוד בכל ריחוף? מעכשיו אך ורק אני מטיסה ואתה שומע בקולי!"

ג'ונתן נדם, והביט עליה ממושכות. היא צדקה בכל מילה, מה נותר לו לטעון?
"הי, אל תשכחי שעד לרגע הזה את בעצמך שיתפת פעולה בבזבזו הדלק הזה, אז אל תאשימי אך ורק אותי!"
גם הוא צדק, והותיר אותה ללא מענה ראוי. היא רק נעצה בו מבט זועם.

"מה עכשיו?" שאל לבסוף.
היא חזרה לרכון על המפות. "נשאר לי לעשות כמה חישובים אחרונים. אם ישחק לנו המזל, נצליח להגיע בטיפות הדלק האחרונות עד לג'ולו. אם לא - אנחנו תקועים כאן בלב הג'ונגל, ושלוש על כל התוכנית שלי להגיע לישראל. בחיים לא נצליח לצאת מכאן ללא המסוק."
"ואם בג'ולו לא נמצא דלק?"

"אותו סיפור בדיוק, רק יותר גרוע. שם אנחנו באמת באמצע העולם. מכאן אנחנו עוד יכולים לצאת דרך הנהר."

דממה השתררה, ורק נשמע רחש דקיק של חיכוך עיפרון בנייר. חלפו כמה רגעים מורטי עצבים, עד שחזרה לפתוח את פיה.
"פחד אלוהים", חרצה את משפטה, "אנחנו נגיע לשם על אדי הדלק האחרונים..."
"מצויק."

"זה לא יהיה כל כך פשוט, המשיכה, "עד עכשו הניווט היה קל, טסנו מעל הנהר. כעת אנחנו יוצאים לקטע ניווט קשה ביותר, ללא עזרים חיצוניים, ללא ציוני דרך. טעות קטנה בניווט ואנחנו נוחתים נחיתת חירום באמצע העולם על צמרת של עץ."

"אז לא נטעה בניווט", אמר.
החשיכה כבר ירדה, ושניהם פנו אל בית הנתיבות לחפש לעצמם מקום נוח ללינת הלילה. בקומת המשרדים הם מצאו כמה חדרי מנוחה עם מיטות, ג'ונתן השתרע אל אחת מהן ונרדם בתוך שניה אחת בערך. ג'ולי חיפשה אחר מצעים ושמיכות, ולאחר שלא מצאה דבר נרדמה אף היא על מיטתה.

בבוקר כשהתעוררה גילתה ששניהם במיטתה, מחובקים וללא בגדים. ככל שניסתה לאמץ את מחשבתה, לא הצליחה להיזכר מתי ואיך זה קרה, והחליטה שבעצם לא אכפת לה. היא הספיקה להתלבש לפני שהתעורר, ושמה לב לכך שכאשר נייער, אף הוא היה מופתע למצוא את עצמו במיטתה עירום כביום היוולדו.

מקטע הטיסה הבוקר מעל יער העד המשווני היתה מתוחה ומיאיאשת. ג'ולי טיפסה לגובה רב, עשרת אלפים רגל, כדי לחסוף בדלק וכדי לאפשר צפיה טובה יותר על פני השטח, אך המרבד הירוק האיטנסופי רק דכדך את האווירה. לאן שלא הפנו את מבטם, הכל היה זהה, ירוק כהה מדכא. תבליט ללא תכסית. לא היו בנמצא בניינים, מגדלים, אנטנות ולא סכרים, נחלים, או אגמים. מאומה. הם נסמכו רק על המצפן של המסוק, טיסה מזרחית, ואם הרוח סחפה אותם לאן שהוא לא היה להם כל דרך לדעת את עוצמת הסחיפה ולהכניס תיקונים בניווט. למרבה המזל, כמעט ולא היתה רוח חיצונית שתסיט אותם ממסלולם, ולאחר כשעה וחצי של טיסה זיהו את העיר מלמעלה כמה קילומטרים דרומית לנתיב שלהם. ג'ולי הנחיתה את המסוק בשדה התעופה הקטן, כאשר מיכל הדלק מתקרר לקו האפס.

אלת המזל פורטונה, או טיכה, המשיכה לחייך אליהם והמציאה להם דלק בנדיבות. הם מילאו את המיכל וכבר בצהריים המריאו שוב מזרחה, ונחתו לפנות ערב בקיסנגי.

הם החליטו על יומיים מנוחה ועריכת תוכניות. שניהם רכנו על המפות, כאשר הפעם ג'ונתן משתף פעולה ומסייע לחשב כמויות דלק. מאחר ומצאו דלק במקום, ערכו טיסה קצרה דרומית מזרחית לעיר, במעלה נהר הקונגו, כדי לסייר מעל מפלי סטנלי - או בויומה - המרהיבים. מפלים אלה, בעלי הספיקה הגדולה בעולם, היו עוצרי נשימה. המים שצפו בעוז ובעליזות והתעלמו לחלוטין מהאסון הקולוסאלי שאירע לכדור הארץ. אחרי כן שבו השניים לעיר.

ג'ונתן ניצל את יום המחרת כדי לחפש כלי נשק אישיים, במיוחד רצה לשים את ידיו על שני אקדחים ותחמושת, אבל למרות מאמציו לא הצליח למצוא. ג'ולי חיפשה מזון כלשהו, ומדי פעם הצליחה למצוא קופסאות שימורים פגות תוקף. לג'ונתן לא היה אכפת. "אם זה עובר את מבחן האף שלי - זה בסדר מבחינתי!" והיה אוכל בתיאבון את תוכנם. בדרך כלל זה הצליח לו, רק לעיתים נדירות נתקף כאבי בטן. "קלקולי בטן כאלה רק מחשלים אותי," הסביר לה, והמשיך במעשיו. ג'ולי נגררה אחריו בחוסר ברירה, מפני שלא אבתה להיות מורעבת, אולם רק לאחר שאכל את מנתו ולא קרה לו כלום במשך מספר שעות.

בבוקר של היום הבא המריאו לאוקובי, ומשם לאירומו. למחרת הגיעו ללא בעיות לקמפלה, שאותה מצאו לחרדתם שטוחה והרוסה עד היסוד - פצצה גרעינית חריבה אותה לחלוטין. הם נאלצו להמשיך לג'ינגה הסמוכה, שם ערכו את החנייה הלילית.

יומיים נוספים חלפו. המסוק הרועד המשיך להוביל אותם צפונית מזרחית, לעבר ההרים הגבוהים הגובלים בקניה. המסוק צלח את שרשרת ההרים שנמתחה מצפון לדרום, תוצרי הבקע הסורי-אפריקאי האדיר, והנמך לכיוון ימת טורקנה. ודווקא שם, מעל האגם, התחילו להישמע קולות מבשרי רע מן המנוע.

ג'ולי הביטה כל העת במחוזוני המסוק, שעדיין לא סימנו על שום בעיה בנתוני הטיסה, אך ג'ונתן הבחין היטב שהיא נסערת. גם הוא שמע היטב נקישות מוזרות מעל לראשיהם, שעד עתה לא נשמעו לפני כן.

"אני מקווה שנצליח להגיע לקו החוף," אמרה, והחלה לטפס לגובה. המסוק החל לקרטע בנוקשות ולגנוח במצוקה, אך נעתר להוראתה והוסיף גובה. קו החוף נראה עתה באופק, וג'ולי היטתה את הסטיק ימינה כדי לקצר את המרחק עד לחוף. הפעולה הזאת היתה חיונית, כפי שהסתבר לשניהם לאחר זמן קצר, מפני שכמה מאות מטרים מן החוף המיוחל החל המסוק לאבד גובה מבלי שקיבל לכך הוראה מג'ולי...

"שיט!" צעקה, "אנחנו הולכים לנחיתה ריסק!"

היא לא ידעה מה לעשות. המנוע לא הגיב לידיות הניהוג. הרעשים החריגים גברו בעוד המסוק מנמך.

"לעזאזל, כלום לא מגיב, חוץ מהדושות!" קראה בקול ששילב גם כעס וגם פחד.

"אולי כדאי שננחת במים?" ניסה ג'ונתן להציע.

"הוא הולך לנחות איפה שהוא רוצה!" צעקה, "איך לי שום שליטה עליו!"

המסוק המשיך לאבד גובה, אבל באיטיות, וכעת הוא עבר את קו הגדה המזרחית, שסימן את תחילתו של מדבר ענק שלא ניתן היה לראות את סופו. ובתוך כמה שניות המסוק פגש את הקרקע החולית. למזלם הקרקע ספגה את המכה וריככה אותה, אולם למרות זה הם ספגו מכה בעוצמה של כעשרה ג'י לתוך מושבם. מנחתו המסוק נשברו מן המכה, אך גוף המסוק עצמו שרד. המסוק התנודד על צידו והמדחף נתקל בקרקע - ונשבר בקול נפץ אדיר - וכל הלהבים התפרקו מגוף המסוק והתעופפו הרחק ממנו. זנב המסוק נשבר אף הוא כאשר רוטור הזנב הקטן התפרק ממכלול הזנב והתעופף אחורנית לכיוון האגם.

"את בסדר?" צעק ג'ונתן, תוך כדי שחרור מהיר מחגורת הבטיחות שלו. גופו החזק שרד היטב את המכה, והוא ידע כי יצא בשלום מן המצב. כעת נפנה לדאוג לג'ולי שנראתה הרבה פחות טוב ממנו... היא לא הגיבה לקריאתו.

הוא מיהר לשחרר את חגורת הבטיחות שלה, והניח את אצבעותיו על עורק הצוואר שלה. "יש דופק, את תהיי בסדר," צעק אליה, אולי גם כדי לעודד את עצמו. הוא ניסה לפתוח את דלת המסוק מן הצד שלו, אף היא נתקעה ולא נפתחה, מפני שכל גוף המסוק התעוות. בחמת זעם הוא בעט בה בכל העוצמה שיכול היה להשיג בשרירי רגליו, והדלת נתלשה והתעופפה החוצה. כעת משך בידייו את ג'ולי והוציא אותה במהירות החוצה. הוא השכיב אותה על גבה, וגהר מעליה. לחיו קרבה אל אפה כדי לוודא שהיא נושמת. האבחנה שלו היתה התעלפות. כעת מיהר והרים את שתי רגליה לגובה, כדי לאפשר לדם לרדת אל האיבר החשוב ביותר - המוח. כמה שניות לאחר מכן היא פקחה את עיניה. היא הציצה בו, הציצה במסוק המרוסק, וחזרה להביט בו.

"יש לך משהו נגד כאבים?" גנחה.

"יהיה בסדר", אמר, החזיר את רגליה בעדינות אל הקרקע החולית, התיישב לצידה והחל לצחוק.

ג'ולי התאוששה יפה מאוד. היא אספה את אבריה וארזה אותם מחדש, וג'ונתן שבדק אותה ביסודיות ציין בסיפוק שאף עצם לא נשברה, ורק כמה שריטות חיצוניות שטחיות שאיתר לא הדאיגו אותו. "חטפת זעזוע מוח קל, אבל אם לא תקיאי בקרוב נשכח מזה." לא חלף זמן רב והיא נעמדה על רגליה. "בוא נטייל קצת בסביבה", אמרה לו. "נראה מה אפשר למצוא. אחרי כן נחזור למסוק וניקח מה שנוכל ונצא לדרך."

ג'ונתן השקיף מסביב ממרומי גובהו. שקט מוחלט שרר בסביבה, והוא לא ראה שום תנועה. פני השטח נראו כמו ערבה חולית מדברית, תלוליות, שיחים ועצים נמוכים היו מפוזרים בדלילות. מאות אבני וסלעי בזלת כהים ומעוגלים נראו פזורים כאילו מישהו השליך אותם מלמעלה. האגם היה במרחק של כמאתיים מטרים ממקום ההתרסקות, והוא הציע לגשת ולבדוק אם המים מתוקים וראויים לשתיה. ג'ולי נכנסה לרגע לתא הטייסים במסוק, והביטה במחוננים.

"מד הגובה נתקע על קצת מעל 1000 רגל, זה אומר שאנחנו בגובה קצת יותר משלוש מאות מטרים מעל פני הים," דיווחה.

"כלומר יש סיכוי שמי האגם מתוקים," אמר ג'ונתן. אולם כאשר הגיע לשפת המים וטעם אותם, ירק מיד בגועל נפש.

"לעזאזל, המים מלוחים."

הם המשיכו להתקדם ולהתרחק מהמסוק. שום דבר מועיל לא נראה באופן. הוא חיפש כפר, חווה, עמוד חשמל. משהו מעשה ידי אדם. אבל השטח היה בתולי, בראשיתו. הוא לא איתר שום צמח ראוי למאכל. אולם מדי פעם מצא עדויות לקיומם של בני אדם - פחית שימורים מוחלדת, בקבוקי פלסטיק עבשים, שברי זכוכיות, מישהו היה כאן פעם בלא ספק, אולי מטיילים או אנשי מדע, אבל לא היו כאן מגורי קבע. לפתע ג'ונתן קפא על מקומו, ושלח יד לעצור את ג'ולי. היא נבהלה ונפתה לעברו. "מה קרה?" שאלה בקול נמוך. היא בלשה במבטיה לצדדים, אך נפש חיה לא נראתה בכל השטח. נדמה שגם הרוח עמדה מלכת, מפני שהשיחים המעטים והמדוללים שהיו פזורים באי סדר, לא נעו ולא זעו. "שששש..." היסה אותה, "לא שמעת כלום?"

"לא שמעתי כלום."

"היה נדמה לי ששמעתי משהו זז..." אמר. הוא הסתובב לאחור באיטיות, כאילו ציפה שעומד אחריו איזה חייל עלום עם נשק... אולם בהחלט לא היה איש בכל התחום הנראה לעין. אבל רחש נוסף נשמע, הרחק מאחור, וגם ג'ולי הצליחה לשמוע זאת. "מה זה יכול להיות?" לחשה.

היא לא יכלה לדעת, כיוון שהיתה נמוכה מג'ונתן בכשלושים סנטימטרים, אך הוא הצליח לראות דבר מה והפליט קלה עסיסית מפיו.

"מה קרה? מה ראית?" שאלה בחרדה.

"לזה לא ציפיתי..." סינן, אולם קולו בגד בו ורעד מעט. ג'ולי חשה שהדם אוזל מרקותיה. אם משהו הבהיל את ג'ונתן, אחד הברנשים החזקים והאמיצים שפגשה מעודה, שום דבר טוב לא יכול לצאת מזה... והחיוורון שבצבץ על מצחו רק העצים את אימתה. "מה זה?" שאלה בעיניה.

"הנה..." אמר. באותו רגע הגיחה חייית טרף מאחורי תלולית עפר, והתגלתה במלואה לעיני שני

האסטרונאוטים ההמומים. היתה זו לביאה, שנהימה בתדר נמוך בקעה כעת מגרונה, ועצרה את נשימתם. היא פסעה כמה צעדים נוספים לעברם, ואז נעמדה כדי להעריך את המצב החדש מבחינתה.

הלביאה היתה רזה מאוד, ונראתה תשושה, אולי על סף המוות. עורה היה נגוע בכתמים שנמשכו בשטחים נרחבים על גופה בצבעים מכוערים להחריד, לבנים, צהובים, חומים ואפורים, ששיוו לה מראה של חתולה מתה מהלכת. עורה המדולדל כיסה רק צלעות, ללא בשר או שומן. מן הסתם ימים רבים לא הגיע שום דבר אל קרבה, והיא הבינה שמזון זמין ומשובח נקרה על דרכה. בשרם של שני האנשים האלה היה מציל אותה מרעב, ומאפשר לה לשרוד כמה ימים נוספים. באותו רגע עצמו ג'ונתן הבין את אותו דבר בדיוק. גם להם אזל האוכל זה מכבר, ובשרה שלה יכול להזינם לכמה ימים נוספים. ושני היצורים הבינו שהם הולכים להילחם על חייהם, רק אחד מהם ישאר בחיים. המנוצח ישמש מזון למנצח. וכל אחד מהם לא חלם לוותר.

"מה עושים?" ג'ולי לחשה בפאניקה מוחלטת. "לא כדאי שנתחיל לברוח?"

ג'ונתן העריך את המרחק ביניהם כעשרים מטרים בלבד. לו החליטה לתקוף, היתה הלביאה גומעת את המרחק הזה בשניות ספורות, ומצבם היה אבוד.

"חס וחלילה, אל תזוזי!" פקד עליה. "אם נברח, אין לנו שום סיכוי. היא תראה בנו טרף ותטרף את שנינו. אם כבר, רעיון לא רע זה להסתער עליה."

"אולי נזרוק עליה אבנים?" הציעה.

"לא," אמר ג'ונתן. "יש לי סיכוי. היא רזה וחלשה. היא שוקלת בערך חצי מהמשקל שלי, כך שאני יכול לנצח אותה."

"אבל תשווה איזה ניבים גדולים יש לה ואיזה שיניים קטנות יש לך..." לחשה.

"אבל לי יש יותר שכל", ענה לה. "באימוני הקומנדו שלי, למדנו בתיאוריה מה לעשות במקרה כזה, אבל לא יצא לי עד עכשיו לתרגל את הטכניקה..." הוא התחיל להסיר את חולצתו בתנועות איטיות, כאשר מבטו אינו סר ממנה. לאחר מכן החל ללפף את החולצה סביב פרק ידו השמאלית.

"זו ההגנה שלי... אני אדחוף את יד שמאל שלי לפה שלה", לחש. ג'ולי לא היססה לרגע, והסירה מייד את חולצתה. ג'ונתן נדהם לרגע. הבטן ההריונית ושדיה הזקופים והצחורים הסיחו את דעתו, אך היא לא התרגשה מלהיחשף בפניו. היא הושיטה לו את החולצה. "תלפף גם את זה!" פקדה, ומייד הורידה את מכנסיה, ונשארה בתחתוניה בלבד. ג'ונתן נטל את בגדיה ועיבה את חומת ההגנה שעל ידו השמאלית.

הוא בחן את סביבתו הקרובה. "מטר מאחוריך יש אבן בגודל של חצי ראש..." לחש לעברה. "היא נראית לי מצוינת להתקפה. נסי להגיע אליה בהליכה איטית לאחור, וקרבי אותה אלי בעזרת הרגל שלך." היא הסיטה את מבטה, ולהפתעתו רכנה באיטיות ארצה, והרימה משהו שהתקשה לראותו, כיון שהסתירה לו. "מה את עושה?" לחש ביאוש. נהמה נוספת נשמעה מכיוון הלביאה, שתזוזה של ג'ולי דרכה את עצביה המתוחים ממילא. הלבאייה החלה לפסוע צעד אחר צעד לצמצם את טווח הזינוק.

"קח! זה יותר טוב!" אמרה והושיטה לו דבר מה שקוף... היה זה בקבוק שבור, מזכוכית עבה במיוחד. השבר עצמו היה חד מסכין!

"מעולה!" אמר ג'ונתן, ואחז בחוזקה את פיית הבקבוק כידית של הסכין המאולתרת, והחל לנוע לכיוון הלבאייה. בשום פנים ואופן לא יכול היה להרשות לעצמו להדגים הסננות או פחד! הלבאייה שלא ציפתה לזה, שחררה נהמה עצבנית ונעצרה. המרחק היה כעת פחות מחמישה עשר מטרים. היא נהמה פעם נוספת. ג'ונתן המשיך להתקדם באיטיות.

"ג'ולי, קחי את האבן!" קרא, והמשיך מיד לעודד את עצמו בצעקות. "בואי, בת זונה, בואי, אני שוקל מעל מאה קילו ואת רק חמישים, ואני אזיין אותך!" הוא הסתיר את ידו הימנית מאחורי גבו, ואת ידו השמאלית המעובה הושיט לפני חזהו. הנהמה העצבנית של החיה הפכה לגרור בתדר נמוך, מרטיט לב.

"אל תדאגי ג'ולי, אני אנצח אותה", אמר לה בקול שקט. "איך אתה יכול לדעת?" "כי אני יודע משהו שהיא לא יודעת", החזיר לה בקול בוטח. "מה?" "אני יודע בדיוק איפה נמצא עורק הצוואר שלה!" אמר ופסע צעד נוסף לקראתה. זה היה יותר מדי עבור חיית הטרף. ג'ונתן חצה את סף המרחק ההגנתי שלה, והיא נאלצה לתקוף. בשארית כוחותיה זינקה למאמץ הנואש להשיג את ארוחתה הבאה. ג'ונתן התקדם לעברה כאשר הוא מוריד את ידו השמאלית היישר אל מלתעותיה הפעורות, והיא עשתה בדיוק כפי שטבעה פקד עליה לעשותו, וברגע המפגש נעלה את הלסת האדירה על זרועו. למרות שכבות הבד העבות, ג'ונתן נאנק מהכאב החד של הנגיסה. הניבים חדרו את הבדים ואת עורו, והגיעו בלא ספק עד העצם. הוא התנווד מעט לאחור, אך לא היה בכוחה להפילו, והצליח להישאר יציב ואיתן על שתי רגליו. לזה בדיוק ציפה. כעת ידע שיביס אותה. בידו הימנית נעץ את הסכין המאולתרת שלו בכוח רב מלמטה לתוך גרונה של הלבאייה, והגביר את הלחץ בכל עוצמת קיבורת שריריו וטלטל את הזכוכית בפראות. קילוח של דם פרץ מגרונה וידו הימנית האדימה כולה. חלפה שניה מתוחה, ארוכה כנצח. ואז חש שלחץ הלסת על ידו השמאלית מתחיל להיחלש קמעה. הלבאייה ניסתה להשתחרר ולנתק מגע, אך הזכוכית החדה עשתה שמות באבריה הפנימיים. היא החלה לחרחר, והוא הניח שהצליח לפגוע גם בקנה הנשימה שלה. לפתע הגיחה ג'ולי מן הצד, והנחיתה בכל עוצמת זרוע ידה החמושה באבן צור בזלתית הישר על העין של הלבאייה. נהמת כאב נשמעה, וג'ונתן הצליח לשחרר את ידו השמאלית, ידו הימנית שחררה את הזכוכית שעדיין הייתה נעוצה בגרונה וחטף ממנה את האבן. כעת היה מצויד בנשק שרצה בו מלכתחילה, מפני שידו הימנית המחוברת לאבן היתה בעלת עוצמה של קרדום. הוא הניף את ידו מעלה, והנחית את האבן על גולגולת הלבאייה בכל העוצמה שהעניק לו הטבע ושפע האדרנלין אשר הציף את גופו והכפיל את כוח שריריו. נשמע קול פיצוץ, וגולגלתה נסדקה ונבקעה. הזנק במעמקי גרונה ומהלומת האבן הקטלנית הכריעו אותה ארצה. הלבאייה גססה עתה, ולא היה בכוחה להשיב מלחמה. המהלומה הבאה של האבן הנחיתה את מכת המוות, וגאלה אותה מן הכאבים והסבל. לשני האסטרונאוטים היו יעדים חשובים יותר מאשר לשמש מזון לכרסה של לביאה כחושה הגוועת ממילא בערבות אפריקה המזרחית.

ג'ונתן חש שהוא זקוק למנוחה לאחר הקרב. הוא מישש שוב ושוב את ידו השמאלית, ועלה לו מאמץ רב להסתיר את הכאבים שחש. הדבר לא נעלם מעיניה של ג'ולי. היא קרבה ובחנה את ידו מקרוב. "שרירי הלסת שלה היו הרבה יותר חזקים ממה שחשבתי", הודה, "היא ריסקה לי את העצם."

"מה אפשר לעשות?" שאלה בדאגה. "אני עדיין בשלב עצירת הדם", אמר, כאשר הוא מתקשה להסיר את עינו מהחזה המפואר שלה. היא חשה בכך, ונסוגה מעט לאחור. הוא הסיר מידו את חולצתה, והשיב לה. החולצה היתה ספוגה בדם קרוש, אך היא לא היססה ולבשה אותה. החולצה לא כיסתה הרבה, מפני שהיתה מחוררת במקומות רבים, אך פיטמותיה היו מוסתרות כעת והיא הרגישה בנוח עם זה. מבעד לקרעים ניתן היה להבחין גם באזורים מביטנה התופחת. "אני חייב לקבע לעצמי את הזרוע, וזה אומר שהיד שלי תהיה מושבתת לכמה שבועות", אמר. היא העבירה את מבטה אל הלבאייה המתה. "מה עושים איתה? אפשר לאכול אותה?"

ג'ונתן חשב מעט. "גם אני מתלבט. אנחנו רעבים, ואם לא נאכל נגוע ברעב. מצד שני, אם היא נגועה, ונאכל בשר נגוע בקרינה, נמות גם מזה. לכן, כדאי למות שבעים ולא רעבים. מה עוד, שיש סיכוי כלשהו שהבשר שלה ספג רמות קרינה נמוכות שלא יזיקו לנו."

"אבל ראה את העור שלה... לא הייתי אומרת שהיא לא נגועה..."

"לא ניגע בעור, רק בחלקי בשר פנימיים שיראו לנו טובים," אמר.

"עשינו טעות שהשארנו במסוק את המצ'טה," אמרה. "הייתי חוזרת לשם לקחת אותה."

ג'ונתן נשא את מבטו מערבה, לקו החוף בו נחת המסוק את נחיתתו האחרונה. המרחק היה כחצי קילומטר מהם. "נלך יחד," אמר, "ונחזור לכאן לאכול."

הארוחה היתה סבירה הן בטעם והן בשובע. הם חילצו פיסות נתחים מהירכים שנראו שלמים, בעלי מרקם אחיד ונאה, וצלו אותם מתחת לאש גלויה שהפיקה מדורה. נתחים נוספים הוא פרש מול השמש, לייבשם וליישנם, כדי לקחתם לארוחה נוספת. את הכבד שלה סירב לאכול.

"כעת, איפה הרכב?" שאלה ג'ולי.

הוא הצביע על רגליה החשופות. "חמישה קילומטרים בשעה, תכפילי בעשר שעות הליכה ביום, חמישים קילומטרים. תכפילי בחודש, עברנו אלף וחמש מאות קילומטרים. איזה מרחק אנחנו צריכים לעבור כדי לחסל את גרטשן?"

ג'ולי הפנתה מבטה לכיוון צפון. "כדי לתקוע את הכדור בראש של גרטשן, אני מוכנה לזחול עד עשרים אלף קילומטרים," התיזה. "אבל קודם כל נגיע לישראל, אולי נפגוש שם את מאט ויובל, ואם יתמזל מזלנו גם את אן."

"את מסתכלת באזימוט שגוי," אמר לה. "אנחנו לא הולכים לחצות את הסהרה בשום אופן. בואי נחזור למסוק, ניקח איתנו את האטלס." מתוך שברי המסוק שלה אותו. הוא עילעל וחיפש את המפה המתאימה, ואז שקע בה לזמן ממושך. "לא, אנחנו ננוע לצפון מזרח, לאתיופיה ולגיבוטי, ומשם נמשיך דרך הים לישראל." גם ג'ולי רכנה לצידו על המפות. "אנחנו באמצע שום מקום," מילמלה. "איזה יאוש... בשום כיוון אני לא מוצאת מקום ישוב שבו נמצא מזון או כלי תחבורה."

"הביטי," אמר לה, והצביע על נקודה זעירה דרומית מזרחית למקום המצאם. "מסומנת כאן עיירה קטנה, בערך שישים קילומטרים דרומית לנו."

ג'ולי גחנה לעבר הנקודה. "דרום הור'."

"זה הסיכוי הטוב ביותר שלנו," הציע ג'ונתן. "בהליכה ממוצעת נגיע לשם מחר." כל תנועה של ידו גרמה לו כאב חד, והוא העווה את פניו. ג'ולי הבחינה בכך.

"אנחנו לא יוצאים לדרך לפני שאתה מקבע את היד שלך בגבס," קבעה.

"בגבס? גם מוט פלסטיק או קרש יספיקו לי."

ג'ולי סייעה לו לפי הוראותיו. הברזנט העבה של מושבי המסוק נחתך לרצועות מאורכות, ואלה שימשו כתחבושת לעת מצוא. מבין חלקי המסוק שהתעופפו ממנו בהתרוסקות והתגוללו בסביבה אספה תושבת בקליט ומכסה של פאנל מפלאסטיק קשיח, שהתאימו למשימה, ועטפו את זרועו של ג'ונתן משני צידי העצם השבורה. התוצר הסופי לא נראה כמו סיוע רפואי, אך זה מה שהיה לאל ידם לעשות בתנאים האלה. ג'ונתן עצמו היה מרוצה למרות שנשך את שפתיו בכאביו תוך כדי חבישתה החובבנית.

הם נשאו על עצמם רק את המצ'טה, האטלס, ומעט המזון והמים שנותרו להם. בהליכה מהירה פנו דרומה אל העיירה הקטנה והמבודדת, וויתרו על שהיה בשטח ללינת הלילה. סמוך לחצות הגיעו אל העיירה. ג'ונתן בעט בדלת של המבנה הראשון, והשניים, תשושים כדבעי, נרדמו בטרם ספרו עד שלוש.

למחרת ניעורו כאשר השמש כבר טיילה כרבע ממהלכה בשמי קניה. ג'ונתן המורעב טרף את שארית הבשר של הלבאי, לאחר שג'ולי אישרה לו לחסל גם את המנה שיועדה לה. רק לאחר מכן ניפנו לצאת אל העיירה, שנמצאה כישוב שכוח אל המכיל כביש ראשי אחד, ומשני צידי מבני אבן חד או דו קומתיים, מיושנים ובמצב תחזוקה לקוי. חנויות בודדות נמצאו פרוצות וריקות מכל דבר מה ראוי, ומזון הצליחו למצוא רק כאשר פרצו לתוך בתי מגורים, אך גם זה היה בצמצום. שום כלי רכב ראוי או שמיש לא התגלה בחצרות הבתים.

במרכז העיירה איתרו תחנת דלק קטנה ומוזנחת, אך שם ציפתה להם הפתעה נעימה בדמות אפנוע. הם לא ידעו לזהות אפילו את סוגו. הוא היה נטול זהות ושם. ג'ונתן העריך שהוא היה יפני במקורו, אולם עבר תיקונים ושיפוצים והכלאות עם חלקים מערביים כך שהיה הטלאה בלתי ברורה, אולם זה לא הטריד את שני האסטרונוטים היגעים. העיקר היה שהוא פעל. הם הצליחו למלא את מיכל הדלק שלו מהשאריות שמצאו בתחנה.

"אני לא אוכל לנהוג עם היד השבורה," הודיע לה בעצב. "את יודעת לנהוג בדבר כזה?"

ג'ולי האדימה. "למה אתה שואל, כי אני אישה? ולא יודעת לנהוג בכלי רכב?"

ג'ונתן נבהל מעצמו. "זה לא מטוס ולא מסוק... גם על זה צריך רישיון לנהוג..."

"אני יודעת לנהוג בכל כלי רכב שקיים בעולם!" היא חשבה רגע קט. "אולי חוץ מצוללת."

אחד הכדורים חלף בשריקה סמוך לאוזנו של יובל. הוא תפש את המשוט והחל לחתור בפראות.
”לא רק שיש כאן אנשים חיים, הם גם יורים עלינו!“ צעק.

מאט ונאטאלי הצטרפו אליו, המומים. הם החלו לחתור בטירוף לעבר מרכז הנהר, ולהימלט משם. יריות נוספות נורו לעברם, אך החטיאו. בסיוע הזרם מהירות הרפסודה גברה מאוד, והיא התרחקה בזריזות שהקשתה על הירורים האלמוניים לפגוע.

עומס מהיר ממושך של אימוץ שריריהם עד כלות כילה את חומצות החלב בגופם, והפך את זרועותיהם למאובנים. הירי לעברם היו כעת פחות יעיל ומרחקי ההחטאות הלכו וגדלו. לבסוף, משנוכחו הירורים בחוסר התכליתיות של הירי, פסקו היריות. זה אפשר לשלושת הנמלטים מנוחה קלה לידיים העייפות, אולם לא היה ספק שזו אתנחתה זמנית בלבד - הם הבחינו ביורים שהתחילו לרדוף אחריהם על גדת הנהר. הזרם במורד הנהר סייע להם להתקדם. מאט, שהתאושש ראשון, ביצע חתירות קלות להיגוי לעבר הגדה הנגדית, הדרומית, כדי להרחיקם ככל האפשר מן הדולקים בעקבותיהם מהגדה הצפונית. יובל נייער את ידיו והחל לסייע בידו. עיקול הנהר כלפי דרום העלים את רודפיהם למשך כמה דקות, אך שוב נראו אלה לאחר זמן מה, אם כי במרחק שהולך ומתארך עם הזמן. לאחר כרבע שעה נוספת נעלמו הרודפים משדה ראייתם. השלושה לא יכלו לדעת בוודאות אם המרדף הסתיים או שהסכנה עדיין קיימת, ושומה עליהם להמשיך להתקדם ללא הפסקה.

החתירה של מאט ויובל החלה להפוך למדודה וקצובה. האנרגיה הפכה לאירובית, שורפת חמצן. מהירות רפסודת הסירות גברה והם גמאו מרחק הגון מהמפגש העוין עם העיר הגדולה. נאטאלי התאכזבה קשות, כי קיוותה לסייר קצת בעיר ואולי למצוא שלל כלשהו שיועיל להם. כעת הנוף חזר לדכא אותה: הגדה שלימינה, הדרומית, עם גדמי העצים המפויחים, ואילו הגדה שלשמאלה, הצפונית, השוממת והדוממת, שטחי אדמה עירומים כאשר בקתות דיג עלובות מבצבצות פה ושם, ואין בהם שום הבטחה.
מאט, שצפה כל העת בהמשך מורד הנהר, הבחין ראשון במזח המרוחק, בגדה הדרומית.
”לשם, לצד ימין“, קרא.

יובל ונאטאלי נשאו את עיניהם לכיוון שהורה מאט. יובל פלט שריקה קלה מבין שפתיו. זה נראה מרחוק כמו משאת נפשם בשלב הזה של מסעם: שתי ספינות וסירה קטנה נוספת נראו קשורות למזח עץ עלוב למראה. הספינות נראו כמטרה ראויה לסיור ולבחינה מדוקדקת. השלושה החלו לנווט היישר אל המזח. ככל שקרבו, נראה היה כי מזלם החל לשחק להם. שתי הספינות נראו במצב חיצוני סביר. האחת היתה גדולה יותר, מאט העריך את אורכה בכעשרים וחמישה מטרים, ואת השנייה העריך בכעשרים מטרים. הסירה השלישית, הקטנה, כמעט ולא משכה את תשומת לבם בשלב הזה. שמות הסירות היו באותיות בלתי מוכרות להם, והשלושה לא יחסו לכך חשיבות כלל.

יובל התבונן מסביב, וחיפש סימני חיים. במקום שררה דממה מוחלטת. הם קרבו אל המזח, והחליקו אל בין שתי הספינות. נאטאלי הרימה את רובה הברגים שלה בחשש, שמא יצוץ לפתע איזה אורח בלתי קרוא בעל כוונות עוינות. אבל לא היה בכך כל צורך. לאחר כמה דקות נוספות, מאט החליט לעגון. הוא דילג מן הסירה אל המזח, וקשר אותה ליתד עץ.

”מה נעשה עכשיו?“ שאלה נאטאלי, לאחר שמאט סייע לה לדלג אל המזח.

”אין לנו הרבה מדי זמן“, השיב מאט. ”אני מעריך שיקח לרודפים שלנו להגיע לצד השני של הנהר בעוד שעה בערך, כך שאנחנו צריכים טווח ביטחון, לסיים את כל הפעילויות שלנו בתוך חצי שעה.“

”איזה פעילויות?“ שאלה.

”ננסה להתניע את הספינה הגדולה“, הציע יובל.

”שלילי“, קבע מאט נחרצות. ”אנחנו נלך על הספינה הקטנה יותר.“

”מדוע?“ הקשה יובל.

”כי יש לה תורן ומנור, ואולי גם מפרש... כלומר, אם נתקע בלי דלק, לפחות נוכל להתקדם בעזרת הרוח.“
יובל הנהן. ”אתה יודע להשיט מפרשית? עברת קורס סקיפר?“

”לא“, השיב מאט. ”ואתה?“

”לא.“ השניים נעצו מבט בנאטאלי.

”גם לא. אין לי מושג בסירות.“

”אז נלמד בדרך הקשה“, פסק מאט. ”נצליח לתפעל את הספינה הזאת. הקשיבו לתוכנית שלי: יובל, אתה תיכנס לספינה ’שלונו‘, ותנסה ללמוד לתפעל את המנוע, להשיג דלק, לתדלק, להתניע. נאטאלי - את נסי להסתובב בסביבה הקרובה, במרחק צעקה, ולמצוא מזון. אולי יהיה לנו מזל ותמצאי קופסאות שימורים או משהו... ואני אעשה את כל השאר. אנסה להשיג מים, מפות, נשק, מה שאצליח למצוא. בתוך חצי שעה אנחנו כאן בחזרה, מרימים עוגן. מה שנצליח להשיג - רווח שלנו. מקובל?“

הם השיבו לו ברגליהם. נאטאלי החלה לתור את המיבנים בשטח. יובל טיפס על ספינתם ונבלע בתוכה. מאט פנה לבדוק את הסירה הקטנה.

הסירה הזאת נפסלה על הסף, מאחר וחלקה התחתון היה במצב של ריקבון מתקדם. הוא תהה בכלל כיצד היא עדיין מצליחה לצוף... מאחר ולא נמצא בה דבר ערך כלשהו, החליט לקשור את רפסודת הסירות שלהם בחבל

ארוך אל ספינתם החדשה, כדי שתשמש להם לגיבוי חירום. לאחר שסיים את מלאכתו נפנה לטפס על הספינה הגדולה ביותר, על מנת לאתר בה שלל ראוי. כבר בגשר הפיקוד שלה, מצא דבר מה מועיל: אטלס של כל העולם. הוא המשיך לחפש אחר מפות ניווט מפורטות יותר, אך כאלה לא מצא, ולכן נטל את האטלס תחת חיקו והמשיך לתור לתוך בטן הספינה.

פרט לכמה בגדים עבשים, שנדמו לו כסמרטוטים, לא מצא דבר. הוא חזר לעלות על הסיפון העיקרי, והקיף את כל הספינה. היה שם גלגל הצלה, אך הוא השאירו במקומו. משם טיפס אל הסיפון העליון, והשקיף על הסביבה. גם כאן לא מצא כל חפץ מועיל. אולם לפתע ראה מרחוק את נאטאלי, יוצאת מפתח מבנה אבן נמוך. "מאט", היא קירבה את שתי ידיה ללחיה וצעקה לעברו, "יש כאן שני שקים כבדים מדי, מישהו צריך לעזור לי לסחוב אותם!"

למאט היו תוכניות אחרות, והיה חבל לו לאבד זמן. "תמצאי איזו שמיכה ותגררי אותם לכאן", החזיר לה בצעקה. היא הרהרה במשך כמה שניות, וחזרה ונבלעה בתוך המבנה. הוא עצמו חזר לחפש בספינה הזאת חפץ שרידה חשוב שחובה להימצא בה: מתקן התפלת מים. אולם כל חיפושיו אחר מתקן כזה עלו בתוהו. לא היו עליה שום אביזרי עזר לחירום.

הוא ירד מן הספינה, והבחין בנאטאלי כאשר היא גוררת מאחוריה על פיסת ברזנט עבה שק ענק, גדול ממנה עצמה. הוא חייך ורץ לקראתה, לסייע בידה. "מה הצלחת למצוא?" שאל בחיך.

"שק ששוקל חמישים קילו", השיבה לו. "ואחרי זה, יש שם בפנים עוד אחד, שאני חייבת לחזור ולקחת." "מה יש בשק?" "לא בטוחה, אולי אורז."

הוא נטל קצה חופשי של הברזנט ועזר לה למשוך את השק. "באמת כבד... היו שם עוד דברים טובים?" "מצאתי במחסן ההוא כמה שקים, אבל רובם היו פתוחים, מעופשים או מרקיבים. הצלחתי למצוא רק שני שקים יבשים וסגורים שנראו לי במצב טוב, ובשק שליד זה היה אורז, לכן אני מעריכה שבזה יש אותה תכולה." מאט סייע לה להעלות את השק לספינתם, השליך גם את האטלס על הסיפון וירד מיד בחזרה.

"אני חושב שיש פה כמות מספיקה בשבילנו, לא צריך את השק השני", אמר. "לא מסכימה אתך", טענה נאטאלי בתוקף. "אנחנו נצטרך גם את השק השני. הוא היה בצד אחר במחסן, ולידו היה שק במצב ריקבון אבל הכיל שעועית לבנה..." "לא מספיק לנו אורז?" תמה מאט.

"רואים שאתה לא מבין גדול בתזונה..." רטנה נאטאלי. "אורז ושעועית ביחד זה מזון מלא שמאפשר לחיות זמן ממושך... יש בו את כל מה שהגוף צריך, גם פחמימות וגם חלבון מלא... ואפילו אם לא נצליח לדוג דגים - נישאר בחיים."

מאט נעלב קמעה. "אני לא חושב שנותרו הרבה דגים בים אחרי השואה האטומית... ואם הם עדיין חיים, הם בטח ספגו כמות קרינה שתרעיל אותנו..."

"נדבר על זה בים", אמרה נאטאלי, ומיהרה לחזור אל המחסן המרוחק עם הברזנט. מאט פנה לכיוון הנגדי, לסרוק את הצריפים הסמוכים.

לפתע שמע מסר מיובל... קול טרטור של מתנע נשמע, והמנוע החל להשתעל... שוב ושוב... ולטרטר! הוא לא ידע איך יובל עשה זאת, אבל מנוע הספינה שלהם התעורר לחיים! אולם לאחר כחצי דקה השתנק ונדם, ומאט לא ידע אם יובל כיבה את המנוע כדי לחסוך בדלק, או שהמנוע פשוט נחנק או התקלקל. הוא נכנס לצריף הראשון, ויצא ממנו במהרה. גם הצריף השני איכזב. הוא פנה לעבר מבנה נטוש שנראה לו כתחנת דלק, אולם גם שם לא מצא דבר מה ראוי לקחתו. מאוכזב מעט, החליט לחזור אל הספינה שלהם. כאשר הגיע, לא ראה את יובל. יובל נעלם כאילו בלעה אותו האדמה. גם נאטאלי לא נראתה בשטח, והוא הניח שהיא נאבקה בשק השני. הוא החל לסייר בספינתם. היו לה רק שני סיפונים בלבד: העליון, זה שמעל לפני מים, והתחתון שמתחת לפני המים. בסיפון העליון היה חדרון עילי מקורה ובו גשר הפיקוד, גלגל עץ אנכי ששימש כהגה הספינה וידית מתכת שבראשה כדור פלאסטיק שחור, ששימשה כמצערת לתפעול המנוע. בלוח המכשירים לא היה שום מכשיר. כמה חורים עגולים היו שם, שהכילו בעבר מכשירי פיקוד ומדידה, כגון מצפן, מד עומק, מד מהירות וכדומה - אך אלה נעקרו משם מסיבה כלשהי. הוא רצה לטפס על גג החדרון אך גילה שבוני הסירה לא יצרו את האפשרות לזה.

הוא ניגש לבדוק את התורן והמנור, ולחפש את המפרש. בחלקו האחורי של הסיפון התגוללו על ריצפת העץ כמה בדי ברזנט עבים, קרועים ומרוטים, פיסות של רשתות וצרוורות של חבלים בעוביים שונים. הוא החליט לא להתעכב לפענח את הממצאים, והניח שהם ילמדו מה לעשות בלב הים. כעת חזר אל פתח המדרגות שהובילו לסיפון התחתון. מרחוק הבחין בנאטאלי וביובל, הגוררים את השק השני. הוא חייך וירד פנימה.

שלושה אגפים שונים הכיל הסיפון הפנימי הזה: אגף מגורים קטן, שהיה בעצם חדרון המתאים לזוג; אגף שירות, שהכיל מטבחון, מקלחון ושירותים, ואגף המכונות, שהכיל את תא המנוע, מיכל הדלק וארון כלים שהיה כמעט ריק מכלי העבודה המקוריים שלו. את זה ראה על פי הציורים על הדופן, של כל כלי וכלי שהיה תלוי פעם על הוויס ושכיסה את ציורו.

"מצאתי חוט של חכות!" שמע מאט את יובל צועק מבחוץ.

הוא מיהר במעלה המדרגות, וראה את יובל ונאטאלי סוקרים את הממצא האחרון בעניין רב. "מה המצב?" חקר, "כבר שרפנו את חצי השעה שלנו."

"מבחינתי אפשר להמריא", אמר יובל. "נאטאלי השיגה אוכל לחודשיים, ואני מצאתי דלק לכמה ימים ראשונים."

"ומה אחרי כן? נסמוך על הרוח?" שאל מאט.

יובל ספק את ידיו. "להבנתי נפתח מפרש רק בחירום. נצטרך לדלג מנמל לנמל כדי לחפש דלק." "את הדבר החשוב ביותר לא השגנו... מים לשתייה", אמר מאט. "אין לי פתרון לבעיה הזאת. לא הייתי רוצה להסתמך על אגירת מי גשמים..."

"נסתדר", אמרה נאטאלי. "כאשר ירד גשם נוכל לאגור לכמה ימים."

"ואם לא ירד גשם?" הקשה מאט.

"ננסה להתפיל מים מלוחים באמצעים פרימיטיביים", הציע יובל. "נרתח מים ונחפש דרך לקלוט את האדים ולעבות אותם."

מאט עיקם קלות את אפו, אך הרבה ברירות לא היו לו: יריה פילחה את האוויר בסמוך אליהם! "אנחנו יוצאים מייד!" שאג. "יובל, רד להתניע את המנוע... נאטאלי, כנסי לגשר הפיקוד והשתלטי על ההגה, אני יורד למטה לשחרר את החבלים!" הוא זינק ממקומו ודילג אל המזח, מנסה להשתופף ככל שיוכל. הוא ניצל את היותו מוסתר מקו הירי ושיחרר את חבל החרטום. עתה ניפנה לאחור, והיה עליו לחשוף את עצמו לקו האש כדי לשחרר את החבל האחורי. אולם כאשר ניסה לעשות זאת, נחת כדור נוסף סמוך לרגליו... הוא נסוג מייד לאחור, חושב במהירות מה עליו לעשות.

הטווח מהירות היה רחוק, מלוא רוחבו של הנהר, למעלה משלוש מאות מטרים, אולם מאט בחר שלא להסתמך על ההחטאות של הירורים. מלבד זאת, עד שהם ישיגו סירה כלשהי ויגיעו אליהם, זו רק שאלה של זמן. לא היה לו ספק שהם חייבים להימלט מייד. הוא עלה על הספינה, עדיין נסתר מקו האש, והחליט לוותר על החבל מהצד של הספינה. הוא נטל את המצ'טה, שהיתה מונחת על הסיפון, וביתק באיבחה אחת את החבל. המנוע החל לטרטר באותו רגע.

"נאטאלי, דחפי את המצ'טה למכסימום!" צעק אליה.

נאטאלי שלטה היטב במצב. כדור נוסף פילח את השמשה הצדדית של חדרון גשר הפיקוד, והיא השתטחה על לוח הפיקוד. ביד רוטטת מעט פתחה את המצ'טה. המנוע לא איכזב, והספינה 'בעטה' את עצמה קדימה. היא הנהיגה את החרטום שמאלה, ועקפה את הספינה הגדולה.

מאט, עדיין רכון מן הצד השני של החדרון, נשכב לגמרי על הסיפון. גם יובל לא העז לצאת מלמטה, ולחשוף את עצמו לירורים. חלפו מספר דקות מתוחות. הספינה החלה להתקדם במורד הנהר, וצברה מהירות מוגעת לרגע, כאשר הזרם מסייע לה להגביר מהירות.

יריות נוספות נשמעו, אך יעילותן פחתה והלכה. כעבור כמה רגעים פסקו היריות לחלוטין. רק אז מאט הזדקף ונכנס לחדרון הפיקוד.

"אני מקווה שנפרדנו מהם לשלום ולא להתראות", אמר לה. "רוצה שאני אחליף אותך? תוכלי לרדת למטה לנוח."

"לא! דווקא כיף לי להשיט את הספינה", התנגדה.

"אם ככה, אני ארד למטה. אם קורה משהו, תצעקי."

הוא ירד ונכנס לחדר המכונות, שם יובל עמד והשגיח על מד טמפרטורה, שלמרבית ההפתעה היה שמיש.

"אני לא יודע כמה זה צריך להיות, אבל החום שהמכשיר הזה מורד עולה כל הזמן ועדיין לא נעצר..."

"אם זה יגיע לקצה הסקאלה, נצטרך להפסיק את פעולת המנוע, לפני שכל הספינה הזאת תעלה באש", אמר מאט.

"אני נשאר להשגיח על המכשיר הזה", אמר יובל. "עלה למעלה לסייע לנאטאלי לנווט."

"היא מסתדרת מצוין. מלבד זה, עד לשפך הנהר אין בעיית ניווט. אחרי כן נפנה שמאלה ונשוט במקביל לחוף הצפוני של האי."

"באיזה מרחק מהחוף?" שאל יובל.

"הייתי אומר שכמה מאות מטרים. כך נהיה רחוקים מספיק מאש רובים, ועדיים קרובים לראות מה קורה

בחופים, נוכל לבקר בנמלים ולהשיג דלק או מים."

"שמע, אם נעקוב אחרי החוף נקיף את האי הזה מאה פעמים... אנחנו חייבים לתפוש אזימוט ולצאת ללב הים."

"בוודאי... מאט חייך. "נעקוב אחרי קו החוף כל עוד אנחנו שטים מערבה... אגב, אני חושב שאנחנו יכולים לצאת מכאן, מפני שלדעתי מד הטמפרטורה נעצר בשלושת רבעי הדרך..."

מאט צדק, המחוג התייצב. שניהם יצאו מן החדר החם והלח הזה שהדיף ריח חריף של אדי דלק, שמנים ופיח.

מאט נטל את האטלס ושניהם עלו אל הסיפון. הם נכנסו לחדרון הפיקוד והניחו אותו על שולחן צדדי.

"איזה נוף נפלא", קראה לעברם נאטאלי, "אני מתה עליו!"

שני הגברים חייכו, פתחו את האטלס וחיפשו את האי שאותו הם מתכננים לנטוש לעד.

"הנה", אמר יובל, "אנחנו כעת כאן. עוד כמה שעות של שייט בנהר נגיע אל הים."

"מה המהירות שלנו, לדעתך?"

יובל משך בכתפיו. "משהו כמו עשרים קשר, או שלושים קילומטרים בשעה."

מאט ערך חישוב מהיר. "כלומר, בכל יום נוכל לעבור בערך 700 קילומטרים."

"אם נשוט מסביב לשעון", הסכים יובל. "זה אומר שאחד מאיתנו תמיד על ההגה, ורצוי במצב ער."

מאט הנהג. "אם נשמור על הקצב הזה, תוך שמונה ימים נגיע לסינגפור." הוא דפדף בין המפות כדי להגיע לאזור אחר. "משם נמשיך דרך מיצר מאלאקה כחמישה ימים, אחרי כן נגיע לדרום סרי לנקה. יומיים אחרי כן לאי הצפוני של המלדיביים... ארבעה ימים נוספים נגיע לצפון סומליה, וניכנס למפרץ עדן... חמישה ימים אחרי כן נגיע לדרום חצי האי סיני, ותוך יום נוסף לאילת... זה יוצא לנו לפי החישובים שלי... 25 ימים נטו." מאיפה שהוא הגיע לידיו של יובל עיפרון, והוא סימן על גבי המפה את המסלול המתוכנן. "בכל מקום שנעגון נסמן את המיקום שלנו במפה."

מאט הזדקף. "מה דעתך להיכנס לפרויקט המפרש? בוא ננסה ללמוד יחד איך מפעילים את העסק הזה." "אולי אחרי האוכל?" הציע יובל. "אין לך מושג כמה אני מתגעגע לצלחת אורז ושועעית..." נאטאלי הסבה ראשה לאחור. "שמישהו יחליף אותי על ההגה, פנתה ליובל, "ואני אלך לבשל לנו ארוחה. אם תצליחו לדוג משהו, זה יהיה מושלם." "קח את ההגה," אמר מאט, "אני אנסה להשיג לנו דגים. ראיתי משהו על הסיפון שיכול לעזור לנו בזה." "חכה?" שאל יובל.

"לא, משהו שנראה כמו רשת, או חלק מרשת."

יובל תפש את מקומו מול ההגה. היא ירדה למטה אל המטבחון. מאט פסע לירכתי הסיפון. הוא החל למשוך את הברזנט הגדול שנראה לו כמפרש, למרות שלא היה לו מושג כיצד מעלים אותו לראש התורן ואיך לקשר ולשלוט בו, כאשר הרוח מסרבת לשתף פעולה תוך כדי העשייה הזאת... אולם פיסות הרשת שהיו מתחת לברזנט עניינו אותו כעת. עד מהרה התאכזב, מפני שלא ראה כל דרך לנצל את הקרעים הללו לשיטת לכידה מעשית של דגים.

את הארוחה שהכינה נאטאלי נאלצו לאכול ללא דגים, אך עדיין ערבה לחיכם מאוד. התבשיל היה ללא רוטב או עשבי תיבול, פרט למלח שהיה עמם, אך הם התענגו עליו כאילו היה מעדן גורמה. לאחר הארוחה מאט לא אמר נואש. הוא מצא חוט ברזל, והצליח ליצור ממנו התקן של ידית ארוכה ובקצה מעגל בקוטר של כחצי מטר, ולשוליה כרך את פיסת הרשת הגדולה ביותר. "עם קצת סבלנות, אפשר יהיה לתפוס עם זה משהו," אמר.

"תן לי לנסות," נאטאלי חטפה מידיה את המתקן והלכה לחלק האחורי של הספינה, שהיה הקרוב ביותר לפני המים. שם רכנה לעבר המים ושיקעה את הרשת במים. היא ניסתה מספר תנוחות ומצבים שונים, אולם שום דג לא התנדב להיכנס פנימה.

הרוח התגברה והבריחה את נאטאלי למטה. הערב החל לרדת, ועמו התעמעמה הראות. קווי החוף של הנהר החלו להיטשטש ויובל התקשה לנווט את הספינה במרכז הנהר. הוא חשש שיתקל בחוף או יעלה על שרטון. היה צורך דחוף להשיג תאורה.

"מאט," קרא, "אין לי ראות טובה. נסה להפעיל תאורה!"

מאט עלה לסיפון. הוא חיפש תאורה חשמלית, שלא היתה בנמצא. הפנס הקידמי של הספינה היה שבור, וכלל לא היתה בו נורה. הוא חיפש פנס כלשהו, אך לשווא. לאחר כמה רגעים נוספים עלטה השתרה באזור, ויובל לא הצליח לראות לאן הוא מנהג. מחוסר ברירה הוא הזיז את ידית המצערת והוריד את מהירות הספינה למינימום.

מאט נכנס לחדר הפיקוד. "מה עושים?" שאל יובל. "אני לא יכול להמשיך ככה." "אנחנו חייבים למצוא פיתרון," אמר מאט. "לא נוכל להרשות לעצמו לשוט רק באור יום." "להדליק מדורה מבוקרת על הסיפון זה לא רעיון טוב," חשב יובל בקול רם. "בהחלט לא," הסכים מאט. "אולי הירח יעזור לנו. כלומר, אם הוא יצא מביין העננים, נוכל לראות משהו." "לא נראה לי שאנחנו צריכים להיות תלויים גם בחסדי העננים או הירח," התנגד יובל. "נצטרך לאלתר משהו," הסכים מאט. "נבנה לנו זוקור. נחפש משהו שישמש כרפלקטור, נדליק נר, נסדר משהו."

"ועד אז?"

"נשוט בעזרת משקפת אור הכוכבים שלנו. אחד מאיתנו יהיה הצופה על הסיפון, וידריך את השני בפנים, עם ההגה."

"נשמע פיתרון טוב, אבל זמני בלבד. ככה נתמוטט מעייפות אחרי שני לילות."

"במקרה חירום נוכל גם לעמוד בתורנות כזאת," אמר מאט. "אחד ישיט ביום והשניים ישיטו בלילה ישנו ביום."

חלפו כשעתיים נוספות. הצינה על הסיפון היתה בלתי נסבלת, ומאט עטף את עצמו בכמה שכבות של בגדים. הוא השקיף במשקפת אור הכוכבים הפאסיבית והעביר הנחיות ניהוג ליובל בפנים. כך שמר על הספינה במרכז הנהר, כאשר החלו שתי גדות הנהר להתרחק.

"אנו מתקרבים לשפך הנהר," הודיע ליובל. "עשר מעלות שמאלה!"

"הי הי סר!" קרא יובל, צוחק. לא היה לו מושג מדוע החליט מאט דווקא על עשר מעלות, ממש כשם שלא היה למאט מושג אמיתי מדוע החליט דווקא על המספר הזה... מכל מקום הרעיון המרכזי היה לעקוב אחר הגדה השמאלית עד היציאה לים הפתוח, ויובל היטה שמאלה את חרטום הספינה.

חלפו עוד מספר דקות, ושתי הגדות נעלמו לחלוטין משדה הראיה של המשקפת. מאט נכנס לתוך חדר הפיקוד. "שמע, יצאנו ללב הים... אנחנו מתחילים בניווט מערבה לפי המצפן."

"יובל העיף מבט במצפן. "לידיעתך, אנחנו כבר שטים מערבה מזה זמן מה... ליתר דיוק הכיוון שלנו כרגע 280 מעלות."

"מעולה... שמע, מחר באור היום נדרים עד שנראה את קו החוף ונשוט כמה מאות מטרים במקביל אליו. תן לי את ההגה, ורד לישון. אני אסתדר לבד עם ההגה והמשקפת."
יובל התבונן בעיניו של מאט, והודה לו במבט אילם. עוד מספר שעות נותרו עד לשחר של היום החדש, ולא היה דבר שיובל רצה יותר באותה שעת לילה צוננת ואפלה מאשר להזדחל למיטתה של נאטלי הרכה והחמימה... גלי הים הפתוח הנידו את הספינה בעדינות, דבר שהעצים בו את הרוגע והנעימות. גם טרטור המנוע המונוטוני חדל מלהפריע, לאחר כמה שעות של הרגל. זמן רב לא נהנה כפי שנהנה כעת, באמצע הלילה הזה.

היקיצה של יובל ונאטלי בבוקר היתה לתוך מציאות אחרת לגמרי. הספינה היטלטלה מצד לצד בפראות, כאשר גלי הים הולמים בה ללא רחס. גשם סוער ניתך מלמעלה, והמים חדרו בקלילות לתוך הסיפון התחתון והרטיבו אותם כהוגן. יובל זינק מן המיטה, עטה איזה לבוש על עצמו ועלה למעלה לחפש את מאט. חדר הפיקוד היה ריק, וההגה היה במצב נעול. יובל יצא לחפש את עמיתו, ולרגע חשש שמאט נפל מהסיפון... אולם אז שמע את מאט צוהל מאחוריו.

"יש לנו מים!"

מתברר שמאט הצליח להתקין את הברזנט הגדול בצורה כזאת, ששוליו נמתחו מורמים כלפי מעלה. הוא קשר את קצות הברזנט למעקה במספר נקודות, כך שהברזנט הפך למעשה לגיגית ענקית הקולטת את מי הגשמים ואוגרת אותם בתחתיתה. גובה המים שנאגרו היה כעשרה סנטימטרים, ומאט העריך שהם הצליחו לאגור כמה דליים של מי שתייה מעולים.

"צריך רק להעביר אותם למיכל המים של הספינה, ויש לנו מים לכמה ימים," אמר בסיפוק.

"מתי הספקת לעשות את כל זה?" תמה יובל.

"היו לי ארבע שעות של שקט, אפשר להספיק לעשות הרבה מאוד דברים. ולא רק זה, גם בניתי חכה

מאלתרת ממוט מתכת והמחוט שמצאת, וגם כנראה הצלחתי לסדר לנו תאורה בחזית הספינה."
"איך?" שאל יובל.

"המתקן שבור, אבל בית הנורה תקין מבחינה חשמלית. אחד החוטים היה מנותק, וחיברתי אותו. לדעתי, רק צריך להעביר נורה ויהיה לנו אור. נוכל להעביר את הנורה מחדר המטבחון או מחדר המכונות, ויהיה לנו אור קדמי."

"יפה," שיבח יובל. "סיימת את התורנות שלך, אתה יכול ללכת לישון."

"אני באמת די עייף," הודה מאט. "שמע, נווט דרומה עד שתגיע לחוף, ואז המשך מערבה. אם אתה רואה נמל, ולא רואים אנשים בסביבתו, כנס אליו בזהירות. אנחנו חייבים להשיג דלק. אני לא סומך על המפרש הזה ששיט אותנו רבע עולם."

"רד כבר לישון!" יובל טפח למאט על שכמו.

"תפשתי דג!" זו היתה הצעקה של נאטאלי הערבה ביותר לאוזניהם של מאט ויובל. היא התנדבה לשמש כדיגת של הצוות, ועסקה בדייג בכל שעות היום החופשיות שלה, וכאלה היו לה הרבה מפני ששני הגברים מילאו את שאר תפקידי השייט והניווט. לאחר הקריאה הזאת, היו השלושה מעריכים את אורכו של הדג, ואחרי כן מודדים את האורך במדויק. מי שהטעות שלו היתה הגדולה ביותר, הוטל עליו לנקות את אבריו הפנימיים ולהתקינו למאכל. כך למדו מניסיונם, שדג שאורכו מעל 40 סנטימטרים השביע את שלושתם בארוחה אחת. מאחר ושלל הדיג היה גדול יותר מצרכיהם, ככל שהשתכללו מיומנויות הדיג של נאטאלי, החל המקרר הקטן במטבחון להתמלא בדגים לימי סגריר. מאט העריך שכאשר יעזבו את אזור האי ויצאו לים הפתוח יתקשו למצוא דגים, שבוודאי התמעטו בעטייה של הקרינה בעולם.

לאחר יומיים של שייט בישר מאט לצוות שעלה בידו להבין את אופן תפעול המפרש. הוא למד איך להעלות את סולם החבלים ולעגן אותו, ולאחר מכן לטפס ולקשור את קצה המפרש במרומי התורן הראשי. לאחר מכן לגלול את הברזנט מטה ולהצמיד אותו למנור, אותו מוט העץ הניצב לתורן, כך שהרוח תקדם את הספינה. אולם הוא הניח שהשילוב בין דחף המנוע ומשבי הרוח יטלטלו את הספינה ויגרמו לנאטאלי סחרחורת ותחושת בחילה, ולכן החליט לא לפרוש את המפרש כל עוד המנוע פועל. היות ושייטו לאורך החוף הצפוני של האי הענק, נכנסו לכל נמל ולכל ספינה נטושה שמצאו, כדי להשיג מלאי דלק. הם לא בחלו בכל שלל אחר שעלה בידם להשיג, וכך מצאו אקדח זיקוקים, אך נשק חם שכה רצו לא הצליחו למצוא. באחת העגינות טייל מאט בשטח הנמל, ומצא באחת החנויות ארון תרופות נעול. הוא פרץ אותו, ומצא מלאי גדול של תרופות שונות ומשונות, שלא ידע מה טיבן. מבלי לחשוב הרבה, נטל מלוא החופניים תרופות שעדיין תאריך התפוגה שלהם לא חלף. אם לא יועיל - לא יזיק, חשב. כאשר הראה את שללו ליובל, יובל החל לעיין בעלונים לצרכן של כל התרופות ותוצאת המחקר שלו היתה שלפחות תרופה אחת יהיה לה שימוש מעולה לבעיה של נאטאלי, תרופה בשם 'פראמין', שכוחה יפה כנגד בחילות ותסמינים של מחלת הים.

בתום יומיים וחצי לתחילת מסעם הספינה הגיעה אל קצהו הצפוני מערבי של האי הענק גינאה החדשה. עתה הפנו את חרטום הספינה מעט דרומה, 250 מעלות לפי המצפן, והחלו לשייט בין האיים הרבים הזרועים לאורכה של דרום מזרח אסיה. כל אי קטן שנקרה בדרכם, זוהה על ידי שני הגברים ויובל סימן את המסלול באטלס

בעיפרון. שיטה זו פיצתה על כל טעויות החישוב של הניווט המת שלהם. כאשר היו בלב ים, ניסו להעריך את מיקומם המדויק לפי חישוב על פי הכיוון, הזמן והמהירות. ברם, כל שלושת הנתונים האלה לא היו מדויקים, ותדיר שטעו, ולכן בכל נקודת ציון שזיהו על המפה, איפסו את הטעויות. לאט לאט החלו ההערכות שלהם להשתפר, וטעויות הניווט שלהם קטנו. מכל מקום, מאט צדק בהערכתיו לגבי הדגים. פחות ופחות קריאות של הצלחה בדייג נשמעו על ידי נאטאלי, והם נאלצו להשתמש במלאי מן המקרר. גם מלאי הדלק הלך ואזל. חליפתם ליד האיים הקטנים והנטושים לא הניבה שלל דלק נוסף, והיה עליהם לחסוך בדלק ולעבור לשוט בעזרת הרוח.

"קולומבוס עכשיו!" ציין מאט ללא חדווה. "קדימה, יובל, רד למטה לדומם את המנוע. נשאר רבע מיכל אחרון, שיהיה למקרה חרום. אולי נצטרך להימלט מאיזו סופה, לך תדע... נאטאלי, בואי לעזור לי עם החבלים!"

נאטאלי קמה מן הירכתיים, והשליכה את מתקן הרשת שלה שאכזב בימים האחרונים. "הי סר!" קראה וקרבה אל מאט. "אני ארד לדומם את המנוע, יובל, עזור לו אתה עם החבלים. אין לי כוח בשבילם, מה גם שהם חותכים לי את הידיים."

"הפסיקי להתפנק," גער בה מאט, "בכל מקרה אני צריך את שלושתנו כאן כדי לתמרן עם החבלים האלה." יובל חמק למטה, וסגר את ברז הדלק. טרטור המנוע ירד לאיטו, עד שנדם לחלוטין. הספינה המשיכה לגלוש לאיטה ולהיטלטל על המים ללא בקרה, וחרטום הספינה החל לאבד את כיוונו. "נאטאלי, גשי להגה! נסי לשמור על כיוון מערב, 270 במצפן!" קרא מאט. יובל עלה לסיפון, וניגש אליו. "הנה, קח את החבל הזה ומשוך במקביל אלי."

שני הגברים הניפו את שריריהם ושני החבלים העבים עלו לאיטם כלפי מעלה, ומשכו אחריהם סולם חבלים שהיה מורכב מארבעה חבלים מאונכים הצמודים אחד לשני בקודקודם, ומהווים צורת פירמידה. חבלים אופקיים דקים יותר חיברו ביניהם כמו רשת עכביש, ויצרו שלושה סולמות חבלים מקבילים, שיוכלו לשאת למרומי התורן שלושה ימאים בו זמנית. לאחר מכן מאט קשר את קצה החבל שלו לוו עיגון שבלט מהסיפון, ויובל חיקה אותו מהצד השני.

"רק זה יחזיק אותנו כשנטפס למעלה, קשור קשר כפול," אמר מאט ליובל. כאשר סיימו, עבר מאט ובדק את חוזק הקשירות, ונחה דעתו. "עכשיו אנחנו מטפסים למעלה, ומתירים את הקשרים של המפרש. הוא יגלוש למטה, אנחנו יורדים וקושרים את המוט התחתון לנקודות העיגון האלה בתורן וגם בשני הצדדים של הסיפון."

יובל ומאט החלו לטפס על סולמות החבלים, ולאחר מספר דקות הפילו את המוט התחתון, כאשר המפרש נגלה בכל הדרו. היה זה מפרש משולש גדול, עשוי ברזנט עבה מאוד. הרוח החלה לשחק ולהתל בו, בהיותו מתנדנד בחופשיות על המוט העליון בלבד, והחל להכות בעוצמה רבה בשני האסטרונוטים התלויים עדיין במרומי סולם החבלים.

"נרד בזהירות, תפוש חזק את החבלים," אמר יובל והחל לרדת. הספינה נאנקה תחת מכות הגלים, בנוסף למשבי הרוח שספג המפרש שזעזע מצידו את עמוד התורן המרכזי. "אני לא יכולה להשתלט על ההגה!" צעקה נאטאלי מתא הפיקוד. מאט החליק מעט על אחד משלבי הסולם, וכמעט איבד את שיווי משקלו. "אל תאבקי בהגה!" שאג לעברה. "עזבי את הכיוון, לכי לכיוון שהרוח לוקחת אותך!"

יובל החל לרדת בזהירות, מנסה להיזהר מן המנור המשתולל אך חטף מכות בכל חלקי גופו. הוא לא שיער את עוצמתה האדירה של הרוח. עתה החל לכבד אותה. בכל הנפה לעברו נצמד בחוזקה אל החבלים, כאשר הוא מפנה את גופו לחבטה. מאט הבחין בכך וחיקה אותו. חלפו כמה דקות עד שהשניים הגיעו אל הסיפון. "קדימה, לעגן את המוט!" אמר מאט, ותפש את החבל בקצהו. אולם לרוח היו תוכניות משלה, וקצהו השני נע בעוצמה אדירה בקשת רחבה, והיכה את יובל בכתפו. יובל נפל על הסיפון והחליק עד למעקה, ונאחז בו שניה אחת לפני שנפל למים.

נאטאלי הבחינה בכל, צרחה ויצאה החוצה לסייע ליובל. ההגה החל להסתובב בפראות לכיוון דרום, והספינה נטתה על צידה, ויובל כמעט נפל שוב למים.

"חיזרי להגה!" צרח מאט. הוא הצליח לעגן את הצד שלו, וזחל על פני המוט לעברו השני, אחז בחבל השני והחל לקשור גם אותו. הכוחות שנאלץ למתוח את המוט ואת המפרש היו מעבר לעוצמת שריריו, והוא חש שלא יצליח לבצע בעצמו את המשימה.

"יובל, אתה יכול לעזור?" שאל. "אדם אחד לא יכול לעשות את זה."

"כן, כן," גנח יובל, "תן לי רגע להתאושש..." הוא קם בכבודות, ממשיך את כתפו הכואבת. ידיו תיפקדו היטב, כך שחששו לגבי שבר התפוגג. "נסה לאחוז במוט שלא יזוז, ואני אצליח לכרוך כמה כריכות סביב הבליטה הזאת," ביקש מאט.

"יש לי רעיון," אמר יובל. הוא הזדקף וטיפס על התורן הראשי, ולחץ בגופו על המנור. כעת כרך את ידיו סביב התורן האנכי, וחייב אותו בכל עוצמתו. "מצוין, החזק מעמד כמה שניות ככה!" צעק מאט, והחל ללפף את החבל שבידו. קשר אחד ועוד אחד, ויובל חש שהכאב מתגבר עליו והוא שחרר את אחיזתו וצנח שוב בחבטה על הסיפון.

מאט הביט בדאגה אל המפרש. "זה מחזיק מעמד, עשית את זה!" אמר ליובל. "אני אמשך מכאן את שני החיזוקים האחרונים."

כעת הספינה החלה לקבל כוח הנעה מן הרוח. התורן המרכזי חרק והתפוקק, אולם עמד בלחץ. הספינה החלה לצבור מהירות. בעוד מאט מעבה את החיזוקים, חרטום הספינה פנה דרומה בעקשנות, וכל אימת שנאטאלי ניסתה להסיטו למערב, הספינה החלה להתנודד בפראות, ולנטות על צידה למעלה מעשר מעלות. יובל נכנס לסייע לה עם גלגל ההגה, אולם המצב לא השתפר. גם מאט נכנס פנימה כדי להבין מה בדיוק לא פועל, והשלושה היו אובדי עצות.

"מה קרה להגה הזה?" רטנה נאטאלי.

"ההגה בסדר, הבעייה בשיטת ההיגוי בעזרת הרוח. היא לא דומה להיגוי בעזרת כוח המנוע," אמר מאט.

"מה פירוש זה לא אותו הגה?" שאלה נאטאלי.

"זה אותו הגה," הסביר מאט, "אבל כעת יש כיוון נוסף לסירה מצד הרוח. גם הוקטור של הרוח משפיע על הספינה, ולכן יש כאן כאילו 'שני' הגאים במקביל."
"אז מה עושים?" תמחה נאטאלי.

"זאת הסיבה שהמפרשיות שטות באלכסונים ולא בקו ישר," הסביר יובל. "בשילוב נכון של כיוון הרוח, כיוון המפרש והגה הספינה, אפשר להתקדם בשיטת האלכסונים אפילו נגד כיוון הרוח."

"קח את ההגה," אמרה לו. "נראה אותך!"

"הכתף שלי כואבת, אני בקושי יכול ללחוץ לך את היד לשלום," אמר יובל.

לפתע חזרה הספינה והתיישרה מן הנטייה שלה. "הי, משהו קרה, משהו טוב," אמרה נאטאלי, "אני יכולה לסובב את ההגה ימינה ולחזור לכיוון מערב..."

מאט הציץ החוצה. "יש לנו קצת מזל," הסביר. כיוון הרוח השתנה לטובתינו, והיא דוחפת כעת את המפרש בכיוון דרום מערב."

ההפוגה הזאת במאבק ברוח היתה ברכה עבור כולם. ידיו של מאט, שכמעט התאבנו מהמאמץ האדיר שהשקיע בקשירת החבלים, חזרו להתאושש. רוחה של נאטאלי נרגעה וכתפו של יובל החלה להיחלש. אולם הם ידעו שההפוגה זמנית בלבד, כמו שהרוח השתנתה לטובתם כך היא יכולה לשגע אותם בכל רגע.

מהירות השייט פחתה בצורה משמעותית, ושוב לא הצליחו שני הנוטים לדייק במציאת מיקומם בלב הים. עד מהרה התבררה עובדה נוספת: כאשר דוממו את המנוע, חדל לפעול גם הגנרטור שסיפק את האנרגיה למקרר... וכאשר פתחו אותו להוציא דג למאכל, קידם אותם ריח סירחון חריף של דגים מרקיבים, לחרדתם ואכזבתם הרבה. הם נאלצו להשליך הימה את כל השלל.

יובל השקיף אל האופק. "אני לא מבין למה אנחנו לא רואים מסכיבינו אוניות או ספינות... היינו יכולים למצוא בספינות נטושות דברים מועילים, אם רק היינו מוצאים אותם. היו מאות אלפי כלי שייט בעולם לפני חמישה חודשים, איך כולם נעלמו? איפה בית הקברות שלהם?"

אוהירו פסע לכיוון החרטום, חצה את אגף הבקרה וחלף על פני שלושה מלחים, אם היה הגיון לכנות את הטורוריסטים בתואר הזה, שרכנו על שולחן המכשירים והציצו בצגי מחשב ומוניטורים שונים, והתייעצו בינם לבין עצמם בערבית. על הפאנלים האנכיים שמולם היו קבועים מחוונים מכניים, חשמליים והידראוליים, ונורות חשמליות צבעוניות היו משובצות שם בסידור שנראה כמו בלגן מאורגן. רובן דלקו בצבע ירוק, כמה כתומות ומיעוטן אדומות. חלקן היו כבויות. הוא לא התעכב. מטרתו היתה תאי מגורי הקצינים של צוללת, שמוקמו בין חדר הבקרה לבין חדר החימוש, שכעת היה ריק מפצצות טורפדו או טילים כלשהם.

גרטשן הטילה עליו מטלה. לאחר המפקד הראשוני של כל האנשים השוהים כעת בכלי השייט הקלסטרופובי הזה נותרו כעת 81 בני אדם. 72 בושמנים, 6 צוללנים, אונדו, אוהירו וגרטשן. לתוך שני המדורים האלה, תאי המגורים וחדר החימוש, נדחסו כל הבושמנים הרועדים והחיוורים. המשימה היתה לסמן את כולם במספרי זיהוי, שירשמו במחברת עבה שגרטשן השיגה ממקום כלשהו, וישארו עימם לכל ימי חייהם. היה עליו למלא בטבלה בת מספר עמודות את פרטי כל אחד ואחת מהם, על פי מספר הזיהוי, השם הבושמני, האותיות היווניות שקבעה להם גרטשן, וכן תאור קצר של סימני זיהוי, גיל משוער, גובה ומשקל.

אוהירו מילא את הטבלה בקפדנות ודיוק מירביים, כדרכו. מספרי הזיהוי של השבט נקבעו להתחיל ממספר 301. את המספרים המתחילים במאתיים קבעה גרטשן לעשרות הבתולות הלוביות הממתינות לה. את המספרים מאחד ועד מאה השאירה לעצמה ולצוות שלה, כולל הטורוריסטים. היא העניקה לעצמה את המספר אחת, הראשון לכל המספרים הטבעיים השלמים. אוהירו ניסה ליעץ לה שהשיטה אינה מיטבית, מפני שצפוי גידול אוכלוסין הן בשבט הבושמני והן בעקבות הצאצאים העתידיים של הבתולות, ויהיה אי סדר בשיטה שלה, אולם גרטשן סירבה לשנות את קביעתה.

הצוללת שייטה באיטיות על פני מי התכלת של האוקיינוס האטלנטי. גל החרטום הזורם לאחור ליטף את גוף הצוללת לכל אורכה והתפזר במתינות מאחורי הירכתיים, כשהוא מתערבל בקצף העולה מפעולת המדחף. שני טורוריסטים יצאו מתוכה אל הסיפון עם חכות, ובין אניצי הקצף בקצות הגלים הצליחו לדוג כמה דגים לארוחתם של הבכירים בלבד. לבושמנים הועידו מזון משומר ובצמצום רב. ממילא בני השבט הצנומים וחסרי הפעילות בתוך הסיגר המוארך לא הזדקקו לקלוריות רבות. בכל מקרה, איש לא טרח להתעניין בשלומם, לשאול אותם לרצונם או לדאוג לרווחתם באופן כלשהו.

גרטשן עיינה זמן ממושך במחברתה, לאחר שאוהירו החזיר לה את הטבלאות המושלמות. בעמודה האחרונה, שהושארה עבורה ריקה במתכוון, כתבה לעצמה הערות בעיפרון. אוהירו נפרד ממנה והלך לגשר הפיקוד, כדי ללמוד כמה שאפשר על תפעול הצוללת.

חמאדי עמד מאחורי כתפי פאזי ובאדר, שישבו מול מכשירי הצוללת בעמדת הבקרה.
“אתם בטוחים?” שאל.

באדר הצביע על אחד הצגים הירוקים.

“כן. אנחנו נכנסים עוד מעט למזג אוויר סוער.”

“זאת תהיה סופה,” הוסיף פאזי.

“איזו דרגה?” שאל חמאדי.

“לא חושב שהיא תגיע לדרגה 1, זו תהיה סופה טרופית אבל הגלים יהיו גבוהים.”
חמאדי חשב מעט. “אלך לדווח לגרטשן,” אמר להם ועזב את המקום.

“כן,” נשמע קולה של גרטשן מתוך תא הקברניט, אותו אימצה מרגע כניסתה לצוללת. הנקישות היו רכות, וכעת הדלת נפתחה באיטיות. ראשו של חמאדי הציץ פנימה.
“אפשר להיכנס?” שאל ברכות.

היא הנהנה. על דופן שולחנה המתקפל היתה מונחת המחברת שלה, והיא עסקה בכתיבה. היא נאלצה לעשות אתנחתא עקב הפרעה.

“באתי להודיע לך שבעוד זמן קצר ניכנס לאזור של מזג אוויר סוער.”
“עד כמה סוער?”

“מאוד. זו צפויה להיות סערה של ממש. הצוללת תתנדנד מאוד, הגלים יטלטלו אותנו כמו קליפת אגוז.”
“מה אתה מציע?”

“אנחנו יכולים לצלול לעומק של מאה מטרים, בעומק כזה לא נרגיש את הסערה שלמעלה.”
“מה המשמעות של זה, אם לא נצלול?”

“כל האנשים הנמצאים כאן... כולל את והצוות... עלולים להרגיש לא טוב. בחילות, הקאות, סחרחורות.”
היא הרהרה. “הישאר למעלה. מי שימות מזה לא ראוי לחיות בעולם שאני אקים.”
היא חזרה לשקוע בניירות שלה. חמאדי נדהם. לרגע לא מצא תגובה הולמת. לבסוף מילמל, “כן, כבודך... כל מה שתגיד...”

הוא יצא בהליכה לאחור וסגר אחריו את הדלת בעדינות.

לא חלף זמן רב, ולפי תחזיתו הים החל לסעור. הצוללת החלה לנוד על הגלים ולנוע מצד לצד, לעיתים במישור האורכי ולעיתים במישור הרוחבי. באדר, האחראי על כיוון חרטום הצוללת, התקשה לשמור על האזימוט של הנתב המתוכנן, ונאלץ לעמוד כל העת על ההיגוי, אולם נראה היה שהוא מפסיד במלחמתו מול הגלים. הצוללת התקדמה לכיוון שהחליטה הרוח, שעשתה בסיגר המתכתי כרצונה.

בפנים, הבושמנים אחוזי החרדה נצמדו בכל כוחם לדרגשי השינה, לכל זיו או עמוד מתכתי שעמד לרשותם. הם אפילו התקשו לשוחח בינם לבין עצמם בתקתוקים מפני שהרעש בתוך הצוללת היה בעוצמה של מפל מים גועש. אולם אף אחד לא מת, הם אפילו לא הקיאו. בקיבתם הריקה לא היה מצוי מזון כדי לפלוט אותו החוצה. היחידה שסבלה היתה גרטשן עצמה. השילוב של סופה טרופית והיריון מתקדם עורר אצלה את כל הסימפטומים שחמאדי התריע בפניהם. היא קראה בקשר הפנימי לאוהירו לבוא לתאה. שם מצא אותה מקיאה לתוך שקית, ושוכבת חסרת אונים על דרגשה, חיוורת כסיד. היא הנחתה אותו להורות לחמאדי לצלול מיידית לעומק של מאה מטרים. "ותחפש לי כדור נגד בחילה."

אוהירו הקשיב להוראתה, ואחרי כן נחפו לפגוש את חמאדי.

"גרטשן חוששת שהבושמנים לא חשים בטוב, אמר לו, "היא שלחה אותי לבקש ממך לצלול לעומק של

מאה מטרים. הורה לאנשיך לבצע."

"מייד, אדוני, אמר חמאדי, מנסה בכל כוחו לשמור על ארשת פניו ללא שינוי.

לפני שהעביר את ההוראה לאחד מאנשיו, נזכר כי עמדת תפעול הצלילה איננה מאויישת, כמו עמדות פיקוד ובקרה רבות נוספות. מלבדו, רק שני מלחים נוספים שהו באותו זמן בחדר הפיקוד והבקרה והיו טרודים בעמדת הניווט. הם אספו נתונים ברציפות ממחווון המהירות, מהמצפן ומהגיירוסקופ, עיבדו את הנתונים וחישבו את מיקומה של הצוללת בכל עת, אותה הם סימנו בעיפרון, סרגל ומחוגה על מפות נייר. הוא נאלץ לגשת בגפו ללוח הבקרה. מבט חטוף על נורות הבקרה לימד אותו שהצוללת אטומה למים ומוכנה לצלילה - כל הנורות דלקו בצבע ירוק. הוא קרא בקול "צוללים", והחל לבצע כמה פעולות. תושבת המדף העליון של מגדל התצפית - המשמש לניווט מעל פני המים - היתה סגורה כל העת, על פי הוראתה של גרטשן, ועובדה זו קיצרה את הליך הצלילה במידה רבה. מעט מתחתיה, סגר קודם לכן את גלגל הנעילה של המדף השני, אשר אטם את גוף הלחץ. כעת סגר את המפסק החשמלי של משאבת האוויר של מערכת השינוור, שהזרימה ברציפות אוויר חיצוני לתוך חלל הצוללת. אחרי כן סגר את שסתום פתח השנורקל עצמו, כדי שמים לא יחדרו דרכו פנימה בעת הצלילה. לאחר מכן הפעיל את משאבת מסנן הפחמן הדו חמצני, שתפקידו לסלק את פליטת גז הנשימה הרעיל ולשמור על רמת חמצן תקינה הראויה לנשימה עבור כל השוהים בתוך הצוללת. כעת משך בידית אזעקת צלילה, וקול זמזום מהדהד נשמע בכל מרחב פנים הצוללת. לבסוף לחץ על 8 כפתורים ריבועיים, שנדלקו באור כתום לאחר כל לחיצה. הצוללת הזדעזעה מעט, וקול הסלנה עז נשמע היטב בכל רחבי הצוללת. מיכלי הכובד - הזכורית - המלאים באוויר החלו להתמלא במים שנדחסו לתוכם בכוח משאבות רבות עוצמה, והאוויר החל להימלט בסילוני מים עזים דרך שמונה פתחים, ארבעה באזור חרטום וארבעה באזור הירכתיים, כמו פליטת אוויר של נשיפת לווייתן. הצוללת החלה לשקוע, וחמאדי נאלץ למהר לעמדת לוח בקרת השקילה והאיזון. הוא שינה את זווית כנפי הצלילה כדי שהצוללת תגלוש מטה בזווית מתונה של עשר מעלות. בהגעה לעומק הרצוי החזיר את כנפי הצלילה למצב מאוזן, והמשיך בפיקוח על השסתומים של מיכלי הפיזוי המאפשרים ציפה נייטרלית ועל מיכלי האיזון הפנימיים האחראים לשליטה על מרכז הכובד של הצוללת, על מנת לשמור על ציפה אופקית. דקות ספורות לאחר מכן הסתיימה הסופה מבחינתה של הצוללת. השיוט שלה חזר לרגיעה כשל שייט נהרות. גרטשן החלה להתאושש באיטיות, אולם חמתה בערה בה להשחית מפני שאיש לא המציא לה תרופה כנגד הבחילה. שוב קראה לחמאדי להתייצב בפניה. היא הורתה לו לשלוח את כל אנשיו לחפש בכל פינה בצוללת את התרופה שביקשה, והם נאלצו לעשות מצג שווא של חיפושים יסודיים. הם ידעו היטב שאין על הצוללת אף תרופה, מפני שהם עצמם לא הביאו ציוד כזה לתוכה מאז שנגנבה מהמספנה בגרמניה ועד להווה. לאחר כמה שעות של פעילות סרק אישרה להם להפסיק לחפש.

"איפה אנחנו נמצאים ברגע זה?" חקרה את חמאדי.

"מול חופי ניגריה. בערך 500 קילומטרים דרומית ללאגוס."

"שוט ללאגוס, פקדה, "חפשו בעיר הזאת בכל בתי המרקחת סט של תרופות."

חמאדי השפיל את ראשו. "לאגוס לא תועיל לך, כבודך... בדרך לכאן חלפנו סמוך אליה, היא הופצה."

"תן לי את רשימת הערים שלא הופצו בכל חופי אפריקה המערבית, עד לטריפולי."

"אכין לך את הרשימה מייד, כבודך, אבל ידוע לי בוודאות שהעיר הראשונה הקרובה היא לוס, בירת טוגו."

"נשוט לשם. תוך כמה זמן נגיע?"

"בעוד קצת יותר מיממה."

"ועוד דבר אחד."

"כן, כבודך?"

"אמור לאוהירו שישלח לחדרי את כל הנקבות של השבט הבושמני."

"את כולן? כולל הילדות?"

היא הרהרה מעט. "את כל אלה שהחלו לקבל מחזור ועדיין מקבלות מחזור, אחת אחרי השניה. שיתחיל

בצעירות."

"מייד, כבודך."

אוהירו פיקח אישית על הכנסת נשות השבט הבושמני לחדרה של גרשטן, כל אחת זכתה להתבודדות של כרבע שעה, ולא הצליח להעלות בדעתו לשם מה היא קראה להם, ומה היא עושה איתן ביחידות. חמש עשרה נשים, מגיל 13 ועד גיל 45 זכו למפגש המסקרן הזה, שבסיומו יצאו מתאה חיוורות ופיהן חתום. גרטשן החלה לעבוד, בלי שיהיה לו מושג מה מהותה ומטרתה של העבודה הזאת.

חלפו יומיים. בצהרי יום האתמול עגנה הצוללת סמוך למזח מוזנח בכירת טוגו, וחמישה גברים פשוטו על העיר לחפש בית מרקחת תחת מטחי גשם שוטף. יממה שלמה חלפה עד שגרטשן השתכנעה שאנשיה לא הצליחו למצוא דבר בעיר הזאת. לעת הזאת כבר היתה בידה רשימת ערי החוף שלא הופצצו, ומאחר והרגשתה הוטבה, החליטה לדלג על כל הערים הקטנות והבינוניות בנתיבם, ולבקר בעיר אחת בלבד נוספת. "שוטו לקבלנקה", הורתה.

כאשר הצוללת התניעה את מנועיה פקדה להכניס לתאה כל זכר מבני שבט הבושמנים, מהצעיר ביותר ועד המבוגר ביותר. כל אחד שהה בתאה כחצי שעה. המחברת שלה החלה להתמלא בכתב ידה.

*

המישור רחב הידיים, שטוף השמש וסחוף הרוחות החמות, נמתח כמרבד ירוק צהוב מתחתיה. באופק הרחוק עננים לבנים הסתלסלו מעל ההרים המעומעמים. שום יצור חי לא יכול היה לשמוע את קול זמזום כנפיה החרישי.

הצירעה הזאת היתה אחת מהסיירות שנשלחו מהקן, כדי לחפש מקור מזון ויצורים לקינון עבור בני מינה. באזור הגידול הטבעי שלהם התחולל אסון. גם הצמחיה גוועה במהירות וחדלה לספק להן צוף או אבקנים, וגם החרקים, הנמלים והטרמיטים נעלמו במפתיע מאזור מחייתם. נחילי הצרעות נעלמו כמעט כליל, אולם רק קן אחד שרד בזכות מלכה אחת ברת מזל. מקורות המזון של צאצאיה, הן החלבוניים והן הסוכרים, החלו לאזול. בתחילה עוד מצאו פגרים מעטים של בעלי חיים, ומעט צוף, דבש ופירות, אך אלה נידלדלו במהרה ואיימו על המשך השרידה של המין.

שני חושיה של הצירעה, הראיה וההרחה, פעלו כל העת ללא תוצאות. האזור היה שומם ועקר מיצורים חיים. היא המשיכה במעופה מזרחה מבלי להתעייף ומבלי להתייאש. ממילא לא היה לה מרחב רב לשיקול דעת, רוב תנועותיה היו אינסטינקטיביות ומתוכננות, ומבוססות על חיפוש היוריסטי שתלוי כולו במזל העיוור. כמה עשרות צרעות אחרות כמוה בחרו נתיבים אחרים וחזרו לקינם ללא שום בשורה, יום אחרי יום.

היא הנמיכה עוף. נראה כי גם השיטוט היומי הזה יהיה לשווא. היא בחנה את מיקום השמש וכיוון האור והצל, כאשר בזיכרונה נשמר מיקום השמש וכיוונה בקן הצרעות ממנו יצאה. משהו בתוכה הורה לה להתחיל לחזור. מתחתיה היתה פרושה אדמה טרשית חומה אפורה, עטויה בצמחיה מצהיבה, אולם משהו בכל זאת משך את תשומת ליבה. כל העת לא היתה אף תזוזה בכל מסעה, אולם עיני הרישתית שלה זיהו תזוזה קלה לא הרחק ממנה. האם זאת הרוח הבוחשת בעשבים הגבוהים או שמא מדובר ביצור חי? היא החליטה לבדוק.

הצירעה עופפה היישר למקום התנועה. התנועה הפעם הזאת לא היתה קשורה לרוח. זו היתה תזוזה על הקרקע היבשה, נעה וזורמת של יצור חי - ליתר דיוק של נחיל טרמיטים! בקור רוח עשתה מה שכל סיירת יעילה עושה כאשר מזהה מקור מעולה של מזון חלבוני - עקבה אחר השיירה עד לגילוי התל - ביתם של החרקים הללו, ואז חגה מספר פעמים סביב הקן. היא לא נחתה ולא התפתתה לאכול כמה מהם, ורק ביצעה את תפקידה במסירות. היא פנתה היישר לעבר קן מלכתה, ללא שהיה וללא דיחוי. שם היא תרקוד וריקוד מעגלים ותמסור לשאר בני מינה היכן בדיוק איתרה את תגליתה המרעישת.

הצירעה לא התפתתה לברר מה מעשיהם של הטרמיטים הזעירים בסמוך לתילם. ומאחר שהזדרזה לחזור, לא הצליחה להבחין במרחק כמה מאות מטרים מתל הטרמיטים בגוש רוחש נוסף הנע כמו פלג מים, באחידות כמו צבא רגלי בתקופת המלחמות הקלאסיות. טור נמלים בנות חווה המוטציונית, ששרדה את קרינת הגאמא והביאה צאצאים חומים אדומים, בעלי ראש גדול ולסתות אדירות, שאינן יראות מפני דבר, ועזבו את הקן מחוסר מזון לחפש טרף למאכל.

קן הטרמיטים חדל זה מכבר להיות מקום גידול בר קיימא. אלפי הפועלים והחיילים כילו את מקורות המזון הצמחיים באזור מחייתם, עצים וצמחים המכילים תאית. לאחרונה ניצבו בפניהם שתי חלופות רעות ביותר. האחת, לגווע ברעב עד מוות. והשנייה, לא פחות גרועה, לאכול זה את זה על מנת להישאר בחיים. הטרמיטים בחרו באפשרות השנייה. הלוחמים, מעט גדולים וחזקים יותר, החלו במלאכה. הם תקפו פועלים קטנים וחלשים מן הממוצע, וכאשר אלה האחרונים אולו החלו לטרוף את שאר הפועלים בלי הבחנה. ללא יכולת אמיתית להתגונן, ומבלי שיהיה לאל ידה של המלכה למנוע את הדבר, החלה טריפה קניבילית להפוך ללחם חוקם של הלוחמים. הפועלים ניסו להימלט ונפוצו לכל עבר, אך אחרי מרדף נטבחו בהמוניהם. מאחר ומספרם של הלוחמים היה קטן בהרבה מהפועלים, הצליחו רבים מהם להישאר בחיים, אך אף הם עצמם החלו לגווע ברעב. ההתפתחות הבאה הגיעה זמן קצר אחרי הראשונה, הם עצמם החלו להילחם זה בזה כדי לשרוד.

טור הנמלים הארוך חצה גבעות ועמקים שנמשכו מערבה. חציית הגבול מאתיופיה לקניה ללא דרכונים ברי תוקף לא הטרידה את מנוחתם. קשה היה להבחין בנחיל החום אדמדם הנע על קרקע חומה אדמדמה, אולם

התנועה ההערה של התקדמות הנחיל נראתה היטב על הרקע הדומם, לו רק היה יצור בעל ראייה סבירה קיים בסביבה.

היה גם היה יצור כזה, בעל ראייה סבירה. זה היה טרמיט פועל, שהצליח לנוס מהר מעמיתו מזרחה, לעבר הגבול של קניה. הטרמיט הראשון שחזה בטור הנע לקראתו, אולי התחלחל, מפני שמצא את עצמו בין הפטיש לסדן. מאחוריו דולקים טרמיטים לאכלו, ומלפניו נעים נמלים לטורפו. הוא עצר, וחיפש נתיב הימלטות, אולם מצא את עצמו מול נמלה טורפת, שהיתה המובילה של הטור. לטרמיט האומלל לא היה סיכוי. הצבתות הקטלניות של הנמלה ביתקו את גופו הרך לשני חצאים, וליסתותיה פצחו בסעודה המזינה. נמלה נוספת הצטרפה לראשונה וחטפה לה את מחציתו האחרת של הטרמיט. נמלים נוספות שהגיעו מאחור, החלו במלחמת חורמה על שאריות הטרמיט שתלשו מתוך הלסתות של הראשונות אולם אז הבחינו בטרמיט נוסף, לא הרחק ממקומו של הראשון, שמנסה להימלט לאחור. הן עזבו את שאריות הטרמיט הראשון והחלו לרדוף אחרי הטרמיט הנמלט.

את שארית שעות האור עמלו הנמלים התוקפניות במשימת הטבח המוחלט. הטור התפזר והתפרש בכל שדה המערכה, וחלקי גופות קרועות ומרוטשות של טרמיטים צבעו את האדמה בצבעי צהוב בהיר. רגלים פרוקים נתלשו באכזריות, ובטנים וראשים בותקו מהגופות המתות. הקרב אמנם נראה קטלני, חסר רחמים ובלתי נסבל, אך לאמיתו של דבר כל הארוע היה נטול כאבים. אף חרק לא סבל מכאב כלשהו, או תחושה כלשהי, מהסיבה הפשוטה שאין לחרקים מערכת עצבים שמובילה מידע למוח בדבר כאבים - ואין לחרקים מוח שיעשה משהו עם המידע הזה, ולכן עצבי כאב לא התפתחו בהם מלכתחילה. גם רכיב זיכרון שיזכור את הכאב ויסיק מסקנות ויפיק לקחים לעתיד, אין להם. מה שהתרחש בפועל היה חרק בריא, כמה מצבי ביניים של נכות, ומוות. סבל לא היה קיים בזירת הקרב הזאת.

הנמלים הפיצו פרמונים של ריח לאחור, בדבר מקור המזון המשובח ובשפע שנקרה להם בדרכם. עוד ועוד נמלים הגיעו להשתתף בסעודה. גם הטרמיטים הפיצו ריח לשאר בני מינם להימלט, ואכן את שעות החשיכה ניצלו למילוט כללי לכל הכיוונים, להגדיל את סיכויי השרידה לפחות של חלקם. עם שחר, חזרה המערכה של מרדף, טבח וסעודה.

הרחק מכיוון מערב, נשמע קול עמום, המתחזק בהדרגה ככל שמקררו מתקרב. הנמלים לא התעניינו בו, והיו עסוקים בענייניהם. השאון גבר והתעצם במהירות רבה, עד אשר הגיע לשיאו כאשר חלף ממש מעליהם, שני צמיגים שחורים, רחבים, מאובקים של אופנוע, שדרס בלי הבחנה כמה עשרות יצורים חיים ומאות אברים מרוטשים.

"הי, אתה רואה את זה?" שמע ג'ונתן את קריאתה של ג'ולי, שנבלעה ברובה ברוח הנגדית.

"את מה?" החזיר לה בצעקה.

ג'ולי האיטה את האופנוע, עד לבלימה מלאה.

"תראה מה קורה כאן על האדמה!"

"יצורים חיים!"

"לא סתם חיים, יש כאן מלחמה!"

רק עתה הבינו מה קורה. כמה רגעים הביטו במתרחש בהשתאות. מעולם דומם, שומם וחסר חיים נתקלו במפתיע בשני מינים חיים בהחלט, אלפי פרטים, שנלחמים זה בזה עד מוות.

"איך הם שרדו את הקרינה?" שאלה ג'ולי.

"זה יכול לקרות," השיב ג'ונתן, "כנראה אלה מינים מוטציוניים שמוגנים איכשהו מפני קרינת הגאמה."

"יש פה ארוחה כיד המלך," ציינה ג'ולי, "נראה שהנמלים הגדולות אוכלות את הקטנות."

"אני לא חושב שאלה נמלים קטנות, אלה מין אחר, אולי טרמיטים."

ג'ונתן שקע במחשבות. "את חושבת על מה שאני חושב?" שאל אותה.

"ספר לי על מה אתה חושב," הציעה.

"אם הם אוכלים אותם, גם אנחנו יכולים לאכול אותם... אלה חלבונים מעולים..."

"איכס..." ג'ולי העוותה את פניה.

"מה?" תמה ג'ונתן, "אנחנו רעבים, ואת נהיית בררנית? יש לך משהו אחר לאכול? נוכל למעוך אותם

ולעשות מהם קציצות אם זה יעשה לך הרגשה טובה יותר."

"לא רוצה לשמוע על זה! אם אתה רוצה, תאכל אותם בעצמך."

ג'ולי המשיכה להתבונן בטבח שנערך בטרמיטים, כאשר לפתע בקעה צעקה מפיה:

"היי... משהו עקץ אותי ברגל!"

היא נפנתה לבדוק מה אירע, והבחינה בנמלה שטיפסה על רגלה. היא חבטה בה בידה והעיפה ואתה למטה.

אולם כעת הבחינה שעוד כמה מחברותיה מתחילות לטפס עליה, והיא החלה לנער אותם ממנה בעזרת נפנוף

ידיה. גם ג'ונתן החל לעשות כמוהו, לאחר שהבחין שכמה מהן בחרו להסתער גם עליו.

במבט יסודי יותר, הבחינו שכמה נמלים החלו לטפס על האופנוע גם דרך הצמיגים. שני האסטרונאוטים

החלו לטפוח, לבעוט ולמחוץ כל נמלה שהבחינו בה, אך כמה חדרו מתחת לבגדיהם והחלו לעקוץ אותם. פרצה מלחמה זוטא נוספת.

"סעי כמה מטרים קדימה," קרא ג'ונתן, והיא סובבה את ידית הגז והאופנוע זינק כמה עשרות מטרים, לשטח

שנראה דליל. שוב עצרו כדי להתבונן במחזה.

"היי," צעק פתאום ג'ונתן, "משהו עקץ אותי בצוואר!"

"איך נמלה הצליחה להגיע לצוואר שלך?"

"לא יודע, לעזאזל! וזה היה בצד השמאלי, בצד של היד השבורה!"
ג'ולי התבוננה בצווארו. "זו לא נמלה, זו צירעה!" נבהלה.
"צירעה? איך הגיעה לכאן צירעה?"

"לא יודעת," צעקה בבהלה, "מאותו מקום שהגיעו הנמלים והטרמיטים... אבל גם עלי נחתה עכשיו צירעה,
על היד!"

מבט חטוף למעלה החסיר פעימה מליבם. ענן של צרעות נפל עליהם מן השמיים. רוב רובו של הנחיל נחת על
אדמת זירת המלחמה, והסתער על הנמלים ועל שארית הטרמיטים. אולם כמה עשרות בחרו דווקא לטעום את
האסטרונאוטים.

"תני גז!" שאג ג'ונתן. "אינן לנו מה לחפש פה יותר!"

ג'ולי האיצה בפראות, וג'ונתן כמעט נפל ממושבו האחורי. כמה צרעות המשיכו לרדוף אחריהם כמה מאות
מטרים, אך האופנוע המהיר הגדיל את המרחק בהדרגה. לבסוף נמלכו הצרעות בדעתן ופנו לאחור לסעודת
החרקים המובטחת.

בתוך זמן קצר חצה האופנוע את הגבול, לתוככי אתיופיה.

*

אן היתה מאוד מרוצה מעצמה. לעיתים הרהורי עצבות חלפו בראשה, על כך שאין לה עם מי לחלוק את
תחושותיה, את הישגיה האחרונים. משפט הפתיחה של הספר "בין שתי ערים", "היו אלה ימים שאין טובים
מהם, היו אלה ימים שאין גרועים מהם", הלם לדעתה את השבועות האחרונים בכפר הקטן בעמק ספיק,
בפפואה ניו גינאה. מאז האיחוד הבלתי צפוי בין שני השבטים היריבים, קרב מספר הבריות למאיתים, ואן החלה
לחוש בעול הכלכלה של מספר אנשים כה רב. מוסד ההזנה תפקד היטב, אך עתה נאלצה להקדיש זמן רב
לבעיות הבריאות.

למרות היותה הדיוט גמור ברפואה, הרי שבהשוואה לתושבי הכפר ידיעותיה היו אינסופיים. לכן נאלצה
לשמש הן כרופאה מומחית והן כאחות מעשית. באחד הבקרים גמלה בדעתה להתקין "בית חולים", בעצם
מרפאה צנועה, מאחורי מסעדתה השוקקת. בעזרת שני גברים הקימה סוכה בעלת שני חדרונים נפרדים: אחד
לטיפולים, ובו מיטה אחת, שולחן ומדפים לציוד, והשני להחלמה ולהשגחה, שכלל שתי מיטות נוחות
ומרופדות. את המזרונים אלתרה מספוגי בידוד שחילצה מן החללית.

ביום הראשון להשקת המרפאה טיפלה בילדה כבת חמש. זו נפצעה ברגלה, לאן לא היה מושג ממה וכיצד,
אולם היא ידעה שיש לעצור את זרימת הדם, לחטא את המקום ולחבוש היטב. מחדר הטיפולים העבירה את
הילדה החבושה לשכב בחדר ההחלמה, ותכננה לשחררה לאחר כשעתיים. אולם מצב בריאותה של הצעירה
השתפר כבר לאחר רגעים אחדים, היא השתעממה והסתלקה לה לדרכה במצב רוח מרומם.

כבר ביום השני לכינונה של המרפאה החדשה, עמדה על טעותה: שטף של 'חולים' ו'פצועים' פקד את
המקום, יותר מסקרנות מאשר בעטיין של בעיות רפואיות אמיתיות. התור והצפיפות לבית החולים החדש הפכו
בלתי נסבלים כבר בשעת בוקר מוקדמת, ואן נזקקה למוצא מהיר שיציל את המצב. הרעיון להעניק לכל אחד
גלולת ויטמינים ירד מעל הפרק, כדי לא לחסל את המלאי המצטמצם. היא חשבה במהירות, משהו היה חייב
להתבצע, ולא היה ברור לה מה. מבטה עבר על כל המכשירים והחומרים שחילצה מן החללית, עד שנעצר על
מדחום הכספית.

"זהו זה!" קראה בקול.

אחד אחרי השני הכניסה לחדר הטיפולים, ומדדה לכולם טמפרטורה מתחת ללשון. לכולם היה חום גוף
תקין, כצפוי, ואז שיחררה אותם החוצה. רק קשישה אחת נראתה לה חלושה במיוחד והיא זכתה לשכב במיטה
המרופדת בחדר השני, ולזכות מדי זמן מה בתשומת ליבה של אן ומאספקה שוטפת של סירופ ממותק, שאן
הביאה מהתרכיז ששקע בקערת סלט הפירות שהכינו במסעדה הסמוכה. אולם אף היא השתעממה לאחר מספר
שעות, ונטשה את המרפאה על דעת עצמה, מבלי ליידע על כך את אן.

לאחר כמה ימים דעכה הסקרנות הראשונית, והמרפאה החלה לתפקד כפי שאן ראתה בחזונה. מדי יום טיפלה
בפציינט אחד או יותר כשהיתה הצדקה רפואית לכך. ימים עמוסים במיוחד היו לאחר חזרת הגברים ממסעות
ציד, בהם נאלצה לטפל בפציעות של כמה גברים, בעיקר שריטות או נשיכות. היא שמה ליבה לכך, שעיקר
הפציעות היו ברגליהם החשופות של תושבי הכפר.

עובדה זו תרמה לרעיון הבא שלה. יום אחד היא הרחיקה לטייל במעלה הנחל, והגיעה לאזור רחב ורדוד בו
היו בקרקעיתו חלוקי אבן פחוסים ומעוגלים. כאשר ניסתה למנותם, מצאה שהיו שם מאות רבות, אם לא אלפים.
אז נצנץ בראשה הרעיון לרצף את השביל מן הכפר עד לנחל. היא התכופפה ועקרה ממקומם שלושה מהם,
וחזרה עמם אל הכפר. באחד העיקולים הבוציים והדביקים הניחה אותם והידקה אותם היטב, כך שסייעו לעבור
את המקום הבעייתי הזה בקלילות.

במשך הימים הבאים נעזרה בכיתת הלימוד שלה, כעשרים ילדי הכפר, להעתיק ממקומן את חלוקי האבן
המעוגלים מקרקעית הנחל ולשבצן בשביל. כך נולד השביל המרוצף הראשון בעמק ספיק, שאפשר גישה נוחה
ונעימה מן הכפר בואכה לנחל. אורכו של השביל היה כרבע קילומטר, להערכתה, ורוחבו כשלושים סנטימטרים.
לאחר שאזלו חלוקי הנחל הגדולים, המשיכו הילדים להעביר לשביל גם אבנים קטנות יותר, ולשבצן בסמוך
לגדולים. השביל הלך והתעבה, ונראה היה כנחש אבן מתפתל.

אולם פרויקט הבנייה הראוותני והמפואר מכל היה הגשר שהיא בנתה, בעזרתם הפעילה של שלושה אומנים מגברי הכפר, מעל שתי גדות תלולות של הנחל. לאחר שהבחינה ביכולת הכריתה שלהם - בעזרת המצ'טות, ביקשה שיכרתו לה שני גזעי עץ ישרים וגדולים, באורך של כשבעה מטרים, ועוד כחמישים גזעים דקים יותר באורך מטר אחד. לאחר סיום הכנת חומרי הגלם של הגשר, ארגנה תהלוכה ובו הובילו את כל הגזעים אל שפת הנחל. במאמץ גברי מרוכז, תחת פיקודה של אן, הניחו את שני הגזעים הארוכים בין שתי הגדות, במקום שרוחבו של הנחל היה כארבעה מטרים בלבד. שני הגזעים הארוכים הונחו במקביל, במרחק של כחצי מטר ביניהם. ואז, הניחה מעליהם את הגזעים הקטנים אחד צמוד לשני, והורתה לגברים לקשור כל גזע קצר בשתי קצותיו לגזעים הארוכים, בעזרת החבלים שידעו להכין משרכי היער. לאחר שלושה ימי עבודה הושלמה מלאכת הגשר הראשון בכפר. אולם עוד בטרם הגיע מועד השקתו הרשמית והחגיגית של הגשר, התברר שהצעירים השובבים מצאו לו יעוד אחר מחזונה, וקפצו ממנו אל המים בחדווה רבה. היא נאלצה לדחות את חגיגת ההשקה, וביקשה מהגברים ליצר חבלים ארוכים וחזקים, ויצרה שני מעקים משני צידי הגשר. כעת המעבר היה בטוח מנפילות בלתי מתוכננות, אך לא מנע זינוקים רצוניים להנאה.

בימים הבאים עמלו ילדי הכפר לרצף בחלוקי הנחל את הדרך עד לגשר. מלאכת הסלילה התקדמה בקצב מרשים, דומה שהתלהבות רבה אחזה בילדי השבט למראה תוצר מעשיהם. הבעיה היתה, שמצידי השני של הגשר לא היה אתר ראוי לבקרו, אלא המשכו הטבעי של יער העד. לכן, ההליכה בשביל והמעבר על הגשר היו האטרקציה בפני עצמה, ובימים הראשונים היוו מקור עליה לרגל לכולם, אך בימים הבאים הסתיימה הסקרנות והמצב היה חוזר לקדמותו, אלמלא הבחינה אן בצידו האחר של הגשר בתופעה מיוחדת במינה, ששינתה את כל התמונה.

מבין סבך עצי הפיקוס התמירים, עצי המנגרס בעלי הגזעים החלקים, הרחבים והנישאים לגובה של כשישים מטרים, עצי התאנים האדומים הבולטים למרחוק ושרכי הליאונה המחברים והמגשרים בין כל העצים כמו כבלי פלדה חזקים וגמישים, הבחינה בתופעת טבע מופלאה: בתאנה החונקת. התברר כי שורשי התאנה החונקת מקיפים בגדילתם עצים אחרים, שבסופו של התהליך ממיטים את העץ הכלוא בתוכם. קשה לראות את התהליך בשעת התהוותו כיוון שהוא אורך שנים רבות, כמובן, ולכן בכל רגע נתון רואים רק שלל עצים מוקפים בשורשיה הכרוכים של התאנה החונקת. אולם כעת צדו את עיניה עץ אחד, שהיה בסוף דרכו - לאחר שגווע ומת, ויותר מכך: התפורר ונעלם מן העולם, ושרידי התפורו על קרקע היער ונסחפו במי הגשמים לאזורים הנמוכים של היער.

אך השורשים נשארו תלויים באוויר, וזה הדבר שמשך את תשומת ליבה. ואלו נראו לה כגרב צמר ענקית, בקוטר של כשלושה מטרים - עוביו של הגזע הענק שנעלם - ויותר מכך: הוא נראה לה כסולם טבעי ונוח לעלות בו אל השמיים. והיא החלה לטפס בו, בקלות ובמהירות, ובתוך כעשר דקות הגיעה אל הצמרת. היא הגיעה לעולם אחר, חדש, מרהיב, עוצר נשימה.

עצי התאנים האדומות מבשילים בזמנים שונים, ובעת ההבשלה התאנים מאדימות ומציגות עצמן למרחוק, קוראות לכל בעלי החיים הניזונים מהן "בואו אלי והתענגו מטעמי הטוב!" למעשה, זוהי כמובן דרכו המתוחכמת של העץ להרבות את עצמו. בעלי הכנף הזוללים את הפירות הטעימים מעבירים בתום הסעודה את הזרעים בתוכם ומפיצים אותו לכל קצווי היער בלשלת שלהם.

העץ הסמוך למקום תצפיתה היה כעת בשיא הבשלתו, ומאות אם לא אלפי עופות שהו בו כעת וערכו כירה כיד המלך. גם קופיפים היו שם, סנאים, עטלפים ויונקים נוספים אותם לא הכירה בשמם. נשימתה נעתקה מפיה למראה יופיו של הטבע בשעת פעולה. ברגע זה ידעה שתבנה לעצמה סוכה ממש כאן, במרומי שורשיה של התאנה החונקת הזאת. מקום זה התאים למשימה נוספת: תצפית נוחה על כל האזור. באותה עת לא ידעה כי בעוד זמן לא רב ישמש המקום הזה למשימה נוספת, חשובה ביותר, שכרגע אף אינה מעלה על דעתה מהו, אך הוא ישנה את תולדות העולם החדש.

מספר ימים, בעזרתם של שני צעירים מוכשרים ומלאי מרץ, ארכה מלאכת הבנייה של סוכתה, שהתעבתה והפכה לבית עץ בעל חדרון אחד, עם חלונות תצפית לכל עבר, ומרפסות עם מעקה מכל צדדיו. גם העליה אל הצמרת שופרה. היא הוספיה שלבי עץ במקומות מסויימים, ידיות אחיזה במקומות אחרים, וחבלים בפניות מסוכנות כך שהעליה והירידה הפכו לנוחות ובטוחות יותר. כאשר לא היו רוחות, היא צפתה בסביבה מן המרפסות. כאשר הרוחות גברו, היא נכנסה לתוך החדרון. מאחר ולעיתים היו הרוחות חזקות מדי, היא התקינה תריסונים על החלונות ויכלה לשהות בחדרון החמים והמוגן עד יעבור זעם.

השרכים הגמישים והחזקים שבין העצים העניקו לה מדי פעם מבקרים בלתי קרואים בסוכתה. היא מצאה אצלה אילניות ירוקות, זיקיות, סנאים סקרניים וגורי קופים, שנמלטו כאשר קרבה אליהם. אך יום אחד היא מצאה גם נחש פתן זוחל עליהם לכיוון סוכתה, ולכן למחרת חזרה עם מצ'טה וכרתה את כל השרכים שקשרו את בית העץ שלה עם העצים השכנים.

את הימים הגשומים ניצלה אן להתקדם במתן השכלה לילדי כיתתה. האודיטוריום שלה היה תחת ברזנט מתוח היטב מעל ראשי הילדים, ומחצלות נצרים צפופות שימשו קירות, כך שפגעי מזג האוויר לא הפריעו למהלך הלימודים הסדיר. כל הילדים הכירו את עשרת הספרות, ופעולות חיבור וחיסור בסיסיים. אולם בקריאה ובכתיבה התגלו פערים בהישגי התלמידים. אן הניחה שהדבר נבע מפאת פערי כישורים מולדים. רק שלושה תלמידים הצליחו להשתלט על כל האותיות, ורק אחת מהן הצליחה לקרוא את המילים הראשונות שלה. לכתוב עדיין אף אחד לא ידע. אך ההישג הגדול שלה היה, שהיא עצמה החלה לקלוט את שפתם שלהם. בתחילה הילדים צחקו בהנאה מרובה על ניסיונותיה הכושלים לחקות את ההברות וההגיות שלהם, אך עודדו אותה להמשיך ולנסות, עד שהחלה לקלוט את המילים הראשונות שלה. עדיין לא יכלה לתקשר עמם בשפתם, כמובן,

אלא דרך מרי וטלי הפקחיות, אך פה ושם הצליחה להבין ואף לשדר כמה מילים בודדות, בעיקר שמות עצם או פעלים יסודיים. בשלב הזה כבר ידעה שהשמות האמיתיים של מרי היא מי-טא-אה, ושל טלי טה-או-נה, אך המשיכה להשתמש בשמות הקצרים שהעניקה להם נאטאלי, כנראה בעזרת ההברה הראשונה של שמם האמיתי.

בין שלל עיסוקיה והפעילויות המועילות לאנשי השבט, לא שכחה לבקר את עמדת התקשורת שבנו. מדי יומיים או שלושה הרתיחה מים בתנור המאולתר, והטורבינה המסתובבת הטעינה את המצבר. בכל יום ניגשה אל מכשיר הקשר והפעילה אותו, מתפללת בליבה שתשמע יום אחד את אחד מחבריה. 'רק לא את גרטשן', חשבה, 'אהיה מאושרת לשמוע את ג'ולי', ואחר נזפה בעצמה, 'מה פתאום רק את ג'ולי? ... גם את ג'ונתן, אוהירו, מאט ויובל, ובטח גם את נאטאלי'.

אולם מכשיר הקשר מאן לשתף פעולה. כאשר הפעילה את מתג ההפעלה, שמעה מן הרמקול רק רחשים של קרינת רקע אלקטרומגנטית. אף אחד לא חיפש אותה, איש לא התעניין בה ובשלומה. היא הקפידה למלא את בקשתה של ג'ולי ולא לחצה על לחצן השידור. היא היתה ממושמעת ולא עלה בדעתה לשבור את דממת האלחוט.

למרות שידעה כי גם האחרים יצייתו לג'ולי ולא ישדרו יותר, סברה בסתר ליבה שיש סיכוי זעיר, שג'ונתן ואוהירו לא קיבלו את המסר של ג'ולי וינסו ליצור עימה קשר. התקווה הקלושה הזאת, שהיא העריכה אותה בהסתברות קטנה מאחוז בודד, נתנה לה את האנרגיות להמשיך את מאמצי ההקשבה. מאחר ולא ידעה מתי יכול להיווצר קשר כזה, נהגה להגיע אל מכשיר הקשר במועדים אקראיים. הדבר כבר הפך לשיגרה. פעמיים או שלוש בכל יום, הפעילה - בלב פועם בחוזקה - את המכשיר, הקשיבה לרחשים האלקטרוניים חסרי הממשעות במשך כמה רגעים, ניתקה ושבה לעיסוקי היום.

באחד הבקרים שטופי השמש, לאחר שסיימה את ארוחת הבוקר שלה, קיבעה במרפאה זרוע של ילד שנפל מעץ בהנחה ששבר את ידו. אחרי כן, כאשר ניגשה את מכשיר הקשר והפעילה אותו, ציפתה לה הפתעה. במקום הרחשים האלקטרוניים המוכרים, הקול שבקע מן הרמקול היה שקט לחלוטין.

בתחילה סברה שהמכשיר התקלקל. אולי המצבר התרוקן. אולם הנורה הירוקה של מכשיר הקשר האירה כרגיל, וסימנה לה שיש מתח חשמלי תקין במכשיר. היא ניסתה לחשוב איזו תקלה אחרת זו יכולה להיות, ורוחה נפלה. אם המכשיר אכן התקלקל, אין לה סיכוי לתקן אותו. הקשר עם העולם החיצון יאבד לעולמים.

לפתע שמעה נקישה רכה בוקעת מן הרמקול. נקישה אלקטרונית. היא הייתה את אוזנה וקירבה אותו אל הרמקול.

נקישה נוספת נשמעה. זה בבירור היה שוני לעומת כל ניסיונות העבר. המכשיר קולט משהו שונה, חריג. הסקרנות החלה לגאות בתוכה. אולי... מישהו מיקריה מנסה ליצור עימה קשר?

מבטה נפל כעת אל האנטנה, שני חוטי חשמל ארוכים שיוכל התקין אותם וכיוון אותם לעבר אפריקה הדרומית. היא נזכרה שהסבירו לה את נושא הכיווניות. מחשבה מהירה חלפה בראשה. אולי האנטנה לא מכוונת כהלכה? אולי היא צריכה לשנות את הזווית שלה? ואם לשנות, לאיזה כיוון, ימינה או שמאלה? היא ניגשה אל האנטנה. 'קודם כל, אסמן את המצב שלה כרגע, כדי שאוכל להחזיר אותה למצבה הקודם', הירהרה, וסימנה על הקרקע בעזרת שתי אבנים את מיקום קצות האנטנה. לאחר מכן אזרה עוז, והזיזה אותה כמה מעלות לכיוון ימין.

היא רכנה להקשיב לרמקול. עדיין שמעה נקישות מדי פעם, אך הן נחלשו. היא נבהלה, והחליטה להחזיר את המצב לקדמותו. כעת ניסתה ניסיון נוסף, להסיט את האנטנה לכיוון שמאל. המצב נראה מעט טוב יותר. נקישה מתכתית נשמעה בעוצמה קצת יותר גדולה.

היא תמהה. מה יקרה אם היא תסיט עוד את האנטנה? אין לה מה להפסיד. היא סובבה את האנטנה כמה מעלות נוספות שמאלה.

נקישה נוספת נשמעה, בעוצמה קצת יותר גבוהה מהקודמת.

אן תמהה. האנטנה בפירוש לא היתה מכוונת כרגע כלפי אפריקה. היא היתה מכוונת לפי הערכתה למרכז האוקיינוס ההודי. אולי יש מישהו באוסטרליה שמנסה לשדר? תמיד יכול להיות שהיה שורד במקום כלשהו בעולם שיש ברשותו מכשיר רדיו. אולם אם כן, איך יתכן שזה בדיוק בתדר של המכשיר שלה? אולי הוא מנסה לשדר בכל התדרים הקיימים, והגיע בדיוק לשלה? אלה היו יותר מדי צירופי מקרים, לדעתה.

שוב גחנה וכתה אוזן סמוך מאוד לרמקול של המכשיר.

לפתע ליבה החסיר פעימה. נשימתה נעתקה. גל צמרמורת חלף בגבה.

"אן רידלר..." שמעה קול חלוש בוקע מהמכשיר...

מישהו קרא בשמה!

קול בלתי מוכר!!

זו היתה הפעם הראשונה שנאטאלי ראתה את יובל בוכה. היא ירדה מגג הסיפון העליון של היאכטה המפוארת, לאחר רביצת שיזוף ארוכה, מפנקת ומענגת, משעות הבוקר המאוחרות ועד לצהרי היום. כאשר הרגישה את גבה מתחיל ללהוט, עטתה על גופה העירום מגבת לבנה גדולה, שכיסתה אותה מכתפיה ועד בירכיה, וירדה שתי קומות מטה, אל הסיפון הראשי. סמוך לחרטום הבחינה ביובל עומד בגבו אליה, וקרבה אליו.

"מה קורה?" שאלה.

הוא לא ענה, והיא הבחינה שהוא דומע. הוא עמד ללא ניע ופניו לכיוון השייט, צפונה היישר אל העיר הדרומית אילת. אמש הודיע לה שמחר הם יגיעו לישראל ויסיימו את מסע השייט, ומצב רוחו היה מרומם. כעת הכל התהפך. הוא עמד ובכה, וניגב מדי פעם את הדמעות בשרוולו, כילד קטן. מצב רוחה נעצר. היא נשאה מבטה לכיוון שהוא צפה, והתקשתה להבין מה גרם לו לבכות. קו האופק הכחול של השבועות האחרונים הסתיים ביבשה, חוף שטוח שהיה בצבעי חום, צהוב ואפור מעורבבים. אבל זו בהחלט הייתה היבשה שהיתה יעד המסע שלהם. אמנם הם כבר הבחינו אתמול ביבשה משני צידי השייט, מצידם הימני נראו חופיה של סעודיה ואחרי כן של ירדן, ומצידם השמאלי נראו חופי מדבר סיני, אך רק עתה נראה מרחוק חופה הדרומי של ישראל, ארצו של יובל.

"לכאן רצינו להגיע, נכון?" עדיין לא הבינה מדוע הוא דומע.

"ואיפה המלונות הגדולים שהיו על החוף הזה?" שאל בקול חלוש ורועד. "את יודעת כמה פעמים ביליתי בהם? כל שנה הייתי יורד לכאן לחופשה... הם נעלמו... אילת נמחקה, עקבה איננה..." נאטאלי השתתקה. מאט בתא הפיקוד משך את המצערת למחציתה, והספינה החלה להאט. שפת החוף הקרבה דמתה לשאריות של ריתוך מפוחם, לא ברור אם עקב בעירת הקרקע או הים, שמימיו היו עכורים מבלילה של עפר, אבק, פחם, ומרקובית שמקורה מתוך החומרים שניספו מתחת לפני הים. הדגים, הסרטנים, האלמוגים, האצות, כל הביוטה הטבעית נכחדה והפכה למרק דלוח.

"למה לעזאזל פיצצו את המקום הזה?" יובל נשך את שפתיו. "שתי הערים האלה היו סמל לחופשות שלווה ותיירות מרגוע..."

"לא ידעת מה קרה כאן?" שאלה.

"ידעתי... השיב, "עשינו סקירות בתחנת החלל... אבל משם זה משהו אחד ובשטח זה משהו אחר לגמרי... ריח של מוות נישא באוויר. נמל אילת בגדה המערבית של ים סוף התאייד. מזחי הבטון, עגורני הפלדה, היו כלא היו. מאחורי מה שהיה פעם נמל, על המדרונות המתונים של הגבעות, נראו שרידים מפויחים של מסדי המיבנים, ללא קירות או גגות. מאט קיבע את הגה הספינה ויצא אל שניהם.

"איך נמשיך מכאן?" שאלה נאטאלי בקול רוטט.

"לפי התוכנית," אמר מאט בקול נחוש. "נלך למצפה רמון."

"הוא לא הופץ?" שאלה בחשש.

"לא," אמר יובל, "וידאתי את זה בתחנת החלל."

נאטאלי נכנסה לרגע קט לתוך הסיפון התחתון, וחזרה עם משקפת בידיה. היא סקרה את החוף מקצה אל קצה.

"מה את מחפשת?" שאל מאט.

"סירה או ספינה כלשהי," השיבה, "אולי ג'ולי הגיעה לכאן לפנינו?"

"אין סיכוי," פסק מאט, "היא היתה בולטת בחוף הזה כמו מגדלור. אנחנו הקדמנו אותה."

יובל התעשת. "אני מציע שינוי קל בתוכנית. נחכה להם כאן, ביאכטה שלנו. אם יגיעו לכאן, אין סיכוי שלא ימצאו אותנו."

"עד מתי?" שאלה נאטאלי.

"לפי החישובים שלי, הקדמנו בארבעה ימים. ג'ולי אישה מדהימה, אני סומך עליה. היא תגיע בזמן." מאט הנהן.

*

שבועות קודם לכן, כאשר חלפו על פני קצהו המערבי ביותר של האי הענק, פפואה ניו גינאה, ויצאו לשייט בכיוון דרום מערב בין האיים של אינדונזיה, היתה להם מטרה עיקרית אחת: למצוא ספינה אחרת, ראויה יותר, ולהיפטר מהגרוטאה הנוכחית. אולם הדבר לא עלה בידם כמה ימים רצופים. כל כלי השייט שמצאו במזחים הנטושים היו במצב גרוע יותר מספינתם.

לעומת זאת, בכל נמל במצב סביר עגנו לביקור קצר, לברר מה יוכלו למצוא ואיזו תועלת יביא להם. באתנחתא קצרה בנמל של אמבון מצאו דלק בשפע, והטעינו כמה ג'ריקנים שיכלו. במזח של קוקאר מצאו מזון, כחות ואפילו משקפת. אולם כאשר המשיכו במסעם מערבה, לאורך החופים הצפוניים של שרשרת האיים של

אינדונזיה, לא הצליחו לדוג בעזרת החכות אפילו דגיג אחד, דבר שהעציב את רוחם. אמנם היה להם מזון, אך נראה היה שכל הדגים ניספו בשואה של מלחמת העולם השלישית.

סוראבאייה וסמרגנג איכזבו אותם, למרות שהניבו דלק נוסף להמשך המסע. משם פנו למסלול צפון מערב לעבר סינגפור, וכאשר קרבו אל העיר המפוארת הזאת, התחללו. היא ספגה פגיעה ישירה ושוטחה לחלוטין. נאטאלי נמלטה לתוך הסיפון התחתון ומיאנה לצאת משם עד אשר חלפו על פניה לתוך מיצר מאלאקה. בעיר מאלאקה, שעל שמה קרוי המיצר, שיחק להם מזלם. העיר הזאת לא הופצה, ושם עשו חניה בת יממה שלמה, שבמהלכה החליפו את הדוגית הרעועה שלהם בספינת דיג עשויה מעץ באורך של כעשרים וחמישה מטרים שנמצאה במצב מצוין. המנוע פעל היטב, והם העבירו את כל הדלק, הצידה והטובין שלהם לספינתם החדשה. את שמה של הספינה, הכתובה באותיות בלתי מזהות, לא יכלו לדעת.

במיוחד התרשמו בצידור הדיג המשוכלל של הספינה החדשה - היה בה מנוף שלא כל כך הבינו מה לעשות איתו, וכמה כננות חשמליות שתפעלו רשתות דיג גדולות. הם הגיבו היטב למתגי ההפעלה, אך מאט ויובל לא הבינו איך להשתמש בהם, מפני שלא היו הוראות הדרכה או מסמכים כלשהם בנמצא. הם סמכו על עצמם שימצאו את השיטה הנכונה לתפעול את הצידור הזה, כאשר יצאו אל הים הפתוח.

ברם, הם נכשלו בכל מה שניסו. אף דג לא עלה ברשתות או בחכות. הם לא הבינו אם הסיבה לכך היא חוסר מיומנותם בדיג - אולי הם עושים משהו לא נכון - או שפשוט אין דגים בים.

כאשר הם חלפו על פני חופי קואלה לומפור, נוכחו לדעת שגם היא הושמדה בפגיעה ישירה. גם הפעם הזאת נאטאלי נמלטה לתאה הפרטי, מפני שבסיפון התחתון היו כמה חדרי מגורים והיא זכתה לחדרון פרטי משלה. היא ביקשה מהם להפנות את חרטום הספינה למרכז המיצר, כדי שלא תחזה יותר בערים מופצצות וחרבות. לאחר שעקפו את קצהו הצפוני מערבי של סומטרה, היפנו את חרטום הספינה מערבה, נכנסו אל האוקיינוס ההודי, לעבר סרי לנקה.

שוב ושוב ניסו את מזלם בדיג. הם סברו שבאוקיינוס רחב הידיים הזה נותרה דגה כלשהי, אך העלו חרס בידם. פריצת הדרך אירעה כאשר נאטאלי הביעה השערה, שרק הדגים שחיו בשכבות העליונות של המים ניספו, ויתכן שבשכבות המים העמוקים שרדו מינים שחיים שם בצורה טבעית.

זה הוביל את יובל ומאט לעשות ניסוי לדיג מעמקים. הם חיברו כמה סלילי חוטי דיג לחוט אחד ארוך, שאורכו הכולל היה כחמש מאות מטרים, וחיברו אותו לכננת החשמלית. כעת חיברו משקולת לקצהו, ועל כמה קרסים שמו פיתיונות של בשר טונה משומר, שאותו ארזו מהודק היטב בתוך שקיק לבל יתפורר ויתפזר. כעת הפעילו את הכננת, והקרסים עם הפיתיונות הושקעו במעמקים. הניחוש של נאטאלי אושש, לשמחתם. בשלב מסוים החוט החל להתפרע, וכאשר הכננת העלתה את השלל, פרצו בקריאות שמחה. בקצה החוט פרפר יצור חי, דמוי משולש או דלתון, שסנפיריו נראו כמו כנפיים ומאחוריו היה זנב מוארך. אורכו ורוחבו היו כמטר אחד.

"זה מאנטה או טריגון", קבעה נאטאלי.

"אני חושב שהעוקץ שלו רעיל", אמר יובל. "צריך להיזהר ממנו."

מאט המשיך להפעיל את הכננת עד שהיצור המפרפר מצא את עצמו על הסיפון. יובל נטל את המצ'טה, קרב לאחוריו היצור המשתולל וכרת במכה אחת את הזנב. הוא השתמש בקצה הסכין הארוכה כמחבט, והעיף את הזנב הכרות חזרה אל הים.

"תן לי את המצ'טה", ביקשה נאטאלי. היא אחזה בה, והנחיתה מהלומה מדויקת על מה שנראה כמו ראשו של היצור הזה, וזה האחרון סיים את חייו באיבה הזאת.

"לפי דעתכם הוא נקי מקרינה?" שאלה נאטאלי.

מאט הנהן. "אני משוכנע בכך. הקרינה לא יכלה להזיק בעומקים כאלה."

היא שיחררה את השניים והתנדבה להכין ממנו ארוחה. נתחים עסיסיים מצאו את דרכם למחבת המשומנת במטבחון של הספינה, וניחוח נפלא של דג מטוגן השתלט על פנים הספינה. מאט ויובל לא עמדו בפיתוי, פרצו למטבח וזללו את בשרו הטעים היישר מן המחבת, לקול מחאותיה של נאטאלי, שציפתה לארוחה תרבותית סביב שולחן ערוך, כמיטב המסורת הצרפתית.

כמה שעות לאחר שחלפו על פני האי הצפוני ביותר של קבוצת האיים המאלדיביים, בדרכם מערבה לכיוון הקצה הצפוני של קרן אפריקה, החלו השמיים להתקדר. ענני קומולונימבוס מפותחים אופקית החלו להיערם אנכית כלפי מעלה, כאשר שקע לחצים מסיע אותם היישר אל נתיב ספינתם, ואגב כך מסתיר את אורה של השמש.

המים, כצפוי, החלו לסעור. הגלים התחזקו והפכו לנחשולים, שגרמו לספינה להתנדנד כמו קליפת אגוז. מטר עז ניתך עליהם, מלווה בכדורי ברד שגודלם הפך מאפונים לדובדבנים. נאטאלי נמלטה לסיפון התחתון, וסגרה מאחוריה את הדלת. מאט ויובל שהו בתא הפיקוד, נאבקים בהגה ובתנודות כלי השייט, כאשר בשיאם התנדודו 30 מעלות מצד לצד.

"אנחנו לא נוהגים נכון", צעק יובל, מנסה לגבור על שאון ממטרי המים והרוחות השורקות. "אם לא נעשה

משהו אחר, נתהפך!"

"גם אני חושב ככה, לעזאזל!" החזיר מאט בצעקה, "ננסה לנווט מול הגלים!"

המנוע והגה הספינה פעלו היטב, וכאשר היטו את החרטום אל מול הגלים, הסירה החלה להתייצב מעט. התנודות הצידיות פסקו, אך הספינה הושפעה במישור הארוכי שלה. החרטום עלה וירד בתנודות חריפות, וכל פעם אחרי שיא גובהו נחת בכבדות מטה והתנפץ על המים, ממטר סילונים אל הסיפון. "טוב, נמשיך ככה", צעק יובל. הצצה אל השמיים לא בישרה טובות. העננים המשיכו להתחשל ולהתעבות, והיום נעלם והפך ללילה. בשלב הזה כוח המנוע הספיק בקושי להתקזז מול כוח סחיפת הגלים, והספינה נאבקה כדי להישאר במקומה.

מאט ויובל התקשו לעמוד ביציבות על רגליהם. טילטולי הספינה ומכות פתאומיות של ההגה המשתולל הפילו אותם לא אחת, עד אשר מצאו עמדה יציבה כאשר אחד תומך בשני ושניהם יחדיו אוחזים בהגה בכל כוחם.

"כמה זמן זה ימשך לפי דעתך?" צעק יובל.

"אולי שעה, אולי שבוע", החזיר מאט בצעקה. "איך אני יכול לדעת?"

"לכל הרוחות..." סינן יובל לעצמו. "אם אנחנו לא יוצאים מזה, גרטשן הולכת לנצח..."

המזל שיחק להם, והסופה חלפה אחרי חצי יממה. כאשר שכנו הגלים, מאט ויובל נפלו מרגליהם, וכמעט נרדמו על רצפת הסיפון. נאטאלי סייעה להם להגיע למיטות חדריהם, הגישה להם תה חם ונשארה ערה בתא הפיקוד, למרות שלא יכלה לעשות דבר בחשכת הלילה.

כאשר עלה השחר, עקבותיה של הסופה נעלמו. ים כחול אינסופי הקיף אותם, ושמם עליצה חייכה אליהם. קשה היה להאמין שרק אתמול כמעט התהפך עליהם עולמם. אבל משהו מוזר משך את עיניו של יובל, כאשר השקיף מסביב.

"מה זה שם?" שאל והצביע לכיוון האופק, בכיוון חרטום הספינה.

מאט ויובל אימצו את עיניהם.

"משהו בולט", אמר מאט.

"נראה כמו לווייתן מת, שצף על המים", אמרה נאטאלי. היא ירדה למטה וחזרה עם המשקפת.

"זה לא לווייתן", קבעה. "זה משהו אחר." נראה כמו סיגר ארוך, אולי צוללת צפה."

הספינה המשיכה להתקדם. יובל נטל את המשקפת.

"זו אונייה הפוכה!" קרא. "התהפכה 180 מעלות, והאוויר הכלוא בתוכה לא נתן לה לשקוע."

"יממה זה שם?" שאל מאט והצביע מעט דרומה משם. יובל צפה גם לשם במשקפתו.

"אותו דבר!"

הוא הסיר את המשקפת והעביר אותה למאט.

"לדעתי, זה הפתרון לתלומה", הכריז.

"איזו תלומה?" הקשתה נאטאלי.

"לאן נעלמו כל האוניות."

"לאן?"

"רובם טבעו. שקעו לקרקעית הים. אוניות בלי שליטה של בני אדם לא יכולות לשרוד סופות כמו אתמול.

ומעטים בלבד מתהפכים בדיוק 180 מעלות ונשארים לצוף, כמו אלה שלפנינו."

"אם ככה, אתה מניח שרוב כלי השייט שהיו בעולם טבעו?" שאל מאט.

"לדעתי זה מה שקרה. למרבית הספינות שהיו ביים בשעת המתקפה הגרעינית, לא היה לאן לחזור. ברוב

הספינות שעגנו בנמלים שנשארו עדיין שמישים, ניסו להימלט בני אדם נואשים, שהפליגו לאן שהוא כדי

להינצל. עד שאזלה האספקה שלקחו עימם - אם לקחו - וטבעו בלב ים. זו הסיבה שאנחנו לא רואים אותם. רק

ספינות קטנות שהיו קשורות חזק מאוד למזחים קטנים במארינות שלא נפגעו, שרדו. אם התרחיש שלי נכון, הים

הפך להיות בית הקברות ענק."

חלפה שעה ארוכה, וספינתם חלפה בסמוך לאוניית ענק הפוכה. "כמו בסרט פוסיידון", הפטיר מאט. "רק

שכאן אין סיכוי למצוא ניצולים", העיר יובל.

הם התבוננו בדומיה בפגר הפלדה המתרחק.

"הגה לכיוון 280 מעלות", פקד מאט. "יש לנו משימה לבצע."

לאחר כמה ימי שייט נוספים, חיך אליהם מזלם פעם נוספת, והפעם הזאת בנדיבות מופרזת. הם חלפו על פני

קרן אפריקה מערבה לתוך מפרץ עדן, חלפו במיצר באב-אל-מאנדב שבין תימן לג'יבוטי בדרכם צפונה לים

האדום, וכאשר חצו את גבול שבין תימן לסעודיה, בחרו לשוט בסמוך לחוף הסעודי, בתקווה למצוא ספינה

טובה יותר.

בעיר ג'דה מצאו את מבוקשם. העיר עמדה על תילה, ריקה מבני אדם. הם ערכו שייט חופים, ובדקו כל נמל,

מארינה ומזח שנקרה בדרכם. ובאחת המארינות, הסמוכה לשכונות שנראו יוקרתיות במיוחד, גילו את היאכטה

שיאמצו מיידית לחיקם בחום. שמה התנוסס באותיות ערביות וגם באותיות לאטיניות, ושמה היה 'סאליס'.

זו הייתה ספינה מפוארת באורך של כשלושים מטרים, בעלת שלושה סיפונים, ונראתה כמלון פרטי צף.

כנראה בעליה היה נסיך או עשיר מופלג. היו לה שני מנועים רבי עוצמה מאחוריה, כאשר בין שניהם היה מזח

פרטי לסירת מנוע קטנה ומהירה. בחלקה האחורי היה משטח ישר ששימש כמנחת למסוק, שלא נראה בסביבה.

היו לה שני עוגנים, וכל מערכת שבדקו נמצאה מודרנית ופועלת כהלכה. בלוא ספק, מצב התחזוקה שלה היה

מעולה, והציוד שהכילה היה בתקן גבוה ביותר. הם גילו אפילו מתקן להתפלת מי ים. מעל הסיפון העליון

התנוסס ראדאר לגילוי ספינות, שלא התכוונו להפעילו. המטבח המשוכלל והמצוייד כהלכה נראה להם כמו של בית מלון קטן ואיכותי.

ללא היסוס, בעצם בהתלהבות, העבירו השלושה את ציודם מספינת הדיג ליאכטה. מזווה הספינה היה עמוס במזון מלכים, שכלל שימורים של מיטב הגסטרונומיה העולמית. הם מצאו שם שימורי קאוויאר, פטריות כמהין וכבד אווז. למרות שבמדינה המוסלמית הזאת חל איסור על שתיית משקאות אלכוהוליים, נראה שבעל הספינה לא הקפיד בכך, מפני שבכר המשקאות נמצאו כמה בקבוקים יקרי ערך.

מג'דה אל אילת הניווט היה קל ביותר. שטים צפונה לא הרחק מהחוף המזרחי, עד להגעה ליעד. נאטאלי סילקה את השניים מגשר הפיקוד והשיטה את הספינה בהנאה מרובה. אפילו מיזוג האוויר פעל היטב. במהירות ממוצעת של כעשרים קשרים לשעה, היה צפוי להם שייט תענוגות מפנק של כיום וחצי.

*

מאט משך לאחור את המצערת, עד לעשירית ממהלכה. 'סאלים', היאכטה המפוארת האטה מאוד, כאשר שייטה צמוד לחוף המערבי, שבעבר הכיל את נמל אילת. בסמוך לדופן בטון חרוכה ששרדה איכשהו את הפיצוץ, סגר מאט את המצערת לגמרי וכיבה את המנועים. יובל משך בידית מתכתית ארוכה, ששחררה את העוגן הקידמי, ולאחר מכן שיחרר גם את העוגן האחורי. סולם אלומיניום שהיה בספינה שימש כגשר יעיל כדי לדלג מן הספינה אל החוף.

נאטאלי נשארה על הסיפון האחורי, והמשקפת צמודה אל עיניה לכיוון דרום.
"איפה את, ג'ולי יקירה?"

*

טרטורו של מנוע האופנוע היה השאון היחידי בתחתית העמק השומם, אולם עוצמתו הוגברה כמה מונים. גלי הקור התערבלו עם ההדים שהוחזרו מהקירות הזקופים של רכס ההרים מדרום לכביש, שנמתח מדרום מערב לכיוון צפון מזרח לעבר האוקיינוס ההודי. בצפון המרוחק של הכביש נמתחו במקביל הרכסים מעברו הצפוני של הבקע הסורי - אפריקאי, אך כמעט ולא ניתן היה להבחין בהם עקב המרחק הרב.

לפני יומיים הם חלפו על פני האגם האחרון, באסאקה, על גבי כביש מספר 1, החוצה את אתיופיה לרוחבה, בכיוון הכללי אל ג'יבוטי. ג'ונתן, ידו עדיין חבושה וכואבת, ישב מאחורי ג'ולי, שנהגה בכלי הזה היטב, כפי שנהגה בכל כלי רכב שהיה תחת שליטתה. האופנוע הצליח לגמוא מרחקים נאים במהירות של כשמונים קילומטרים בשעה שגרמו לשיערה של ג'ולי להתנפף ולחבוט על סנטרו ולחיייו של ג'ונתן. השניים לא חשבו קסדות, ולא חששו מאכיפת חוק כלשהי.

הם לא ניפנו להתרשם מהנוף המדהים של תחתית השבר, שהיה מידברי בעיקרו. הכביש היה סלול במצב טוב, והם שעטו לצפון מזרח, כאשר הם מצליחים לתדלק בין עיירה לעיירה. גם הפארקים ושמורות הטבע בדרך לא הסיטו את תשומת ליבם.

כאשר הגיעו למזלג הדרכים של הכביש הראשי, פנו דרומה לכביש a1, המוביל לחציית הגבול לג'יבוטי. בשעות הערב חצו את הגבול, ומצאו מקום לינה בגאלפי. למחרת בצהרי היום נכנסו אל העיר ג'יבוטי. ג'ולי גם נהגה וגם ניווטה, כדי לשחרר את ג'ונתן ממשמית הניווט. לצורך כך עיינה כל ערב במפות, ושיננה לעצמה את המשך המסלול ליום המחרת. כך הגיעו השניים אל שדה התעופה של העיר, המצוי בצד המזרחי של העיר.

התוכנית היתה טובה. השאיפה של ג'ולי היתה למצוא מסוק שמיש בשדה התעופה, שיקפיץ אותם בכמה דילוגים דרך מצרים עד לנגב הישראלי. אולם חיפושיהם אחרי כלי תעופה זה, או אחר, לא נשאו פרי. כנראה שמנהיגי או עשירי המדינה נמלטו מכאן בדרך האוויר לאן שהוא, ולא השאירו אף כלי טיס שמיש לשירותם של שני האסטרונאוטים שיגיעו לכאן ביום מן הימים.

"מה עושים?"

ג'ולי חזרה לעיין במפות.

"האופנוע לא יעזור לנו יותר", הודיעה. "שום כלי רכב לא יוכל להועיל לנו."

"בואי נחפש אוכל", ביקש ג'ונתן, ומישש בידו הבריאה את ביטנו המקרקרת.

"נצוד שתי ציפורים במכה אחת", אמרה. "נצטרך לבקש מהאופנוע שירות נוסף אחרון."

"לאן נוסעים?"

"לחפש סירה. ניסע לנמל או למארינות. שם גם נמצא אולי משהו לאכול."

"רעיון טוב", הסכים ג'ונתן.

הנסיעה לאורך כביש החוף המזרחי נתגלתה כעקרה. ג'ונתן הצליח להצחיק את ג'ולי, כאשר הצביע לעבר הים וקרא לה לפתע, "יש כאן סירה", והיא בלמה והביטה לכיוון שציין, ופרצה בצחוק רועם. זו היתה סירת משוטים מעץ באורך של כשלושה מטרים, קשורה בחבל ארוך ליתד עץ באמצע שום מקום, ומתנוודת כמו פיסת שעם. "אני אספר לחברים שלנו כמה שאתה מצחיק", ציינה.

"למה אני מצחיק?" הוא העמיד פני נעלב.

"עם זה אתה מתכנן להגיע לישראל? לחתור עם משוטים? בערך אלפיים קילומטרים?"

"כדי לשבור את המפרקת של גרטשן, אני מוכן לחתור עד לאנטרקטיקה, אם רק הייתי בטוח שהיא שם."
"איך בדיוק תחתור, עם היד השבורה?"
"כבר יומיים שלא כואב לי," שיקר לה.
"כן. בטח. מזל שאני המבוגרת האחראית כאן."
היא סובבה את ידיה הכידון והאופנוע זינק קדימה. "כל המזחים נמצאים בצד המערבי של חצי האי הזה,"
צעקה לאחור. "רק שם יש לנו סיכוי למצוא משהו."
"העיקר משהו לאכול. אני רוצה ארוחת צהריים!" החזיר לה בצעקה.

מצב רוחו של ג'ונתן השתפר לאחר שכילה את ארוחתו. זה היה דפוס קבוע: תמיד אחרי ארוחה דשנה הוא היה מאושר. ג'ולי ויתרה על השיטוט בין הסירות והספינות לטובת חיפוש מזון, ועלה בידם למצוא כמה מעדנים מוסתרים במשרד פנימי של מבנה גדול, שנראה אולי כמו בית מכס או מחסן סחורות כלשהו, שהיה כעת ריק. כנראה איזה מנהל בכיר הקים לעצמו מחסן פרטי. היו שם שימורים של פירות ים מובחרים מצרפת, בשר כבוש מרומניה, הרינג ברוטב חרדל מנורווגיה, ואפילו קפה שחור מובחר מאתיופיה, וג'ונתן אכל עד שביטנו איימה להתפקע.
"תשאיר משהו לדרך," ביקשה ג'ולי. היא הודתה שגם היא מורעבת, וזללה בערך רבע ממנו.
אורכו של מתחם הנמל והמארינות היה בערך כשני קילומטרים בקו אורז, אך בשיטוט הלך ושוב על המזחים המרחק יותר מהוכפל. הם קבעו להיפגש בשקיעה בכיכר ונציה. ג'ולי סרקה את האזור מצפון לכיכר, וג'ונתן קיבל לחפש מדרום לה.
לפנות ערב שבו השניים ונפגשו. פניה של ג'ולי הביעו אכזבה. פרט לשקית פלסטיק ובה מעט מזון שחילצה ממטבח אחת הספינות של הנמל, דיווחה שלא מצאה משהו סביר. אולם ג'ונתן דווקא אמר שבצד שלו היו כמה סירות שנראו לו במצב טוב, והשניים סיכמו לחפש מקום לינה, ולמחרת שניהם ילכו יחדיו לאזור הדרומי לבחור להם סירה להמשך המסע.

למחרת היום, בדרך השניים כעשרים סירות שונות, אולם בכל סירה נמצא פגם מהותי כלשהו שפסל אותה למסע ארוך. ג'ונתן קצר הרוח החל לאבד תקווה. הוא היה משוכנע שהם ימצאו בנקל יאכטה מפוארת ויצאו לדרך ממש בבוקר שטוף שמש זה. ג'ולי הדגימה קצת יותר סבלנות.
"אנחנו לא צריכים הרבה ספינות טובות, רק אחת מספיקה," הסבירה את הגישה שלה, "ובסוף נמצא אחת כזאת."

"ואם לא נמצא?"

"אז נעשה קניבליזציה," אמרה. "נעביר חלקים וציוד מכמה ספינות ונתקין לעצמנו אחת טובה."
אז נחה דעתו של ג'ונתן.

בהמשך היום התברר שגישתה של ג'ולי היתה מוצלחת. במזח אחד עמדו 4 ספינות צמודות במקביל, כאשר כל סיפון שימש כגשר מעבר לסיפון השני, וזה לשלישי וכן הלאה. ג'ונתן, מסתבר, בדק רק את הראשונה הצמודה למזח ויתר על שלושת הספינות המרוחקות מהמזח, אולם ג'ולי היסודית לא ויתרה. ביננו! הסירה השלישית מתוך הרביעיה נראתה מתאימה מכל הבחינות. היו אלה 4 ספינות דומות, אורך כל אחת מהן כעשרים מטרים, בעלות סיפון יחיד כאשר בחלקן האחורי נבנה חדר עליו ובו גשר הפיקוד דל מכשירים. המנוע הוצת וטירטר כהלכה, המצבר היה תקין, וגם חדר המכונות מתחת לסיפון היה נקי ובמצב תחזוקה נאות.
הם קבעו לצאת למחרת עם שחר. את המשך היום יעדו להכנות לנסיעה, והעמיסו על סירתם כל מה שהיה לאל ידם. עקב ידו הפצועה של ג'ונתן, נאלצו שניהם לבצע כל משימה במאמץ רב, והחלק הקשה ביותר היה לשאוב דלק מהמיכלים הרקים למחצה של הסירות האחרות ולהעבירם למיכל שלהם, ולג'יריקנים נוספים. מי שתיה הם מצאו בשפע, די והותר לשלושת ימי השייט הצפויים. ג'ולי התירה את החבלים הקושרים את הספינה הרביעית לשלישית, וזו החלה להתרחק מהם עד שהתנגשה במבנה שמול המזח והפסיקה לעניין אותם.
את הלילה בילו בסיפון התחתון של הסירה, על מזרונים דקים שהיו מגולגלים בפניה. זה היה תא יחיד, שרוחבו כרוחב הסירה, ושימש לכל משימה לעת מצוא - כטרקלין, חדר שינה ומטבחון כאחד. דלת יחידה הובילה לחדר המכונות.
"הניווט קל מאוד," אמרה ג'ולי. "נשוט צפונה צמוד לגדה המערבית של תימן, סעודיה וירדן עד שנגיע לאילת."

ג'ונתן התניע את המנוע, והפנה את חרטום הסירה ליציאה מהמעגן. הוא הקיף את הנקודה הצפונית של ג'יברטי, ויצא אל הים הפתוח.

הם לא יכלו לדעת, שאם היו מקדימים ביומיים - היו מגלים ספינה נוספת משייטת בדיוק בנתיבם, ועליה שני אנשים מוכרים היטב, ועוד אחת זרה.

כאלף קילומטרים צפונית לשם, הגיעו השניים אל העיר הסעודית ג'דה. לג'ולי, שצפתה בכל הספינות היוקרתיות שהיו קשורות למזחים של בתים פרטיים בשכונה שנראתה לעשירים בלבד, היה רעיון. אולי יחפשו כאן ספינה טובה יותר. ג'ונתן התנגד. לשם מה אנחנו צריכים להחליף ספינה, אם זו עובדת כמו שצריך? מאוכזבת מכך שלא תזכה לשוט ביאכטה יוקרתית, ויתרה על הרעיון. היא הבינה שזרועו של ג'ונתן עדיין מייסרת אותו, והוא לא שש לעבודת העמסה נוספת של כמה שעות מיוזעו.

לא היה להם מושג, שרק אתמול חנו במקום עמיתיהם מתחנת החלל הבינלאומית, ואימצו לעצמם יאכטה מפוארת.
ג'ונתן פתח את המצערות והספינה החלה להאיץ צפונה. הם צפו בתימהון בסירת דיג מוזרה, שבפירוש נראתה כלא שייכת למקום הזה. זו היתה סירת עץ בעלת ציוד לדיג, שנקשרה ברישול למזח בעזרת חבל בודד שאיים להיקרע עם כל חבטה של הגלים.
"על זאת לא הייתי מסכים לעלות בחיים!" קבע ג'ונתן.
"אתה באמת איש משעשע," עקצה אותו, "היית מוכן לעלות על סירת משוטים ולא על זאת? היא דווקא נראית לי סוס עבודה רציני, שיכול לספק לך דגים בשפע במהלך השייט."
ג'ונתן הקשיב לדבריה וחזר לנעוץ בה מבט נוסף. בהחלטה אימפולסיבית משך את המצערות והפחית את כח המנוע לעשרה אחוז, והיפנה את ההגה בפראות ימינה.

*

"אני לא מאמינה..." מילמלה נאטאלי.
איש לא הקשיב לדבריה, מפני שמאט ויובל היו טרודים בתוכניות להמשך המסע לבסיס חיל האוויר הישראלי הסמוך לעיירה מצפה רמון. בהיעדר כלי רכב זמין בשטח, הם כרעו על המפות לתכנן מסע רגלי. במהירות ממוצעת של כחמישה קילומטרים בשעה, הם צפויים להגיע לשם אחרי עשרים וארבע שעות בהליכה רצופה, אך עם לינת לילה המסע יארך כיומיים.
"אני לא מאמינה!" חזרה ואמרה לעצמה. עיניה היו נעוצות במשקפת מזה יממה שלמה, להוציא כמה שעות שינה בשעות הלילה.
"בחיי, אני לא מאמינה!" צעקה, וכעת השיגה את תשומת ליבם של שני הגברים.
יובל הזדקף. "מה קרה?"
"הסתכלו לשם!" קראה והצביעה על נקודה זעירה דרומה. ללא המשקפת, זו נראתה נקודה זעירה כהה על פני המים, אולם בפירוש כלי שייט כלשהו. שני הגברים קפצו על רגליהם, ויובל חטף מנאטאלי את המשקפת.
"גם אני לא מאמין!" ליסתו של יובל נשמטה. הוא הושיט את המשקפת למאט.
"זה נראה כמו סירת הדיג שלנו שהשארנו בג'דה, בחיי..." מילמלה מאט בתימהון.
"זה לא רק נראה ככה, זה בדיוק זה!" קבע יובל.
"אם ככה, זו יכולה להיות רק ג'ולי!" הכריז מאט. "הם היו יום אחד מאחורינו..."
"ג'ולי... ג'ולי..." נאטאלי פצחה בריקוד על הסיפון.

*

ג'ולי התשושה מן המסע בכלל ומהמלאכה המייגעת של החלפת הספינה בפרט, החלה לחוש ברע. ג'ונתן החליט לעשות לה בדיקת היריון, והמשיך לבדיקת גופנית מקיפה ככל שהתאפשר לו. לבסוף קבע שלא מצא ממצא פתולוגי כלשהו, והיא זקוקה למנוחה הגונה. היא נרדמה בתנוחה עוברית על המזרון הדק בסיפון התחתון. ג'ונתן אחז בהגה, במצב רוח שפוף. הוא היה סר וזעף על חוסר הצלחתו לדוג משהו מן הים כדי לסעוד את ליבם, ונאלץ לחסל את שארית קופסאות השימורים שהיו באמתחתם. כעת קרב אל החוף של מה שהיה אמור להיות העיר אילת, והביך שהיא שוטחה בפגיעה ישירה ונמחקה מן העולם.
אולם נקודה זעירה, מתנוצצת, חרגה בנוף המדברי המונוטוני. היא נראתה צמודה לחוף המערבי. זה היה בפירוש משהו של אחרי יום הדין, סירה מעשה ידי אדם. הוא הסיט את חרטום הספינה חמש מעלות שמאלה, היישר אל הסירה המסתורית.

"ג'ולי! ג'ולי!" שאג לפתע במלוא ראותיו.
היא התעוררה, כנראה באמצעו של חלום, ושיפשפה את עיניה. מה העיר אותה?
"ג'ולי!" שמעה צעקה מפיו של עמיתה המרוגש, "את חייבת לבוא ולראות מה שאני רואה!"
היא הזקפה לשיבה, מנסה לבתק את קורי השינה ולפתוח את עיניה לרווחה.
בטרם הזדקפה כדי לצאת אליו, שמעה אותו ממשיך לצעוק "יאכטה! יאכטה עם אנשים חיים עליה!"
לפתע השתתק. היא נחפזה לעלות למעלה.
"אנשים? כמה אנשים?"
"נדמה לי שאני רואה שלוש דמויות... אם זה נכון, אז אן הגיעה יחד איתם..."
"אן?"

ג'ולי נטלה את המשקפת. "יש!" צרחה. "אני מזהה את מאט ואת יובל! ויש שם... אישה... זאת לא אן..."
ג'ונתן קיבל ממנה את המשקפת. "איזה אנשים מוצלחים... כל הכבוד לך, ג'ולי, על החידות המוצפנות שלך... נכון, זאת לא אן. זאת צעירה לא מוכרת... היא עושה משהו... מה היא עושה? אם אני לא טועה, היא רוקדת על הסיפון..."

כחצי שעה מאוחר יותר, מצאה ג'ולי את עצמה מחובקת על ידי נאטאלי, המעריצה הגדולה שלה, עד שנדמה היה לה שזה הפך לחיבוק דוב. ג'ולי ביקשה לעשות היכרות עם הזרה האלמונית, וסיפור הצלתה המופלא היה הראשון שזכתה לשמוע, כמו גם סיפור הפיענוח של חידותיה. נאטאלי המאוהבת נצמדה לג'ולי ומיאנה לעזוב,

עוד לפני שהספיקה לחבק את מאט ויובל. נאטאלי התלהבה במיוחד מכרסה התפוחה והעגלגלה של ג'ולי, ואף נישקה את טבורה ומייד לאחר מכן הצמידה את אוזנה לבטן כדי לשמוע את פעימות ליבו של העובר. היה קשה להבחין מי מאושר יותר, נאטאלי הנלהבת או יובל, האבא לעתיד, ששמר על התנהגות מאופקת.

ג'ונתן נראה כמרחף על העננים. על כל צוות הוטל לספר סיפור מסע מרתק ולהקשיב לסיפור המדהים של הצוות האחר. הם כרו סעודה נאה בסלון של היאכטה 'סאליס', מדברים ללא הרף ומפטטים את עצמם לדעת. מאט הוציא בקבוק ויסקי להרים כוסית לחיי האיחוד המרגש והניצחון שבדרך, ויובל אמר, שחבל שגם אוהירו לא נמצא יחד עימם.

"אוהירו?" ג'ונתן התחלחל.

"כן, אוהירו שלנו... מדוע אתה מגיב ככה?"

ג'ונתן החליף מבטים מתוחים עם ג'ולי.

"הם לא יודעים עליו?"

"עדיין לא."

"מה אנחנו לא יודעים?" הקשה מאט.

"את רוצה לספר להם או שאני אספר להם?"

"ספר להם אתה."

"אוהירו הוא השותף המנוול של גרטשן בכל העסק המזויין הזה!" נהם ג'ונתן והפליט קללה עסיסית.

השתררה דממה בסלון, כזאת שמתרחשת לאחר התפוצצות רימון.

"שניהם שותפים למלחמת העולם השלישית. הם החליטו להחזיר לחיים את הציר השטני 'ברלין-טוקיו',

קטעה ג'ולי את הדממה. "רק איזה איטלקי מרומא חסר למזימה שלהם..."

"היא מתכננת את זה כבר כמה שנים, להקים לתחייה את הרייך השלישי של היטלר ולשלוט על כל העולם

הנאצי שלה," המשיך ג'ונתן.

"היא מתכוונת לכונן את הרייך הרביעי," תיקנה ג'ולי. "היא חושבת שהיא צאצאית של היטלר, או שהגנים

שלו נמצאים בתוכה איכשהו."

"האישה הזאת מטורפת לא פחות מהיטלר, זה בטוח," הוסיף ג'ונתן. "הייתם צריכים לראות אותה ולשמוע

אותה אחרי שהיא נחשפה, לא הייתם מאמינים שזאת האסטרונאוטית שחיה איתנו בתחנת החלל. היא מנחיתה

בקור רוח הוראות מפלצתיות בסגנון הנאצי, היא נותנת פקודות מסמרות שיער, היא יורה בכל מי שלא מציינת

לה בלי להניד עפעף... התיכנונים שלה הם לאלף השנים הבאות... היא חולת שליטה. היא רוצה להכתיר את

עצמה לקיסרית על כל העולם."

ג'ולי סיפרה לעמיתיה ההמומים את קורותיה עם אוהירו עד לחשיפת בגידתו, על השבי שלה במרתף

האוניברסיטה, על אונדו ועל בריחתה הנועזת וחילווצו של ג'ונתן. מאט ויובל החיזורים נראו כמי שבלעו את

לשונם.

"חברים, אנחנו הולכים למלחמת העולם הרביעית," סיכם ג'ונתן, "אנחנו חמישה חיילים כנגד גרטשן,

אוהירו, שבט בושמנים, וכמה טרוריסטים מוסלמים בלוב עם צוללת."

יובל, שחש במדינתו כדג במים, הציע תוכנית שכרגיל אצלו, נשמעה מעולה. במרחק כארבעים קילומטרים צפונית לאילת, היה קיבוץ בשם יוטבתה, שהניח ששרד את הפיצוץ. לאחר שהסביר לכולם מה זה קיבוץ, אורח החיים השיתופי שלו, ועל מה היתה פרנסתם של חברי המשק, הציע לצאת במסע רגלי לשם לחניית הלילה, ושם סבר שימצאו מזון וכלי רכב כלשהו, שיסיע אותם לבסיס הצבאי.

הם נפרדו בבוקר המחרת מהיאכטה המפוארת, כאשר הם נוטלים עימם כל מה שהתאפשר ועשוי להועיל להם

בהמשך. לפנות ערב, בטרם שקעה השמש, הגיעו אל הקיבוץ.

למחרת התפזרו בין בתי הקיבוץ והמבנים הציבוריים שלו, לחפש מזון וכלי רכב. ג'ונתן הציע לחפש כלי

נשק, אולם יובל טען שחבל על המאמצים, הם ישיגו נשק למכביר בבסיס הצבאי. "אני אשיג לך כמה טילים

ופצצות שתרצה," הבטיח לו, אולם ג'ונתן טען שמספיק לו רק אקדח ומקלע קל.

המקום איכזב בנושא אספקת מזון. בשום מקום לא מצאו דבר מה הראוי למאכל, וכל מה שנראה כמו מזון

היה במצב ריקבון מתקדם ובעל ריח מבחיל ודוחה. באזור הרפתות נדהם יובל לגלות שהפרות המתות היו

רקובות, והסיק שהחיידקים במקום הזה שרדו והמשיכו להתקיים, על חשבון כל הגויות של בעלי החיים.

כאשר נכנסו למטבחונים הקטנים של בתי המגורים, הצליחו למצוא רק כמה קופסאות שימורים של ליפתנים

ממותקים, שמאט החליט לאסוף גם אותם. "הסירופ יספק לנו אנרגיה זמינה," פסק.

ג'ונתן חיפש ומצא את המרפאה המקומית, אך זו התבררה כחדר טיפולים קטן של אחות. תקוותו למצוא שם

תרופות נגודה, פרט לכמה גלולות גנריות, והוא אסף לתוך תיק פלאסטיק את התרופות וכמה תחבושות יבשות

ויצא משם מאוכזב. כאשר סיפר על כך ליובל, הבטיח לו האחרון שבמרפאה של הבסיס הצבאי הוא ימצא את

כל מבוקשו.

יובל מצידו התרכז במציאת כלי רכב שמיש. לאחר ששוטט בשבילי הקיבוץ והעלה חרס בידו, פנה אל

המוסך. שם מצא שני טרקטורים ששהו שם לתיקון או לתחזוקה. אחד היה מפורק מדי, ואולם השני היה במצב

סביר. החלק היחיד שחסר לו היה האגזוז - כנראה לשם כך הגיע למוסך - ולכן המנוע שהותנע כהלכה, הרעיש

עולמות.

אבל, זה מה שהיה, ויובל טען שצריך להשתמש במה שיש. כדי להתגבר על הטיטור הנורא, הכניסו כולם

לתוך אוזניהם אטמים מאולתרים מבד פלנל שנחתך לפיסות מתאימות.

לזו הגרירה של הטרקטור חיברו עגלת חציר מרופטת, מלוכלכת ומאובקת, בעלת שני גלגלים. וכך, כאשר יובל נוהג ברכב הקולני והרועד, וארבעת עמיתיו ישובים על שולי העגלה ורגליהם מתנדנדות באוויר, ברעש מחריש אוזניים שמזכיר קולות ירי של מכונת ירייה, חלפו דרך נופי מדבר עוצרי נשימה, חצו את מכתש רמון המרהיב ביופיו, והגיעו לפנות ערב לבסיס חיל האוויר הסמוך למצפה רמון. לרווחת כולם, המקום לא הופצץ. הוא נשאר במצב מעולה שתוחזק על ידי חיל האוויר המקצועני של ישראל, אחד מחילות האוויר הטובים והמעולים ביותר בעולם, כאשר ננטש על ידי בני האנוש.

יובל הוריד את המצערות מארבעים לשלושים אחוז ממהלכה. קול זמזום המנוע נחלש וחרטום הססנה החל לרדת. המטוס החל להנמיך לקראת ההגעה לבריכות כריית המלח בדרום ים המוות, על מנת ששתי האורחות שלו יהנו מנופה המדברי של מזרח ארץ ישראל. הוא היטה את הסטיק שמאלה, ושינה את כיוון המטוס מחמישים מעלות לעשר מעלות כאשר הגיע אל הערבה. ג'ולי ירדה לצידו כטייסת המישנה, ומאחוריהם ישבה נאטאלי בנינוחות במושב האחורי, בעל שלושת המושבים, והיא קפצה מחלון לחלון כדי לא להחמיץ את הנופים בשני צידי המטוס. כעת שתיהן נפעמו למראה הכחול הבהיר בדרומו של הים הנמוך ביותר בכדור הארץ. יובל ניווט מעל הגדה המערבית של הים, וכמה דקות מאוחר יותר הצביע לעבר מצוק מרהיב לשמאלו:

“מצדה! הכריזו.”

כדי להעצים את החוויה, היטה בפראות את הסטיק לגילגול שמאלי של כשלושים מעלות, וביצע הקפה מלאה סביב האתר ההיסטורי המפורסם.

“תן לי להטיס,” קראה ג'ולי.

“דיברנו על זה כבר,” התנגד יובל, “את לא מכירה את ישראל.”

“אז רק תנווט, אבל תן לי ההגאים,” עשתה ניסיון נוסף.

“את נמצאת כאן על תקן של אורחת שלי, ולא טייסת,” התעקש. ג'ולי שירבבה את שפתה התחתונה קדימה באכזבה, אולם הדבר הזה סוכם עוד לפני ההמראה, ולא נותר לה אלא לשלב את ידיה בהתרסה כדי להבליט בפניו את חוסר שביעות רצונה. יובל הבחין בהצגה שלה והתחייך. ממצדה יובל פנה אל ירושליים, וביצע הקפה מלאה מעל הכותל המערבי, המקום המקודש ביותר ליהודים, ואחרי כן חזר אל עמק הירדן, וטס צפונה אל הכינרת. מעל טבריה פנה מערבה וטס למפרץ חיפה, ומשם המשיך דרומה לתל אביב.

כאשר קרב לגוש דן, לא הצליח לשלוט בבלוטות הדמעות שלו. המקום שהיה פעם תל אביב רבתי, הפך לשממה שטוחה, שחורה ומפויחת משריפות הענק שחוללה אחת הפצצות. הוא המשיך לטוס דרומה בשפתיים חשוקות, בדממה, לכיוון באר שבע וחזרה לבסיס רמון. ג'ולי לא יכלה להתאפק, כאשר הבחינה בדמעותיו.

“תן לי להנחית את המטוס,” הציעה ברוך.

הוא הנהן, שיחרר את הסטיק והעביר אליה את השליטה על המטוס. היא ביצעה נחיתה מושלמת והסיעה את המטוס אל המוסך שבו מצאו אותו.

נאטאלי התקשתה להבין את הסיור הזה. “מה, זאת כל המדינה שלך? כל כך קטנה? רק המחוז שנולדתי בו, פרובנס, הרבה יותר גדול מכל מדינת ישראל!”

יובל התעשת. “עכשיו את מבינה עד כמה הסכסוך הממושך שלנו עם המדינות השכנות היה אוילי ומיותר? גם את החלקה הקטנה הזאת רצו לקחת לנו.”

את הדרך חזרה לחדר המבצעים של הטייסת, עשו בגי'פ הצבאי שגם הביא אותם למטוס הסיור. בחניה הסמוכה למבנה הבחינו בג'ונתן, המנופף להם בשמחה לא הרחק ומצביע בידו השמאלית על תיק גדול מימדים. הם חיכו עד שיתקרב ויבאר את פשר שמחתו.

“בהנחה שנשאר חמישה בני אדם, אחרי שנהרוג את גרטשן, אוהירו ושאר הטרוריסטים שלהם, יש כאן מספיק חומרי ציוד רפואי ותרופות בשבילנו לכמה שנים,” הכריז. “המרפאה בבסיס הזה היתה ממש אוצר.”

ג'ולי קימטה את גבותיה. “רק חמישה? ומה עם כל הבושמינים, גם אותם אתה מתכוון להרוג? ומה אם כל 72 הבחורות הבתולות של לוב? יש לך טעות בחישובים!”

ג'ונתן נעצר, והחל לחשוב על דבריה.

“את צודקת, אני אחזור לשם לקחת ציוד נוסף ועוד כמה חומרים.”

“זה עדיין מוקדם,” התערב יובל, “עוד לא התחלנו לתכנן את הפעילות המבצעית. עדיין לא התחלנו לחשוב על האסטרטגיה. לא ברור כמה נצא לשם, איזה ציוד ניקח איתנו, האם נישאר שם או נחזור לכאן או למקום אחר... בנתיים תאסוף כל מה שאתה מוצא לנכון, אבל אחרי שנדע מה הכיוון שלנו נעשה אופטימיזציה.”

ג'ונתן הנהן. הוא העמיס את התיק על כתפו ונכנס למבנה. אחריו פסעו השלושה.

“איפה מאט?” שאלה ג'ולי.

“הוא בחדר האוכל, הבטיח שיכין לנו ארוחה. אני מריח את האוכל עד כאן,” החזיר ג'ונתן. הוא ליטף את ביטנו. “וזה ממש מתאים לי כעת, אני מת מרעב.”

“אז בואו נלך לשם,” הציעה נאטאלי, “אף אחד מאיתנו לא רוצה שג'ונתן יהיה רעב, נכון?”

ג'ונתן טפח קלות על כתפה לאות חיבה, אולם ידו הכבדה הצליחה לטלטל את גופה הצנום והיא כמעט הוטחה ארצה. למזלה נבלמה בזריזות על ידי ג'ולי העירינית. ג'ונתן הניח את התיק על הרצפה ופתח אותו. “התקדמו לשם בלעדי,” הורה להם, “אני צריך לקחת משהו לשיכון הכאבים שלי ואז אצטרף אליכם.”

מאט ישב לצידו של יובל, ועקב אחר הרישומים שצייר על דפים מילימטריים, בתוך בלוק ששימש לו כמחברת טיטוט. כמה מפות של המזרח התיכון היו פרושות בתפוזרת בחלקו הרחוק של שולחן העבודה, אך המחשבים

והצגים היו כבויים. למרות שהיה חשמל במבנה, כל מערכת שרתי התקשורת של המחשבים לא פעלה. יובל ניסה להחזיר אותם לחיים אך נכשל עד שנואש, מפני שלא ידע מה הסיבה להשבתת המערכות הממוחשבות. אמנם היה מהנדס אלקטרוניקה בהכשרתו, אך חסר ניסיון בתחום תקשורת נתונים בין מחשבים. בלית ברירה, נפנה לערוך חישובים ידניים.

הוא מדד שוב ושוב מרחקים עם סרגל, ועשה רשימות בעיפרון. הוא צייר טבלה בת כמה עמודות ורשם מרחקים וכיוונים, ומדי פעם עיין בספרות המטוס בעברית, שמאט כמוכחן לא הבין, למרות שבכותרת הספר התנוסס דגם המטוס, F-16I. יובל סיפר לו שבעברית שם המטוס שנבחר היה 'סופה' שמשמעותו סערה.

יובל הטיל את העיפרון על הניירות, התנשף מעט ונשען לאחור אל גב כסאו.

"רציתי לקבל נתונים בסיסיים לקראת תכנון המשימה, אבל כל המספרים פועלים נגדי, התלונן.

"למה אתה מתכוון?" שאל מאט.

"טריפולי רחוקה מדי מאן. בשום תרחיש לא נוכל לחזור ולנחות כאן."

מאט ליטף את שיערו. "מה המספרים מגלים לך?"

"תיאורתית, אם נטוס לתקיפה בטרפולי, בדלק מלא ומינימום ציוד משקל אפשרי, נוכל לחזור בקושי

למצרים."

"עדיין לא חשבנו מי טס ומי נשאר כאן. אולי ניפרד לשתי קבוצות, אחת תבצע את המשימה והשניה תצא

לשם דרך הים."

"אתה לא ממריא אם אתה לא יודע בדיוק היכן אתה נוחת, שכחת?" הזכיר לו יובל, "זה משהו שלמדתי ממך

ואימצתי אותו בהתלהבות."

"נכון. אתה לומד מהר. אפשר לחשוב על פתרון כלשהו. אולי נעשה טיסה מקדימה לאזור מצריים, ונחפש

מקום נחיתה, כך שנוכל לחזור לנחות במקום ודאי."

"אכניס את זה לשיקולים. אנחנו צריכים לחשוב כמה מטוסים ימריאו, ומי יהיה בכל מטוס. כל המטוסים כאן

הם דו-מושביים, כלומר אם נרצה לצאת לגיחה בודדת נצטרך להטיס שלושה מטוסים."

מאט הרהר מעט. "למה אנחנו צריכים לערב את נאטאלי בארוע מבצעי?"

"אנחנו לא צריכים. אבל מה האלטרנטיבה, נשאיר אותה לבדה כאן?"

"ברור שלא. היא תישאר כאן עם עוד חבר צוות או שניים. הם יחכו לנו כאן או שיחברו אלינו בנקודה

מוסכמת."

יובל גירד את פדחתו. "אנחנו ארבעה טייסי קרב. אתה יכול להשאיר כאן שני טייסים? ואם כן, את מי בדיוק?

הרי כולנו נלך מכות על הזכות לפוצץ את הצוללת הארורה הזאת וכמה שיותר טרוריסטים."

מאט התחייך. "חשבתי להטיל עליך לשכנע את ג'ונתן וג'ולי שהם נשארים כאן."

"אם ככה, זה יורד מהפרק. נמריא שלושה מטוסים. אני אטוס לבדי ואוביל במטוס מספר 1, במטוס מספר 2

אתה תטיס ונאטאלי תשב כטרמפיסטית בתא הנווט שלך, וג'ונתן וג'ולי במטוס מספר 3."

"אפשר להציע את הרעיון הזה כאחד התרחישים. מה משך הטיסה, עד לתקיפה ועד לנחיתה?"

"עוד לא חישבתי את זה, הודה יובל, "אבל יש לי אומדן ראשוני. היות ואין מכ"מים בסביבה, נטוס בגובה

40 אלף רגל, נגיע לטרפולי בערך אחרי שעת טיסה. הנמכה, שניים או שלושה יעפי תקיפה וחזרה למצרים,

בערך שעה נוספת עד לנחיתה."

"בהנחה שנמצא מסלול שמיש במצרים, או אפילו במזרח לוב, הקשה מאט, "אבל מה אם לא?"

יובל שקע במחשבות.

"חשבתי על רעיון מטורף, אמר. "בעצם, לא בטוח אם הוא יותר מטורלל או יותר מטומטם."

"בוא נשמע."

"אבל... אתה צריך להבטיח לי שזה לאוונטזי בלבד. אם זה לא עובר אותך, שהאחרים לא ידעו מזה לעולם."

"יש לך את זה."

"עוד לפני זה יש לי עוד נקודה לדיון. בהנחה שגרטשן מבינה את התוכנית שלנו, מה יקרה אם היא תורה

לטרוריסטים שלה לקבל אותנו עם שיגור מטח טילי חום אישיים? היא תהיה מאושרת להפיל אותנו, ולתפוש

אותנו בשבי."

מאט נאנח. אף הוא חשב במעומעם על האפשרות הזאת, אבל העדיף להדחיק אותה לעת עתה. כעת, משויבל

הציף את זה, היה חייב להתייחס.

"זו מלחמה מחורבנת, וכל דבר יכול לקרות. אני מניח שבמטוסים שלכם יש נורים נגד טילי אינפרא אדום."

"בוודאי, הגיב יובל, "המטוסים האלה היו הכי מוגנים בעולם. אבל אתה יודע שהכל יכול לקרות. אין דבר

כזה מערכת הגנה מושלמת. תקלה במערכת פיזור הנורים... יותר מדי טילים - אחד מהם עלול לפגוע... מחסנית

הנורים עלולה להתרוקן... אלף ואחד דברים עלולים לשבש לנו את התוכניות."

"ברור. אבל זה תמיד פרמטר בתיכנונים. מה הקשר לרעיון המטורלל שלך?"

"העליתי בדמיון שלי את התרחיש הבא: אנחנו תוקפים, מתרחקים מעט מהזירה, ונוטשים... אנחנו לא

צריכים את המטוסים יותר, ולכן לא צריכים לחזור לשום מקום. ברעיון הזה נוכל לקחת איתנו ציוד אישי, כמו

נשק, מים, מזון, תרופות, ולצנוח במקום מתאים - ואנחנו כבר שם, יכולים להמשיך את הקרב שלנו על הקרקע.

את זה גרטשן לא תצפה, לפי דעתי. חמשתנו, מצויידים באקדחים, יש לנו סיכוי סביר להילחם בכוגדת הזאת

ובטרוריסטים שלה."

מאט נשף חרישית. לרעיון כה מרחיק לכת לא פילל.

"ארבעתינו יודעים לצנוח. מה עם נאטאלי? היא תוכל לנטוש באוויר בלי תרגול?"

"נלמד אותה. נכין אותה. במטוס הזה הטייס הראשי יכול לשלוט על שני כיסאות המפלט."

"אני לא יודע. צריך להקדיש לרעיון הזה יותר מחשבה."

"אבל... לא נפלת מהכיסא... לא פסלת את זה על הסף..."

"מפני שאין לי רעיונות אחרים עדיין," הסביר מאט. "יכול להיות שאנחנו צריכים לבטל את רעיון להשתמש במטוסים. למה שלא נמלא ספינה בכל הדרוש, ונגיע לשם בשקט, בשעות החשיכה, נצמיד לצוללת מטען חבלה ונטביע אותה, ואחרי כן נמשיך בלוחמה קרקעית?"

יובל החריש. "גם זה חומר למחשבה," אמר לעצמו לאחר רגע ארוך.

ג'ונתן נכנס לחדר המבצעים סר וזעף.

"קרה משהו?" שאל מאט. ידו השמאלית של ג'ונתן עדיין היתה מקובעת, אך הפעם תחבושות לבנות ונקיות עטפו כהלכה את זרועו. עם קיבה מלאה ומשככי כאבים מצב רוחו היה אמור להיות שפיר בימי הפוגה והמנוחה בישראל.

"אני לא מצליח למצוא כאן שום נשק," זעף.

יובל נשא את ראשו. "יש בבסיס הזה מספיק נשק ותחמושת לעצור הסתערות של אלף טנקים," טען.

"אבל טנקים לא מעניינים אותי. אני מחפש נשק נגד גרטשן והטרוריסטים."

יובל הנהן. "אבל ישראל בנתה צבא נגד הטנקים של צבאות ערב, ולא נגד נאצית בשם גרטשן. המדינות

שמקיפות את ישראל יצאו נגדנו לכמה מלחמות במטרה להשמיד אותנו. או להשליך אותנו מתים לים התיכון."

"בסדר. אבל מה עם כלי נשק קל? למה אין במקום הזה אקדחים, תת מקלעים, רובי סער, רימונים?"

יובל שמט את הניירות שבידו והתרווח על כיסאו. "אלה נמצאים בבסיסים אחרים של הצבא, לא כאן."

"הטייסים שלכם יצאו לגיחות מבצעיות בלי אקדחים אישיים?"

"בוודאי שכן. בדיוק לפי התקן."

"אז איפה הם?"

"הם אמורים להיות בחדר הנשק הקל. אבל כאן יש לי בעיה קטנה, מחסן הנשק נעול ואין לי גישה אליו.

המפתח איננו במקום שציפיתי שיהיה. אני גם לא בטוח שלא רוקנו אותו החיילים שנטשו את המקום, לאן

שנטשו."

"תראה לי אותו. אני אפרוץ את הדלת."

"זו לא דלת רגילה, זו יותר דלת של כספת..."

"ומה בקשר לחומרי נפץ ונפצים? מנגנוני השהייה? נצטרך לפוצץ שם כמה אתרים."

"אין כאן דברים כאלה. יש כאן טילי אוויר אוויר, טילי אוויר קרקע, פצצות חכמות, פצצות ברזל, מרעומי

השהייה, מוץ ונורים, מספיק כדי לחסל כמה שדות תעופה צבאיים ולהשמיד צבא סדיר של מדינה בגודל בינוני.

נצטרך להסתפק במה שיש."

ג'ונתן לא נראה מסופק. "אנחנו חייבים נשק אישי חם," אמר. "נהפוך את הבסיס הזה עד שנמצא לפחות

חמישה אקדחים והרבה כדורים. אני אישית מתכוון לרוקן מחסנית שלמה לתוך המוח של גרטשן." הוא הסתכל

לצדדים ולאחור והנמיך את קולו: "אם ג'ולי תתן לי... אל תגידו לה שאני מתכוון לעשות את זה לפניה..."

לפתע סב לאחור. "תיכף אחזור," פלט ויצא בחופזה מחדר המבצעים. יובל ומאט הצליבו מבטים בחיך. לא

חלף זמן רב והוא חזר, ובידו לוס פלדה ארוך.

"בוא תראה לי את הדלת של חדר הנשק!" האיץ יובל, "אתה עוד לא ראית איך האדם הכי חזק בעולם כיום

מסוגל לפתוח כל דלת."

"איפה מצאת את זה?" שאל מאט.

"לא ידעתי שיש דבר כזה בסביבה," העיר יובל.

"סמוך עלי, אני מוצא דברים."

השלושה קמו ויצאו מהמבנה. יובל הוביל אותם בשבילים סלולים בין כמה מבני מפקדה ומינהלה, עד אשר

ירד חצי קומה לתוך מבנה בטון יצוק שנחפר מתחת לאדמה.

"זאת הדלת. בתוך המקלט הזה היו הנשקים האישיים."

ג'ונתן הסתער על המשימה בהתלהבות. הוא לא התרברב לחינם, הוא באמת היה אדם חזק מעבר לכל דימיון,

למרות ידו השמאלית המנוטרלת. בקיבורת שרירי חזהו וזרועו הבריאה, לוס הפלדה הארוך ומסת גופו, הצליח

לשבור משהו באזור הידית, והדלת נתעקמה קמעה ולפתע נפתחה לרווחה.

ג'ונתן פרץ פנימה. בחלל החדר החשוך הראות היתה אפסית, אולם יובל שנכנס אחריו הדליק את האור.

קללה שנפלטה מפיו של ג'ונתן המאוכזב, העידה כי החדר היה ריק. כל מדפי הברזל שהשתרעו לאורך שלושה

קירות היו עירומים מצידוד כלשהו, ורק העלו אבק. ג'ונתן ניגש לארון סגור שעמד בפניה ופתח אותו, אך גם הוא

היה ריק, פרט לכמה מסמכים חסרי חשיבות. גם יובל התאכזב. הוא קיווה שימצאו שם אקדחים וכדורים,

והופתע מאוד.

"לזה לא ציפיתי," הודה.

ג'ונתן הטיל ארצה את הלום בתסכול.

"אולי יש חדר נשק נוסף?" שאל מאט.

"לא שידוע לי," השיב יובל, "אולי... בטייסת אחרת..."

"בואו נחזור," אמר מאט, "אין לנו מה לעשות כאן יותר."

"איזה מין בסיס צבאי מחורבן זה?" שמעו את ג'ונתן מקונן מאחור.

למאט היתה הצעה. "קח ג'יפ, קח איתך את נאטאלי, ועשו סיור בעיר האזרחית. אולי תמצא שם נשק באיזו תחנת משטרה או בחנות לכלי נשק."
יובל היה ספקן. "לא נראה לי, אבל מצד שני אין מה להפסיד."
ג'ונתן דווקא אהב את הרעיון.

ג'ולי הקשיבה בסבלנות עד תום דבריהם של יובל ומאט. שתי חלופות היו על השולחן. רעיון הספינה של מאט, ורעיון הטיסה לכיוון אחד של יובל. היא הפעילה את הדמיון שלה לחפש רעיון נוסף, ואימצה את מחשבתה. וככל שהעמיקה לחשוב, לא הצליחה לייצר חלופה נוספת.
לבסוף חזרה להרהר בשני הרעיונות המוצעים. "לכל רעיון יש יתרונות ויש חסרונות," הגיבה לבסוף.
"זה תמיד נכון," אמר מאט.

"אנחנו צריכים להתחשב בדבר נוסף, המשיכה, "וזה התזמון. מתי הצוללת צפויה להגיע לנמל של טריפולי? אנחנו בכלל יודעים אם אנחנו רוצים להגיע לפניה ולארום לה, או להגיע אחריה ולהשמיד אותה ואת כל מה שנמצא בסביבה שלה? אנחנו צריכים לתכנן אסטרטגיה כדי לדעת מה אנחנו רוצים לעשות, אחרי כן לתכנן מהלכים טקטיים. נגזרת של התוכניות האלה תהיה שיטת ההגעה שלנו, מהירה ורועשת או איטית ושקטה."
"את צודקת, לעזאזל," אמר מאט. "מדובר פה במלחמה אמיתית. אנחנו צריכים לתכנן את המלחמה, ולא את המסע. אנחנו חמישה אנשים בלי נשק, נגד גרטשן, אוהירו, כמה עשרות טרוריסטים חמושים, ושבת בושמני חמוש בקשתות וחיצים..."

"ולאף אחד מאיתנו אין ידע וניסיון בלחימה," הוסיף יובל, ומיהר להוסיף, "מלבד ג'ונתן כמוכך."
"השאלה הראשונה שעולה בדעתי, האם אנחנו צריכים להרוג את כולם או רק את גרטשן?" שאל מאט, "בכל מקרה, מה אשמים הבושמנים שיש להם מנהיגה רודנית מטורפת ורצחנית? אין לי שום חשק לפגוע בהם."
"גם אני מצטרף לזה," אמר יובל, "הבושמנים חפים מפשע לדעתי."

"אני תמיד שאלתי את עצמי שאלה אחת, "המשיכה ג'ולי, "למה לא הצליחו להתנקש בחייו של היטלר? אני יודעת שהיו כמה ניסיונות, וכולם נכשלו, אבל אם היו מצליחים להרוג אותו, המלחמה הארוורה היא היתה מסתיימת הרבה יותר מוקדם."

"ואולי חלק גדול מששת מליוני היהודים שהושמדו בשואה היו נשאים בחיים," הוסיף יובל. "כן, גם אני לא מבין עד היום איך לא היה שכל לאיזה קצין גרמני שפוי לתקוע להיטלר כדור בראש."
"ואיך זה שעם שלם הריע לו וסגד לו והלך אחריו בעיניים עצומות למלחמה הנוראה ביותר בעולם, אתה מצליח להבין?" שאל מאט בעגמומיות.

"ומדוע משהו היום לא תוקע לגרטשן כדור בראש? או שובר לה את המפרקת?" התריסה ג'ולי, "לדוגמה, אוהירו? אני יודעת שהוא היה מאוהב בי, ולא בה. אז למה הוא בוחר את הצד שלה? הוא לא מבין את ההיסטוריה? נניח שהבושמנים לא מבינים מה קורה, אני לא מצפה מהם להתנקש בחייה. אבל אחד מהטרוריסטים? מה להם ולה? למה הם בכלל מציינים לבת העוולה הזאת? מה הקשר בין טרוריסטים מוסלמים ולתורת הגזע הנאצית?"

מאט ויובל הנידו בראשיהם. לא היו להם תשובות טובות. יובל חשב על היפותיזה. "אולי זה קשור ל-72 הבתולות? מה שהבטיחו להם שיקבלו בגן העדן, בעצם גרטשן הציעה להם כאן ועכשיו?" ובמחשבה נוספת ביטל את רעיונו. "לא הגיוני. כזה רעיון מופרך לא הייתי מייחס גם לטרוריסטים נבערים מדעת."
"דווקא לא הייתי פוסל את הרעיון הזה, כל עוד אין לנו טוב ממנו," העיר מאט.
"אנחנו צריכים לצרף את ג'ונתן ונאטאלי לדיונים שלנו," הציעה ג'ולי. "נקבל רעיונות מכולם, ניקח החלטות משותפות או לפי רוב."

"למה את מניחה שלא נגיע להסכמות מלאות?" תהה מאט.
"אם לדוגמה נחליט לטוס. איזה שלושה טייסים יטיסו? במילים אחרות, איך תשכנעו את ג'ונתן הפצוע להסכים לא להטיס את המטוס שלו?"
יובל חייך. "מאט ואני כבר חשבנו על ציוות. אני אטוס לבדי, מאט יארח את נאטאלי, ואת תטיס את הענק. אחרי ההמראה תוכלי לתת לו להטיס כאוות נפשו, ואת תהיי הגיבוי שלו במקרה שיתקשה לתפקד ביד הפגועה."
"נשמע סביר."

מאט נזכר שהוא רעב. "בואו נלך לחדר האוכל, נאטאלי הבטיחה לי הערב ארוחת גורמה צרפתית."

את הדיון בפורום המלא נאלצו לערוך בחדר התדריכים של הטייסת, מפני שבחדר המבצעים היה צפוף מדי. חדר התדריכים נראה דומה לכיתת לימוד גדולה, ובה כשלושים כיסאות עץ בעלי מדף מאוזן לכתיבת הערות, ומולם במה מוגבהת עבור המפקד, ומאחוריו לוח לבן ענק צמוד לקיר וכמה עזרי תצוגה נוספים. איך שנכנסו, טען ג'ונתן שהבסיס הזה מזכיר לו כשתי טיפות מים את בסיס חיל האוויר האמריקאי שבו שירת יובל אישר את הדבר. "זה באמת אותו בסיס, מפני שהאמריקאים בנו לנו את הבסיס הזה לאחר הסכם השלום שנחתם עם מצרים."

יובל עמד על הבמה וארבעת הנוכחים תפשו מקומות במושבים הקדמיים. הוא הרצה קצרות על כל הדיונים הקודמים כדי ליישר קו מול כולם.

ג'ונתן היה מתוסכל מפני שלא שיתפו אותו במאומה עד כה. "אני לא מבין אתכם, בחיי, "מחה, "שלחתם אותי לחפש כלי רכב, תרופות, נשק, מזון, ואתם תכנתם את המלחמה בלעדי?"

"אהמממ... כיחכח מאט, "נדמה לי שאתה שלחת את עצמך לחפש את כל אלה..."
"חברים, אני הלוחם היחיד כאן. חייל מארינס, קצין. למי שלא יודע, כמעט נהרגתי חמש פעמים. בכל מה שקשור בקרבות ובמלחמות, אני כמעט שכחתי מה שאתם עדין לא למדתם!"
"הגערה היתה לעניין. הוא צדק, והם נאלצו להודות בעובדות הנכונות הללו.
"עדין לא איחרנו. נשמע אותך היום," אמר לבסוף מאט.
"את תרחיש הספינה אתם יכולים למחוק, בכל איסטרטגיה וטקטיקה שנבחר, "אמר ג'ונתן בנחרצות. "בלי קשר להגעה המאוחרת. חמישה אנשים לא חמושים מתנדדים על יאכטה... יוכלו לירות עלינו מרחוק כמו בברווזים במטווח, או לחכות לנו ברציף עם קני רובים המכוונים אלינו והיישר לתאי כלא. תלוי מה המפלצת שלהם תחליט, אם היא רוצה אותנו מתים או שבוים. לא בא בחשבון. ואם כל מה שיש לנו זה פצצות, אנחנו נוריד עליהם כמה שיותר חימוש בפתחת המערכה."
השתררה דממה ארוכה. בסופה, שאל מאט: "יש לך רעיונות איך לנהל את המלחמה הארוכה הזאת?"
ג'ונתן קם, וסימן ליובל להתחלף עימו במקומות. יובל התיישב בצייתנות.
"חברים, קצת תיאוריה. לפי הספר, לפני שמנהלים מלחמה יש כמה שלבים מוקדמים. שלב ראשון זה הגדרת המטרה. היא צריכה להיות מובנת לכולם, ברת מימוש, ועל המפקדים לדבוק בה לאורך כל הדרך."
"נכון, "הסכים יובל, "בואו נגדיר לעצמנו את המטרה."
"היא פשוטה, לא?" תמחה נאטאלי, "לנצח אותם, לא כן?"
"צריך יעד קצת יותר מדויק, "המשיך ג'ונתן. "מיהם האוייבים שלנו, גרטשן לבדה? היא ואוהירו בלבד? גם שאר הטרוריסטים? הברושמנים?"
"אם היינו שואלים אותך מה המטרה, מה היית מציע?"
"לי זה ברור, "השיב מייד, "אני רוצה את הראש של גרטשן בערך כאן, "ואז הושיט את שני ידי לראש דמיוני שנמצא כשלושים סנטימטרים מזהו. ואז אצבעותיו ביצעו חנק דמיוני של גרון, אולם אז הניד בראשו, וידיו ביצעו מהלך של סיבוב הראש סביב הצוואר, שוב הניד בראשו, ואז ביצע שבירת מפרקת, ולבסוף הדגים כיצד מטיח זה בזה שני ראשים ומפצח את גולגולותיהם, אולי של גרטשן ואוהירו. מכל מקום, ארבעתם פרצו בצחוק.
"זה נראה כאילו אתה עצמך לא מודע למטרה שלך, "ציינה ג'ולי.
גם ג'ונתן עצמו התחייך. "רק תדאגו שהראש שלה יגיע לכאן, "הסביר, "אלה יהיו חדשות רעות מבחינתה."
"אם אני מפרש נכון את דבריך, אתה רוצה לחסל רק את הראש, "אמר מאט.
"זה יהיה נחמד אם יהיה אפשרי, "הרציף ג'ונתן, "אבל נצטרך לבצע כמה מהלכים טקטיים כדי לממש את זה, כלומר לחסל את הטרוריסטים שלה ואולי גם לנטרל את הברושמנים, אם ילחמו למענה."
"אתה יכול להמשיך עם התיאוריה?" ביקש מאט.
"בהחלט. המטרות או היעדים מהווים את האיסטרטגיה הצבאית. הם עונים לשאלה: מה צריך לעשות? משם יורדים לרמת הטקטיקה, העונה לשאלה: איך יש לבצע? בשלב השני אוספים מודיעין ומתכננים את ההתקפה. צריך לבצע אותה במקום המתאים ובזמן המתאים. השלב הבא הוא אבטחה - להקפיד עליה כדי שאפשר יהיה ליישם בלי הפרעות את כל העקרונות האחרים. השלבים הבאים כוללים פשטות בתיכנון, ריכוז הכוח, החיסכון בכוח, התימרון, ההפתעה, נידות או גמישות."
"לבחור הזה יש גם שכל, לא רק שרירים, "מילמל יובל.
"שמעתי אותך, "אמר ג'ונתן. "היה לי הרבה שכל עוד לפני שהיו לי שרירים. כבר בגיל ארבע שמעתי את כולם בסביבה שלי מכנים אותי גאון."
ג'ולי התעלמה מהאדרה העצמית שלו. "איך אנחנו בדיוק יכולים להשיג מודיעין מה קורה שם? בהנחה שיש שם שני אתרים עיקריים, הבסיס הימי בטרופולי שלשם תגיע, או כבר הגיעה - הצוללת, והאתר התת קרקעי בהר טרחונה. אני לא יודעת איפה הם, כמה הם, מה הציוד שלהם, בעצם - אפס מודיעין."
"אפשר להעריך איפה נמצאת הצוללת?" שאל מאט, "הרי את יודעת מתי הם פגשו אותה בגאבון."
"אני לא יכולה לדייק. אינני יודעת מתי בדיוק החלו להפליג. אינני יודעת באיזו מהירות שטה הצוללת הזאת, ואפילו אם היא שטה מעל פני המים או בצלילה. ואולי הם עשו חניות ביניים? אולי סערה עיכבה אותם? אי אפשר להעריך."
"השאלות טובות, "הסכים מאט, "אבל אנחנו יכולים לעשות הערכה תבונית בעזרת טכניקת המתמטיקה המלוכלכת."
"מה זה מתמטיקה מלוכלכת?" שאלה נאטאלי.
"מניחים הנחות או מספרים משוערים לכל שאלה ששאלה ג'ולי, ומחשבים את התוצאה. על פי רוב, הטעויות מתפוררות לשני הכיוונים, ומקזזות אלה את אלה, והתוצאה יוצאת קרובה למציאות באופן מפתיע."
"אתה יכול לתת דוגמה לחישוב כזה?"
"בואו נתחיל, "אמר מאט. "מהי מהירות משוערת של צוללת? מעל פני המים, נגדיר 10 קשרים. מתחת לפני המים, 20 קשרים."
"אני לא מבינה בקשרים, אולי תדבר בקילומטרים לשעה?"
"רגע אחד, "התערב יובל, "אם זכורים לי הנתונים של הצוללת הגרמנית מהדגם שהלובים גנבו, אז המהירות שלה מעל פני המים בערך 20 קמ"ש, ובצלילה היא בערך 37 קמ"ש."
"באמת?" עיניה של ג'ולי נפערו, "מתחת למים היא שטה מהר יותר מאשר מעל פני המים?"
"ככה זה, "נהגן יובל.
"למה זה כך? המנוע שלה לא פועל באותה עוצמה למעלה ולמטה?"

"המנוע פועל באותה עוצמה, הסביר יובל, " אבל כאשר הצוללת שטה על פני המים, האנרגיה מתבזבזת בשני כיוונים: כאשר היא יוצרת גלים, וכאשר היא נאלצת להתגבר על החיכוך של חיתוך המים. כאשר היא צוללת, היא צריכה להתגבר אך ורק על חיכוך המים. "

"אוקיי, חזר מאט לנושא, "נרשום את המספרים שלך על הלוח. " הוא קם ורשם אותם עם מרקר ירוק על הלוח הלבן.

"מה אנחנו חושבים על פרופיל השיוט שלהם, הם שטו מעל פני המים או בצלילה? " שאל.

"הייתי הולך על שייט עילי, " הציע יובל.

"גם אני סבור שאין להם סיבה לצלול, הייתי מציע 90% מעל פני המים והיתר בצלילה. "

"מה המרחק מגאבון עד לוב? " שאל יובל.

"עשיתי מדידה שיטחית באטלס, " אמר מאט, " בערך 9000 קילומטרים. "

"זה אורך קווי החופים או מסלול אופטימלי? " תהתה ג'ולי.

"גם וגם. ניווט סביר של סקיפר. "

"תרשום, " אמרה.

יובל שלף במפתיע מחשבון כיס ותקתק עליו. "אם ככה, בהנחה של שייט עילי, ללא הפסקות, בערך 450 שעות, שזה בערך שבועיים וחצי. "

"כמה זמן חלף לדעתך, מאז שנפרדת מהם ועד שסביר שהגיעו לצוללת? " שאל מאט את ג'ולי.

"היי, " ג'ונתן התעורר לפתע, "אני כבר עשיתי את כל זה בראש שלי! מאז שנפרדנו מהם, חישבתי שהם יגיעו לצוללת בערך אחרי שבועיים, ועוד שבועיים וחצי בערך בים. כך שהם יגיעו ללוב בערך... בערך... כל יום... "

"כמה ימים עברו עליכם מאז שנפרדתם? " חקר מאט.

"לא הקפדנו על זה, " הודתה ג'ולי. "כבר כמה חודשים שאינני עוקבת היכן אני נמצאת לפי לוח השנה. כל מה שהיה חשוב לי זה היעד - להגיע באמצע אפריקא לנאטו. "

"אז אנחנו לא מסוגלים לקבוע בדיוק שום דבר, " התערבה נאטאלי. "הם יכולים להגיע ללוב בכל יום בימים הקרובים, או בכלל לא... אתם לא יכולים לדעת שלא קרתה איזו תקלה בצוללת, והם תקועים כעת בטנג'יר, לדוגמה. או אולי איזה סופת הוריקן העיפה אותם לאמצע האוקיינוס האטלנטי? מישהו יכול לסתור את זה? "

"את צודקת, לעזאזל, " רטן ג'ונתן, "אין לנו מודיעין. "

יובל הנהן. "אגב, נאטאלי, סופה לא מפחידה צוללות... הן צוללות לעומק ולא מרגישות כלום עד שהסופות גוועות. "

"אולי נחזור לתוכניות? " רטנה ג'ולי, "ג'ונתן, ספר לנו מה עובר לך בראש. "

ג'ונתן הביט אל נאטאלי. "במודל של יובל, נטוס לשם בשלושה מטוסים, נתקוף בהפתעה ונשמיד את כל בסיס הטרוריסטים, נמשיך לטוס לעבר הר טרחונה ובשלב מסויים ננטוש, נתאחד וננוע לכיבוש ההר. השאלה היא איך נאמן את נאטאלי בנטישה ובצניחה. "

"לידיעתכם, לפני כשנתיים עשיתי צניחה חופשית רתומה למדריך צניחה, וצנחן נוסף צילם אותי בוידאו. אני לא פוחדת לקפוץ ממטוס. "

"זה יותר טוב מכלום, " אמר ג'ונתן, "אולם כאן את צונחת לבדך, במצנח צבאי שלא ניתן להיגוי, ומגיעה לקרקע במהירות כאילו קפצת מקומה שניה. "

"אולי ננטוש על שפת הים? " הציע מאט. "הנחיתה במים בטוחה יותר, ונגיע לחוף בשחיה קצרה. "

"זה ירחיק אותנו מאוד מהר טרחונה, " שלל ג'ונתן, "לא ברור איזה כלי רכב נמצא במדבר הזה. וללכת עשרות קילומטרים ברגל במדבר הזה אין לי חשק. "

"אולי נמצא כמה גמלים, " התלוצצה נאטאלי.

"בואו נניח שהתגברנו על הצניחה של נאטאלי. אולי ננטוש על דיונה חולית, לא הרחק מהבסיס בטרחונה. איך נתקדם מכאן? "

"אנחנו נהיה חייבים להשיג נשק חם, " אמר ג'ונתן. "לא נוכל להילחם בלי נשק. "

"איך נעשה זאת? " שאל מאט.

ג'ונתן עשה אתנחתה למחשבות. "אתם תסתתרו, ואני אביא לכולנו נשק. "

"איך? " שאלו מאט ויובל בו זמנית.

"אני מומחה בהורדת זקיף. בלילה. אחסל כמה שומרים בשקט, ואביא לכם את כלי הנשק שלהם. "

"בואו נתקדם, " הציע מאט, "את מי אנחנו מחסלים ואת מי אנחנו משאירים בחיים? "

יובל הצביע. "אם זה היה תלוי רק בי, לא הייתי מחסל אף אחד. הייתי נלחם רק בטרוריסטים שנלחמים בי, ומי שהיה נכנע הייתי רק שובה אותו. את גרטשן ואוהירו הייתי כולא לכל ימי חייהם. כל השאר היו חופשיים - הבושמנים, הבחורות, הטרוריסטים שיחזרו למוטב. העולם כעת ריק מדי, ואנחנו צריכים להתחיל הכל מחדש, עם גיוון גנטי רחב ככל האפשר. "

ג'ולי וג'ונתן לטשו ביובל עיניים רושפות גיצי אש. "לא רוצה לשמוע על כלא לגרטשן, הנאצית הזאת חייבת למות! כדור בראש, כמו היטלר! " קראה ג'ולי, נסערת. "וגם אוהירו, " המשך ג'ונתן. "וגם כל הטרוריסטים שיש להם מעורבות בהשמדת העולם. אין כאן מקום לסליחות ואין כאן מקום לרחמים. "

"אם יש לנו גישות כל כך שונות, כל אחד מאיתנו יחשוב עליהם לעצמו ונערוך במועד אחר הצבעה דמוקרטית. לכל אחד יהיה קול שווה. אנחנו לא יכולים לצאת מכאן בלי תוכנית אחידה מגובשת ומוסכמת, "

אמר מאט.

"בואו נסכם לפחות את הנקודות שאינן במחלוקת, הציע יובל. "מה אנחנו רוצים לעשות בהפתעה הראשונית, מהאוויר?"

"להטביע את הצוללת, זה ברור," אמר מאט.

"וספינות נוספות שיהיו לידה, ואם נזהה שם בסיס או מאחז של הטרוריסטים, נתקוף גם אותו," אמרה ג'ולי.

"ואם נזהה בטיסה נמוכה את גרטשן והבושמנים?" שאלה נאטאלי.

"הלך עליהם," קבעה ג'ולי, "אני מורידה פצצה של טונה על הראש של גרטשן."

כעת נזכרה שאין לה מושג איזה חימוש יוכלו להטעין על המטוסים.

"יובל, איזה חימוש יש לך בשבילנו?"

"זו שאלה טובה... מילמל, "רוב החימושים שלנו היו כל כך מתוחכמים, שאין להם רלוונטיות למצב שלנו. לא נוכל להשתמש בחימושים מונחי לייזר, לא GPS, לא ראדאר, אפילו לא טלוויזיה. החימוש היחידי שנוכל להשתמש בו אלה פצצות ברזל, חסרות ראש הנחיה או ביות, ונטיל אותן בעזרת מחשב ההפצצה. טווח ההחטאה יהיה כמה עשרות מטרים. אני עצמי הצטיינתי בקורס הטייס בתקיפה באמצעות פצצות ברזל, והייתי אחד הטובים. אני אלמד אתכם לתפעל את מחשב ההפצצה."

"מה משקל כל פצצה כזאת?" שאלה ג'ולי.

"במלחמות הראשונות שלנו, היה לנו מנעד של כל המשקלים, אולם ככל שהשתכללו הדיוקים, פצצות הברזל איבדו מהפופולריות שלהם בגלל ההחטאה הגדולה יחסית, ולכן נטשנו את הפצצות הגדולות והשארנו רק את משקלי רבע הטון."

"אז תוכלי להשליך על הראש של גרטשן רק רבע טון חומר נפץ," אמרה נאטאלי לג'ולי.

"וכמה פצצות כאלה יש כאן?"

"זו בעיה נוספת," הודה יובל. "אלה תוכננו ע"י חיל האוויר שלנו רק לשעת חירום, ולכן רובם פגי תוקף. כאשר בדקתי את תאריכי התפוגה במחסן התחמושת, לא מצאתי פצצות שעדיין בתוקף."

"ופצצות פגי תוקף לא יתפוצצו?" שאלה נאטאלי.

"הם בהחלט יתפוצצו," הסביר יובל, "לפי הניסיון המבצעי שלנו, הלכנו תמיד בשיטת פיפו, הפצצות המגיעות ראשונות לבונקר הנשק יוצאות ראשונות להטלות מבצעיות. כולן התפוצצו כמו שצריך, גם כמה שנים אחרי תאריך התפוגה שלהם. אחוז הנפלים היה זניח."

"וכמה פגי תוקף כאלה יש לך במחסן?" שאל מאט.

"לא ספרתי, אבל כמה מאות."

"כמה פצצות אפשר לתלות על כל מטוס?" שאלה נאטאלי.

"מספיק... עשי חשבון בעצמך. המטוס מסוגל לשאת בערך 7 טונות פצצות, ויש לו 10 נקודות תליה."

"אני רוצה עשר פצצות על המטוס שלי," קבעה ג'ולי. "אף אחת לא תשאר במטוס כאשר אנטוש אותו."

יובל התחייך. "אני לא חושב שיהיו לך שם כל כך הרבה מטרות"

"מה עכשיו?" שאל ג'ונתן.

"מתחילים הכנות מעשיות," השיב יובל. "למיטב ידיעתי, מלבד ג'ולי, שניכם לא הטסתם F-16. אני אקח כל אחד מכם לטיסת הכרה ותרגול, כולל את נאטאלי, כדי שתקבל תיאוריה על תהליך הנטישה. יש לי בעיה קטנה לגבי הטענת הפצצות... רק צוותי הקרקע עשו את זה, ואין לי שום ניסיון מעשי. רק פעם אחת ראיתי אותם עושים זאת, ויש לנו את הספרות התפעולית. נצטרך לשתף פעולה, לשנס מותניים ולהרכיב בכוחות עצמנו את הפצצות על נקודות התלייה."

חלפו כמה ימי מנוחה והתאוששות נוספים. ג'ונתן חדל ליטול משככי כאבים והסיר את הקיבוע, ומאט ויובל הניחו שהוא מתכוון להטסה ומסיר את התירוץ למגבלות הטיסה המבצעית. ג'ולי היתה מרוצה מהשיפור במצב ידו, אך עיקמה את האף כי חששה שהוא ינסה ליטול ממנה את הובלת הטיסה. מאט, ג'ולי וג'ונתן התלהבו מהטסת המטוס הזריז והמתוחכם, שחלק מהמערכות האוויוניות שלו היו חדשות וזרות להם, מפני שהישראלים השביחו אותם במערכות מתקדמות מתוצרת מקומית. נאטאלי הורשתה אף ליטול את הסטיק ולנהג מעט את המטוס, ולחזור על המסלול שעשה להם יובל במטוס הסיוור האיטי.

"היי," העירה, "במטוס הזה המדינה שלכם נראית הרבה יותר קטנה!"

שעות ארוכות עברו על שלושת הגברים עד שהצליחו לאתר את ציוד הקרקע המתאים לפצצות שבחרו, ולהצמיד כהלכה את הפצצה הראשונה בנקודת התלייה המרכזית במטוסו של יובל. למחרת, למודי ניסיון, הצמידו עוד שש פצצות, זוג בגחונם של אחד משלושת המטוסים שנבחרו לתקיפה. יובל סבר ששבע פצצות יספיקו לבצע את משימתם. לאחר שג'ונתן פרש, יובל ומאט הטעינו במאמצים רבים את התותח במטוסו של יובל, ב-500 פגזים, לכל מקרה שלא יהיה.

משאבות הדלק בבסיס פעלו היטב בעזרת המתח החשמלי של גנרטור נייד, ושלושת המטוסים תודלקו במלואם, כולל מיכלי הדלק החיצוניים הצמודים לשני עברי גוף המטוס שישראל הוסיפה למטוסיה כדי להאריך את טווח הרדיוס המבצעי. יובל החליט לוותר על מיכלים נתיקים, לאחר שחישב כי הדלק יספיק להגיע עד המטרה ואף לחלוף אותה עד לנטישה בגבול תוניס.

ג'ונתן לא ויתר על חלומו למצוא נשק אישי חם. יחד עם נאטאלי ולום הפלדה נסע עם הגיפ הצבאי לכל פינה בבסיס כדי למצוא אקדחים, אך העלה חרס בידו. נאטאלי כל כך נהנתה מהמקום, עד שהעלתה משאלה שהצוות יוותר על המלחמה והנקמה ולהשתקע במדינה הזאת, אך כל האחרים דחו את הרעיון על הסף. "תוכלי להישאר כאן לבדך אם תרצי," הבהירו לה, והיא נאלצה לקבל את הכרעת הרוב.

בבוקרו של יום שרבי ויבש, כאשר בשמיים הצפון מערביים משייטים ענני סתיו מרהיבים, התניעו שלושה מטוסי קרב את המנועים, ונסעו לאיטם אל תחילת מסלול ההמראה. הם סיכמו לשמור על דממת אלחוט מוחלטת, להוציא במקרה חירום, עד לאחר שחרור כל החימושים.
יובל, מוביל המבנה, דחף בעדינות את המצערת למאה אחוזי כוח מנוע.

”זה שיש לך ילדים לא הופך אותך להורה,
כמו שזה שיש לך פסנתר לא הופך אותך לפסנתרן”
מייקל לוי

פרק 12

טריפולי עמדה על כנה. איש לא טרח להפציץ אותה, למרות שכמעט רוב בירות העולם נחרבו כבר בגלי ההתקפה הראשונים. אולי שכחו אותה, אולי אזלו הפצצות לפני שהגיע תורה. מכל מקום, כעת העיר נראתה מנומנמת ומאובקת, הים התיכון תוחם אותה מצפון ושולי מדבר הסהרה מדרום, כאשר מרחוק ביום בעל ראות טובה ניתן היה להבחין בדרום מזרח בהרים לבנים-אפורים.

הצוללת נכנסה לנמל טריפולי באיטיות מלכותית, שני קשרים בלבד, וחמאדי שעמד על מגדל הניווט העביר בקשר הפנימי הוראות ניהוג מדוייקת אל מזח המעגן, הצמוד לרחבה מרוצפת. ארבעה גברים בלתי חמושים על הרציף סייעו לקשור אותה עם חבלים לבליטות פלדה יצוקות המיועדות לעיגון. לאחר מכן הציבו גשרון מתכתי שטוח שחיבר את גוף הצוללת למזח.

עשרה גברים עמדו בדרום מתוח, בשורה ישרה, והמתינו בסבלנות לעגינת הצוללת. כולם היו חמושים ברובי סער מתוצרת רוסית, תלויה ברצועה על כתפם הימנית. הם לבשו מדי זית מנומרים ונעליים גבוהות בצבע חום אדמה. כאשר ארבעת הבלתי חמושים סיימו את מלאכתם, הצטרפו לקצה שורת החיילים והמתינו. חמאדי נכנס פנימה וסגר מאחוריו את מדף פתח הכניסה העליונה של הצוללת, הסמוכה לציר הפריסקופ. על הסיפון התחתון נפתח פתח נוסף ואנשים החלו להגיח מביטנה ולצאת לראשונה אל הקרקע המוצקה, ימים רבים לאחר שהייתם בים.

הראשונים יצאו אוהירו ואונדו. אחריהם יצאו כל אנשי השבט הכושמני, שהובלו על ידי אונדו לעמוד בצורה מסודרת לאחר טור הגברים, ואז אוהירו ואונדו סידרו אותם בארבע שורות ישרות, שורת ילדים, אחריה שורת גברים, שורת נשים ומאחור שורת נשים נוספת. הן נצטוו לעמוד ללא תזוזה עד שיקבלו הוראה נוספת. שישה גברים נוספים, במדים לבנים, יצאו מתוך הצוללת. אלה היו גאים במדיהם היפים והנקיים, ותפשו את מקומם בניצב לשורת החיילים הראשונה, להבליט שהטור שלהם שייך לקבוצה אחרת, מוערכת ומכובדת. הם לא נשאו נשק, אולם לחמאדי הופיעה מאי מזה חרב דקה וישרה בתוך נדן, התלויה בחגורתו על ירכו השמאלית. דממה מוחלטת השתררה כאשר גרטשן חלפה בעד הפתח. היא צעדה באיטיות, ידיה מאחורי גבה, אל מול כולם ונעמדה כעשרה מטרים לפני המסדר שקיבל את פניה. בחגורתה היה אקדח נעוץ בנרתיקו. היא סקרה את כל הנוכחים. את חלקם הכירה, ואת חלקם ראתה בפעם הראשונה. היא קרבה אל שורת החיילים הראשונה, וסקרה אחד אחרי השני באיטיות. ללא אומר המשיכה לעבור מול כל אחד ואחד על פני כל 94 האנשים שעמדו מתוחים בפניה.

היא חזרה ונעמדה מול חמאדי.

”איפה כל הבתולות?” שאלה.

חמאדי לא ידע את התשובה. הוא פנה אל החייל הראשון שעמד בשורה הראשונה, ונראה המבוגר ביותר.

”איפה הן?” שאל אותו.

”בהר.”

”למה הן לא כאן?” גבותיה של גרטשן התכווצו בחוסר שביעות רצון מופגנת.

”אקראם לא אישר להן לצאת מהמקלט עד היום,” השיב החייל.

”מי זה אקראם?” היא נעצה בו מבט נוקב. החייל הצטמק.

”הוא האחראי על הבתולות הקדושות. הוא אסף אותן, כלא אותן ושמר עליהן. הוא המנהיג שלהן, אסור להן לעשות דבר ללא הוראה או אישור ממנו. הוא נותן להן לאכול, הוא קובע מתי עליהן להתפלל, להתרחץ, לישון.”

”שאלתי מדוע הן לא נמצאות כאן!”

חמאדי התערב. ”אני מניח שאקראם לא קיבל ממך הנחייה להביא אותן לכאן, כבודך.”

”נכון, הוא לא קיבל הנחייה... ממך... לאשר להן לצאת החוצה,” הסביר החייל. ”מאז המלחמה ועד היום הן נמצאות באתר מתחת להר.”

גרטשן פנתה לאוהירו. ”בטח כולן חיוורות כמו סיד,” פלטה ברוגזה.

”בטח גם חסר להן ויטמין די,” השיב לה, ”מעניין איזו תזונה הן קיבלו מתחת להר.”

”יש לכם קו תקשורת לאקראם?” שאלה גרטשן את החייל הראשון.

”כן.”

גרטשן היררה לרגע. היא סקרה במבטה את מתקני הנמל, המבנים, המחסנים, והבחינה בחניון מרוחק

שהכיל שתי משאיות צבאיות.

”אתה המפקד של קבוצת החיילים?” שאלה את החייל שהשיב לה.

”כן.”

”מה שמך?”

”אנואר.”

”כעת הקשב היטב. התקשר לאקראם והורה לו להוציא את כולן מתוך ההר ולשכן אותן במבנים רגילים. כל יום הן צריכות להיות תחת השמש. מצא לי משרד שישמש אותי, והכנס אלי אחד אחרי השני את כל האנשים

שלך שנמצאים במסדר הזה, אתה הראשון, ואחריו לפי סדר הגובה - הגבוה ביותר ראשון והנמוך ביותר האחרון. מחר בבוקר ניסע כולנו להר, וכולם צריכים לקבל את פני כראוי!"
בטרם עלה בידו להגיב, פנתה אל חמאדי והתיזה כלפיו:
"ואתה, למד אותו איך ראוי לפנות אלי!"
"כן, כבודך", ענה חמאדי בקידה קלה. אנואר האדים.

שתי המשאיות השתעלו, גנחו ונאנקו לאורך כל הדרך בין הנמל לבין ההר. היו לכך סיבות טובות. הדרך המשובשת, גילם המופלג של כלי הרכב ומצבם הכללי של המנועים העייפים והצמיגים המיובשים. קודם לכן ריאיינה גרטשן את כל חייליה החדשים והכניסה את הפרטים לטבלאות שבמחברתה. היא מינתה את חאלד, שהיה הגבוה והחסון מכולם, בעל בלורית שיער, שפם וזקן שחורים ורכס גבות ניאנדרטלי, להיות שומר הראש האישי הצמוד שלה. הוא היה מתאגרף בצעירותו, ידע לנהוג במשאית, והצטיין בירי כל כלי הנשק. היא החליפה את רובהו באקדח. "מהיום התפקיד היחיד שלך זה להיות צמוד אלי כל יום, כל היום," פקדה, והוא ציית בהתלהבות. חזרה המוצק גם ככה, התנפח מגאווה. כבודו נסק בעיני חבריו, שפירגנו לו בגלוי וקינאו בו בסתר. את היום הראשון באפריקה הצפונית העבירו הטורוריסטים בחיפוש תרופות עבור גרטשן. הם אולצו לפשוט על כל פינה בטריפולי עד ששיגו את מבוקשה. תדהמתה של גרטשן היתה מוחלטת. בדרך לכאן הצוללת ערכה חנייה בקזבלנקה והם לא הצליחו למצוא בעיר הגדולה הזאת מאומה, וגם היום הזה לא הצליחו להשיג דבר בטריפולי. "איך זה יכול להיות?" תמהה באוזני אוהירו, "בכל עיר מערבית, בטח בגרמניה וביפן, יש מאות בתי מרקחת עם מדפים וארונות מלאים, איך יתכן שאנחנו לא מוצאים כלום באפריקה?" אולם אוהירו רק משך בכתפיו, הדבר היה תעלומה גם עבורו.

על חמאדי ושני מלחים צנומים נוספים פקדה גרטשן להישאר בתוך הצוללת בכדי לשמור אותה במצב שמיש ומוכן להפלגה בעת פקודה. בנוסף, הורתה להם לחפש ספינה נוספת, כדי להעביר בעתיד את כל האנשים החיים בצפון אפריקה למחוז חפצה. היא הכינה לעצמה את האפשרות לחצות את הים התיכון צפונה לאיטליה, משם תוכל להמשיך לגרמניה. מאחר ודחסה לשתי המשאיות אל כל הבושמנים, לא נותר מקום לחיילים ולכן השאירה את כולם בנמל, פרט לחאלד.

"מחר המשאיות יחזרו לכאן," הודיעה, "כולכם תשארו כאן ותמתינו עד להוראה ממני מתי להגיע להר." היא קראה לאנואר לשיחה בארבע עיניים, ושוחחה עימו ארוכות. איש מאנשיה או מחייליו לא נחשף לתוכן השיחה, וכולם הניחו שהיא נתנה לו סידרת הוראות לביצוע, אך הוא חתם את פיו, כנראה גם בהוראתה. חאלד נהג במשאית הראשונה, כאשר לצידו גרטשן, ואוהירו נהג במשאית השנייה, כשלצידו אונדו. גרטשן לא נתנה את ליבה לצפיפות של הבושמנים מאחור. היא הורתה לספק להם ארוחה אחת בלבד ביום, ומאז הפסיקו לעניין אותה. פניה היו לעבר הפרוייקט הבא שלה, שבמרכזו כיכבו 72 הנערות שלוקטו ונשמרו לשימושה. הנוף המדברי של השול הצפוני של הסהרה דיכך את הרגשתה. היא תיעבה את תוואי הנוף מהסוג הזה, וידעה שבקרוב מאוד תנטוש את המדינה הזאת שהגוון השליט שלה טרה סיינה. אולם הפגישה הקרובה עם הבתולות ריגשה אותה ודחקה את כל התוכניות למועד מרוחק יותר.

המשאית חלפה על פני העיקול האחרון של הדרך המתפתלת בין גבעות קירטון רך נמוכות ובהירות, ולעיניה של הנוסעת גרטשן התגלה הר טרחונה במלוא הדרו ועוזו. זה היה סלע נישא ומוצק של גרניט קשה, לבן כסיד, חלק ומעוגל. לפני מתחם הכניסה אל האתר שנכרה במעמקי ההר היה מתחם רחב ידיים ובו הוקמו עשרות מבנים טרומיים מפוזרים, ונראה כעירייה נטושה קטנה שככל הנראה שימשה כמחנה העבודה והמגורים של בוני האתר. בו ברגע גרטשן החליטה שתאמץ אותם עבור מגורי הבנות והשבט הבושמני, עוד בטרם ביקרה בתוכם וביררה את תנאי המחיה האפשריים בהם.

מבטה רפרף על האזור בשטחיות רבה, ונעצר על מסדר הבנות שהמתינו לה סמוך למגרש החנייה. שתי המשאיות עצרו, ופרט לגרטשן כולם הורדו והוצבו למסדר הנוסף שהיה ברצונה לערוך.

טורים ושורות עמדו זקופים בדומיה כאשר יצאה מן המשאית כדי לסקור את הנוכחים מבלי להתמהמה ניגשה אל קבוצת הבנות. היא התעלמה מאקראם, הגבר היחיד שעמד בראשן, ונעצרה סמוך לראשונה. כל הנוכחים עקבו בסקרנות ובתהייה אחרי מעשיה, אך היא התעלמה מכולם.

כל הבנות היו לבושות בלבוש כותנה או משי שחור, מכף רגל ועד ראש, שהסתירו את כל גופן מקצה קודקודיהן ועד לכפות רגליהן, וחשפו רק פתח קטן לעיניים, לאף ולפה. הרעלה שעל ראשן הבליטה את הניגוד בין הצבע השחור לגוון הפנים הלבן שלהן. אף שערה בודדת לא גלשה החוצה. מבעד לשרוולים הציצו כפות הידיים החשופות, החיבורות. גבותיה של גרטשן התכווצו ברוגזה. היא פנתה לאחור אל הגבר האחראי עליהן.
"אקראם, למה הן לבושות כך?"

אקראם נבהל. שאלה כזאת לא יכולה להישאל במדינה מוסלמית כמו לוב, שמחייבת את הנשים להתלבש לפי חוקי האיסלאם והמסורת הנוקשה.

"עבאיייה? ככה ציווה עלינו הנביא שהן חייבות תמיד להיות לבושות," ענה.

היא חזרה להתבונן אל הבנות.

"מה הן לובשות מתחת לעבאיייה?"

בשלב הזה אקראם היה מבוטח לחלוטין. הוא עצמו לא ידע מה הן לובשות מתחת, ולא ידע מה להשיב.

הצניעות של הבתולות היתה נר לרגליו. למעשה, עיקר עבודתו ומשימתו הייתה לוודא שהן שומרות על צניעותן בכל עת.

"למה יש להן מטפחת שחורה על הראש?" שאלה בחוסר סבלנות, "מישהו כאן יכול לענות לי?"
"זו רעלה", התעשת אקראם, אך קולו רעד קמעה, "זה חלק מהלבוש המסורתי שלנו."
"יודא שכל אחת מסירה מייד את הרעלה שלה!" פקדה. "אני רוצה לראות את השיער של כולן. טבעי,
חופשי, גולש, פרוע. בלי שום אביזר עזר!"

אקראם פנה לעבר הבחורות ופלט הוראה בערבית. הנערות נראו כאחוזות אימה ולא קלטו את הדרישה,
והתבוננו בינן לבינן עצמן לראות מה האחרות יעשו. אקראם פלט קריאה נוספת, לזרז אותן, ועדיין הן היו
אובדות עצות.

גרטשן איבדה את סבלנותה. היא קרבה אל הראשונה, ותלשה מעל ראשה את הרעלה בתנועה מהירה
והחלטית. שיערה היה אסוף בגומיה כפקעת קטנה מאחור, וגרטשן תלשה בחמת זעם את הגומיה ופרעה את
שיערה.

"ככה אני רוצה לראות את כולן!" קראה בזעף. "עכשיו!"
אקראם צעק משהו, וכולן מיהרו להסיר את רעלותיהן ולפרוע את שערן. לאחר כמה רגעים שככה המהומה.
"מהיום והלאה אין יותר רעלות!" הורתה לאקראם, "כולן מסתובבות בלבוש דומה לשלי, אני לא רוצה
לראות יותר בדים שחורים מול העיניים שלי! אתה אחראי לוודא זאת!"
חאלד שעמד מאחרי גרטשן כל העת, עקף אותה וקרב אל אקראם בתנועת איום. זה האחרון השפיל את
ראשו.

"כן, המפקדת."

גרטשן שמעה את תגובתו וזקפה גבה אחת. לפעמים כינו אותה 'גבירת', לפעמים 'כבודך', וכעת 'המפקדת'.
לא, זה לא תקין ולא יאה. עליה לבחור ולהודיע לכולם על צורת פניה אחידה אליה, היא אהדה את הפנייה
'כבודך' אולם חלפה מחשבה בראשה ששומה עליה לשרג את מעמדה ולבחור לעצמה תואר חדש, הולם יותר,
הלוא היא היורשת של הפיהרר מהרייך השלישי. אולם עתה החליטה שלא להחליט כרגע.

היא שבה אל הבחורה הראשונה. היא הקיפה אותה הקפה מלאה וסקרה אותה ביסודות. לאחר מכן הושיטה
את ידה ובדקה את שיער ראשה השחור, שגלש עד למרכז גבה. היא לטשה מבט מקרוב לתוך עיניה, והורתה לה
לפתוח את פיה, ובחנה את שיניה.

"עברי לעמוד ליד עמוד החשמל ההוא", הורתה לה, והצביעה לעבר המיקום המדוייק. הנערה מיהרה לציית.
הנערה השניה בשורה קיבלה טיפול זהה. לאחר שגרטשן מישרה ארוכות את שיער ראשה והציצה לתוך פיה
הפעור, הורתה לה להצטרף לראשונה. גם היא מיהרה לציית.
כאשר סיימה לבחון את השלישית, שלחה אותה לעמוד סמוך לחבית מרוחקת, בצד האחר של המסדר. את
הרביעית שלחה לעמוד מאחורי אקראם.

בעוד כולם עוקבים אחרי גרטשן ותוהים לפשר מעשיה, חלפה באוהירו המחשבה: 'סלקציה! היא בוררת את
הנשים לשלוש קבוצות שונות!'
הוא ניסה להבין לפי איזה קריטריונים היא מחלקת אותן. בתחילה חשב שלפי הגובה, אולם זה היה בניגוד
למצב בפועל. לא היתה התאמה גם בגיל, במשקל, צבע העור או סוג השיער. אולם אט אט הבחין כי ההבדלה
בוצעה לפי היופי החזותי. קבוצת היפות והמרשימות ביותר התכנסה ליד אקראם, הבחורות הממוצעות
התאספו ליד עמוד החשמל, והקבוצה האחרונה, אלה שלא נשאו חן בעיני גרטשן, נשלחו לקבוצת החבית
המרוחקת.

לאחר שסיימה לאייש את שלושת הקבוצות, פנתה אל הקבוצת הראשונה. עשרים בתולות טובות המראה.
כעת נתנה הוראה לאקראם לסדר אותן בשורה על פי גובהן. אוהירו לא הבחין מאין היא שלפה את הכרטיסים
הממוספרים שלה, הצמודים לשרוכים שמשמשים לענידה סביב הצוואר, וכבר ציידה אותן במספרים סידוריים,
ממספר 101 והלאה, והורתה להם לעמוד אותם מעתה ואילך. היא רשמה במחברתה כמה הערות.
אחרי כן נפתחה לבצע הליך זהה אצל הקבוצה השניה, שהכילה 37 בנות, והצמידה לצוואריהן את הכרטיסיות
המתחילות ממספר 201 ואילך. לבסוף מיספרה את הקבוצה השלישית, בת 15 הבחורות, החל מהמספר 301.
היא הקפידה לעדכן את מחברתה כל העת בדקדקנות מופתית.
"אף אחת לא חוזרת לתוך ההר", הורתה לאקראם, "סדר להן מגורים בבקתות האלה. כל יום הן חייבות להיות
לפחות שעה בשמש, בשעות הצהריים."

"מה הן יעשו בחוץ?" שאל.

"לא מעניין אותי. מצדי שיגדלו תפוחי אדמה או בטטות."

אקראם הרכין את ראשו ונדם. היא ניגשה אל השבט הבושמני. אוהירו פסע בעקבותיה, בנוסף לחאלד שליווה
אותה כצל.

"אני לא צריכה את כל השבט הזה", הסבירה לו. "רק את הנשים הפוריות."

אוהירו נדהם. "למה את מתכוונת שאינך צריכה אותם? מה את מתכוונת לעשות איתם?"
היא התבוננה בו בתימהון. "אתה שואל ברצינות?" שאלה, ובידיה הופיע צרור תגיות נוסף, הממוספרות החל
מהמספר 401. "אלזי!" קראה. הנערה נחפזה להתייצב מולה.

"אני רוצה שכל הנשים בשבט יעמדו לפני בשורה אחת, מהמבוגרת ביותר עד הצעירה ביותר."

אלזי פנתה אל נשות השבט, ונקשה ותיקתקה בלשונה. נשות השבט הצייתניות עזבו את שורותיהן והחלו
להסתדר בשורה חדשה, כלשון ההוראה. עם שוך הפעילות וההמולה, גרטשן ספרה 34 נקבות. היא חלפה על
פניהן, ושיחררה חזרה חמש נשים שנראו לה מבוגרות מדי, ומהצד השני של השורה, שיחררה 14 ילדות שנראו

לה צעירות מדי. חמש עשרה הנותרות זכו לקבל ממנה תגיית זיהוי מסופרת, ואלזי הודיעה להן שאסור להן להוריד את זה לעולם מעל צווארן.

גרטשן הקפידה לעדכן את רשימותיה במחברתה, כמוכך. מחשבותיו של אוהירו נדדו לשני כיוונים מנוגדים. אישיותה המיוחדת של גרטשן הפליאה אותו. איך היא יודעת בדיוק מה היא רוצה? מה המניע שלה, מה דוחף אותה קדימה כל העת? ומנין הנחישות והעוצמה הפנימית שלה? מנין רכשה את הכריזמה שמהפנטת את כולם לציית לה? מספיק שהישיבה מבט אל מישוהו, כדי שישפיל מיידית את מבטו בכניעה. והעיקר, מדוע היא פנתה אל העולם הזה, החזרה אל הימים האפלים של הרייך השלישי? היה ברור שהכיוון שהיא בחרה בו הינו דיקטטורה טוטליטרית. אבל, רגע, גם הוא עצמו תמך בה וממשיך לדבוק בה לאורך כל הדרך... האם הוא עצמו טועה? האם הוא צריך להפנות לה עורף, או לפחות לסייע לה לשנות כיוון וגישה לניהול מתקדם יותר של עולמה המתעצב? האם עליו להפוך לאופוזיציונר שלה? להפסיק לשתף פעולה? ואולי... להגביל את כוחה, או למנוע ממנה את השליטה המוחלטת שהיא מכוננת ממש ברגעים אלה?

ראשו החל לכאוב. הוא מגיע מעם ממושמע וצייתן במיוחד, ולא יכול להתנגד לטבעו ולאופיו שלו עצמו. הוא ידע שיקבל את מנהיגותה בדומיה, ויסב הצידה את מבטו ברגעים אפלים במיוחד. אולם הוא האמין שמטרתה הסופית נעלה מאין כמותה, ויש לתת לה לנהל את העולם כרצונה, כאוות נפשה וככל העולה על רוחה. הוא לא יהיה זה שימתן או יבלום אותה.

"אלזי, הודיעי לכל השבט שיגורו בביתנים האלה. שהגברים ינסו לצוד מה שאפשר, והנשים יחפשו מזון או שיגדלו מזון באדמה הזאת."

אוהירו קרב אליה. "אני שאלתי ברצינות, אמר בקול נמוך, "מה את מתכוונת לעשות איתם?" גרטשו לטשה בו מבט ספק מתנשא ספק משתומם. היא ספקה את ידיה כמסבירה את המובן מאליו: "הם ימלאו את תפקידם בהתאם למעמד שלהם! הם נמצאים בתחתית האבולוציה האנושית, ושם ישארו. שם מקומם. הם ישרתו אותנו."

"הילדים שלהם לא יזכו לשיויון הזדמנויות כמו ילדי הבתולות הללו? הם לא ילכו לבתי ספר משותפים?" "בוודאי שלא!" גרטשן הזדעזעה למשמע הרעיון המוזר. "הם ילמדו לשרוד מההורים שלהם, יעבדו את האדמה ונשתמש בהם לכל מה שנצטרך. נראה לך שהילד שיצא מהרחם שלי יראה או יפגוש אחד מהם? בשום פנים ואופן לא יעלה על הדעת! הם יחיו באזורים הממודרים שלהם, ואנחנו במקומות הראויים לנו, הלבנים." אוהירו השתתק בתדהמה. העולם המערבי מלפני ההשמדה, כולל יפן מולדתו, חדלו זה מכבר להשתמש בטרמינולוגיה כזאת. במדינות הדמוקרטיות המתקדמות נולדו כל בני האדם שווים בזכויותיהם מלפני החוק, אך בעולם המתהווה של הקיסרית החדשה מתהפכים סידרי עולם.

מכל מקום, היא לא הניחה לו זמן רב למחשבות. "תורת הגזע שאימץ הפיהרר הדגול שלנו היא המעשה הנכון לממש אותו, המשיכה בשטף, "הרי לא תרצה ששני מפגרים יזדווגו ויביאו צאצאים מפגרים כמוהם. אותו דבר לגבי נכים מסיבות גנטיות. מישוהו אמר פעם, 'זה שיש לך ילדים לא הופך אותך להורה, כמו שזה שיש לך פסנתר לא הופך אותך לפסנתרן!' אנחנו צריכים להאכיל ולטפל בתינוקות מפגרים או פגומים שלא יצא מהם שום דבר? להשקיע בהם משאבים ומאמצים שיבזבזו לריק? טוב מאוד עשה היטלר שניקה את גרמניה מהם, בשלב מוקדם עוד לפני המלחמה. ולשם מה העולם הזה היה זקוק ליהודים או לכושים? יצורים נחותים ועלובי נפש שלא תרמו לשום דבר, רק כילו אוויר נקי, מי שתייה ומזון שנמנע מאחרים?" אוהירו הנרעש לא מצא מילים להביע, ורק הניע את ראשו להינהון חלוש. הדמויות הראשונות שעלו בראשו היו של יובל וג'ונתן, אסטרונוטים אמריקאים, שהיו אנשי עידית מהמעלה הראשונה, הדובדבנים שבקצפת. איך אפשר לתאר את שני אלה כיצורים נחותים או עלובי נפש? אולם נפל עליו פחד בלתי מוסבר, שמנע ממנו להגיב.

"היטלר דגל גם בתורה של דארווין, המשיכה, "רק הכשירים ביותר שורדים, לא רק במישור התורשתי אלא גם במישור התרבותי. מתהליך האבולוציה לפי הבחירה הטבעית התפתחה תורת האאוגניקה, התורה החשובה ביותר שאני מתכוונת לפעול על פיה. אתה יודע שבסינגפור פעלו כך במציאות? הם כינסו על ספינת אהבה אחת רק צעירים משכילים נושאי תארים אקדמאיים, כדי שיתחברו אלה עם אלה ויביאו לעולם צאצאים מוכשרים כמותם. ואם אתה מונע מראש מחסרי תרבות, חסרי השכלה או עניים להתרבות בינם לבין עצמם - אתה תורם להעלאת האיכות של הדורות הבאים."

"יצא המרצע מן השק... הרהר אוהירו באימה. כעת הבין מה היא עשתה שם ביחידות עם כולם, ומבטו נפל על המחברת העבה שלה, שטרחה לשאת אותה כל העת בידיה כמוצר היקר ביותר שלה. היא הבחינה בכך, ונופפה מולו את מחברתה. "...וזה עומד להיות המסמך החשוב ביותר בעולם!" מאחר ולא זע ולא נע, היא נעצה בו מבט חשדני.

"אתה איתי או נגדי?" תבעה לדעת.

הוא פסע צעד קטן לאחור, וקד לעברה. "אני תמיד אהיה מאחוריך, ואמלא את כל רצונותיך." בחיך של שביעות רצון היא נפנתה ממנו ופנתה אל אקראם. "אני רוצה שתעשה לי עכשיו סיור בתוך ההר."

גרטשן, אוהירו, אקראם וחאלד פסעו כמה עשרות מטרים בתוך מנהרה רחבה וגבוהה שנחצבה בהר. הקירות החשופים לא היו מטוייחים ונראו עליהם סימני הכרייה הגסים. השביל עליו פסעו היה עשוי מכורכר מהודק היטב, שמכבשים הידקו והקשיחו אותו כמו אספלט. אחרי עיקול של כתשעים מעלות, עמדו לפני קיר פלדה אדיר, שחסם לחלוטין את המשך הדרך. "תפתחו את זה, "פקדה קצרות.

"אההמ... "מילמל אקראם, "אי אפשר לפתוח את זה..."

"למה? איך הכניסו פנימה את כל הציוד והחומרים?"

"אז הצליחו לפתוח אותה, בוודאי. אבל הפרויקט נסגר בשנת 2003 ומאז לא נגעו בה, והמחסום הענק הזה תקוע מאז. אחרי יותר משלושים שנה הכל חלוד, המנועים החשמליים שהפעילו את זה מקולקלים. לא עשו שום תחזוקה אחרי שהאתר ננטש."

"כמה הדלת הזאת שוקלת?" שאל אוהירו.

"לא יודע בדיוק, אבל כמה מאות טונות. וזאת לא הדלת היחידה, יש עוד שניים כאלה בהמשך המנהרה."

"המקום הזה היה מוגן מפני פצצות אטומיות."

"אז איך אתם נכנסתם פנימה?" שאלה גרטשן.

"יש כאן בפינה דלת קטנה לכניסת בני אדם," אמר והצביע על הקצה המרוחק. רק כאשר ניגש ומשך אותה בכוח, הצליחה לזוז בחריקה צורמת, אולם נתקעה באמצע מהלכה כך שהתאפשר להיכנס דרכה פנימה רק בן אדם בודד בכל פעם.

"ככה נכנסתם ויצאתם?"

אקראם הנהן.

"וזו הכניסה היחידה?" גרטשן החלה להסס אם החלטתה לסייר בפנים לא היתה נמהרת מדי. לא היה לה חשק להתקע או להיות כלואה במקום קודר וחשוך כזה, שהדלת החלודה הזאת משמשת כפתח העיקרי שלו.

"יש פתח נוסף," אמר, "עשו מנהרה נוספת קטנה ליציאת אנשים בלבד, בצד השני של ההר. אבל תמיד

השתמשנו רק בכניסה הראשית הזאת. הכניסה האחורית היתה מתוכננת רק לפינוי בשעת חירום."

"מתי פעם אחרונה בדקתם שהיא יכולה להיפתח?" תבעה לדעת.

אקראם ניסה לחשוב. "אנחנו לא בדקנו. אולי הצוותים הקודמים בדקו."

"אז אני יכולה להניח שמאז 2003 לא בדקו את זה?"

אקראם הנהן שנית.

גרטשן פנתה לאחור וסימנה בעיניה לחאלד. זה האחרון קרב אל אקראם, וביד מאוגרפת שיגר בעוצמה רבה את זורעו הימנית בתנועה מעגלית אל הלסת של אקראם. נשמע קול התפוקקות עצם, ואקראם הוטח בחוזקה ארצה, כאשר חלקו התחתון של פיו מעוקם. דם החל לשטוף מלחיו ומתוך פיו. הוא ירק בכאב כמה שיברי שיינים. רגע ממושך לא יכול היה לקום על רגליו. בעודו שוכב על הקרקע, נאנק בכאביו, הבחין חאלד כי מתחת לגלימה שלו מוסתר פגיון מעוקל בתוך נדן עור מעוטר. הוא תלש אותו בכוח, תוך כדי קריעת החגורה, והושיט את כלי הנשק לגרטשן. היא הוציאה את הפיגיון מהנדן ובדקה אותו בעניין רב. שני צידי להבו המעוקלת היו חדים כתער וקצהו היה חד כסיכה. הקת היתה מעוצבת כמלאכת אומנות ראויה לשמה. היא נראתה עשויה מחומר הדומה לשנהב, רק בצבע עינברי, וקצה הקת היה מתכתי כסוף ומתנוצץ, רקוע בקישוטים צבעוניים מצודדים.

"בפעם הבאה שתפנה אלי בצורה לא ראויה, אני אתיז את ראשך בעזרת הפיגיון שלך!" נבחה עליו.

"קוראים... לזה... שברייה... כבודך... שמעה אותו מגמגם בכבודות."

השברייה מצאה חן בעיניה. היא חגרה אותו בחגורתה על המותן השמאלית, וכעת היתה חמושה בשני כלי נשק.

"קום!" פקדה.

הוא החל הזדקף לאיטו, אך חאלד תפש אותו בעורפו והקים אותו במהירות על רגליו.

"יש בפנים תאורה חשמלית?"

"כן, כבודך."

"מאיפה יש חשמל?"

"מגנרטור... כבודך."

"יש בפנים אוויר טוב לנשימה?"

"כן. כבודך."

"מיזוג אוויר?"

"לא, כבודך. חם בפנים. יש רק מערכת איוורור, כבודך."

הוא ניסה ליישר בידו את הלסת הפצועה, דבר שגרם לא סבל גלוי לעין. אבל גרטשן לא התעכבה על סיבלו.

"אתה מסוגל לדבר?"

"כן, כבודך."

"נכנסים פנימה. תציג לי את האתר."

"כן, כבודך."

לאחר שנכנסו פנימה, הדרך היתה סלולה בבטון חשוף. גם הקירות של המנהרה היו מדופנים בבטון גס, כאשר נראו כל סימני קורות העץ שתמכו ביציקה והוסרו לאחר הייבוש.

"למה כאן הדרך סלולה בבטון ובחוף הדרך איננה סלולה?" שאל אוהירו.

"להטעות את הלויינים," השיב אקראם. "כביש סלול המוביל לתוך ההר היה מעורר חשד, לכן השארנו

שביל מוזנח."

"והתחבולה הזאת הצליחה?" המשיך אוהירו לשאול.

"כן. מעל ומעבר. אף אחד במערב לא ידע על המקום הזה, עד שקולונל קדאפי פירסם שהוא מתכוון לסגור את האתר הזה. הוא הפתיע את כולם. אפילו האמריקאים והישראלים לא ידעו כלום על זה." "הדרך המשיכה להתעקל מתחת לאדמה, ודלת פלדה ענקית נוספת נגלתה להם, כמעט זהה לראשונה. יומה זה?" שאל אוהירו.

"יש שלוש דלתות פלדה כאלה," השיב אקראם. "לא סתם זה נחשב למקלט החזק ביותר בעולם כנגד פצצות אטומיות."

כאשר הם חלפו דרך הדלת הקטנה - הפתח להולכי רגל - אוהירו העריך את עובי המחסום הזה בכשלושים סנטימטרים.

"אתה יודע כמה שוקלת דלת הפלדה הזאת?" שאל אוהירו.

"לא..." הודה אקראם, "אבל זה בטח כמה מאות טונות."

לאחר כמאתיים מטרים נוספים, נתגלתה הדלת השלישית. באור החשמל החלוש נראו כותלי הבטון אפורים ועמומים, וגרמו לחוסר התמצאות מוחלט. בלתי אפשרי היה להבין היכן הצפון או באיזה שלב של היממה הם נמצאים כעת. רק איוושה חרישית של מאוורי ענק נשמעה, ואוויר יצא בנשיפה מתוך תעלת איוורור הצמודה לתירת המערה, שליוותה אותם לאורך כל הדרך.

לאחר הדלת השלישית הגיעו את הצומת הראשית של האתר עצמו. כיכר מרכזית הסתעפה לשלוש דרכים שונות, שהובילו לבתי המלאכה הראשיים. במרכז הכיכר נחפרה מנהרה כלפי מטה, ומדרגות רחבות הובילו למפלס נמוך יותר. במפלס הזה נחצבו עשרות אולמות קטנים שלפי אקראם שימשו כמחסנים לכל הציוד, כלי העבודה והחומרים הכימיים. בנוסף הכילה הקומה הזאת גם את חדרי המנהלה, התחזוקה, המטבח, המחסני המזון והביגוד ואיזור שהוקצה לבידור ומנוחה. בהמשך התברר שקיים מפלס נוסף, שלישי, ששימש למגורים, והכיל שני טורים של חדרונים. בקצהו המרוחק נחצבה מנהרה צרה, שרוחבה כרוחב כתפיו של ג'ונתן, שלפי אקראם אורכה כמה מאות מטרים והיא מובילה לציידו האחר של ההר.

"אחרי הסיור הזה, עוד היום, אני רוצה שתבדוק אישית את דלת המנהרה הזאת, אם היא שמישה ונפתחת בקלות. אם לא, תדאג שזה יקרה!"

"כן כבודך," הגיב מייד.

"למה לא ראיתי כאן שום מיכשור להכנת נשק גרעיני?" שאל אוהירו. "שום סימן לכור גרעיני, לא תנורים

גדולים להפקת גז מהאורניום, לא צנטריפוגות להעשרת אורניום?"

"באתר הזה לא ניסו לפתח נשק אטומי," הסביר אקראם. "רק נשק כימי או ביולוגי. היחודיות של המקום הזה שהוא היה מוגן כנגד כל הנשק הלא קונבנציונלי, אטומי, ביולוגי וכימי. לכן הסתתרנו כאן, בקומה השלישית מתחת לאדמה, מאז המלחמה הגדולה."

במסדרון הארוך של המפלס התחתון היו כשמונים דלתות ברזל ללא צבע, שכוסו בחלודה מאובקת, ארבעים בכל צד. גרטשן פתחה דלת של אחד החדרים הציצה פנימה. האיוורור בקושי חדר לחדרים, וריח של טחב ומחנק עלה באפה. גודלו של החדר, שקירותיו ביטון חשוף חסר טיח, היה מעט יותר מגודל של צינוק. בערך כשלושה מטרים אורכו, וכשני מטרים רוחבו.

"זה נחשב לחדר מגורים?" שאלה.

"כן, כבודך. בכל חדר כזה גרו שני פועלים."

"וכאן גרו הבחורות?"

"כן, כבודך."

"ואתה?"

אקראם השפיל את מבטו. "אני... גרתי בקומה האמצעית, סידרתי לי מגורים באחד המחסנים, כבודך." החדר היה נטול חלונות, כמובן, אטום וקודר. היא בדקה את דלת הברזל שחיברה אותו למסדרון הצר והארוך. הדלת נראתה כבדה ומאסיבית, ולהפתעתה, היו שני בריחי פלדה משני צידי הדלת, שאיפשרו לנעול מבחוץ את הנמצאים בפנים וגם את הנמצאים בפנים לנעול את עצמם.

"אני מבינה למה יש בריח פנימי, אבל למה יש גם בריחים מבחוץ?" חקרה.

"כדי שנוכל לנעול אותן בפנים, אם נצטרך, כבודך. לפעמים הייתי צריך להעניש אותן, אז נעלתי אותן מבחוץ לכלא של כמה ימים."

"היכנס פנימה," פקדה על אקראם. הוא מיהר לצייט, אחוז אימה. היא הושיטה יד אל הבריח והסיטה אותו. נשמעה חריקה צורמנית של מתכת המחליקה על מתכת, ועננת אבק דקיקה התפזרה כלפי מטה.

"נסה לצאת!" צעקה.

אקראם המפוחד ניסה לצאת, אולם הדלת סירבה להיפתח.

"נסה בכל הכוח!" צעקה, "נסה לשבור אותה! אחרת באמת תישאר שם!"

מבחוץ נשמעו היטב מאמציו של אקראם לשחרר את עצמו. הוא טילטל את הדלת, חבט ובעט בה, אך לשווא. הוא היה כלוא ונתון לחסדיה של גרטשן.

"מעולה!" פסקה, "כאן אכלא את כל השבויים שלי!"

ואז סבה לאחור והחלה לחזור.

"מה עם אקראם, את רוצה שישאר כלוא שם?" שאל אוהירו בתדהמה.

היא השימה עצמה ששכחה ממנו.

"אה, כן... חאלד, שחרר אותו ושילך לבדוק את פתח החירום, ואחרי זה שיטפל בדם הקרוש בפרצוף שלו, זה מגעיל אותי."

היא החלה במסע היציאה מהאתר, כאשר אוהירו צועד בעקבותיה, ואחריהם חאלד.
”יש ענין נוסף,“ אמרה לאוהירו ולחאלד בעודם פוסעים החוצה, ”אני רוצה שיארגנו בחוץ מבנה שמור,
שיוכל לאכלס כמה שבויים ולמנוע מהם להימלט.“
”לכמה אנשים?“ שאל חאלד.

גרטשן הירהרה מעט. ”אם שניים יהיו כאן, לשלושה לפחות... לא... צריך שיהיה פוטנציאל גידול. לפחות
לעשרה אנשים. מבנה חזק, אם יש חלונות אז עם סורגים מרותכים, דלת פלדה שניתנת לנעילה מבחוץ. אני
צריכה להיות בטוחה שמי שאכניס אותו לגור שם, לא יוכל לצאת בלי אישור שלי.“

גרטשן דמתה למלכת דבורים בתוך כוורת רוחשת פעילות. לאחר שבדקה אישית את המבנים הטרומיים
והחליטה מי יגור היכן, בחרה לעצמה מבנה חריג ומרוחק, בן שתי קומות, שהיה בנוי מלבנים מסותתים וטיט.
כנראה כאן שכנו מנהלי אתר הבניה, שכן משרד אחד בקומה השניה היה גדול ומרווח, והיה צמוד למקום ראוי
למגורים. חדר נוסף שימש כחדר שינה, היה בו מטבחון ובו כיור עם ברז מיושן, ושירותים באיכות של מלון
חסר דרוג כוכבים. מקלחון צר עם ברז יחיד, על מים חמים לא שמעו שם, ושירותים של פתח פתוח ברצפה,
ושני אריחי חרסניה לבנה וזולה לעמוד משני צידיו.

לאחר שקבעה שזה יהיה משכנה הארעי, כל עוד הם ישהו באתר הזה, החלה ההתרוצצות הגדולה. השיגו לה
שולחן משרדי במצב סביר, ומישהו מצא והביא כיסא מסתובב עם משענת גבוהה. את רוב החפצים הביאו לה
מחדרו של אקראם עצמו, והוא מצא את עצמו מחוסר כל. גם מיטתו הוחרמה לטובתה, כולל מזרוננו ומצעיו,
ששתי בחורות עמלו על כיבוסם. ארבע בחורות שנבחרו מקבוצת מספרי 300 ניקו וקירצפו את המקום. למטה,
בקומת הקרקע, היו מספר חדרים קטנים בשטחם, וגרטשן הקצתה מיידית שניים מהם לאוהירו וחאלד. אוהירו
ביקש אחד נוסף עבור אונדו, והיא לא התנגדה. אונדו עצמו עמל על ניקיון המקלחון וחדר השירותים שלה.
צוות אחר טיפל באספקת החשמל. הם גררו גנרטור מתוך מעמקי האתר, וחיברו אותו מאחורי הבנין שלה.
אולם הרעש של טרטור הגנרטור הפריע לגרטשן, ולכן הם נאלצו להרחיק אותו כחמישים מטרים משם, בין
שדרה של סככות אחסון נמוכות המאובקות מהחולות הנודדים של המדבר. הם איתרו מיקום מתאים מאחורי
קיר של מחסן עזוב, כך שרמת הרעש הניחה את דעתה.

ההמולה הרבה סביבה לא הפריעה לה להתרכז בעבודתה. היא ערכה טבלאות חדשות ומילאה אותם בנתונים.
מדי פעם מישהו נכנס אליה בשאלה או בקשה להחלטתה, היא היתה מכריעה וחוזרת לשקוע במחברתה. שתי
בחורות נאות ותמירות שנבחרו מקבוצת מספרי 100, טרחו על ארוחה והגישו לה.

משימה דחופה שהטילה על אנשיה היה להתקין עבורה אמצעי תקשורת. ”לא אכפת לי אם זה יהיה טלפון, או
משרד, אני צריכה אפשרות לשוחח עם האנשים שהשארתי בנמל.“ אוהירו עצמו התנדב לעמוד בראש צוות
התקשורת. זה העסיק אותו ושני עוזרים נוספים במשך כל אותו יום. כאשר נטתה השמש לשקוע, היה על
שולחנה מכשיר קשר פועל שהוצא מתוך אחת המשאיות עם השנאי שלו, שחובר לשקע החשמל.

”באיזה תדר אתם מתקשרים לבסיס בטריפולי?“ שאל אוהירו את עוזריו.

”לא יודע,“ השיב אחד מהם, ”אבל הכפתור הזה צריך לעמוד על 16.“

אוהירו העביר את המפסק הראשי למצב הפעלה. נורה אדומה מעליו נדלקה.

”את רוצה לשוחח עם טריפולי?“ שאל אוהירו.

”כן. כולם החוצה, מלבדך.“

חאלד סימן לכולם לצאת ממשרדה. הוא היה המאסף. היא סימנה לו לסגור מאחוריהם את הדלת.

”איך משתמשים בזה?“

אוהירו הושיט לה שפופרת שחורה דמויית טלפון מיושן. ”את לוחצת על לחצן השידור, ומנהלת שיחה

חופשית כמו כל מכשיר טלפון.“

אולם בטרם הספיקה לעשות זאת, לפתע נדלקה נורה ירוקה אחרת, ונשמע קול צפצוף.

”מה זה?“ שאלה.

”מישהו מהצד השני מתקשר לכאן,“ הסביר אוהירו. ”יש ללחוץ על המפסק הזה, ותוכלי לשוחח.“ ואז לחץ

במקומה.

היא האזינה לקול מהצד האחר. ”אנואר?“

היא האזינה רגע ממושך. לאחר מכן הניחה את השפופרת על כנה. פניה החווירו.

”מה קורה?“ התעניין אוהירו.

”המלחמה החלה,“ הודיעה לו.

"לעולם אל תפריע לאויב שלך כשהוא עושה טעות"
נפוליון

פרק 13

"סיר, הרגע עברנו את זאנזור. בקשת שנודיע לך כשנהיה במרחק 6 מייל בערך מנמל טריפולי."
"תודה, סמל," אמר סטיבן. "מצאו מפרץ מתאים, שקט ומוסתר, ונטיל 2 עוגנים. מחר לאחר ארוחת הבוקר
כנס את כולם לתדרוך בחדר האוכל, החיילים על מדים מנומרים."
"כן, סיר."

קווין יצא מתא הקברניט היישר אל הגשר. הים היה חלק כמראה מנצנצת. השמש שהחלה לעלות מן המזרח
היתה מולם כעת, וחרב האור הכסופה שעל המים בהקה וסינוורה את החיילים שהפכו למלחים בעל כורחם.
השמים היו נקיים מעננים או ערפילים. במבט לאחור, מסעם הארוך שבו חצו את האוקיינוס היה טוב מאוד,
מפני שלא היו אירועים חריגים. אף סופה לא פקדה אותם, והספינה שהיתה במצב מכני מעולה פילחה את
אדוות המים הרגועות בהוד והדר.
אליס נהנתה מן השייט ובילתה זמן רב על הסיפון העליון, מקבלת בברכה את השמש והרוח הנעימה שליטפה
את פניה. זה היה חידוש מרענן לשהייה הארוכה והבלתי נסבלת במעמקי הבונקר. היא התענגה בכל רגע,
ושיתפה פעולה עם מרסלה בהכנת הארוחות וכן התעניינה בניהוג הספינה ואפילו ביקשה קורס מקוצר מקווין
על אביזרי הבקרה ועזרי הניווט שהיו בגשר הפיקוד.

ארוחת הבוקר הסתיימה, מרסלה פינתה את השולחנות והחיילים נשארו לתחילת התדריך. מייד כאשר נכנס
סטיבן לחדר האוכל הבחין בהיעדרה של אליס.
"איפה אליס?"

קווין גירד בעורפו. "ראיתי אותה בסיפון העליון לפני כמה רגעים."
סטיבן כיוון את שפתיו ויצא משם, וטיפס בסולם הקרוב לסיפון העליון. הוא קלט אותה נשענת על המעקה
ובוהה במפרץ היפה, בגבעות הטרשיות הגולשות במתינות עד שנתקלות בקו המים.
הוא קרב אליה ונשען על המעקה לצידה.
"למה את לא מצטרפת לתדריך?"

היא ליטפה את ביטנה התפוחה. "אני לא חיילת שלך. אתה היית הבוס שלי במקלט ההוא, בתחומים של
השרתים, המחשבים, התוכנות, האפליקציות המוצפנות. כאן אני לא רואה שום דבר מכל אלה, ואין לי יותר שום
אחריות מולך. אני לא מתכוונת להשתתף במלחמה המזויינת הזאת. אני גם לא מבינה למה נתת לי אקדח. אני
לא מתכוונת להשתמש בו. אני רק רוצה ללדת את מה שמתבשל אצלי ברחם ולגדל אותו כאם חד הורית במקום
נורמלי ברמת חיים סבירה."

סטיבן בלע את רוקו. לפעמים היא היתה פשוט קוץ בתחת.
"את לא חושבת שאת זה בדיוק אנחנו מנסים לספק לך? שתלדי בביטחה ותגדלי לך ילד בכבוד?"
"אני לא יודעת מה אתם מנסים לעשות. לדעתי זו סתם מלחמה מטורללת, כי אתה רואה את עצמך עדיין
כמנהיג של אמריקה, המעצמה האדירה בתבל, ומחפש נקמה ילדותית. יכולנו לשוב לכל מקום אחר בעולם
ולחיות שם בשקט, אף אחד לא היה יודע איפה אנחנו נמצאים ושנאחזו בכלל קיימים. למה לא שטנו לאיזו
עיירה שלווה ויפה בריביירה הצרפתית?"

כן, זה היה אחד מהימים האלה שהיא היתה בלתי נסבלת.
"בסדר. אני מבין אותך," אמר לאחר רגע ממושך. "את לא קשורה במלחמה הזאת, ואני לא מבקש ממך
להסתער על הטרוריסטים. לגבי האקדח, הוא נמצא בתיק שלך רק להגנה עצמית, אם יהיה ארוע ותבחרי
להשתמש בו. את לא חייבת להשתמש בו, והלוואי שלא תצטרכי להשתמש בו לעולם, אבל שהאופציה אם
לעשות כן תהיה קיימת מבחינתך."
"את זה הבנתי בכוחות עצמי."

"בקשר למלחמה המטורללת הזאת... קחי לדוגמה את מלחמת העולם השנייה. לדעתך מישהו רצה להשתתף
בה מלבד היטלר המטורף? היהודים שחיו אז באירופה רצו להשתתף בה? ובכל זאת, שישה מיליונים מהם
נרצחו בגללה. אני אומר לך בוודאות. את לא תירצי לגדל את הילד שלך כל עוד מטורפת כמו גרטשן רוצה
להחיות את תורת הגזע הנאצית ולהשליט כאן דיקטטורה כלל עולמית."
"גם את זה אני מבינה, תאר לעצמך."

"הקשיבי. המעט שאני יכול להבטיח לך, זה כאשר נגמור עם כל העסק המחורבן הזה, אקח אותך למונקו,
לסנט טרופז, או לכל מקום אחר שתבחרי, אשיג לך סירת מנוע ואשאיר אותך לגדל את הבן שלך באושר
ובשלווה. אבל עד שזה יגמר, את בהחלט יכולה לסייע לנו, כאן, בספינה שלנו, מבלי לצאת ממנה. ובלי לירות
מהאקדח שלך."
"לסייע איך?"

"בואי לשמוע את התדריך. אני מעוניין שאת תהיי מעודכנת בתוכניות שלנו. את תישארי כאן ותנהלי את
מרסלה וג'ון. את תנהלי את מרכז התקשורת שלנו. אבל יש לך עוד תכונה שיכולה לעזור לנו. יש לך מחשבה
מקורית, לפעמים מחוץ לקופסה. את יכולה להעיר הערות, להציע שינויים או שיפורים בכל דיון, או למצוא

באגים בתוכניות שלנו. אני תמיד שמח שאת בודקת אותי, וכשאת לא משתוללת אני יודע שלא מצאת אצלי מישגים עקרוניים. מה את אומרת?"
היא לטשה בו מבט בוחן. הוא דיבר ברצינות.
"כולם למטה, מחכים לך?"
"כן."
"בוא נלך."

מיד לאחר שנכנסו, סטיבן שם לב לכך ששלושת חייליו, קווין, גארי ואלן מתחייכים. גארי סימן משהו בידו לעבר אלן. סטיבן המשופשף קלט את העניין.
"מי זכה בהימור?" התעניין.
"אני," אמר גארי בענווה.
"על מי הימרת?"
גארי התלבט קמעה, ולבסוף פלט "עליך, סיר."
סטיבן כיווץ את גבותיו לעבר אלן. "אתה הימרת שאפסיד?"
אלן השפיל את מבטו, ואליס החליטה להתערב. "רגע, אם אסתלק מכאן עכשיו, אלן ינצח?"
"לא," הסביר קווין, "בכל מקרה גארי כבר ניצח."
סבלנותו של סטיבן פקעה. "מספיק. שקט."
אליס התיישבה ליד שולחן ריק בצד. סמוך לשולחן האחורי ישבו גם ג'ון ומרסלה. הגנרל פסע למרכז החדר, שם הציבו למענו לוח לבן וטוש שחור. בחלקו העליון כבר נרשמה הכותרת: מבצע לוציפר. כל העינים ננעצו בסטיבן. זה היה אמור להיות התדריך היסודי לפני היציאה לפעולה.
"הקשיבו היטב. לפי מה שידוע לנו כרגע, האויבים נמצאים בשני מוקדים. בבסיס חיל הים לשעבר של לוב, שם עוגנת הצוללת, ובמחנה הסמוך להר טרחונה, שם ניסו הלובים לפתח נשק כימי בבטן ההר."
הוא צייר על הלוח את קו החוף של לוב, סימן באלפסה קטנה את מיקום הנמל, ולמטה מצד ימין צייר אליפסה נוספת שבה נמצא ההר.

"כאן באזור הצוללת נמצאים חלק מהטוריסטים של גרטשן וולף. בצוללת היו שבעה מלחים, אבל איבדנו את העקבות של מפקד הצוללת, כרים זאנאטי, כך שלא ברור לנו מדוע נעלם בתקשורת שלהם ומה מצבו כרגע. בנוסף, היו שם עוד 14 גברים, אני מניח שרובם טוריסטים חמושים. כך שכאן אנחנו צפויים להילחם בעשרים גברים בערך. שאר האנשים הגיעו עם גרטשן למחנה הר טרחונה. כל שבט הבושמנים, כל 72 הבתולות. לפי התשדורות, חלק מהמחבלים נמצאים יחד איתה."

אליס הרימה את היד. "למה בכלל הם התפצלו לשני מקומות? למה לא עברו כולם למחנה שבהר?"
סטיבן הנהן. "גרטשן צופה שחלק מהאסטרונאוטים שהיו איתה בתחנת החלל יגיעו לטריפולי כדי להילחם בה. אנחנו יודעים שהם תכננו מפגש בישראל, אבל ג'ולי ביקשה מהם דממת אלחוט והם שומרים עליה כמו שנדרש, ולכן איננו יודעים מי הגיע ואם בכלל הגיעו לשם. אני מניח שגרטשן מעריכה שהם יגיעו בספינה או ברכב כלשהו, והיא השאירה את מרבית החיילים שלה בנמל כדי לחסל אותם, או לשבות אותם."
"גרטשן לא יודעת בדיוק מי יגיע ומתי?" שאל אלן.

"לא ברור. אני לא חושב שבצוות שלה יש מישהו בעל יכולות של אליס שלנו, שמסוגל היה לפתור את כל החידות של ג'ולי בשדרים המוצפנים שלה, אבל אנחנו לא יכולים להיות בטוחים בזה. לכן אנחנו צריכים להניח את הגרוע מכל מבחינתנו, שהיא יודעת הכל ומתכוננת לקראתם."
"כל ששת האסטרונאוטים אמורים להגיע?" שאל גארי.

"כנראה שלא. אנחנו יודעים בוודאות שאן רידלר נשארה בפפואה, והיא מחוץ למשחק. גם לגבי האסטרונאוט היפני, אוהירו נסומי, אין לנו מידע ודאי. לא יודעים איפה הוא. אבל לפי הפטפטת של אנשיה, יש לנו יסוד סביר להניח שהוא חבר לגרטשן ומשתף עימה פעולה. כך שרק רביעיה מתכננת להגיע, ואלה הם מאט קרפנטר, יובל אלון, ג'ונתן מקמרפי וג'ולי פישר."
"התוכנית שלנו משולבת בתוכנית שלהם?" שאל קווין.

"בהחלט לא! אין שום קשר! הטוריסטים לא יודעים עלינו שאנו בכלל קיימים, ולכן גורם ההפתעה לטובתנו."
"אז מה התוכנית שלנו?" שאל אלן.

"אנחנו יוצאים הערב, לאחר שקיעת השמש, רגלית אל אזור הצוללת. מצויידיים באפודי מגן, בנשקים ובמשקפות לראיית לילה. נחסל את כל מי שנמצא שם, בתוך הצוללת ומחוצה לה."
"נחסל? ואם הם ינעו, ניקח אותם בשבי?" שאל גארי.

סטיבן הניד בראשו. "אנחנו רק ארבעה, אין לנו אפשרות לקחת אותם בשבי. יורים על מנת להרוג ומוודאים הריגה עם כדור נוסף בראש מטוח אפס. מצטער, זו מלחמת עולם. אין לי אהדה לאף אחד מהם. הם אחראים ישירים לרציחתם של שמונה מיליארד בני אדם חפים מפשע."
"זו תהיה פעולה שקטה או רועשת?" הקשתה אליס. "אחרי היריות הראשונות, כולם יתעוררו ותהיה שם אש מהגהינים."
"לכל אחד מאיתנו יהיה רובה סער עם כוונת לייזר לירי בחשיכה, ובנוסף אקדח עם משתיקול. ההנחיה היא להשתמש באקדחים כמה שניתן, כאשר אהיה מרוצה מאוד אם נצליח לסיים את השלב הראשון רק בעזרת האקדחים."

"ומה נעשה ג'ון, מרסלה ואני, מלבד לחכות לכם?"

"הספינה הזאת ממוקמת במפרץ מעולה. לא רואים אותה כמעט משום מקום, וגם לא מכביש החוף. היא תהיה הבסיס שלנו, ואתם תישארו כאן. את, אליס, תוכלי לסייע לנו בכך שתאיישי את הגשר, שהוא גם עמדת השליטה של התקשורת. תוכלי להאזין לכל מה שקורה בחוף, וכן להיות בקשר רציף איתנו, לאחר שנשבור את דומיית הקשר. יש לי רשימה של כמה מילות קוד, שאשאיר אצלך, כל מילה תייצג מצב אחר. לדוגמה, 'גבריאלי' זו השלמת המשימה. 'פלורנס' משמעו יש לנו נפגע או יותר. 'בומרנג' משמעו שאנחנו מפסיקים כל פעילות וחוזרים לספינה בדחיפות, וכך הלאה."

"ויש מצב שאנחנו נצטרך להימלט מהספינה? ואם כן, איך ולאן?"

"במלחמה הכל עלול לקרות, הסביר סטיבן. "הסבירות למצב שתיארת נמוכה ביותר, אבל היא עלולה להתרחש. במקרה כזה את תצטרכי לקבל החלטות עבור שלושתכם. יש סירת גומי מנופחת קשורה מאחור, עם מנוע קטן, תוכלו להשתמש בה בחירום להימלט לאחד החופים האחרים או ללב הים. יש שם את כל הנחוץ לשרידה קצרה. הסירה תהיה תחת שליטתך הבלעדית. יש בתוכה מים ומזון יבש לשרידה של עד שלושה ימים. אני מאמין שלא תזדקקו לנתיב החירום הזה."

"ואם נצליח בשלב הראשון לחסל את הטרוריסטים בנמל, סיר, מה השלב הבא?" שאל קווין.

"אנחנו צריכים להניח שגרשון תשלח תגבורת מההר אל החוף. כנראה באמצעות רכבים צבאיים. רוב הסיכויים שהם יגיעו מהציר הראשי, דרך קאסר בין גאשיר. סטיבל נטל את הטוש וצייר את הדרכים הראשיות המובילות מטרופולי אל טרחונה. "כאן, דרומית לשכונת אלאקבר, לפני הפיצול לשתי הדרכים הראשיות המובילות לטרופולי, נציב להם מארב. נתמקם בעמדות שולטות על הציר משני הצדדים ונחסל את התגבורת באש צולבת. אני מקווה להגיע לנקודה הזאת לפני שהם יפנועו או רכב אחר."

"ואחרי כן?" המשיך קווין.

"אבל עוד לפני כן, מה יקרה אם התוכנית שלכם תיכשל באיזה שלב?" הקשתה אליס.

סטיבן פכר את ידיו. "נאלתר לפי מיטב ההכשרה והניסיון שלנו. ככה מתנהלות מלחמות. אין אפשרות לצפות כל מהלך שיקרה ואת תוצאותיו. אבל אנחנו צריכים תכנון מקיף לכל המלחמה, שיהווה תוכנית אב. אחרי שנסיים את השלב השני, ננוע להר טרחונה ונילחם בשארית אנשיה של גרטשן עד שנחסל את כולם."

"ומה נעשה עם נלכוד את גרטשן? משפט?" שאל אלן.

"לא. נוציא אותה להורג ללא משפט. אין כאן שופטים ועורכי דין. אין לי זמן ומשאבים מיותרים למשפט ראווה מטופש. האישה הזאת אחראית לאבדון והיא תקבל שני כדורים בבטן ואחד בראש מהראשון מאיתנו שיגיע אליה."

"ומה נעשה עם השבט הבושמני?" שאל גארי.

"נשחרר לחופשי. שיעשו מה שהם רוצים, הם ישרדו כי הם חיים במדבריות כל חייהם."

"אם משהו מכם יפצע, איך נוכל לטפל בו?" שאלה אליס.

"יש לנו ערכות עזרה ראשונה סטנדרטיות, השיב סטיבן, "וזהו, בערך". הוא התבונן בעיניה וספק את ידיו. היה ברור שמעבר לזה לא ניתן לעשות דבר.

"ומה נעשה עם הבתולות הצעירות?" שאלה אליס.

"נשחרר גם אותן. התוכנית שלי לחזור עם כולן לטרופולי. נמתין עד ארבעה שבועות לאסטרונוטים. לאחר מכן נתחיל לשקם את החיים ואת התרבות. נציע להן לחבור אלינו ולהקים חברה חופשית מחדש. הוא נשא מבטו אל אליס. "לפני כן אקיים את הבטחתי לאליס, ואביא אותה לאן שתחפוץ. אבל אשמח אם היא תעדיף להצטרף אלינו במקום לשרוד לבדה עם התינוק שתלד."

לפתע נשמע קול עמום של רעם מתגלגל.

"שמעתם? מה זה היה?" שאלה מרסלה בפחד, והצליכה את ידיה על לוח ליבה.

רעם ביום בהיר? אף אחד לא הבין מה מקור הרעש. אולם לא חלפו מספר שניות, וקול רעם נוסף נשמע. ואחריו עוד אחד. אלה בהחלט לא היו רעמים, אף ענן לא נצפה באופק רקיע התכלת.

"אלה פיצוצים!" אמר סטיבן. גוון פניו החוויר.

רעם אדיר נוסף נשמע. סטיבן פרץ החוצה אל הסיפון, ואחריו יצאו כולם במרוצה.

פיצוץ נוסף נשמע, הפעם קרוב הרבה יותר. נשמעו קולות טרטור נוספים, כאילו ירי מאיזו מכונת ירייה. "זה נשמע כאילו פרצה שם מלחמה, אמר קווין, רועד מהתרגשות.

סטיבן סיים להחוויר והחל להאדים.

"אלה האסטרונוטים!"

לפתע הגיח מטוס קרב סילוני מעבר לגבעה המזרחית, בערך בגובה אלף רגליים מעל הספינה. בעקבותיו דלק גוש אש קטן, מהיר ממנו.

"זה F-16 של חיל האוויר הישראלי וטיל נ"מ שרוף אחרינו!" צעק סטיבן.

מעט לאחר שחלפו השניים מעבר לספינה, פגע הטיל במנוע המטוס והתפוצץ. המנוע החל להשאיר אחריו שובל עשן אפור, והמטוס החל להסתחרר ולצלול לעבר המים. כמה שניות לפני הפגיעה הטייס פלט את עצמו מבעד לחופה שניתקה והועפה לאחור. שניות ספורות לאחר מכן השתחרר הטייס מכיסא המפלט, והמצנח שלו נפתח מספר שניות לפני הפגיעה במים. באותו רגע חלף מטוס F-16 נוסף בטיסה מהירה, כאשר הוא מטפס לגובה. למול מבטם הנדהם של האמריקאים בספינה, ומבלי שנראה היה נזק כלשהו למטוס, נפלטו ממנו שני טייסים, וצנחו לאיטם אל המים.

"לעזאזל!" שאג סטיבן והלם באגרופו על המעקה. "הם הרסו לי את כל התוכניות!"

הוא החל לרוץ לאורך המעקה וירד במדרגות לסיפון התחתון, ומקץ כחצי דקה חזר עם משקפת שדה תלויה על צווארו. הוא הצמיד אותה לעיניו וצפה לכל הכיוונים. הוא חיפש את הנפלטים בים, אך יותר מכך צפה בעצבנות לעבר היבשה שמאחוריו. הספינה עגנה במרחק כמאתיים יארדים מקו החוף, והוא סרק אותו שוב ושוב. מאחר והכל נראה שקט, חזר לחפש את הניצולים במים הרחוקים. אליס ביקשה אף היא משקפת. קווין ירד למטה, ושב והופיע עם שתי משקפות נוספות. הוא הגיש לה אחת, ושניהם החלו חיפושים בים הפתוח.

"תחפשו משהו חריג", אמר סטיבן, "בצבע כתום או צהוב זוהר. כמו שאני מכיר את הישראלים, צריכה להיות להם סירה מתנפחת קטנה שבולטת למרחק ואולי אפילו תאורה."
"אני רואה משהו שם, די רחוק", קרא לפתע קווין, והצביע ללב הים, בכיוון צפון מערב. כולם הביטו לאזור שהצביע, אך לא הצליחו להבחין במשהו.
"בלי משקפת אני לא רואה כלום", אמר אלן.
"בערך איזה טווח מכאן?" שאל סטיבן.
"קשה להגיד. שלושה או ארבעה מייל. נקודה מנצנצת בצורה חריגה על פני המים."
"אני לוקחת את סירת הגומי והולכת לחפש אותם בים!" נשמע קולה ההחלטי של אליס.
"מה?" סטיבן נדהם. "את רצינית? את לא לוקחת שום דבר!"
אליס התרגזה. "לפני כמה רגעים אמרת לי שהסירה תחת השליטה המלאה שלי! אתה כבר מפר את ההבטחה שלך?"

"יש לה זיכרון יותר מדי טוב", רטן גארי.

"זה נכון כאשר אנחנו בשטח ואת המפקדת בפועל של הספינה, אבל לא כאשר אנחנו נמצאים כאן!" נהם סטיבן ככעס עצור. "כל התוכניות הקודמות מבוטלות. אנחנו נצטרך את הסירה הזאת לנחות על החוף עוד מעט. את תוכלי לבוא איתנו, ולהחזיר אותה לספינה לאחר שניפרד. רק אחרי כן השליטה על הסירה, בעצם על כל הספינה הזאת, עוברת אליך. את תשמשי הקברניטה בפועל, אבל זו אחריות כבדה, אני מצפה ממך שלא תעשי שטויות."

אליס לא חלמה לוותר. "אם אתה לא נותן לי את הסירה עכשיו לחפש ניצולים, לא אשתף אתך פעולה יותר לעולמים!" הכריזה. "מי יודע, אולי הם נפצעו ולא יכולים לשחות או להציל את עצמם?"
סטיבן הסמיק מחרון. עימות בשעת חירום כזאת לא צפה אפילו בתרחיש הגרוע ביותר. הוא היה חייב להחליט ומהר, ולהישאר המפקד בעל הסמכות הבכירה. הוא אמד במבטו את המרחק עד לחוף.
"בסדר. היכנסי לסירה!" אמר. "גארי, סייע לה ולמד אותה להתניע את המנוע ואיך לנהוג בה. אנחנו נגיע לחוף בשחייה עם הציוד שלנו. התיקים שלנו אטומים לחדירת מים."
אליס נדהמה לשמע התפנית בעמדתו של סטיבן. לרגע נבהלה, אולי נחפזה מדי לצאת לפעילות חילוץ, לבדה... אולם היא התקשתה לסגת כעת. למזלה, שמעה מאחור את ג'ון:
"את מסכימה שאצטרף אליך ואעזור לך?"

"כן! בטח!" פלטה בתחושת הקלה, "יעזור לי מאוד אם שנינו נחפש אותם יחד."

"קדימה!" סטיבן ספק נהם ספק נבח, עדיין פניו סמוקים כסלק. "אם את מוצאת ניצולים, חכו ללילה ואז תנחתו על חוף מרוחק, וחפשו מקום להסתתר. ואתם, בואו איתי!" פקד על חייליו. "גם אתה גארי. ג'ון יודע לטפל ולנהוג בסירת הגומי!" ארבעתם ירדו אל הסיפון התחתון ונעלמו. מרסלה הסתלקה אף היא למטבח, להתכנס בתוך עצמה ולהתפלל.

כמה דקות לאחר מכן חזרו ארבעת החיילים אל הסיפון, כאשר בידיהם תיקים שנראו תפוחים למדי. את רובי הסער M-16 המקוצרים שתכננו לקחת עימם בסירה השאירו מאחור. סטיבן מסר להם הוראות אחרונות לפני הירידה למים, היכן יחברו. הוא הצביע על כמה נקודות בחוף שנראו מתאימות לחניה מוסתרת. מן הצד השני סיימו ג'ון ואליס להיכנס לסירה הקטנה, ג'ון התניע את המנוע הקטן שהחל להשתעל ולטרטר בשאון רב, וגארי שיחרר את החבל. ברגע האחרון הוא מסר לג'ון משקפת.
"אתם חופשיים!" קרא.

אליס אחזה בידית ההגה, שסיבבה את המנוע על צירו בטכניקת היגוי וקטורית, והסירה החלה להתרחק לאיטה. היא רכנה מעט, ודחפה ידית מתכתית קטנה ששימשה כמצערת, כוח המנוע גדל והסירה המשיכה להתרחק. רק לפני רגע ג'ון הראה לה את הידית הזאת, והיא כבר השיטה את הסירה, ונראתה מסופקת מאוד מן ההזדמנות שניתנה לה להציל את האסטרונאוטים הצפים אי שם במשטח הכחול שנראה לה אינסופי.
לפתע נשמע מכיוון החוף מנוע רועם של כלי רכב כלשהו. הארבעה הביטו בחשש לכיוון הרעש, וראו לחדרתם ג'יפ צבאי מגיח מעבר לרכס כורכר קטן ומתחיל לגלוש במדרון לעברם. שלוש דמויות נראו בתוכו. הג'יפ עצר לפתע, ושני גברים במדים מנומרים קפצו ממנו. החיילים שעל הספינה היו בהלם. שני הגברים, שכעת היה ברור שהם טרוריסטים, החזיקו בידיהם מטולי RPG וכיוונו אותם לספינה.
"לקפוץ למים! בלי הרובים! התפורזו!" שאג סטיבן, וזינק. מייד אחריו זינקו כל השלושה לים, כל אחד לכיוון אחר. חמש שניות נוספות חלפו, ונשמעו שני פיצוצים אדירים. אחד מהפגזים פגע בקיר גשר הפיקוד, וחולל שם הרס רב. פגז שני פגע בדופן ירכתי הספינה, והשמיד את חדר המנועים שלה. אחרי חצי דקה נוספת הגיע מטח שני של שני פגזים, אחד מהם החטיא אולם השני התפוצץ על קו המים ופער חור בקו שוקע הספינה, סמוך לחרטום. מים החלו לחדור לתוכה.

ארבעת החיילים שחו כל אחד למקום אחר, מתפללים שיצליחו להגיע לחוף מבלי להתגלות ומבלי להילכד, אך מצבם היה בכי רע. הנשק היה קבור במעמקי התיק הכבד שעל גבם, והם היו חשופים לירי של נשק אוטומטי וחסרי אונים בפועל.

כמה מאות מטרים משם, המשיכה סירת הגומי להתרחק. אחד הטוריסטים כיוון לעברה את נישקו האישי וסחט את ההדק, אולם הטווח היה גדול מדי, וכולם החטיאו את הסירה שקווי המיתאר שלה קטנו מרגע לרגע, עד שנדמתה לקליפת אגוז קטנה. איש לא ידע מה עלה בגורלה של מרסלה, במטבח.

*

יובל שמר על גובה ארבעים אלף רגל לאורך קו החוף הצפון אפריקאי, כאשר הוא מאתר כל העת את מיקומו במפה המנוילנת שהיתה פרושה על ירכיו. הם חלפו מעל הדלתא המרהיבה של הנילוס, חלפו את אלכסנדריה והמשיכו מערבה בדרך המשעממת, כאשר מימינם הים התיכון ומשמאלם משתרע מדבר הסהרה. ענני הסתו התמעטו ונעלמו ככל שהתקדמו. כאשר איתר את העיר בנגזי, נטש את נתיב החוף שפנה דרומה למפרץ הגדול, וגילגל את הסטיק ימינה כדי להפנות את החרטום לאזימוט 270 - בדיוק מערבה. אחריו עשו זאת שני המטוסים הנוספים. מאט טס כאלף רגל מימינו וג'ולי כאלף רגל משמאלו, שניהם כאלפיים רגל מאחוריו. נטל הניווט נחסך מהם, הם רק שמרו על מיקום קבוע יחסית למטוס המוביל.

דממת האלחוט בין המטוסים נשמרה במשך כל הטיסה הארוכה הזאת, אולם בתוך תא מטוסם של מאט ונאטאלי, היא פיטפטה עם מאט ללא הרף בקשר הפנימי, ודיווחה לו בהתלהבות על כל חוויתיה והתרשמויותיה מן הטיסה הזאת. הוא רק חיך לעצמו, והניח שגם הוא היה מתנהג כך בטיסתו הראשונה אי פעם במטוס קרב. במטוס השלישי ג'ונתן קישקש את עצמו לדעת, ברצונו העז לשתף את ג'ולי מה ואיך יעשה לגרטשן, עד שנקעה נפשה והיא ניתקה את מתג האוזניות שלה, דבר שלא הפריע לו להמשיך ולדבר אל עצמו ולהפליג בדמיונו. שלושת המטוסים חצו את המפרץ המשתרע על כל השליש המרכזי של קו החוף של לוב, עד אשר חלפו על פני העיר מיסראטה. שם יובל המשיך לנווט על פי קו החוף. הוא משך בחריפות את הסטיק ימינה והתגלגל 360 מעלות - סחרור מלא - שהיה הסימן המוסכם בין הטייסים שכעת הוא מתחיל להנמיך. את המצערת, שהיתה כל העת על 40 אחוזי כוח, הוריד לשלושים אחוזים, דחק קלות את הסטיק קדימה וחרטום המטוס החל לרדת. האדמה החלה להתקרב לאיטה, עד אשר יישר את החרטום בגובה שש מאות רגל.

המבנה שייט כעת במהירות נמוכה יחסית, כדי להצליח לאתר את המטרות בראיה חופשית. הם לא חששו מראדארים שיקלטו אותם וסמכו על גורם ההפתעה. יובל איתר את חומס, חצה את השכונות המזרחיות של טריפולי, חלף מעל הכיכר הגדולה של שכונת אבייאר אס סבאביל, ולאחר זמן קצר הגיעו מעל שדה התעופה מיטיגה.

יובל ביצע כעת גלגול מלא מצד שמאל, מאותת לחבריו להתחיל את ההכנות לתקיפה כפי שלימד אותם. בסיומו הושיט את ידו לצג חכם, שבהיקפו משובצים 20 לחצנים, ובחר את מוד מחשב ההפצצה. בפאנל אחר שיחרר את נצרות הפצצות והתותח ואת התקשורת בין המטוסים. מרחוק כבר הבחין בנמל טריפולי. שניות מעטות אחרי כן הבחין בקווי המיתאר של הצוללת, עוגנת במזח הניצב באמצעו של שובר הגלים הצפוני. הוא שידר את מילת הקוד 'קדאפי' לשני עמיתיו, ובידיים מיומנות ובקור רוח הציב את צלב הכוונת על נקודת החיבור בין גוף הצוללת למגדל התצפית שלה. מחשב ההפצצה אישר שקלט את מטרה, ולא נותר ליובל אלא ללחוץ על ההדק שבקידמת הסטיק שלו.

הפצצה הראשונה פגעה בחלקו הנמוך של המגדל, מעט מעל מעטפת הסיגר הכהה הגדול. יובל חלף במהירות מעליה וגילגל את המטוס לפניו חריפה של 180 מעלות כדי לבחון את תוצאת התקיפה, ולשגר פצצה נוספת. כמה שניות אחרי כן פגעה פצצה נוספת ששיגר מאט בגוף הצוללת, בערך באמצע הדרך שבין המגדל המעלה עשן לבין ירכתי הצוללת.

הצוללת הזדעזה פעמיים. בדופן המגדל נפער חור לרווחה, וכל המבנה של עמוד הפריסקופ קרס והתמוטט תחתיו, כאשר הוא מוחץ למוות את באדר. זה האחרון היה מלח בצוות הצוללת, שאיתרע מזלו והוא מצא את עצמו מטפס על הסולם כלפי פתח היציאה בדיוק ברגע הפיצוץ. הפצצה השנייה ששוגרה ע"י מאט קרעה לגזרים את דופן המעטפת החיצונית במבנה הקל ופערה סדק רחב בגוף הלחץ הפנימי, המוצק, והרסה אגב כך את גנרטור החמצן של הצוללת, כמה בלוני אוויר דחוס וקסקדה של מצברים, שחצו בין גוף הלחץ והמעטפת החיצונית. בתוך גוף הלחץ, רגלו של פאזי, שהיה אותה עת במשמרת, נמחצה ונלכדה תחת קורת פלדה שהתבקעה והתעקמה מאחורי גנרטור החמצן. הוא ניסה להשתחרר בכל כוחו, אך לא הצליח. באימה ראה כיצד מי הים מתחילים לחדור פנימה, בזרם חזק, והצוללת מתחילה לנטות ולשקוע לאחוריה, לקראת שקיעה מלאה. להערכתו נותרו לו כמה דקות ספורות עד שהמים יטביעו אותו, והוא החל לזעוק לעזרת מפקדו, חמאדי שאלבי שהיה סמוך אליו כדי שיחליץ אותו. ברם, ראשו של חמאדי נערף רגע לפני כן מרסיס מתכת של הפצצה, ופאזי המשיך לזעוק עד אשר המים כיסו את ראשו.

"הצוללת נפגעה, קרא יובל בקשר, "לאתר מטרות אחרות!"

"אני רואה אנשים יוצאים מהמבנה הנמוך, ממערב לצוללת!" נשמע קולה של ג'ולי.

"את יכולה לשחרר עליו חימוש?" שאל יובל.

"שלילי. חלפתי אותו."

יובל סיים את ההקפה לסבב תקיפה נוסף. "אני הולך עליו", הודיע, והוביל את סמן המטרה למבנה. שלושה אנשים נראו נמלטים ממנו בריצה מהירה לעבר מבנה אחר, שנראה כמו מחסן ענק הבנוי מביטון. מאט 'הלך מסביב', וחג במעגל גדול כדי לנעול על מטרה נוספת. הוא הבחין בשני רכבים צבאיים החונים בסמוך לקבוצת בתים טרומיים או קרונוות מגורים, והחליט שזו תהיה המטרה הבאה שלו. שני פיצוצים אדירים נוספים הרעידו את הנמל. עשן אפור התאבך והקשה על הראות, שמנעה מלברר את תוצאות היעף השני. זמן קצר אחריהם פגעה פצצה נוספת, הראשונה ששחררה ג'ולי, במחסן הבטון הגדול. חלק מגגו קרס תחתיו והעלה ענן אבק שהתערבל עם העשן של הפצצה עצמה. המקום הפך לתל חורבות. "זה בשבילך, גרטשן, הבסיס של הטרוריסטים שלך נראה כמו דרזדן בסוף המלחמה!" נשמע ג'ונתן צועק בהלהבות.

"אני רואה טרוריסטים רצים מאחורי המבנה עם מה שנראה לי טילי חום אישיים", נשמע קולו של מאט.

"יובל, שבור צפונה! ג'ולי, המשיכי מערבה!"

יובל התעלם מהשדר של מאט. הוא ניתב את מערכת החימוש שלו לירי מהתותח. "אני הולך על הטרוריסטים", הודיע, וסחט את ההדק לצרור פגזים ממושך. הפגזים הראשונים החטיאו, אך הוא ראה בדיוק היכן פגעו, והסיט את חרטום המטוס כמו צינור של מים עד אשר הפגזים הגיעו בדיוק לאן שרצה. אולם בשלב הזה הטרוריסטים התפזרו והתרחקו בינם לבין עצמם, ויובל כיוון את האש למחבל שהחל לכוון את טיל הני"מ האישי שלו לעבר מטוסה של ג'ולי. אחד הפגזים פגע במחבל שנוטרל. בשלב הזה יובל לא יכול היה להעריך אם נהרג, נפצע או העמיד פנים, אבל המטוס של ג'ולי יצא מכלל סכנה.

"אני פונה מערבה לנטישה בגבול תוניס", דיווח מאט.

יובל החל לשחרר נורי חום כדי למנוע מהטילים להינעל עליו, והתכוון ליעף שלישי כדי לסיים את התחמושת שעדיין נותרה בתותח. אגב כך סרק במבטו את הקרקע כדי לחפש מטרה ראויה. בכל שתי שניות שוגר נור לווהט. הוא סיים את ההקפה והתיישר מול מכונית שהחלה לנוע על הרציף, כדי להימלט מהאזור. הוא קיווה שיש בה כמה טרוריסטים, וסחט את הדק הסטיק. הפגזים החלו להתפוצץ על קרקע הבטון של המזח, וקרבנו בקו ישר אל הרכב, עד שהרכב נפגע, סטה בפראות ימינה ונחבט בקיר המחסן הגדול. יובל קיווה שהם נפגעו, למרות שלא עלה בידו להבחין בכירור מה התוצאה של הצרור האחרון. הפגזים בתותח אזלו, וחמור מזה, גם מחסנית הנורים התרוקנה. כעת מטוסו של יובל נותר חשוף לטילי חום, והוא החליט שהתקיפה הזאת הסתיימה וגילגל את המטוס לכיוון 270 מעלות, לעבר מיקום הנטישה המתוכנן.

לפתע הבחין שמטוסה של ג'ולי נמצא מאחוריו. "ג'ולי, איפה את?" שאג לתוך המיקרופון, "טפסי לעשרים אלף לנטישה!" צעק. הגובה שלו היה כעת 3000 רגלים, וג'ולי היתה בגובה כששת אלפים רגליים. לפתע החלו צפצופים חזקים ומהירים להישמע באוזניות שלו - נורה אדומה נדלקה בפאנל מול עיניו - המטוס הודיע ליובל שטיל בעל ביות אינפרא אדום מתקרב למטוס.

"לעזאזל!" רטן יובל. הוא לא ראה את השיגור. הפגיעה המתוכננת היתה צפויה בעוד מספר שניות, ולא נותר לו כל מהלך אחר לעשותו מלבד להימלט כמה שאפשר לכיוון מערב, במלוא הכוח והמהירות. ממילא התכוון לנטוש בקרוב, כעת יאלץ לנטוש לאחר הפגיעה במנוע שלו. הוא דחף את המצערות למכסימום ופתח מבער אחורי. הוא החליט לשמור על הגובה, כדי לא לאבד מהירות. משענת המושב שלו בעטה בגב שלו, והוא נצמד לאחור בתאוצה של יותר משלושה ג'י. המטוס התקדם עוד כמה קילומטרים מערבה, עד שנשמע קול פיצוץ והמטוס כולו הזדעזע. שטף של ציפצופים ואורות מהבהבים נדלקו, אך זה לא עניין אותו יותר. הוא שלח יד מתחת למושב ומשך בקור רוח את ידית הפליטה. מטען פירוטכני פוצץ את החופה, שנתלשה ועפה לאחור בתוך חלקיק של שניה, והכיסא עצמו שוגר בעוצמה רבה מעלה, כדי לאפשר למצנח להיפתח ולהציל את הטייס אפילו מגובה אפס. כמה שניות אחרי כן השתחרר מהכיסא והמצנח נפתח.

הצניחה שלו היתה שקטה וחלקה, והוא ראה את מי הים המצנצים מתקרבים אליו באיטיות. לפני שגופו פגש את המים הצוננים, הצליח להבחין הרחק מלפניו במטוסה של ג'ולי, צונח ומתרוסק לתוך המים, אולם לשמחתו הבחין בשני מצנחים פרושים בשמיים. בשלב הזה היה ברור שכעת רק מתחיל שלב ההישרדות. הוא העריך שנחת כשני קילומטרים מן החוף. זו לא תהיה משימה קלה לשחות אליו.

*

"הם אספו אותנו אחד אחרי השני כמו שאוספים פטריות אחרי הגשם..." רטן גארי בלחיש.

"ששששש..." היסה אותו אלן בלחש, "שני הטרוריסטים קרובים מדי, לא צריך שישמעו אותנו."

גארי הציץ מבעד לחרך צר בברזנט שכיסה את הפתח האחורי של המשאית, והבחין בשני השומרים שלהם החמושים בקלאצ'ניקובים שהתרחקו משום מה מהמשאית.

"הם די רחוקים", הודיע.

בתוך המשאית ישבו כפותים אחד עשר בני אדם על רצפת המשאית, ללא שום כיסא או משענת. הרגליים היו קשורים בחבלים עבים והידיים בחבלים דקים יותר, מאחורי גבם.

"אתם יודעים למה הם מחכים?" שאל ג'ון. אלן שישב מולו הניד בראשו.

"לפחות הם לא הרגו אף אחד מאיתנו, כנראה קיבלו הוראה לקחת אותנו בשבי", אמר קווין.

סטיבן היה רכון בחלק הקידמי של המשאית, סמוך ודומם. הוא נשך את שפתיו וחרק בשיניו, מאז שמצא את עצמו מול קנה של רובה סער רוסי, כאשר הסתתר מאחורי צבר שיחים שגדלו פרא כמאה מטרים מקו המים. הוא ידע שהפסיד, שהכל אבוד. לא נותר לו שום מהלך יעיל שאפשר לבצע, כזה שיכול למנוע מגרטשן לשלוט בגורלו ובגורל כל אנשיו. היתה לו רק נחמה קטנה מאוד. הוא הצליח לחפור בור בחול הרך, להטמין בתוכו את

התיק שלו ולטשטש היטב את עקבות המעשה. הוא שינן לתוך זיכרונו את המיקום המדויק, שאולי יסייע לו בעתיד. אם יצליח להימלט, יוכל לחזור בדיוק לכאן, ולהתאחד עם הציוד האישי שלו, שכלל גם שני כלי נשק: אקדח חצי אוטומטי גרמני מדגם HK MK23 בקוטר 0.45 אינץ' עם מציין לייזר, משתיק קול ושלוש מחסניות מלאות, וסכין לחימה 'בואי' אימתנית. את סודו החליט לא לגלות לאיש. הוא נאלץ להיכנע, נכפת והובל למשאית והושלך לתוכה, בראש מורכך ומושפל.

קווין, גארי ואלן סיפרו ששחו כל אחד בנפרד לקטע חוף אחר, רק כדי לגלות שכמה טרוריסטים עם רובי קלצ'ניקוב ממתנים לכבול אותם.

יובל שמר על קור רוחו גם בשעה קשה זאת. "נחתתי במים בערך כשני קילומטרים מהחוף," סיפר, "והייתי במצוקה. מאז התיכון לא שחיתי ואני לא בכושר, ולא הייתי בטוח שאצליח להיאבק בגלים מרחק כזה ולהגיע חי לחוף. פתאום אני רואה סירת גומי קטנה, מתקרבת ישר אלי. כאשר הגיעה, אני רואה אישה יפהפיה עם בטן הריונית שאומרת לי, 'יובל?' אמרתי לה, 'מדויק, ומי את?' 'אליס'. 'נעים מאוד, גברת אליס. אז אם את לא מתכוונת לירות בי, בבקשה עזרי לי לעלות על הסירה שלך, ואחרי כן אשמח אם תספרי לי מאיפה את יודעת את שמי'."

"בדרך חזרה מצאנו את ג'ונתן וג'ולי," אמר ג'ון. "היה להם תיק בצבע כתום, כך שמצאנו אותם בקלות. "זה לא היה תיק, זו היתה סירת הצלה אישית לא תקינה, ולא הצלחנו לנפח אותה," קוננה ג'ולי. "קשה לי להאמין, זה לא אופייני לחיל האוויר הישראלי שציוד הצלה אישי לא יהיה שמיש," העיר יובל. "בקושי הצלחנו להעלות את ג'ונתן, המשיך ג'ון, "אני ויובל התאמצנו וכמעט הסירה התהפכה." "נכון, בשביל ג'ונתן היינו צריכים סירה גדולה יותר," הסכים יובל. מצב רוחו של ג'ונתן היה עכור מכדי להשתתף בשיח. גם סטיבן לא הוציא הגה מפי. כאשר אליס שאלה כיצד נתפס, המהם משהו בלתי ברור ושתק.

"ומה היה הסיפור שלכם?" שאל יובל את מאט ונאטאלי.

"סיימנו להוריד את החימוש וטסנו לגבול תוניסיה, ופלטנו בדיוק לפי התוכנית. צנחנו בדיוק על קו המים, כי לא רציתי שנאטאלי תנגש באדמה, בערך חמישים מטרים מהחוף. נראה לי שהממזרים האלה ספרו את המצנחים. אחרי כשעתיים הופיע ג'יפ עם שני טרוריסטים חמושים ואסף אותנו. בלי נשק אישי לא היה טעם להתנגד."

"אתם יודעים לפחות מה הצלחתם לעשות? במה פגעתם? כמה הרגתם?" שאל קווין. הוא לטש מבטו בנאטאלי ובבטן המעוגלת שלה. "ומאיפה ההפתעה הזאת? לא ידענו כלום על הצעירה הזאת." "כיסחנו את הצוללת," אמר יובל. "לא ידוע לנו כמה אנשים היו בה ומה עלה בגורלם. הרסנו גם כמה מיבנים, לפחות שני רכבים, ויריתי על כמה טרוריסטים מהתותח שלי. לדעתי כמה נפגעו, אבל אין לנו מושג כמה נהרגו, כמה נפצעו ומה מצבם."

"וחמור מזה, אנחנו לא יודעים כמה מהם נשארו פעילים," המשיך מאט. "מהצלבת הסיפורים של כולנו, נראה לי שהם יותר מעשרה, אולי אפילו עשרים טרוריסטים."

"אתם יודעים שהמהלך שלכם הרס לנו את כל התוכניות?" שאל קווין. סטיבן נשא את מבטו לעברם. ארבעת האסטרונאוטים שתקו במבוכה. "איך יכולנו לדעת?" מלמל מאט לאחר זמן מה, "בכלל לא ידענו שאתם קיימים."

"מישהו יודע מה עלה בגורלה של מרסלה?" שאלה אליס, "היא היתה בספינה כשירו עליה." קווין הניד בראשו.

במקום תשובה, נפתח לפתע הברזנט האחורי של המשאית, מרסלה הועלתה על ידי שני טרוריסטים והוטחה בחוזקה על רצפתה. רק ידיה היו כפותות מלפנים, בעזרת אזיקון פלאסטיק.

"מרסלה!" קראו ג'ון ואליס בשמחה, "מה שלומך?"

"שלומי טוב, תודה, ברוך האל," אמרה בקולה הרך והנעים, "ומה שלומכם אתם יקירים שלי? אני רואה

שכולכם פה, וגם כמה חדשים... שתהיו בריאים כולכם..."

"מה קרה לך אחרי שפגעו הפצצות בסירה?" חקרה אליס.

"לא יודעת... כנראה התעלפתי... האנשים האלה עלו על הסירה אולי לחפש אותנו ומצאו אותי..."

הברזנט שב ונסגר מאחוריה. נשמעו כמה צעקות בערבית, ומנוע המשאית הותנע.

הם החלו במסעם אל ההר, אל השובה שלהם, אל הבלתי נודע.

השבויים במשאית לא יכלו לראות את הנוף אך הרגישו היטב את טלטולי הרכב המיושן והמגושם על הכביש המשובש. שלושת הנשים ההרות סבלו יותר מכולם. הנסיעה על קרקעית הברזל המחליד של המשאית היתה סיוט מתמשך, אולי אות לבאות.

ג'ולי היתה היחידה שהצליחה להבחין בהבלחות נוף דרך קרע מתנפנף בברזנט שמולה, אך לא היה באמת מה לראות. נוף מדברי צהוב ומשמים. מכל מקום, מה שעניין אותה היה להכיר את חבריה החדשים ובמיוחד את אליס. למרות השבי והיאוש הכללי, שתי הנשים התחברו מיידית, למרות שהיו מרוחקות האחת מהשנייה, כל אחת בצד אחר. המבטים שלהן דיברו, 'אנחנו נהיה חברות טובות'.

שלושת החיילים הצעירים התעניינו מאוד בסיפורה של נאטאלי, היפהפיה המתולתלת הצרפתייה. היא החלה לספר על טיול התרמילים שלה עם האנס ההולנדי, על הג'ונגל שלפתע יצא מדעתו, ועל הצלתה המופלאה. במיוחד התעניינו מי האבא המאושר של העובר ברחמה. "האנס", שמעו את קולו של יובל מן הצד.

כולם הפנו אליו את מבטם. גם נאטאלי המופתעת נשאה אליו מבט שואל. הרי הוא יודע טוב מכולם שזה הוא. היא חילצה את הטבעת מתוך רחמה ימים אחדים אחרי הצלתה. אם כך, מדוע אמר את מה שאמר? עינייה הצטלבו עם עיניו, והוא סימן לה לא לספר להם את האמת. מבלי להבין מה הסיבה לכך, החליטה לשתף עימו פעולה ולברר מאוחר יותר את העניין.

שלושת החיילים היו מרוצים, למרות מצבם האובייקטיבי העגום. מן הסתם, בראשו של כל אחד מהם חלפה המחשבה המענגת לגבי הסיכוי שהוא יהיה האב של צאצאה הבא. כל המאורעות שחייבים להתרחש בין מיקומם הנוכחי, כפותים ועתידם לוט בערפל, לצפי שיהיו חופשיים בעולם חופשי ועתידה של נאטאלי משתלב בעתידם האישי - הודחקו כעת. היה ברור להם שהם ינסו לחזור אחריה במרץ, ולחפש דרכים לגבור על היריבים הצפויים להתחרות על ליבה.

בקצה האחר של המשאית, ישבו סמוכים סטיבן וג'ונתן, דוממים וחשוקי שיניים. ג'ונתן לטט מדי פעם מבטים בסטיבן.

"מאיפה אני מכיר אותך?" שאל אותו לבסוף.

"הייתי קצין בבסיס שלך כאשר עברת את הטירונות של הנחתים."

ג'ונתן נשא את מבטו. "מה הדרגה שלך?"

"גנרל. סטיבן בייטס."

"סגן. ג'ונתן מקמרפי. לא המשכתי להתקדם בגלל שהמליצו עלי להצטרף למסלול האסטרונאוטים בנאסא."

"אני יודע עליך הכל," סטיבן אמר את זה בלחשיה, "על כולכם."

"נצטרך לשתף פעולה," לחש ג'ונתן, "נראה לי שרק שנינו יודעים להילחם."

סטיבן הרכין את ראשו ולא השיב.

הוא כעס, הוא רתח בתוכו פנימה על כישלון כל תוכניותיו, למרות שלא היה כלל באשמתו. והחמור מכל, כעת מוחו היה ריק מתוכניות חלופיות. גם ג'ונתן החל להרהר במה שאמר, וגם אצלו אזלו הרעיונות היצירתיים. בלי נשק, בלי מודיעין, בלי תוכנית. איך אפשר להילחם כך?

המשאית האטה ונעצרה. הנהג דומם את המנוע, ונשמעה טריקת הדלתות כאשר הטרוריסטים יצאו מתא הנהג. נשמעו כמה שיחות קולניות בערבית שאיש לא הבין, ולאחריהם השתררה שתיקה.

גרטשן, אוהירו, אנואר וחאלד השקיפו מרחוק על הגעתה של משאית השבויים. לאחר שהמשאית עצרה, תאופיק הנהג וג'מיל שלצידו ירדו ממנה. חאלד צעק להם להגיע אל המנהיגה. הם קרבו אליה ודיווחו לה שהמשימה הושלמה ללא בעיות. עוד לפני כן דיווחו לה בקשר על כל המהלכים שאירעו, ותיארו לה את כל שלל השבויים שליקטו. על נושא אחר לא דיווחו לה, על כמות הנפגעים מקרב אנשיהם.

"כמה לוחמים שלנו נפגעו?" היתה שאלתה הראשונה.

"שלושה צוללנים נהרגו, כבודך. המפקד חמאדי שאלאבי, פאוזי ובאדר. הפצצות של המטוסים פגעו גם בכמה מבנים ועוד שני לוחמים נפצעו, אחמד ואדל."

"עד כמה נפצעו?"

"נפצעו בצורה חמורה, כבודך. אחמד נכווה מאש וסובל כאבים חזקים, אדל איבד את שתי רגליו ובכתף הימנית שלו שבורה. גם הוא סובל מכאבים חזקים."

"מי נשאר איתם?"

"רק רפיק, אחד מהסייענים שלנו. כל האחרים יגיעו לכאן עוד מעט ברכב השני."

"איזה סיכוי יש להם להחלים?"

"לא יודע, כבודך. אין לנו רופאים, תרופות... רפיק לא יודע איך לעזור להם. הוא יתן להם לאכול, אבל אנחנו לא יודעים לעשות משהו אחר."

גרטשן שינתה נושא. "נשאיר את ארבעת האסטרונאוטים לסוף. תביאו לכאן את כל השאר, מסודרים מולי בשורה, על הברכיים שלהם."

תאופיק וג'מיל חזרו חזרה אל המשאית למלא את הוראתה. גרטשן פנתה אל אנואר.
"שדר הוראה לרפיק להרוג את שני הפצועים. אין לי מה לעשות עם נכים שלא יוכלו להבריא."
אנואר נדהם. "מה... איך... הוא החוויר, "רפיק לא לוחם, כבודך. אין לו נשק. הוא לא יודע להרוג..."
"אז מה הוא יודע לעשות?"

"הוא ועוד שלושה, עאדל, אחלאם וכמאל, מסייעים לנו. הם בעצם חקלאים שאחראים על אספקת המזון
לכולנו. הם לימדו כמה מהבחורות של אקראם את העבודה, ויחד הם מגדלים את החיטה שממנה אנחנו עושים
את הפיתות שלנו. הם גם מגדלים כמה סוגי ירקות, ויש לנו גם עצי זיתים ותמרים."
"יש כאן גם בעלי חיים?" שאל אוהירו.
"כן. הצלחנו להציל כמה כבשים."
גרטשן עיוותה את אפה. היא לא אהבה בשר כבש. "ריח השומן שלהם מבחיל אותי."
"את אוהבת לאכול עוף?" שאל אנואר.
"כן."

הוא הנמיך את קולו, כממתיק סוד: "יש לנו בפינת החי גם כמה תרנגולות וכמה עיזים. נצווה עליהם להגיש
לך את הבשר שאת אוהבת, כבודך."
היא הנהנה. "אחרי שנסיים כאן, שלח לטריפולי לוחם, שיחסל את שני הפצועים, שיקברו אותם ושיחזיר
לכאן את רפיק."
"כן... כבודך, "מילמל אנואר.

המשאית השניה הגיעה וחנתה מאחורי הראשונה, וכל הטרוריסטים יצאו ממנה עם כלי נישקם. בינתיים החלו
חלק מהשבויים להיגרר אל הרחבה שבה המתינה להם גרטשן, והחיילים סייעו להביא את השאר. בתום
הפעילות, רכנו מולה על בירכיהם שמונה שבויים בשורה ישרה: שבעת האמריקנים ונאטאלי. שאר הטרוריסטים
החמושים ניצבו מאחורי שורת השבויים.
היא סקרה אותם באיטיות במבט קר. זו היתה הפתעה מוחלטת, איש מאנשיה לא הכין אותה לאוצר אנושי
כזה.

היא הצביעה על נאטאלי. "הביאו אותה אלי."
חאלד ניגש אליה והרים אותה כאילו היתה נוצה. הוא הדף אותה בגסות לכיוונה של גרטשן. הוא רצה להוריד
אותה על בירכיה, אך גרטשן סימנה לו להשאיר אותה עומדת על רגליה. נאטאלי המפוחדת עמדה דום, ידיה
כפותות, והתבוננה בגרטשן בפחד. לא היה לה מושג למה לצפות. על עזרה בלתי צפויה אפילו לא חלמה.
גרטשן הקיפה את נאטאלי באיטיות, וחזרה לעמוד מולה.

"מה שמך?"
"נאטאלי."

"מאיפה צצת, לכל הרוחות?" היא פתחה את המחברת שלה, והחלה לרשום בדף חדש את המידע הטרי.
"האסטרונוטים מצאו אותי גוססת בג'ונגל והצילו אותי."

"הייתה שם גם אסטרונוטית?" שאלה ונעצה מבט בוחן באישוניה.

"כן, אן. בעצם היא זאת שהצילה אותי, נתנה לי אנטיביוטיקה והשגיחה עלי עד שחזרתי לחיות."
גרטשן הנהנה, תוך כדי כתיבה נמרצת של כל מה שראתה בצעירה שלפניה.

"ואיפה אותה אן עכשיו?"

"היא לא רצתה לבוא איתנו. העדיפה להישאר שם עם השבט."

גרטשן סקרה את הבטן. "באיזה שבוע את?"

נאטאלי ליטפה את כרסה התפוחה. "אני לא יודעת בדיוק. קשה לספור ימים בטבע בלי לוח שנה. אני חושבת
שאני בחודש חמישי או שישי."

"מי האבא של העובר?"

נאטאלי חשבה במהירות. יוכל היה האבא בוודאות, אולם הוא רוצה מסיבה כזאת או אחרת להסתיר את
הדבר. מבלי להבין מדוע, בחרה ללכת בתלם שהתווה לה.

"האנס, השותף שלי לטיול התרמילים שעשינו."

"תארי לי את האנס. מאיפה הוא, איך הוא נראה, מה הגובה שלו, המשקל שלו, מה היה המקצוע שלו,
ההשכלה שלו. כל מה שאת יודעת."

"הוא היה תרמילאי צעיר ונחמד מהולנד. בערך בגילי. אני לא יודעת עליו הרבה, לא דיברנו על לימודים או
מקצוע. נפגשנו במקרה בתאילנד והתחברנו."

גרטשן רשמה את דבריה במחברתה. "גובה? משקל?"

"לא יודעת בדיוק. הוא נראה רגיל. בערך בגובה שלי. הוא היה רזה. אולי בגלל זה לא הצליח לשרוד."
"צבע עור? צבע שיער? צבע עיניים?"

"עור בהיר... לבן... שיער שחור, אפשר להגיד די דומה לצבע שלי. העיניים שלו היו כחולות."

גרטשן הנהנה בסיפוק. "טוב. את נראית לי יפה, בריאה ופוריה. את תלדי עבורי שישה תינוקות, עם חמישה
גברים שאבחר בשבילך."

"מ...מה?" נאטאלי השתקתה.

"מה ששמעת. אני משאירה אותך בחיים רק כדי ללדת ולגדל את הילדים שלך. ועל כל הוראה שאתן לך, את
תעני רק 'כן, גבירתי'. מובן לך?"

"כ...כן...כן... ג... גבירתי." קולה רעד.

"אם תתנהגי יפה, אקצה לך אישה שתעזור לך לחיות ולגדל את ילדייך. קחו אותה מכאן למבנה שלהם. בפנים שחררו לה את הידיים, היא תסתובב חופשייה. היא צריכה לאכול שלוש ארוחות טובות ביום." אנואר סימן באצבעו לתאופיק, אחד מהחיילים מאחור. זה האחרון ניגש אליה, והוליך אותה בין הבקתות הטרומיות. היא נעלמה מתחום ראייתם. גרטשן הצביעה על אליס. חאלד ניגש אליה, אולם היא קמה על רגליה בכוחות עצמה וניגשה אל מיקומה הקודם של נאטאלי. גרטשן חגה סביבה לסיבוב היכרות נוסף. "אתם ממש ההפתעה של היום שלי. בהמשך נחקור את כולכם ונבין מאיפה הגעתם, איך נשאתם בחיים, מה אתם יודעים עלינו, ומה רציתם לעשות בלוב. אבל כעת נטפל בעניינים אחרים שמעניינים אותי. מה שמך?" אליס פארקר.

גרטשן רשמה כותרת 'אליס' בראש דף חדש והחלה לכתוב את מה שראתה.

"באיזה שבוע את?"

"נכנסתי להריון כמה שעות לפני שהטילים האטומיים התחילו להתעופף לכל עבר."

"מי האבא של העובר?"

"החבר שלי, רודי טנט, שנהרג בגללך ביום הדין."

גרטשן הפסיקה לכתוב ונשאה אל אליס מבט מזדה אימים. "חכמולוגית, אה? עוד התחצפות אחת, ואני מצווה לכרות לך את הלשון. אני צריכה אותך רק שתלדי ילדים, בטח לא לשמוע את ההערות שלך. הבנת?" אליס הידקה את שפתיה.

"לתת לה סטירת לחי?" הציע חאלד.

"עדיין לא, אבל זה מתקרב."

היא חזרה להתבונן באליס. אליס היתה יפה ומרשימה לא פחות מנאטאלי, אבל עם אופי עצמאי ומעוצב היטב. זה התאים לתוכניות של גרטשן, ולכן מרווח התמרון שלה להעניש אותה היה מצומצם. אליס הבינה זאת מייד, ותהתה עד כמה היא יכולה לנצל את זה, מבלי לחצות את הגבול.

"תארי לי את רודי. מאפיינים פיזיים, השכלה, הכל."

אליס כיווצה את גבותיה. לא, היא לא סיימה לבדוק את הגבולות. "הוא היה... הפזיולוגיה שלו היתה ממש כמו הגזע הארי. הוא דמה להיטלר כאשר היה צעיר, רק בלי השפם."

גרטשן האדימה. "את הולכת לאבד את הלשון שלך! חאלד, לך תביא מספריים. כבר יצא לך לחתוך לשונות?"

"לא, כבודך," גיחך חאלד, "אבל לא נראה לי שזה יהיה מסובך מדי."

"מה את רוצה?" התפרצה אליס, "את שואלת שאלות ואני עונה לך תשובות אמיתיות. ככה את מגיבה? אם את רוצה שאני אשקר לך, תאמיני לי שלא תדעי ששיקרת לי ולא יהיה לך מושג מה האמת! והחבר שלי באמת דמה להיטלר הצעיר. עור לבן, עיניים כהות, שיער כהה עם בלורית יפה, ולידיעתך, הוא היה גאון. הוא עבד במודיעין בתחום ההצפנות, והיה היחיד בעולם שגילה כמה שעות לפני שעת האפס מה הולך לקרות בדיוק לפני שירדתי לתורנות שלי במקלט האטומי, הוא בא וסיפר לי הכל. והוא ביקש לשכב איתי, כדי שיהיה לו סיכוי להמשיך את זרעו. אני הייתי האישה השניה בכל הפלנטה שלנו ששמעה מה הולך לקרות בעוד כמה שעות כמובן שלא האמנתי לו, ואז הוא אנס אותי בכוח! החבר הטוב שלי! אחרי זה נתן לי ביד גלולה להפסקת הריון, והתחנן שאחכה יממה כדי שאווכח שהוא צדק והעולם הולך לאבדון. אחרי השואה שחוללו הטרוריסטים שלך זרקתי את הגלולה והחלטתי להמשיך את ההריון. אני ממש לא מבינה למה את כועסת. הרי הוא באמת נהרג בגללך, כמו שאר בני האדם. את יודעת זאת מצוין. אז את לא מסוגלת לשמוע את זה? אם מה שאת רואה במראה לא מוצא חן בעיניך, הפתרון שלך זה לנתץ את המראה?"

"זה לא החבר שלה היה הגאון, אלא אליס!" גרטשן שמעה את קולו של אחד החיילים, "היא קודדה לרודי את התוכנה שבעזרתה עלה על התוכניות של הטרוריסטים מלוב ועל הצוללת. ולא רק זה, אליס גם היתה זאת שפיצחה את כל החידות של ג'ולי וגילתה את שמך כמנהיגת הטרוריסטים, וכך המשכנו לעקוב אחריכם כל הזמן מהמסע שלך באפריקה ועד שהגעת לכאן."

"ויש לכם מזל גדול... אם לא ההתקפה הבלתי צפויה של המטוסים על הצוללת, היינו מביסים אתכם," הוסיף חייל נוסף. סטיבן האדים וחרק את שיניו. מה גורם לחיילים שלו לפטפט ולגלות לאוייבת שלהם את כל הסודות, לכל השדים והרוחות?

"שתקו כולכם!" פקדה גרטשן בקול רועם. "מי שיוציא מהפה מילה נוספת לקבל רשות ממני יחטוף עונש הולם!"

"ללכת להביא מספריים?" שאל חאלד. "אם את רוצה, אני יכול לחתוך לכולם את הלשון גם עם השבריה שלך."

"לא, פלטה קצרות."

היא חזרה להתבונן באליס. כעת ידעה שלא תפגע בה, האישה הזאת מיוחדת במינה. היא תשתלט עליה בדרכים אחרות. אבל הצאצאים שלה יהיו עילויים, וזה מה שחשוב.

"את תלדי עבורי -" גרטשן חזרה לעיין במחברת שלה, ודיפדפה מעט לאחור, "- סך הכל שישה ילדים, כלומר עוד חמישה הריונות עם מי שאצווה עליך." היא חזרה לרף של אליס ורשמה כמה מילים נוספות

"מה הייתה ההשכלה של רודי?"

"היה לו תואר במחשבים ותואר בכלשונות."

"איפה הוא עבד?"

"בסוכנות לביטחון לאומי."

"מה ההשכלה שלך?"
"מתמטיקאית ומתכנתת."
"ואיפה את עבדת?"
"קיבלתי את המשכורת שלי ממשרד ההגנה."
גרטשן רשמה עוד כמה שורות במחברת.
"קחו אותה מכאן למגורים שלהם. ודאו שהיא אוכלת שלוש ארוחות טובות ביום. אחרי הלידה היא תקבל
עוזרת אישית לגדל את הצאצאים שלה. עכשיו תעיפו אותה מהעיניים שלי!"
אנואר סימן לחייל נוסף שהזדרז לבצע את הוראתה.
גרטשן חזרה לסקור את ששת האמריקאים. היא סימנה למרסלה לקום ולהתייצב מולה.
"שמך?"
"מרסלה רודריגז, גברת."
"גיל?"
"עוד מעט 53, גברת."
"מה המקצוע שלך?"
"אני אין לי מקצוע, גברת. אני אישה פשוטה. כל החיים שלי הייתי עקרת בית."
"מה היה התפקיד שלך במקלט ובספינה?"
"עבדתי במשק הבית, גברת. כמו במלון, גברת. דאגתי להם לאוכל, לכביסות, לניקיון, גברת."
גרטשן רשמה מה שרשמה במחברתה. "קחו אותה מכאן," הורתה. היא הצביעה על ג'ון. הוא קם והזדקף
מולה.
"שמך?"
"ג'ון קארטר."
"גיל?"
"עוד מעט ארבעים."
היא סימנה במבטה לעבר חאלד, וזה האחרון התקרב והניף את גב ידו הימנית לסטירת לחי מצלצלת. ג'ון
ההמום כמעט נפל לצידו השמאלי. כשחזר והתייצב, לחיו הימנית כבר היתה אדומה.
"מקצוע?"
"עובד תחזוקה, גבירתי."
"זה כבר יותר טוב. מה אתה יודע לעשות?"
"הרבה דברים... גבירתי... לתקן דברים, לבנות דברים חדשים, אני יודע המון. גם לתקן רכבים. רק אם יש לי
את כל הכלים שאני צריך."
"יש לך ידע במסגרות?"
"גם מסגרות, גם נגרות, גם מכונאות, גם בנאות. אני יודע גם לצבוע, לרפד, לתקן מזגנים, מנועים, הרבה
דברים אני יודע." סיים ומיהר להוסיף, "גבירתי."
"יש לך תואר אקדמאי?"
לא, גבירתי. לא היה לי ראש ללימודים... עבדתי אצל הרבה בעלי מקצוע וככה למדתי מהם. כולם אמרו עלי
שיש לי ידי זהב... אבל ראש, לא כל כך."
"קחו אותו מכאן." היא רשמה כמה מילים נוספות במחברתה. לאחר שנעלם מתחום ראייתם סימנה לאלן
לקום.
"שם?"
"טוראי אלן הייג, מס' אישי 54212255, בן 19, גובה - בשיטה המטרית - מטר ותשעים, משקל 90 קילו,
גבירתי."
גרטשן רשמה.
"המספרים האישיים שלכם לא מעניינים אותי. עסקת בספורט?"
"כן, גבירתי. בחדר כושר ואימוני ג'ודו. גם ריצות למרחקים ארוכים. שלוש פעמים השתתפתי בתחרויות של
חצי מאראתון."
"וניצחת?"
"לא גבירתי. בדרך כלל הייתי במקומות עשרים עד שלושים. אבל הקדמתי מאות אחרים."
"אני אשתמש בך כמה פעמים," הודיעה לו. "קחו אותו למגורים."
היא הביטה לעבר גארי, והוא נעמד.
"קדימה, אתה כבר יודע מה אני שואלת."
"רב טוראי גארי גיבס, בן 20, גובה קצת פחות משני מטרים, משקל 75 קילו, גבירתי."
היא סקרה אותו באיטיות.
"הקרחת שלך טבעית או שאתה מגלח?"
"גם וגם, גבירתי. חלק נשירה טבעית, ואת השאר אני מגלח."
"למגורים." פקדה. עוד לפני שנדרש, קווין קם על רגליו.
"כן?" הביטה בו.
"הוא הנהן בראשו. "סמל קווין דייויס, גיל 22, גובה מטר ושבעים, שמונים קילו, גבירתי."
גרטשן לא החמיצה פרט אחד ברשימות הקפדניות שלה.

“הצטרף לחברים שלך.”

קווין התאכזב מעט שהיא לא מצאה לנכון לשאול אותו אפילו שאלה אחת אבל הוא אפילו לא ידע אם זה טוב או רע. מכל מקום החל לצעוד למגורים בתחושת חמיצות. נכון, גופו לא היה מרשים כמו של אלן, והוא כבר הבין שהיא מחפשת בחורים יפים, בהירים וחסונים, והוא לא ניחן בשום דבר מאלה, אבל להתעלם ממנו באופן מעליב כזה?

כעת הביטה בדממה אל בייטס, שלא זו ממקומו. אנואר סימן לשני חיילים לגשת אליו, והם אחזו בזרועותיו והקימו אותו בכוח. הוא בהה קדימה, אך לא ראה אותה. עיניו התמקדו באופק האינסופי.

“מה אתה יודע לספר על עצמך?” היא שיערה שיהיה אגוז קשה לפיצוח, ועמדה על סף איבוד סבלנותה.

“גנרל סטיבן בייטס. מספר אישי 34299890. שנת לידה 1987. סוג דם אי מינוס.”

גרטשן שיחררה באיטיות את האוויר מראותיה. הוא עושה צרות, הגנרל הטיפש הזה. הוא לא מבין איפה הוא נמצא. היא ניסתה להבין מה הסיבה להתחכם במצבו מעורר הרחמים הזה, לאחר שנכנעו לה ונפלו לידיה כמו תפוחי עץ בשלים.

“מה עובר לך בראש, שאתה מחפש לעצמך צרות?”

הוא שתק כמו דג, למרות שמצבו היה כעת כמו דג שהוצא מן המים.

“ענה לי!” פקדה בחדות.

“גנרל סטיבן בייטס. מספר אישי 34299890. שנת לידה 1987. סוג דם אי מינוס.”

“לשבור לו משהו?” חאלד חיכך בהנאה את שתי ידיו, “יד? ברכיים? את האף? לעקור לו ציפורניים?”

היא הביטה אל אוהירו, אך ארשת פניו נותרה חתומה. “חכה עם זה, אולי יותר מאוחר. השאירו אותו כאן,

והביאו לכאן את האסטרונאוטים.”

“נו, חבורת כסילים, אז מה בדיוק עשיתם לפני שנפלתם בשבי, הא?” לעגה גרטשן לארבעת עמיתיה ולגנרל, הניצבים מולה בשורה על בירכיהם, לבושים עדיין בסרבלי הטיסה הישראליים. ידיהם כפותות מאחורי גבם. גם רגליהם היו כפותות היטב. “הטבעתם את הצוללת, כל הכבוד!” היא מחאה כפיים. “ממילא היא סיימה את התפקיד שלה, והפכה לחסרת תועלת מבחינתי! אז איזה נזק עשיתם בדיוק? הרגתם שלושה מלחים שהיו בתוכה. כל הכבוד! מחיאות כפיים להתקפה הכי מוצלחת של בעלות הברית!”

היא עשתה הפסקה קצרה, כדי לבחון את תגובותיהם לדברי הארס שהפיק פיה. ארשת פניהם נותרה אטומה וחסרת הבעה. רק אוזנם הכרויה של סטיבן וג'ונתן קלטו את המשגה שעשתה. כמו היטלר בזמנו, שהירבה לשגות במהלכיו הן האיסטרטגיים והן הטקטיים, הכלבה הרעה הזאת מתחילה ללכת בעקבותיו. לו יכלה להקשיב לליבם, היתה שומעת אותם מעורדים אותה מן הסתם, המשיכי, המשיכי לתת לנו מודיעין טוב בחינם. “לשם מה אני צריכה את הצוללת לאחר שהסוסים עזבו את האורווה?” המשיכה, “כאשר נצטרך לעזוב נמצא ספינה אחרת! אז על מה בדיוק בזבזתם את כל הפצצות שלכם? על כמה מחסנים ריקים?” היא מחאה שוב כפיים, “הצלחתם גם לפצוע עוד שני לוחמים שלי. וזה הכל, טייסים מהוללים. גם אתם וגם הגנרל הנפוח בסך הכל אפסים מוחלטים!”

היא קרבה אל הגנרל, יחד עם אנואר וחאלד.

“רוצה לספר לכולנו על התוכניות הגרנדיוזיות שלך לחסל אותנו? החברים שלי ישמחו לשמוע איזה מפקד

מהולל אתה.”

בייטס שתק.

“אתה אפילו לא רוצה לספר לחבריי החדשים מהו המספר האישי שלך? חשבתי שאתה רוצה שכולם ילמדו אותו בעל פה,” הקניטה אותו.

אנואר בעט בו. “אתה לא מבין איפה אתה נמצא ולמי אתה מדבר? זו קיסרית העולם! כל אמריקה הגדולה רמוסה תחת רגליה! היא השליטה הגדולה שלך, היא המלכה שלך, היא אלוהים שלך! היא תשתין עליך ותחרבן עליך, ואתה רק תאכל ותשתה את מה שהיא נתנה לך ותודה לה בנשיקות על רגליה! וכאשר היא תתיישב על כסא לידך, אתה תזחל כדי לשמש לה הדום לרגליה! שמעת טוב?”

בייטס התבונן באופק במבע אטום ולא הגיב.

“הוא לא שומע,” פנה אליה אנואר, “לכרות לו את שתי אוזניו?”

גרטשן נעצה בבייטס מבט מקפיא. “נטפל בו אחרי שיעשה מה שתכננתי עבורו.” היא חזרה להתבונן אל הרישומים שבפנקסה.

“אני צריכה ממנו שישה צאצאים. בתוך שבועיים הוא צריך להפרות את הבתולות שמספריהן 102, 108, 109,

110, 204 ו-221, נשאיר אותו חי עוד חמישה חודשים עד שנוודא קליטת כל ההריונות.”

כל הנוכחים היו המומים למשמע דבריה, שנאמרו בקהות רגשות מוחלטת. תוכניתה הגדולה החלה להיחשף. היא מייעדת את הזכרים האיכותיים לשמש בעבודה כפרי הרבעה... הזוהי האסטרונאוטית המצטיינת של ארצות

הברית של אמריקה? היא היתה כעת מכונה מפלצתית נטולת רגשות.

היא נפנתה אל ג'ולי.

“לכלבה הזאת יש נטייה לברוח. החלטתי לקטוע לה את הידיים והרגליים,” אמרה.

“מה?” אוהירו שעמד מאחורי גרטשן סבר שלא שמע היטב.

“צריך לקטוע לכלבה את הידיים והרגליים.”

“אוהירו היה המום.” “לקטוע? מדוע?”

"אני צריכה רק את הרחם שלה, לשם מה אני צריכה את הידיים והרגליים שלה?" שאלה גרטשן ונימת תמיהה נשמעה בקולה.

נשימת חמשת השבויים נעתקה מאפם. ג'ולי הרגישה בחילה עזה, מיצי קיבה חמוצים פרצו מקיבתה מעלה לתוך הושט, ובקושי החניקה את רפלקס ההקאה.

"אבל... אבל... מה זאת אומרת? איך היא תתפקד כאימא לתינוקות שלה?" אוהירו נרעש מרעיון העוועים החדש.

"אצמיד לה שתי בושמניות שתמלאנה את כל צרכיה וצרכי הצאצאים שלה."

אוהירו הרכין ראשו אל נעליו.

"אני מבקש ממך לדבר אתך בארבע עיניים. עכשיו... זה חשוב."

היא היססה מעט, אולם החליטה להיעתר לבקשתו. שניהם סבו לאחור והתרחקו כמה עשרות מטרים משם, עד שהחליטו שאיש לא יוכל לשמוע אותם.

"את יודעת מי האבא של העובר שלה?"

"ברור."

"איך זה מתיישב עם העולם שלך ללא יהודים?"

"אני אהרוג את התינוק שלה מייד לאחר שיוולד. אני אנפץ את הגולגולת שלו מול העיניים שלה. כמו ידי!" "אז למה את לא הורגת אותה?" קולו נשמע שבור.

"כי אני מייעדת אותה ללדת בשבילי עוד שישה ילדים מאבות שאני אחליט בשבילה."

"אז למה להטיל בה מומים כאלה?" אוהירו נראה אבוד.

היא הביטה בו ברוגזה. "אתה מדבר? היא כבר נמלטה לך פעם אחת מתחת לחוטם! אנחנו צריכים להסתכן בהשפלה נוספת ממנה?"

"יש לי סיבה מדוע אני שואל. אם את לא מתכוונת באמת להרוג אותה, אסור לנו לקטוע לה שום איבר." "למה?"

"מפני שקטיעת איברים במקום הזה ובתנאים הפרימיטיביים שיש לנו, בלי כירורג מומחה, בלי ציוד מתאים, בלי חדר ניתוח, ללא חומרי הרדמה, ללא תרופות אנטיביוטיות וללא חומרי חיטוי, פירושו מוות בטוח. במקרה הרע, לא נוכל לעצור לה את שטפי הדם מהגדמים, והיא תמות מחוסר דם תוך פחות מחצי שעה... ובמקרה הטוב, גם אם נצליח לעצור את הדימומים, היא תמות מזיהומים בתוך כמה ימים. על ג'ונתן את לא יכולה לבנות

שיבצע זאת למענך, הוא יסרב לקטוע לה איברים גם במחיר חייו שלו."

היא חשבה מעט על דבריו. היה בהם היגיון רב, אולם היא עדיין לא השתכנעה סופית.

"ואם היא תברח שוב? אתה יודע שהיא מסוגלת לכך."

"נכון, היא מסוגלת ויש לה מוטיבציה עצומה," הודה אוהירו, "אולם הסיכויים שלה כאן לעשות מהלך מוצלח קרובים לאפס. מי שישמור עליה אלה הלוחמים המאומנים שלך, ולא אונדו התמים. ואפילו בתרחיש המרחיק לכת ביותר, והיא תמצא את עצמה חופשיה, מה כבר היא יכולה לעשות ללא נשק, ללא שותפים, בלי

מזון ומים, ונרדפת כמו ארנבת? אני סבור שאת לא צריכה לחשוש ממנה יותר."

היא הרהרה רגע נוסף. "בוא נחזור אליהם."

גרטשן סקרה באיטיות את ארבעת השבויים שלפניה.

"את שני אלה יש להוציא להורג," אמרה בקול חלול, "בעולם שלי לא יהיו יהודים ולא כושים. אני לא רוצה לראות אותם יותר לעולם!"

אוהירו, שעמד מאחוריה וראשו מורכן, נשא שוב את מבטו לעברה. "גרטשן," אמר ברוך, הוא היה למעשה היחיד שהורשה לקרוא לה בשמה, "יובל הוא אחד האנשים המוכשרים בעולם... הוא יוכל להיות מורה

למדעים... אולי להקים ולנהל מפעל טכני מתקדם... אפשר להתעלם מהיהדות שלו, במיוחד שלא יהיה לה המשך... את לא מייעדת אותו להפרייה, ואם נמנע ממנו נקבות לא יהיה המשך ליהודים בעולם החדש שאת

מעצבת..."

כל האסטרונוטים התחלחלו לשמע השיחה. עד כמה האישה הזאת הפכה לשטנית! האמנם היא מתכוונת להורות על הוצאתו להורג רק בגלל דתו?

"אם כך, נצטרך לסרס אותו כדי להבטיח שלא יביא יותר צאצאים."

יובל חש בגל קור חולף במורד גבו, ושיער ראשו סמר. הוא חש שבירכיו רועדות מתחת למשקל גופו.

"ומה לגבי ג'ונתן?" המשיך אוהירו באומץ, "את מתכוונת לסלק מהעולם את הרופא היחידי? אני מבקש ממך לשקול את הדבר... מספיק שהם לא יזריעו אף נקבה, והשולת הגזעית הנחותה שלהם תסתיים באופן

טבעי..."

"אז מה אתה מציע?" שאלה בקוצר רוח.

"לו אני במקומך, הייתי מורה לג'ונתן ללמד ולהסמיך לפחות שלושה רופאים נוספים. ולאחר שיאמן אותם שלוש שנים נוספות בהתמחות, הייתי שוקל מחדש את עתידו."

"אקצה לו שלושה נשים ללימודי רפואה, ותקופת התמחות של שנה אחת בלבד," קבעה. "לפני כן נסרס גם

אותו כדי שלא ימשיך את זרעו."

"ומה בהקשר לכושמינים?" הקשה אוהירו. "מבחינה אבולוציונית, הם הגזע האנושי הקדום ביותר, אפילו לפני השחורים שהתפתחו באפריקה. את מתכוונת להשמיד אותם?"

גרטשן שקלה את דבריו. היטלר היה מורה להשמיד את כולם בלי להניד עפעף, ואילו היא בהחלט תיכננה להתבסס על נשות הבושמנים בתכנוני הילודה שלה. בעולם שלה היה מקום לגזע נחות שישרת את הגזע העליון. "אני אשקול את הדבר, אולי רק נסרס את הגברים," אמרה, "אבל עד שאקבל החלטה סופית בעניינים שלהם, הכניסו את מאט ויובל למגורים, ואת ג'ונתן, ג'ולי והגנרל המהולל תכלאו בתאים של המפלס התחתון. שיהיו נפרדים ומרוחקים, שלא יוכלו לשוחח גם בצעקות. אין להם צורך לראות אור יום. תנו לכל אחד מהם ארוחה אחת בלבד ביום."

שלושה הטרוריסטים התקרבו לבצע את הוראותיה. "השאירו את השלושה האלה כאן עד לשעות הערב!" פקדה. "בשמש, על הבריכיים." מאט ויובל נלקחו מהמקום והובלו לבית המגורים שהוכן עבורם באזור הבקתות. חאלד נשא מבטו אל גרטשן. הוא הצביע על ג'ונתן וג'ולי. "אני מבין ששני אלה הכעיסו אותך במיוחד," אמר. היא הנהנה. "במיוחד הזנוזת הזאת. צריך לשמור עליה בשבע עיניים. היא כבר ברחת לי פעם אחת ולא אסכול השפלה נוספת ממנה."

"אני אשמח לעשות להם טיפול מיוחד." "אסור לך להרוג אותם, פלטה. לאחר כמה שניות הוסיפה, "בינתיים." חיוך רחב של רוע לב התפשט על שפתיו. הוא קרב אל ג'ונתן הכורע על ברכיו וסקר את מימדי גופו. גם ג'ונתן בחן ביסודיות את שומר ראשה החסון והמוצק. "וזאת תהיה טעות קריטית," אמר ג'ונתן לפתע, "אם אני אשאר בחיים, אני אהרוג אותך ואחרי כן אשבור למפלצת הנאצית את המפרקת."

גבותיו של חאלד התקשחו, והוא רכן מעט, היטה לאחור את האגן ושלח בידו הימנית אגרוף מעגלי רב עוצמה ללסת של ג'ונתן. קול התפוקקות של עצם נשמעה, וזה האחרון הוטח ארצה והחל לדמם. ג'ולי נחרדה. היא הופתעה על תעוזתו - שלא לומר חוצפתו או טיפשותו - של ג'ונתן, שמעז לדבר כך כאשר הוא שבויה חסר ישע, ודאגה לגבי תוצאת החבטה האדירה שספג. היא קיוותה שהלסת לא נשברה ושכל שיניו נשארו במקום, אולם באותו רגע רק ראתה אותו מתפתל בכאביו ומתקשה להתאושש. דם ניגר מלחיו ומשפתיו. "אין לי זמן בשבילי!" קבעה גרטשן, הסתובבה והחלה ללכת אל מעוניה. "אחרי השקיעה שימו להם שק על הראש והורידו אותם למטה!"

"ג'ונתן?"

ג'ולי התכוננה בו בדאגה. הוא זז לאיטו, והחל בניסיונות הזדקפות. "איך אתה מרגיש?"

הוא לא ענה, רק ראשו נע על צירו. הוא בחן את הנזקים ללסת ולצוואר, והתפתל על משכבו כדי להתיישר.

"למה התחצפת אליהם? מה עבר לך בראש?"

היא עקבה אחרי מאמציו עד שהצליח ליישר את מבטו אליה.

"איזה מטומטם!" פלטה ברוגזה. "למה עשית את זה?"

"את לא מבינה," המילים יצאו בקושי רב מפיו. הוא נענע את ליסתו ואת לשונו. "בחנתי אותו."

"בחנת אותו?"

"כן. הייתי חייב לדעת מה הוא יודע, מה הוא מסוגל לעשות. מודיעין על היריב."

"ומה למדת עליו?"

ג'ונתן ירק הצידה דם קרוש. "הוא חזק ומהיר. הוא ימני. הוא נתן לי בימנית שלו מכת וו מדוייקת ונקיה

ללסת. הוא התעסק באיגרוף, אולי אפילו מקצועני. הוא גבוה בערך כמוני ושוקל בערך כמוני."

"ומה המסקנה שלך?"

"אני אקרע אותו לגזרים."

ג'ולי הנידה בראשה בצער. "שכחת שיש לך יד שמאל שבורה?"

"לא שכחתי. אני אכסח אותו גם עם יד אחת."

"על מה אתה מתבסס, לכל הרוחות?"

"האמיני לי, אני מכיר בריונים מהסוג שלו. כולם בסביבה שלו פוחדים מהאגרופים שלו, לכן הוא לא טורח

להתקדם באמנויות לחימה מודרניות יותר. הוא נלחם רק בעמידה ורק עם שתי ידיו. הוא לא יודע להילחם

מתחת לחגורה, לא להתקיף ולא להתגונן. הוא גם לא יודע כלום על חניקות, בריחים ומנופים. לבריונים מהסוג

שלו אין מושג איך להילחם על הקרקע. תשעים אחוזים מהקרבות שלי בג'וי ג'ייטסו הסתיימו על הקרקע. אני

אוציא אותו מהריכוז בבעיטה לביצים, אפיל אותו לקרקע, אשבור לו מרפק או אפרק לו את הכתף, ואחרי כן

אחנוק אותו עד שילך לישון. ולא יתעורר יותר."

"כמו שאמרתי, אתה מטומטם," חזרה ואמרה.

"הי, הי, הי!" התכעס, "אל תשכחי שאני אסטרונוט, רופא, קצין בצבא, ויש לי מנת משכל של גאון!"

"זה נכון. אתה גאון, משכיל ומיומן בטירוף," הודתה ג'ולי. "הכל נכון. ואתה גם מטומטם!" סיימה בצעקה.

ג'ונתן הבליג.

"ויש לך מזל שאני נמצאת כאן."

"איך זה?" תהה ג'ונתן.

"אני אעשה הכל כדי שלא יהיה קרב כזה," הודיעה. "ומה תעשה בדיוק אם הוא או מישהו בצד יוציא סכין או אקדח, גיבור גדול שלי?"

"ג'ולי, היה בינינו הסכם, אני משאיר לך את גרטשן, אבל הבריון המגודל הזה שלי. אם את לא מבטיחה לי את זה, אני נשבע לך שאני מחסל גם את גרטשן."

"אם אתה תחסל את גרטשן, אני לא אסלח לך ולא אדבר אתך לעולם."

ג'ונתן העווה את פניו בניסיון לחייך. "תראי את שנינו... לא יכולים לזוז, אין לנו תוכנית פעולה, אנחנו בתחתית החבית, ועל מה אנחנו מפנטזים."

"אולי לך אין תוכנית, לי יש ויש."

"טוב. מה התוכנית?"

"כשיגיע הזמן אשתף אותך. אבל בתור גאון, אני מצפה ממך שגם אתה תציע איזו תוכנית חכמה." סטיבן לא הוציא הגה מפיו כל העת, אולם היה עירני והקשיב היטב לכל אשר התרחש. כעת פנה אל ג'ונתן ואמר בקול נמוך:

"אתה ואני נצטרך לעשות את כל העבודה."

ג'ונתן הסב את מבטו לעברו והינהן.

"המפלצת הטיפשה הזאת... פלט ג'ונתן בקול שקט, "מגלה לנו שאני צריך לחסל 3 טרוריסטים פחות ממה שהיו לה."

"לפחות חמישה," המשיך סטיבן, "שני הפצועים מנוטרלים. אבל אסור לנו להפריע לה להמשיך לתת לנו מודיעין מעולה."

"ברור." ג'ונתן היה מרוצה מהשותף החדש.

"יש למישהו מושג לאן העבירו את האחרים?" שאלה ג'ולי. "לאיזה מגורים היא התכוונה?"

התשובה הגיעה באמצעות שתיקה מעיקה.

"אני מקווה שיהיה להם שכל לתכנן בריחה," אמרה לעצמה, "כי אני בהחלט מתכוונת לעשות את זה."

המחשבה הראשונה שעלתה במוחה של ג'ולי כאשר הוטחה אל רצפת הצינוק, היתה לעזאזל, אני הולכת להפסיד... החיים שלי הולכים להיות ממש מחורבנים.

מתחת לכיסוי הראש, היא העריכה שמסעם היה בערך כחצי קילומטר עד שנכנסו למבנה כלשהו. האוויר הצח התחלף באוויר מחניק, מאובק, בעל ניחוח שמזכיר חלודה ועקבות גופרית. הם המשיכו לפסוע מרחק מה נוסף במדרון מעוקל יורד, ואז המשיכו לעשות כמה פניות ולרדת במדרגות שתיים או שלוש קומות נוספות, וכל ניסיונותיה לזכור את המסלול עלו בתוהו. היא איבדה לחלוטין את חוש ההתמצאות והכיוון. עד ששמעה חריקה של דלת מתכתית נפתחת והיא הושלכה פנימה באלימות. אחד הטרוריסטים שיחרר את ידיה, ויצא מהתא. הוא הספיק לנעול את הדלת בבריחה החיצונית לפני שהיא הצליחה לשחרר את השק מעל ראשה. התא החשוך לא איפשר לה לראות להיכן הגיעה. לא היה שום חלון, והיא הבינה שהיא נמצאת בתוך ההר. האוויר היה נורא. התא היה אטום כמעט לחלוטין, והיא נשמה אבק מצחין דל חמצן. 'אני הולכת למות כאן', חלף הרהור אימה בראשה.

לאחר כעשר דקות עיניה החלו להתרגל לאפלולית. מעט אור חדר מהתאורה החשמלית החלושה שהיתה במסדרון, דרך חרך צר בתחתית דלת הברזל. מימדיו היו כעשרים סנטימטרים באורך, וכחמישה סנטימטרים בגובה. התחזור לה שזה הפתח היחיד המקשר בינה לבין העולם החיצוני. היא הניחה שרק בפתח המלבני הקטן הזה האוויר יכול לחדור לתאה, וכנראה דרכו יגישו לה את קערית המזון היומית שלה.

גודלו של התא היה כגודל תקני של צינוק. שלושה מטרים אורכו, שני מטרים רוחבו. מרחב המחיה שלה הצטמצם לשישה מטרים מרובעים, עד להודעה חדשה, או עד למילוט, מה שיבוא קודם. לא היה שום ריהוט בתא, גם לא מיטה. באחת הפינות היה מזרון קשישן וקוצני על ריצפת הבטון, וכמה סמרטוטים 'ריפדו' אותו, כאשר כמה מהם יכלו לשמש כתחליף לשמיכה.

בפינה האחרת, היא גילתה חור בריצפה, שקוטרו היה כעשרה סנטימטרים. לחרדתה, הבינה שזה כל הביוב הסניטרי שעמד לרשותה. כחצי מטר מעליו היה ברז קטן, שבלט מהקיר. היא פתחה אותו, ויצא משם זרם חלוש של מים חומים ודלוחים. לאחר כמה דקות של זרימה, הם הפכו לשקופים. היא הבינה שזה כל מה שיהיה לה. הברז הזה יהיה מקור השתייה שלה, הרחצה, ההיגיינה האישית, הכביסות. לא היו לה שום בגדים להחלפה, פרט לסרבול הטיסה הירקרק. על נייר טואלט אפילו לא חלמה.

התגלית האחרונה שלה היתה מתג חשמל עתיק ומלוכלך בצד הדלת. כאשר החליפה את מצבו בנקישה קולנית, נדלקה מעל הדלת נורת ליבון מיושנת בת 25 וואט. האור היה חלש אך בתנאים הנוכחיים הוא היה ממש אוצר. היא יכלה לראות את ארבעת קירות הבטון החשוף הסוגרים על עולמה. מעתה והלאה הנורה הזאת תהיה התחליף לשמש.

כעת נפתחה לבחון היטב את פנים התא. היא הבחינה שבחלקו העליון של קיר הדלת, מעל נורת החשמל, חוצים שלושה צינורות מתכתיים לכל אורך הקיר, ונראה שהם חוצים את כל התאים לכל אורכו של המסדרון. היא הבחינה שהם בקטרים שונים. היה צינור דק, שכנראה זרמו בו מים, צינור בינוני, שיתכן ושימש לניקוז או ביוב, וצינור גדול יותר, שאת תפקידו לא יכלה לנחש. אולם כאשר הרימה את ידה לאורך הצינור, זיהתה נשיבת אוויר זעירה, והבחינה כי הוא מנוקב בחורים זעירים בכל כמה סנטימטרים. הוא שימש לאיורור. אם כן, האוויר נכנס לתא מבעד לנקבים האלה, ויוצא דרך הפתח התחתון של הדלת. לפחות משהו עובד איכשהו במקום הארוך הזה.

מה שעבר באותו ערב על ג'ולי, היה במדויק גם מנת חלקם של ג'ונתן וסטיבן.
שלושתם נמצאו כעת בתחתית החבית.
הנחמה התיאורטית היחידה היתה, שמכאן כבר אי אפשר לרדת. הסיכוי הסביר הוא רק להתחיל לעלות.

*

במרחק כשבעים קילומטרים צפונית מערבית משם, שכבו אדל ואחמד הפצועים, בחדרי משרדים שהוסבו לתנאי מגורים בדופן המחסן הגדול שהופצץ. הכאבים האקוטיים הפכו לכאבים כרוניים. אלה הפכו לבלתי נסבלים, מפני שלא היו בנמצא תרופות לטפל בהם. בשעת ערב מאוחרת זו הם הצליחו להירדם, וזה היה הזמן הטוב ביותר עבורם, שנת לילה נטולת יסורים.

רפיק החקלאי שנשאר עם הפצועים, הוביל את ג'מיל - שהגיע כעת עם אופנוע מטרחונה לנמל טריפולי - דרך הריסות הקיר המזרחי של המחסן אל חדרי הפצועים. הוא סימן לו באצבעו על הדלת שמאחוריה ישן כעת אדל. ג'מיל שם את אצבעו הימנית על שפתיו, וסימן לרפיק לשתוק. באצבע ידו השמאלית סימן לו להישאר בחוץ. הוא נכנס בדממה ופסע הישר למיטת הפצוע. בידו הימנית הופיעה סכין חדה ומעוקלת, הדומה לשבריה שגרטשן חגרה על חגורתה. בידו השמאלית הידק בחוזקה את ראשו של הנם כלפי המיטה, ובידו הימנית שיסף את גרונו. מזרקה של דם פרצה החוצה והכתימה את המיטה והסדין, את הכרית ואת ידו של הרוצח עצמו. הוא לא הוטרד מכך, סב על מקומו ויצא מן החדר. רפיק ההמום סימן לו על דלת חדרו של אחמד. ג'מיל נכנס פנימה, ויצא ממנו לאחר כחצי דקה, מנגב את הדם מידו הימנית בעזרת סמרטוט שמצא בפנים.

“אתה חוזר איתי,“ הורה לו.

"מוטב להדליק נר מלבבות על החושך"
פתגם סיני

"אני רוצה לשוחח אתך."

פתיחות מעין אלה היו דבר שבשגרה. גרטשן פנתה כך לאוהירו פעמים רבות, בדרך כלל כדי להתייעץ איתו בנושא מסוים, לחפש עימו פתרונות לבעיות כאלה ואחרות או כדי ליידע אותו על החלטותיה. הוא נחשב הסגן שלה בעיני כל, ולעיתים רחוקות הירשה לעצמו לחלק לאחרים הוראות בשמה, בדרך כלל בנושאים זוטרים שאינם במחלוקת. הוא היה היחיד שעימו שוחחה בחופשיות, בלי גינוני כבוד, המשך ישיר לתבנית התנהגותם בתחנת החלל.

"כן, בהחלט," ענה כהרגלו.

גרטשן סימנה לחאלד להישאר מחוץ למבנה שלה, והשניים נכנסו פנימה והתיישבו.

"יש כאן אי בהירות בהקשר לתואר שלי, כולם מבולבלים ומכנים אותי כל אחד בצורה אחרת. איך אתה חושב שעל כולם לפנות אלי?"

נורת אזהרה אדומה נדלקה מול עיניו של אוהירו. שום דבר לא הכין אותו לשיחה הזאת. היא התקילה אותו בשאלה נפיצה ללא שהות לחשוב על רעיונות ועל ההשלכות האפשריות של תשובתו.

כמוצא חירום ראשוני, השיב תגובה פבלובית: "אני אזרום עם כל מה שתחליטי, כמובן."

אם הוא קיווה שזה יספק אותה והיא תרד מהנושא, נכונה לו אכזבה. היא אבתה ללבן את העניין לעומק. "זה ברור. אבל איזה תואר לדעתך אני ראויה לאמץ לעצמי?"

מוחו פעל בקדחתנות. הוא התחיל לחפש תשובת נבונה, בתקווה שלא תעלה את חמתה. הדבר האחרון שרצה זה להסתכסך עימה.

"הדבר הראשון שהייתי שואל את עצמי," החל לענות בזהירות מירבית, "היית רוצה לשמר את אחד התוארים של ההיסטוריה הגרמנית? קייזר, קאנצלר, נשיא או אולי פיהרר?"

היא הנידה בראשה. "לא. זה כבר לא רק גרמניה. השתלשתי על העולם כולו, זה צריך להיות תואר גלובלי."

"את רוצה תואר של פנייה מכובדת הראויה למעמד שלך, כמו 'כבודך', 'הוד מעלתך', או שאת מחפשת תואר ההולם את התפקיד שלך בעולם החדש?"

"גם וגם. אחרי שאחליט מה יהיה המעמד החדש שלי בפועל, אחליט איך יפנו אלי."

אוהירו הביך. הוא היה חייב לחשוב ומהר. כדי להרוויח זמן, החליט להזכיר לה חוויות מהעבר.

"אני זוכר את התארים שאהבת שיכנו אותך בתחנת החלל. 'מנהיגת העולם החופשי'... מאחורי גבך כינו אותך 'המלכה', 'הקיסרית'... כולם חשבו שאת מתלוצצת, אבל אני היחיד שידעתי שאת מתכוונת לכל אלה ברצינות ואת תשיגי את היעד שלך!"

הוא הביט בה, ולמול עיניו התרחש קסם מופלא: שפתיה נעו! קצות שפתה העליונה התעקלו מעט כלפי מעלה, ומרכז שפתה התחתונה התעקלה קלות למטה לתבנית קערה... התזוזות האלה שיוו לפניה חצי חיוך... בצדי עיניה הופיעו קמטים זעירים... הוא לא זכה מעולם לראות אותה מחייכת או צוחקת. וכעת, דבריו גרמו לה לחיוך, אם כי חלקי... זה היה הישג יוצא דופן. הוא גרם לה למצב רוח טוב!

"אני זוכרת הכל. אבל אני מחפשת משהו חדש, שישקף כראוי את המצב החדש."

"חשבת כבר על כמה רעיונות?" שאל, בתקווה שהיא תציג אותם בפניו כדי שיהיה לו משהו להתייחס ולדון. "בוודאי. אבל הייתי רוצה לשמוע על רעיונות נוספים ממך."

כל התחמושת אזלה מהמחסנית שלו. כעת נאלץ להציע הצעות מקוריות.

"היית רוצה תואר מתחום צבאי, כמו 'המפקדת', 'הקברניטה', 'המצביאה' או 'פילדמרשל'?"

היא הנידה בראשה. "התואר צריך לכלול הכל. גם צבאי, גם אזרחי, גם טריטוריה - כל העולם - וגם כל בני האדם בכדור הארץ. כבר אין לי אויבים שעלולים לסכן אותי. אני המושלת העליונה. אני השליטה הטוטאלית.

אני המנהיגה האבסולוטית. אני אעצב את העולם לפי רצוני. התואר צריך להתאים לכל התפקידים שלי."

"אולי היית רוצה תואר בתחום התיאולוגיה, נניח, המשיחה, הגואלת, בת השמש, בת האלים?"

היא הזעיפה את גבותיה. "בשום פנים ואופן לא! העולם שאני אבנה יהיה ללא שום דת!"

"את הולכת לייסד ולעצב את החברה האנושית מחדש. אולי משהו כמו 'האם המייסדת', או 'האימא

הגדולה', או 'המחוקקת העליונה'? ומה דעתך על: 'אדונית העולם'?"

היא חשבה קצרות. "עוד רעיונות."

"את מרשה לאפשר לי להכין שיעורי בית? אם אחשוב זמן מה, הרעיונות שלי יהיו בשלים ומוצלחים יותר."

"אני רוצה להקשיב כעת לרעיונות יצירתיים ממך."

אוהירו כבר ידע, כאשר גרטשן רוצה משהו כאן ועכשיו, זה חייב להתבצע מיידית ובו במקום.

"בטח כבר חשבת על 'מלכה' או קיסרית", אמר.

"כן, אבל פסלתי אותם. מלכה מולכת רק על ממלכה יחידה, קיסרית מושלת רק בתחום הטריטוריאלי של

הקיסרות בלבד, ואני שולטת בכל העולם. זה משהו שלא היה אף פעם בעבר."

"במקרה כזה, הייתי מציע צירוף של שתי מילים. מילה הראשונה כגון, מושלת, שליטת, מלכת, קיסרית,

והמילה השנייה לתאר את ההיקף הפלנטרי כולו, כמו: הארץ, העולם, הפלנטה, החלד, התבל, היקום, או אולי

תיאור העוצמה, כדוגמת: הגדולה, העליונה, המוחלטת, היחידה, המושלמת, האולטימטיבית."

גרטשן הרהרה מעט. "אם לא אמצא מילה אחת קולעת, רעיון שתי המילים מוצא חן בעיני. אבל חלק מהדוגמאות שלך לא מתאימות. היקום, למשל. אני מושלת רק בפלנטה שלנו, ולא ביקום כולו." "נכון, את צודקת כמובן," השפיל אוהירו את מבטו, "אבל עד כמה שידוע לנו, אנחנו היצורים האינטליגנטים היחידים ביקום, כך שאת שולטת בפועל על היקום כולו." הוא הציץ בפניה, מקווה לראות חיוך נוסף, אך התאכזב. "ומתוך כל ההצעות שלך, מה אתה מעדיף?" מבטו של אוהירו נחת על ביטנה המעוגלת, ורעיון חדש עלה בדעתו. "את צריכה לחשוב גם על דור ההמשך לאחר סיום שלטונך, שבוודאי יאריך ימים אך לא ימשך לעד. השאלה הראשונה שצריכה להישאל, האם את מעוניינת לכוון רפובליקה או מונרכיה. ראי, אני נחשב לסגן שלך. אם תבחרי ב'נשיאת החלד', ויקרה לך משהו, אני אחשב כיוורש שלך. אם תבחרי להיות 'מלכת החלד', היוורש אחריך יהיה הילד או הילדה שאת תלדי בקרוב. איך היית רוצה לראות את המשך השושלת?" הוא עלה על נקודה חשובה מבחינתה, שאילץ אותה לחשוב. "אתה צודק," פלטה ושקעה בהירהורים. "תן לי את שתי ההצעות הטובות ביותר שלך," הורתה לו לאחר רגע ארוך. "אם את הולכת לכיוון יורש עצר, הייתי מציע 'מלכת התבל'. אם את הולכת על תואר פונקציונאלי, הייתי מציע 'שליטת העל'. אם היינו סינים, התואר הראוי לך היה 'מנהיגת הכל שתחת השמש'." "ומה לדעתך צריך להיות התואר שלך?" היא נעצה בו עיני קרח תכולות. "אינני צריך שום תואר. לא סגן ולא ממלא מקום. אני נמצא כאן רק כדי למלא את כל מטרותיך ורצונותיך." היא הנהנה. מצב רוחה לא השתנה, ואוהירו נשם לרווחה, ששרד את המשוכה החלקלקה הזאת בשלום. "אז מה את בוחרת?" שאל. "אשקול ואודיע לכולם במועד המתאים." הוא נשאר לשבת מולה, בעוד היא נפנתה להתעסק במחברת שלה. "שלח אלי את אנואר," פלטה לעברו. הוא קד לעברה. "לפני שאני יוצא, יש לי משהו להעיר לך," אמר. היא שבה והתבוננה בו. "זה לגבי הסירוס," אמר. "אותה בעיה כמו של קטיעה. אם נחתוך לגברים את האשכים עם הסכינים המזוהמים שיש לנו, הסיכויים שלהם להישאר בחיים לא ברורים. צריך לשקול זאת היטב אם יש לך כוונה להשאיר אותם בחיים." "אתה רוצה להגיד לי שאני לא יכולה לסרס את מי שאני מחליטה?" אמרה ברוגזה. "את יכולה הכל, כמובן," נחפז להסביר, "אולם לא נוכל להציל את חייהם מבחינה רפואית במקרה של סיבוכים. ההליך הנכון הינו עיקור רפואי, אולם אין לנו את הידע, האמצעים והיכולת לבצע הליך כירורגי כזה." "אז איך נוכל למנוע מיובל או מג'ונתן להכניס נשים להיריון?" "אפשר לחשוב על חלופות אחרות. אולי לשמור אותם בבידוד, אולי נציב עליהם מעקב צמוד, אולי נאסור על כל הנשים להתקרב אליהם או להתייחד עימם... בכל מקרה, אני מציע לשקול שנית את נושא הסירוס." היא חזרה אל מחברתה. "הבנתי. תודה." אוהירו קד ויצא. דקות ספורות לאחר מכן נכנס המפקד הבכיר לחדרה ונעמד דום מול שולחנה. היא הרימה מבטה מן המחברת שלה, ושילבה את אצבעות ידיה כאשר מרפקיה על משענות כיסאה. "יש לכם מראה חד כיווניתי?" שאלה. "אנואר הופתע. 'אני... לא כל כך בטוח שאני יודע מה זה...' "מראה רגילה מצד אחד, וזכוכית שקופה מצד שני." "לא חושב שנתקלתי אי פעם בדבר כזה." היא היתה חסרת סבלנות. "אני צריכה שתכינו חדר מרווח עם מיטה כפולה ונוחה, עם מזרון רך ומצעים נקיים, במקום שקט ונוח, עם נוף יפה מהחלון, אבל שאפשר יהיה להציץ מה קורה בו מבלי שידעו על כך אלה שנמצאים בתוכו. מישהו בחדר סמוך שיוכל להשקיף על מה שמתרחש בפנים מבלי להתגלות. תדאג שיכינו חדר כזה בדחיפות." "כן, גבירתי." "ועוד דבר. הבגד שג'ולי לובשת מצא חן בעיני. תביאו לי אותו, נקי. עוד היום. מחר אני רוצה ללבוש אותו. תנו לה בגדים של מוסלמית." "כן גבירתי." היא חזרה לרכון על מחברתה, והוא נשאר לעמוד מולה, דומם. לאחר רגע קצר הרימה את מבטה ושאלה: "עוד משהו?" "כן, גבירתי," ענה, "לתאופיק יש מתנה בשבילך. הוא נמצא בחוץ, להכניס אותו?" היא אהבה מתנות! "כן," והתרווחה לאחור על המשענת. אחד הלוחמים נכנס וסחב עימו תיק גדול, כהה, שנראה כבד משקל, והניח אותו על הריצפה. "מה זה?" "אני וסלים לכדנו בשבי את הגנרל האמריקאי, גבירתי. היתה לנו הרגשה שהוא ניסה להסתיר משהו, אבל לא ראינו כלום ולקחנו אותו איתנו. הבוקר לקחנו רכב ונסענו שוב לאותו מקום שמצאנו אותו, וחיפשנו בכל הסביבה, וצדקנו. זה מה שמצאנו קבור מתחת לחול בין שני שיחים. הוא החביא את זה וכנראה תכנן שיום אחד הוא ימצא את זה וישתמש בזה כנגדנו."

מבט של שביעות רצון התפשט על שפתייה.
"יפה. השאירו את זה כאן. הגיע הזמן המתאים למסדר מלא. מחר בבוקר כולם ימתינו מסודרים בקבוצות, בשורות מסודרות לקבל את פני. כולם צריכים להתחיל להכיר אותי ואת השקפת עולמי, ועל פי אילו עקרונות אני הולכת להקים את העולם מחדש."
לפתע נזכרה במשהו נוסף.
"יתכן ותצטרכו להעביר בקרוב אסטרונוט נוסף לחדר נעול מתחת להר."
"בהחלט, גבירתי."

*

מאט נעלם לזמן ממושך. יובל חיפש אותו, ותהה מה מעשיו בבית הדו קומתי הזה. הוא החליט לסקור את המבנה ביסודיות, ונכנס לכל חדר ולכל פינה. בקומה התחתונה היה אולם ראשי, שבקצהו האחד מטבחון קטן וחדרון שירות צר מידות, ששימש כמזווה למוצרי המזון ולכלי המטבח. הוא קיווה למצוא סכו"ם מתכתי ואולי סכיני מטבח מפלדה, אך מצא רק כלים חד פעמיים מפלסטיק זול.
מהסלון, כך כינה את האולם הגדול, שבהמשך הפך לשמש גם כחדר המגורים העיקרי וגם חדר האוכל, יצא מסדרון שהוביל לארבעה חדרי שינה קטנים. מהמסדרון הזה טיפסו גם מדרגות לקומה השנייה. בקומה הזאת היו שישה חדרי שינה, ובקצה הפרוזדור היו שני חדונים קטנים נוספים. בכל חדר היה חלון מסורג במוטות ברזל עגולים. האחד הכיל חדר שירותים מזרחי, ללא אסלה, רק מעמד לשתי הרגליים ובמרכזם פתח רחב לקליטת ההפרשות, וברז מים קטן לשטיפה, והחדר השני היה מקלחון צר. היה שם רק ברז יחיד, ותקוותם למים חמים נתבררה במהרה. שני אלה בלבד עמדו לרשות כל דיירי הבית, ואיתם היה הכרח להסתדר.
מרסלה גילתה אותם לפניו, ומיד נטלה סמרטוטים רטובים וניקתה אותם במרץ, כדי לאפשר שימוש מכובד לכל הצוות. בתום עבודתה המקום נשאר במראהו העלוב, אך לפחות כתמי הליכלוך הוסרו והריחות הרעים נוטרלו.

בנוסף לתשעת דיירי הבית, הופיעה צעירה בלתי צפויה - צעירה מקומית, שענדה סביב צווארה שרוך לבן של נעל ובמרכז קרטון עם המספר 305, שהתבררה כדיירת קבועה במבנה. היא היתה נמוכה, צנומה ובעלת שיער מדובלב, ונראתה מוזנחת ודוחה. תפקידה היה לסייע לכולם בנייהול חיי הבית, להביא אספקה של מזונות ולהכין את הארוחות. עד מהרה החלה מרסלה לשתף עימה פעולה, ולמרות סירובה של הצעירה לתקשר או לפתח יחסים חברתיים כלשהם, כל מה שעלה בידה של מרסלה זה לגלות את שמה של המקומית, מוניה. מעבר לזה סירבה לפלוט מילה מפיה. המקום שהיא בחרה לישון בו - ואולי בחרו בו בשבילה מן הסתם - היה מזרון מרופט הצמוד לדלת הכניסה היחידה של הבית, כך שלא ניתן היה לנסות להגיע בשעות השינה לדלת הנעולה מבלי לחלוף מעליה.

בשלב כלשהו הופיע מאט.

"לאן נעלמת? חיפשתי אותך, ציין יובל.

"לאן כבר אפשר להיעלם?" רטן מאט, "אנחנו במעצר בית."

אליס הופיעה במפתיע בפתח הדרם, הציצה פנימה והבחינה בהם מסתודדים, ואמרה ללכת, אולם מאט חיך לעברה וסימן לה בידו להצטרף אליהם.

"מה שלומך?" שאל, "ומה שלום הבטן?"

"שנינו שורדים, ענתה קצרות.

"נשמח אם תצטרפי לשיחה שלנו, המשך מאט, "אין לנו שום סודות מפניך."

היא התיישבה על כיסא סמוך, שילבה רגל על רגל ואת שתי ידיה.

"אז לאן נעלמת?" חזר יובל ושאל.

מאט הציץ החוצה, לוודא שאיש אינו מקשיב לשיחתם. "אתה חושב שיש כאן מיקרופונים? או אולי אמצעי האזנה אחרים?"

יובל ספק את כפיו והניד בראשו. "לא נראה לי. המקום הזה... לא משופע במכשירים מודרניים."

"אני בטוח שגרטשן שתלה כאן משהו. היא לא תאפשר לעצמה לא לדעת מה מתרחש במקום הזה."

"זה ברור, היא שלחה את 305 לרגל אחרינו ולדווח לה על כל מה שקורה כאן."

"גם אני סבור כך. צריך להזהיר את כולם לא לדבר שטויות בנוכחותה."

"גילית משהו?"

מאט הניע בראשו לשלילה. "לא משהו חשוב או מועיל. יש רק דלת כניסה אחת בכל המבנה הזה, והיא תמיד נעולה מבחוץ. הציבו לנו שני שומרים חמושים ברובים. אחד תמיד ליד הדלת. השני נמצא איתו רוב הזמן, ולעיתים יוצא לפטרל מסביב למבנה."

"מתי הם מתחלפים? איזה משמרות יש להם? כל כמה זמן השומר יוצא לפטרול? איזה הרגלים מיוחדים יש להם?"

"נברר את כל אלה בימים הקרובים."

"איזה מחשבות יש לך?"

מאט גירד בפדחתו. "ננסה להשיג ידיעות על הסביבה ולמפות את האזור. ניסיתי לחרוט בזיכרוני את האזור, ואם אשיג נייר וכלי כתיבה אוכל לצייר מפה של המתחם הזה."
"שמתי לב שבכל החלונות יש סורגים, אמר יובל.

"נכון. לא יהיה קל לצאת מהמקום הזה. אבל גם לא יהיה יותר מדי קשה."
 יובל נשא את מבטו. "אתה מתכנן משהו?"
 "אני אתכנן משהו. יש לי רעיון איך נוכל לצאת מכאן, ראיתי באיזה סרט פעולה תחבולה מעניינת שיכולה לעבוד על סורגים אנכיים מהסוג שיש כאן."
 "מה התחבולה?"
 "חכה, זה עוד מוקדם. גם אין לי עדיין את הכלים והחומרים."
 יובל השפיל את מבטו. "מאט, בוא נזרום יחד אתך. הצלחנו לצאת החוצה מבלי להתגלות. מה הלאה? לאן נלך? איך נשרוד במדבר הזה בלי ציוד ובלי מזון ושתייה? ואיך נילחם בטוריסטים חמושים בלי שום נשק? הרי הם מכירים את המקום ככף ידם, ומה איתנו? ומה קורה עם החברים שלנו, ג'ונתן וג'ולי, והגנרל - נברח ונשאיר אותם כלואים או שננסה לחלץ אותם?"
 מאט הינהן. "כל אלה שאלות מצויינות. אנחנו נצא החוצה רק כאשר יהיו לנו תשובות טובות לכל השאלות האלה."
 "לא יהיה לנו קל להשיג מודיעין, ציין יובל.
 שני הגברים עשו אתנחתא קצרה, ולפתע שמעו את קולה של אליס:
 "אולי גם אני אוכל לעזור."
 שניהם לטשו בה את מבטם.
 "אם אתם לא מעודכנים, לאותה 305 יש שם, מוניה. ואם היא מרגלת, אפשר לנסות להכפיל אותה."
 "נשמח אם תרחיבי את הרעיון," אמר מאט.
 היא ליטפה את ביטנה ונשענה לאחור.
 "נצא מתוך הנחה שאתם צודקים, וגרטשן שלחה את מוניה לרגל אחרינו. אגב, גם אני חושבת ככה. עד כמה שהצלחתי לקלוט, היא צעירה די אומללה בחיים שלה. בוודאי שמתם לב שהיא רחוקה מלהיות מרשימה ומושכת, כך שלא רק שגברים לא חיזרו אחריה, אלא כל חייה החשיבו אותה כחפץ בבעלותם. גם נשים לא ממש התעניינו בה, היא היתה שקופה כל חייה. לדעתי האישה היחידה בעולם שנוהגת איתה אחרת זו מרסלה. למרסלה יש טבע מדהים. היא רואה בני אדם אחרת מרוב האנשים האחרים. לא מעניין אותה צורה חיצונית, גזע, דת ומין. היא אוהבת את פנימיותם של האנשים, ושופעת טוב לב, רוח ואהבה. ככה היא הצליחה לחלץ ממוניה את שמה. אני הייתי נוכחת כשזה קרה. מוניה שתקה כמו דג כאשר ניסו לפנות אליה. רק מרסלה הצליחה לחזור את הבונקר, ולנגוע בלב שלה. בפעם הראשונה בחיים של מוניה, משהי התייחסה אליה בכבוד ובחבה. זה מניע רב עוצמה לשתף פעולה. היא תתיידד עם מרסלה בהכרת טובה, ולא תדע כלל שהיא משוטה."
 "מעניין למה דווקא היא הגיעה לכאן, תהה מאט, "אולי גרטשן שלחה אותה כי ידעה שאף אחד לא ינסה לחזר אחריה?"
 "יתכן, המשיכה אליס, "אולי גם מפני שהיא יודעת את השפה שלנו. בכל אופן, אנחנו צריכים להניח שהיא תרחיק סביבנו ותספר לגרטשן כל מה שהיא תראה ותשמע, אבל מרסלה תוכל לשמוע ממנה מה שאנחנו נרצה."
 יובל נשמע מסופק. "אני לא חושב שמרסלה מסוגלת להפעיל סוכנת לקבל ידיעות."
 "מרסלה לא תפעיל אותה. אני אפעיל את מרסלה. אני אתמרן את מרסלה להוציא ידיעות ממוניה, מבלי שמרסלה תצליח להבין מה אני עושה. באופן כזה, היא תהיה משוכנעת שהכל טיבעי ואמיתי, ולכן זה מה שהיא תקרינ גם למוניה. ובהמשך, נוכל להעביר דרך מרסלה גם דיסאינפורמציה כדי שמוניה תעביר אותה לגרטשן."
 מאט ויובל החליפו מבטים.
 "אין לנו מה להפסיד. אפשר לנסות ללכת על זה," ציין מאט בסיפוק.
 "אני סקרנית לשמוע את הרעיון שלך לגבי הסורגים," אמרה אליס.
 "כן, כן," אמר מאט, "זה דווקא רעיון פיזיקלי פשוט של מנוף. בסרט שראיתי, הגיבור שנכלא בחדר עם סורגים בחלון, 'מצא' במקרה חבל חזק, וקשר אותו בלולאה סביב כמה סורגים מקבילים. ואז 'מצא' גם מוט עץ בדיוק בגודל המתאים, הציב אותו במרכז הלולאה והחל לסובב את המקל, כדי ללפף ולכרוך את החבל סביב עצמו. יש לזה כוח עצום, ושני הסורגים הנגדיים החלו להתכופף ולהתקרב אחד לשני. אחרי כן הוא עשה את הפעולה הזאת פעם נוספת מהצד השני, כך שבסוף המעשה, נוצר רווח מספיק בין שני הסורגים העקומים שבמרכז החלון כדי להשתחל החוצה ולברוח."
 "רעיון מדליק! התלהב יובל.
 "בתיאוריה זה באמת אמור לפעול," הסכים מאט, "רק שעדיין אין לי חבל עבה ומוט עץ."
 "נשתדל להשיג," אמרה אליס.
 מוניה חלפה לפתע דרך הפתח, זרקה מבט חטוף לעבר שלושתם ומיהרה להמשיך בדרכה. אליס קמה ויצאה מהחדר, ואף יובל קם ועזב את המקום.

*

בערך כשעתיים מאוחר יותר, נפתחה דלת המבנה במפתיע. שלושה טוריסטים חמושים וקולניים פרצו פנימה. הם עברו בכל החדרים ופסחו על רוב דיירי הבית, עד אשר זיהו את יובל. הם אזקו בכוח את ידיו מאחורי גבו, וכיסו את ראשו בשק. לאחר מכן דחפו אותו בגסות ליציאה מן המבנה.

להערכתו, הם צעדו כרבע שעה עד שהוטל על קרקע קשיחה, צוננת. ידיו שוחררו, וכאשר הסיר את השק מראשו מצא את עצמו כלוא בתוך צינוק מחניק וצר.

*

קווין, גארי ואלן הפסיקו לחשוב על מלחמת העולם ועל מעצר הבית שלהם, והתחילו לחשוב על נאטאלי. צעירה יפהפיה וחטובה, שהרה לחבר שלה שמת, והיה ברור להם כשמש שבסופו של דבר היא תבחר באחד מבין שלושתם. וכדי לזכות בפרס הגדול, הם כמובן צריכים להתאמץ ולחזור אחריה. נדמה היה, שלעת עתה הם שכחו מקיומה של אליס.

נאטאלי, מצידה, היתה מרוצה מאוד מהמצב החדש בבית המשותף, שבו שלושה חיילים אמריקאניים צעירים מכרכרים ומפוזים סביבה, והיא מקבלת תשומת לב של מלכה, לא פחות. מאט, מודע לכך שהיא נושאת ברחמה את העובר של יובל, עקב אחרי מהלך ההתפתחות מקרוב. הוא שיתף אותה בתוכניות של יובל ואליס, ועודד אותה להפעיל את שלושת המחזרים הנלהבים ולגייס אותם למשימות מודיעין.

כך אירע, ששלושת החיילים החלו להתאמץ ולהשיג מידע. היה ברור שמי שיצליח להביא ידיעות איכותיות שירצו אותה, יזכה אצלה בנקודות זכות.

לקווין היה יתרון התחלתי ברור על פני שני עמיתיו. הוא עסק בכתיבת הדוחות המודיעיניים לבקשתו של גנרל סטיבן בייטס, ולכן ידע יותר מחבריו לגבי אתר טרחונה, שאפילו את המבנה הפנימי שלו זכר. הוא סיפר לה בהתלהבות כל מה שידע. היא ביקשה ממנו שיכין שרטוטים לפי מיטב זיכרונו, ויתעד כל מה שיוכל. לשם כך הצליחה להשיג לו עיפרון מרופט וצד אחורי של פלקט גדול שהורידו מהקיר שימש לו כדף לבן, למרות שבעצם הצהיב מהתיישנות.

גארי פנה לנתיב אחר. בתוך זמן קצר ידע לספר לנאטאלי על פרטי המעקב של השומרים מחוץ למבנה שלהם. מתי הם מתחלפים, מתי אחד מהם נוהג לצאת לפיטרול סביב הבניין, מתי הם אוכלים ומתי ישנים. נאטאלי היתה מרוצה מריכוז המידע שבידיה, ועוד יותר מכך שמאט ואליס היו מרוצים מהצלחתה.

אלן הצליח להשיג לבקשתה חבל עבה מאוד, ומוט מתכת מוצק באורך של כחצי מטר. היא היתה מאושרת. "איך השגת את הדברים האלה?" שאלה. "גם לי יש סודות," השיב בחזה מנופח מגאוה, "את רק תגידי לי מה את צריכה, ואני כבר אשיג לך." אבל לאחר שהפצירה בו, הודה שמצא את החפצים האלה במחסן מוזנח ושכוח אל מתחת לקומת הקרקע. התברר שמדרגות צרות ואפלות הובילו אליו, ושהיו כל כך מטונפות ומוזנחות שאף אחד לא שמ לב שיש למטה בכלל משהו ראוי לביקור. כאשר שמע זאת מאט, כעס על עצמו כיצד החמיץ את הירידה הזאת, שהיתה מוסתרת מתחת לגרם המדרגות שחיבר את קומת הקרקע לקומה העליונה. הוא ירד לשם עם לפיד בוער מאולתר, ובחן את המחסן בתשומת לב רבה. בסתר ליבו קיוה שימצא אולי פתח יציאה או מילוט משם, אך תקוותו נכזבה. האוויר המחניק והכבד שבפנים הניס אותו החוצה לאחר רגעים אחדים.

*

המודעות המצבית של ג'ולי החלה לדעוך. בהיעדר אורה של השמש, תחושת הזמן התערפלה והיא החליטה להירדם לפי מצבן של עיניה הנעצמות. אז כיבתה את האור בנקישה הקולנית של המפסק ונשכבה על המזרון העלוב בתנוחה העוברית האהובה עליה.

כאשר היתה ערנית, מצבה לא היה משופר בהרבה. לא היה דבר לעסוק בו, שום גירוי חיצוני, שום כלי או חפץ. הרמוז היחיד שהיה לה להעריך שחלפה יממה שלמה, היה מגש המזון שקיבלה. היא הניחה שהיא תקבל את ארוחתה בשעה קבועה ביממה.

ג'ולי המתינה בסבלנות זמן ממושך שכובה על ביטנה על הקרקע הקרה לארוחתה הראשונה. היא שמעה היטב את הצעדים הקרבים, ועיניה היו כל העת בגובה החרוץ שבתחתית הדלת המתכתית. פינג מפח אלומיניום מלבני נדחף פנימה ביד רזה וגרומה של אישה, בלי ספק. ג'ולי ניסתה לקרוא לה, "היי, את... היי, גברת..." אך לא זכתה לתגובה כלשהי. האלמונית מיהרה להסתלק עד שצעדיה המתרחקים התעמעמו ונמוגו.

תכולת קערית המזון כללה שתי פיתות, נתח בשר כבש מבושל, עשרה זייתים וחמישה תמרים. לא היתה אפשרות להתלונן או לקבל תוספת, וג'ולי המורעבת כילתה הכל. משסיימה, שטפה את הכלי והניחה אותו מתחת לחרוץ.

ההחלטה הראשונה שלה היתה שלאחר כל ארוחה, היא תבצע כמה תרגילי התעמלות, כדי לשמור על שריריה פעילים. מייד כאשר סיימה את הארוחה הדלה והמונוטונית, שבימים הקרובים תתברר כזהה תמיד בכמות, במגוון ובטעם, החלה לבצע תרגילי חימום של כל המפרקים, מהצוואר ועד לקרסוליים, מעט כפיפות מרפקים וברכיים, ולאחר שהגבירה את פעימות ליבה והזיעה מעט, ניגשה את הברז וניקתה את עצמה ככל שעלה בידה. כעת נותרה לבדה רק עם מחשבותיה. והנושא הראשון שניקר בראשה, איך אפשר לתקשר עם ג'ונתן ועם הגנרל האמריקאי?

הרעיון הראשון שעלה על דעתה היה לנסות לצעוק. היא הייתה אוזן, לוודא שאין רעשים במסדרון ואיש אינו נמצא שם, וניסתה לצעוק את שמו של ג'ונתן. משלא נענתה, קראה בשמו של סטיבן. היא הרימה את קולה ככל שיכלה, אולם לא הצליחה לשמוע כל תגובה. לאחר ניסיונות סרק מרובים קולה ניחר והיא חשה שהגרונן שלה מתחיל להתייבש ולכאוב. איך להגביר את הקול?

היא חזרה והתבוננה בנורת החשמלית. במפסק העתיק. אולי היא תוכל להבהב בקוד מורס?
היא הדליקה וכיבתה את הנורה, אולם האור החלוש לא השפיע כמעט על המסדרון, שהיה מואר אומנם באור חלש, אך בלע לגמרי את ההיבהוב הקלוש שבקע מהחריץ התחתון של הדלת.
ג'ולי התיישבה על המזרון בתסכול. הרעיון של החשמל סירב להרפות ממחשבותיה. אולי אפשר להגביר את האור באופן כלשהו. אם היתה לה מראה, אולי היתה מצליחה לעשות משהו.
לפתע הבינה שרעיון ההבהוב חסר תוחלת. הוא יכול היה לפעול אך ורק במסדרון ישר כסרגל, אם בכלל.
ואולי המסדרון מתעקל בהמשך הדרך? אור אינו מתכופף...
רעיון נוסף צץ אי משם, באונה המיצחית הקידמית. המפסק הקולני... הנקישות החזקות... קול יכול להתעקל!
אולי היא תכה על הקירות ותנסה להקיש מילים בקוד מורס?
עם מה להכות? היא תרה במבטיה אחר עצם מוצק, אך לא היה משהו דומה לזה בכלא הקטן שלה. היא ניסתה לטפוח על הקיר עם כף ידה, אולם פרט לכאבים לא השיגה דבר.
לפתע רכנה לתחתית הדלת וחטפה את קערית האלומיום. כן, בעזרתה ניתן להקיש על הקירות!
המסר המפורסם ביותר היה ראשי התיבות 'הצילו את נפשותינו', שלוש נקישות מהירות, שלוש ארוכות ושוב שלוש קצרות. SOS. היא הקישה את תשע הנקישות על כותל החדר, שלמעשה היה עשוי מהגרניט של ההר. כעת הייתה אוזן לבדוק אם יש תגובה כלשהי.
מאומה לא אירע. היא הקישה פעם נוספת, חזק יותר. דממה.
אולי היא צריכה להקיש על דלת הברזל?
מייד נקשה את הקוד על הדלת. היא היתה מרוצה, כי עוצמת הנקישות הפעם היתה חזקה בהרבה מאשר על קירות ההר. אולם גם הפעם היתה דממה מאכזבת. שוב ושוב היכתה על הדלת ונחלה רק מפח נפש. איש לא הגיב. היתה תגובה קלה, אולם היא הבינה שמדובר בהד של מעשיה שלה.
לפתע שמעה רעשים רחוקים, שמתקרבים ומתחזקים במהירות. היו אלה כמה אנשים, ששוחחו בערבית. זה היה ארוע חריג.
היא השתתחה על הארץ והביטה מבעד לחריץ. בנוסף הייתה אוזן לנסות להבין מה מתרחש. שלרשה זוגות רגלים חלפו דרך פתח המזון, שניים מהם נעלו נעליים שחורות וגבוהות, ואחד נראה יחף. נראה שמובילים מישהו נוסף לכליאה בצינוק. לא היתה לה כל דרך להסיק מיהו. הצעדים התרחקו עד שחזר השקט למסדרון. תוך זמן קצר חזרה לשמוע את הצעדים קרבים שוב אליה.
לתדהמתה ולחרדתה, הקולות נעצרו ממש בסמוך לדלת שלה... נשמעה חריקה קלה, של הבריה שנעל אותה. היא הספיקה בזריזות להזדקף ולהתיישב על המזרון שלה. הדלת נפתחה בגסות, ושני חיילים נושאי רובים נכנסו פנימה. הם פנו היישר אליה, והרימו אותה על רגליה בכוח. היא החלה לצעוק, "מה אתם עושים?" "הפסיקו!" המחשבה הראשונה שעלתה על דעתה שהם רוצים לאנוס אותה.
בחור אחד אחז בכתפיה שלא תזוז, והשני החל להפשיט בכוח את סרבל הטיסה שלה. היא ניסתה להתנגד ולהשתולל, אולם לא יכלה לעשות דבר כנגד שני תוקפיה. הם חילצו מהסרבל יד אחרי יד, ורגל אחרי רגל, והותירו אותה רק בחזייתה ובתחתוניה. לאחר מכן הטיחו אותה ארצה, זרקו לעברה שקית פלסטיק תפוחה, יצאו החוצה והבריחו את הבריה. הקולות החלו להתרחק עד שנמוגו והדממה שבה לשרור במקום הארוך הזה. מתוך השקית הוציאה כמה סמרטוטים שמן הסתם שימשו מלבושים של הנשים המקומיות. היא הטילה אותם הצידה בחמת זעם.

תאו של סטיבן היה במחצית הדרך בין כילאה של ג'ולי לבין זה של ג'ונתן. המסדרון הארוך נמתח מצפון לדרום, והתעקל בקשת קלה, בהתאמה עם צלע ההר. תאו היה ממערב למסדרון ואילו שלהם בצידו המזרחי. הוא שמע את הצעדים במסדרון, של קבוצת האנשים הצועדת לכיוון דרום, ולאחר זמן מה חוזרים לכיוון צפון. ככל הנראה אסיר טרי הושאר בתא מרוחק מאוד בחלק הדרומי של שורת התאים.
הטיילת ההומיה שבמסדרון לא שינתה דבר בסדר יומו ובפעילות שעשה באותו זמן. הוא היה שקוע במדיטציה, ישוב בישיבה מזרחית ובעיניים עצומות, ידיו על ברכיו, ומוחו ריק ממחשבות. זה לא היה מדויק, הוא ניסה להדריך את דמיונו לתמונות נוף מרהיבות שזכר מעברו, אך במאבקים בין שתי ההמיספירות שלו המחשבות התערבלו לכדי כאוס והתוצאה הסופית היתה ריקנות כמעט מוחלטת.
לפני כן עסק בפעילות גופנית אינטנסיבית. כמו שכתוב בספר, כמו שהקפיד לעשות בכל יום בימי חייו הבוגרים. חימום קצר של השרירים. 50 כפיפות בטן. 50 כפיפות ידיים על אגרופיו המהודקים. 50 כפיפות בירכיים. על מתח עילי ויתר מחוסר אמצעים. את כל אלה עשה על אוטומט, מבלי להרהר על מצבו.
סטיבן בייטס היה אדם פרקטי מאוד, תמיד הגיוני ורציונאלי, קפדן ומרובע. שום דבר חיצוני לא היה אמור לשנות את אורח חייו השיגורתיים, גם לא שבי מייאש ומדכא. הוא לא נתן לרוחו ליפול. 'מה זה יועיל?' שאל את עצמו בתבונה רבה. 'בכי, נהי או רחמים עצמיים לא יסייעו לשינוי המצב'. הוא גם אהב את הסיסמה הפשטנית, 'אם קיבלת לימון, נסה לעשות ממנו לימונדה'. למרות שכעת החיים הפילו עליו משהו גרוע בכמה סידרי גודל מלימון.

כאשר סיים כשעה של מדיציה, קם ממקומו. הוא נעמד דום מוחלט בדיוק במרכזו של הצינוק. נשם כמה נשימות עמוקות ואיטיות. פלט קריאה "הייו" - מן הסתם לעצמו, בהיעדר קהל - ואז הרים באיטיות את שתי זרועותיו במקביל, בהטיה קלה לצד שמאל, מצידו גופו עד לגובה הכתפיים, כאשר שתי כפות ידיו רפויות כלפי מטה. כעת העביר את שתי זרועותיו להטיה קלה לצד ימין, עם סיבוב האגן. ידו הימנית ירדה לגובה המותניים. בירכו השמאלית התרוממה לגובה המותן. שתי ידי נעו לכיוון הברך המושטת לפניו. זו היתה תחילת סט

תנועות קבוע ואחיד של פורם טאי-צ'י, שעסק בו מזה מספר שנים. זה היה נראה כמו חצי ריקוד איטי וחצי תרגול פעילות ספורטיבית של קשישים. כאשר סיים מחזור שלם, שארך כעשרים דקות, הסדיר במשך רגע ממושך את נשימתו, והחל את כל התהליך הזה מהתחלה. ומשסיים, ביצע אותו בפעם שלישית. ואז התיישב על מזרנו למנוחה.

הוא הקשיב לדממה. השקט המוחלט הופך לפתע. הוא הופתע. היה נדמה לו שהוא שומע שאון כלשהו. הוא קרב אל הדלת והצמיד את אוזנו לדלת הברזל, ובכך הגביר את יכולת קליטת הקול פי כמה, בהופכו את כל הדלת לממברנה ענקית. הוא לא טעה, הוא שמע נקישות רפות. אלה לא היו אקראיות, הן היו סדורות. כאלה שרק בין אנוש יכול היה ליצר.

'מישהו מנסה לתקשר בקוד מורס', ציין לעצמו בסיפוק. 'מבריק!'
סטיבן היה חכם. הוא החליט לא להגיב בצורה כלשהי, מפני שלא הכיר את קוד המורס, וידע שלא יוכל לפענח או לשדר, ולא יוכל למעשה להשתתף בשיח כלשהו, ולכן מפני שאין תוחלת להמשך - אין טעם להתחיל.

במחשבה נוספת, סבר שהוא שוגה. בתיאוריה, היה יכול לחזור במדויק על הנקישות, ובכך להעביר אותם הלאה בתקווה שמישהו בהמשך המסדרון ישמע ויגיב, ובכך ישמש תחנת מימסר אנושי. אולם לבסוף הכריע בעד חוסר מעש.
הוא העריך שגורלו ישתנה בקרוב.
מה שלא היה ברור, אם השינוי יהיה לטובה או לרעה.

ג'ולי ישבה על המזרון בכירכיים מכופפות וידיה על בירכיה. כעת, כאשר רק תחתונים וחזיה לגופה, סקרה את הגוף של עצמה. צץ בראשה רעיון נוסף - אולי תוכל להשתמש בגופה כדי לפתות שומר כלשהו, וברגע מתאים להמם אותו במכה מוצלחת, לחטוף את נשקו ולברוח. הרעיון נפסל לאחר הרהור נוסף, מפני שאף שומר לא נכנס לתא שלה. רק נקבה שתקנית ובלתי נראית היתה מגיעה אחת ליממה לדחוק לתוך תא את קערית המזון. היא נשאה את מבטה לעבר הדלת. אולי אפשר לפרוץ את ציריה בכוח? לפתע החלה לכעוס על עצמה על רעיונות הסרק המתרוצצים בראשה. 'אולי אפוצץ את ההר הזה עם קרן חלקיקים של פלזמה מיוננת?' שאלה את עצמה ברוגזה. 'אין לי כאן כלום, מה קורה לי? על מה אני חושבת?'

עיניה טיפסו מעלה, והיא הביטה כעת בשלושת הצינורות הצמודים לקיר, ושחוצים את התא לעבר שני התאים השכנים. היא קמה וניגשה אליהם, הרימה את ידה ומישהה אותם. כולם היו צינורות מתכת, ומרוב שיתוך, לכלוך וגילם המתקדם, לא הצליחה לזהות את סוג המתכת. ברזל? נחושת? עופרת? ברונזה? ובעצם, מה זה משנה ממה הם עשויים? כל המתכות מעבירות היטב קולות.
'אם הם נמשכים במקביל למסדרון ומחברים את כל התאים, אולי הם מגיעים עד לתאו של ג'ונתן, אם הוא במקרה באותו צד שלי?'

היא שבה ונטלה את קערית המזון הריקה, והחלה להקיש את קוד SOS על הצינור העליון, העבה ביותר. היא כרתה את אוזנה להקשיב לתשובה המיוחלת.
דממה.

שוב ושוב הקישה, בכוח רב. עוצמת הרעש בתוך תא היתה גבוהה, אך מה קורה בהמשך התאים?
דממה.

אולי הצינור האמצעי יתאים יותר. היא החלה להקיש עליו בכל כוחה, והאזינה.
דממה.

אולי יש להקיש על הצינור הנמוך, הדק ביותר? היא החלה להקיש עליו בכל כוחה, ולהקשיב.
דממה.

היא המשיכה והקישה פעם נוספת, והיטתה אוזן. משהו שנשמע כמו הד חלוש חזר אליה.
טוק טוק טוק... השהייה... טוק טוק טוק... השהייה... טוק טוק טוק... !!
"זה לא הד!" קבעה לעצמה בחדווה וניתרה לגובה. מישהו ענה לה!

ג'ונתן כמעט ויצא מדעתו בתא הקטן שלו, שנראה זעיר עוד יותר בהשוואה למימדי גופו הענק. מצבו היה כלאחר יאוש, והדבר היחיד שהציל אותו היו מחשבותיו בהקיצן, בהם הוא עצמו כיכב בחיסולו כמו ידיו את הבריון של גרטשן ואחרי כן הכאת גרטשן מבלי להרוג אותה, רק כדי לקיים את הבטחתו לג'ולי.
לצורך זה עשה טיפול מיוחד למזרון שלו. הוא קיפל אותו פעמיים, ריפד אותו בסמרטוטים והצליח להצמיד אותו לקיר הקידמי. הוא קשר אותו לאחד מצירי הדלת הבולטים, ולצינורות שמעל הדלת, עד שהיה מרוצה מעצמו. הוא יצר מעין תחליף לשק איגרוף, בדיוק בגובה המתאים, בגובה ראשו וחזהו שלו עצמו.
והוא החל להלוט בו, כאשר הוא מדמה את המזרון לראשו של חאלד. ימין. ימין. שמאל. שמאל. שמאל ימין. שמאל ימין. שמאל. אגרופיו הרעידו את הקיר והדלת, ושארן החבטות היה עז. ידו השמאלית, שהחלימה מהשבר, החלה לכאוב. היא עדיין היתה חלשה וזקוקה למנוחה נוספת. הוא זז לזווית 45 מעלות משמאל למזרון, והחל לאמן את ידו הימנית במהלומות וו מעגליות.

כאשר ידיו התעייפו, הוא החל לבעוט במתקן האימון שלו. בעיטות מגל קדמיות, בעיטות מגל אחוריות, בעיטות סיבוב אחוריות, בעיטות הגנה לחזה התוקף, בעיטות ישירות לסנטר היריב. רק בעיטות מספריים לא יכול היה לבצע, כי הדילוג בתקרה הנמוכה הזאת היה בלתי אפשרי - הוא היה מפצח את ראשו שלו.

גם מכות מרפק לא היה ניתן לבצע, והוא התאמן באוויר. מרפק מלמטה למעלה, לסנטר. מרפק וו לרקה.
מרפק לחזה לתוקף מאחור. בשתי הידיים.
הוא הזיע כהוגן, מפני שבשלב מסויים כל כך התלהב מהאימון, עד שסבר שהוא באמת מכה את שומר הראש
שלה. איזה סיפוק היה לו! מצב רוחו השתפר.
האימון ארך זמן רב והוא סיים אותו במנוחה קצרה, לפני שילך 'להתקלח' בברז הנמוך. הרעשים שיצר
התפוגגו ונמוגו. השלווה שבה לשרור בצינוק.
אבל משהו חריג קרה. מבעד לדממה נשמעו לפתע נקישות רפות, אבל היה במ משהו מוזר. הם היו סדורות.
נקישות בעלי מקצב שונה, מהירות יותר ואיטיות יותר.
הוא קם ממקומו וקרב אל דלת הברזל. הוא הצמיד את אוזנו לדלת.
הנקישות הסתיימו, וכאשר פקעה סבלנותו והוא רצה להתרחק, שמע אותן שוב.
הפעם הן היו ברורות יותר.
נקישות בקוד מורס. SOS. וזה הגיע מהצינור התחתון, שהיה הקרוב ביותר לאוזנו!
זאת בטח ג'ולי!
המחשבה להשיב לה חלפה בראשו כהרף עין. הוא גחן ארצה ונטל בידו את קערית המזון, והחל להקיש את
קוד SOS בחזרה, על הצינור התחתון.
והקשיב בלב הולם בעוצמה.
"ג'-ו-נ"
"ג'-ו-ל"
"כ-נ"
ג'ונתן שאג "יש!" ושלח אגרוף אדיר לדלת הברזל, וכמעט שבר את פרקי אצבעותיו.

אנואר נקש קלות בדלת משרדה של גרטשן, והיטה את אוזנו להקשיב לתגובתה.
“היכנס, שמע.”

הוא פתח את הדלת וקד לעומתה.

“המסדר מוכן לפקודתך,” אמר בראש מורכן ולא יסף.

היא קמה מכיסאה, והביטה על עצמה במראה קטנה. היא סידרה מעט את שיערה, סילקה באצבעותיה שערה בלונדית ארוכה שנאחזה בסרבל הטיסה המצודר שלה, והחלה לפסוע בעקבותיו. מעט לפני שחצתה את הסף, רכנה והרימה תיק פלסטיק כהה שהכינה מבעוד מועד.

זו היתה שעת צהריים מאוחרת. החל משעות הבוקר החלו הטורויסטים תחת פיקודו של אנואר לכנס את כל הנתינים של גרטשן למגרש המסדרים, שלפני שנים רבות שימש כמגרש החניה לרכבים של עובדי מפעל הנשק הכימי של הרוזן קדאפי. להבנתם, היו אלה כל האנשים שנותרו בעולם. אן, שנשארה הרחק בדרום מזרח אסיה עם השבטים ששרדו שם, נדחקה מתודעתה של גרטשן ונשכחה לחלוטין.

בקדמת המגרש הציבו אנשיה במה קטנה מוגבהת שנראתה כמו תיבת עץ הפוכה. לצידה הימני עמד אוהירן, כאשר פניו מול שאר אנשי המסדר. זה מיצב אותו בבירור כשני בהיררכית השילטון - כעומד לימינה של המנהיגה. לשמאלה ניצב בגאון חאלד הבנוי לתלפיות. כעשרה מטרים מלפניה, ניצבו בשורה על בירכיהם ארבעת האסירים שהוצאו מכילאם במעמקי ההר. על ראשם של סטיבן, ג'ונתן, יובל וג'ולי היה שק מפני שגרטשן אסרה עליהם לראות את אור השמש. זו האחרונה לא ריחמה על איש, וחומה הלהיט אותם, כמו גם את כל שאר בני האדם שעמדו בדום זקוף ומתוח מאחורי שורת האסירים.

בשורה מאחוריהם עמדו שאר דיירי המבנה ששהו במעצר בית. ששת האמריקאים, מאט ונאטאלי, כאשר בקצה השורה העמידו את אונדו. ידיהם של שלושת החיילים האמריקאים היו כפותים מאחורי גבם, כדי שלא יגרמו להפתעות כלשהן.

מאחורי שורה זו, הועמדה קבוצה שכללה 73 בני אדם. אקראם ו-72 הבחורות, שהוצבו במבנה של 4 שורות כאשר בכל שורה 18 נשים. אקראם עצמו עמד לצידן, בשורה הראשונה שלהן. הקבוצה הבאה במסדר היתה השבט הבושמני. כל 72 בני השבט הועמדו אף הם בארבע שורות, בכל שורה 18 בריות, כאשר הצעירים מקדימה והמבוגרים מאחור.

שבעת חייליה של גרטשן עמדו בשורה ישרה בניצב למסדר, ופניהם צופים כל העת לעבר הקהל. כולם היו חמושים ברובים. שבעה נוספים עמדו לצידם בהמשך הטור: שלושת אנשי צוות הצוללת וארבעת הסייענים הנוספים. אלה לא היו חמושים.

על כל אנשי המסדר נאסר לדבר, להסב את הראש, לנוע ולזוז ממקומם. סעיד, האחרון בטור החמושים היה היחידי שהוטל עליו לזוז מהטור כדי להכות בקת רובהו כל מי שיעבור על הכללים. שעות ארוכות המתנינו הכל בשמש הלובית היוקדת, בהמתנה מורטת עצבים למנהיגת העולם.

ארבעת החבושים בשקים הרגישו בתכונה כאשר גרטשן קרבה ועלתה על במת העץ המאולתרת. היא הניחה את התיק שבידה למרגלותיה. לאחר מבט חטוף בארבעת הכורעים בשורה הראשונה, פנתה אל אנואר בזעף:

“למה יש להם שקים על הראש?” והצביעה במבטה לכיוונם.

“אמרת שאסור להם לראות את אור היום, כבודך.”

“להסיר את אלה מייד. הם חייבים לראות אותי ולשמע אותי בלי הפרעות!”

אנואר סימן לסעיד לבצע. זה האחרון ניגש והסיר את השקים מעל ראשי סטיבן, ג'ונתן, יובל וג'ולי. הם מצמצו קמעה כאשר עיניהם המורגלות לחשיכה פגשו את אורה המסנוור של השמש. לאחר רגע קט של הסתגלות, מבטיהם של סטיבן וג'ונתן החלו לסרוק את האתר כמו ראדאר.

להרף עין הצטלבו מבטיהם של סטיבן וג'ונתן, ושוחחו בלי קול.

‘אתה בדקת מה שאני בדקתי?’ שאלו עיניו של סטיבן.

‘כמובן. המטומטמת הזאת ממשיכה לספק לנו מודיעין מבלי שנתאמץ, החזירו עיניו של ג'ונתן.

‘בספירה שלי חמישה חסרים, כנראה אלה שחיסלתם בתקיפה.’

‘זה לא מעניין אותי, אמרו עיניו של ג'ונתן, ‘כעת אני סופר כמה אני צריך עוד לחסל. קלי קלות, רק אני משתחרר והורג את כולם.’

גרטשן שמה לב לחילופי המבטים בין השניים, ונדמה היה לה שעל שפתיו של סטיבן הסתמנה תנועה שעשויה להתפרש כחיוך. ‘העבירו את הגנרל האמריקאי לצד השני בשורה, אחרי ג'ולי,’ הורתה. שני טורויסטים מיהרו לשאת אותו מתחת לכתפיו. ‘וכל מי מהרביעיה הזאת שיפצה את פיו, אתם יכולים לשבור לו כתף,’ פנתה לשורת החמושים שלה, ‘לא אכפת לי שישבלו מכאבים בכלא שלהם.’

היא לטשה מבטים מתנשאים לעבר האסטרונוטים בשורה השניה.
"דרך אגב, פלטה גרטשן בלעג מופגן, "אני סקרנית לדעת של מי היה הרעיון להתקפה האווירית הזאת.
הארוע הזה ירשם בדפי ההיסטוריה שאני אכתוב לתקיפה המטופשת, המיותרת וחסרת התכלית הגדולה ביותר
של ההיסטוריה החדשה!"
היא נעצה מבט בעיניהם. כולם הצליחו לשמור על הבעה אטומה. היא תהתה אם זה היה רעיון של יובל או
של ג'ולי. מאט וג'ונתן בודאי רק נגררו לעניין מחוסר תוכנית אחרת.
היא חזרה והביטה בסטיבן.

"או, יש לי כאן עוד הפתעה קטנה," אמרה בזיחחות והרימה את התיק שהביאה עימה. "אתם יודעים מה
עשה המפקד המהולל שלכם?" פנתה בכוז לעבר שלושת החיילים האמריקאים. "או בעצם, מה הוא חשב שהוא
עשה? הוא ניסה לקבור את התיק שלו בחולות, ממש כמו שסנאי מחביא את האגוזים שלו. אני חושבת שמהיום
אקרא לו 'הסנאי'. תראו מה הוא ניסה להסתיר ממני," אמרה והוציאה מהתיק את האקדח בנרתיקו, ואחרי כן את
סכין הבואי בנדן העור שלה. "עם שני אלה הוא תכנן להסתער על הלוחמים שלי ולנצח אותי ואת כל אנשי!
חאלד," פנתה אל שומר ראשה שניצב דום בצידה השמאלי, "אתה מעוניין לקבל במתנה את האקדח של הגנרל
המהולל?"

חאלד שיחק את תפקידו כהלכה. "בהחלט, כבודך!" וקיבל ממנה בקידה את הנרתיק ואת המחסניות. "אנואר,
מעוניין לקבל את הסכין הצבאית של הגנרל המהולל? בוא אלי," היא נהנתה מכל רגע. "בוודאי, כבודך!" חזהו
התנפח מגאווה כאשר הושיטה לו את הסכין והנדן. שניהם מיהרו להתקיין את המתנות שקיבלו בחגורותיהן.
ג'ונתן חשב שהוא מתפוצץ. לסטיבן היו תחת ידו שני כלי נשק אלה, ולא עשה בהם שימוש? הוא נשבע לעצמו,
שאם הם היו ברשותו, המלחמה היתה מסתיימת עוד באותו יום. בדמיונו ראה את ראשה של גרטשן על עמוד,
כמו במרידות בימי הביניים.

המופע ההזוי הסתיים. שביעות רצונה של גרטשן נמוגה והיא סקרה במבט קר כקרח את כל הנוכחים במסדר.
"כבר בגיל עשר ידעתי שהמצב לא יכול להימשך ככה יותר. הבנתי שצריך להרוס את הכל ולהתחיל לבנות
מההתחלה, אבל בניהול טוב יותר."

'לכל הרוחות', חלפה מחשבה טורדנית בראשה של ג'ולי, 'המטורפת הזאת הולכת להרצות לנו את התורה
המטורללת שלה? איך אפשר לסתום את האוזניים?' ברם, ג'ולי לא שלטה בטכניקה של נטרול השמיעה, ולכן
נאלצה להמשיך ולשמוע את הנאום החולני.

"...וזה קרה הרבה לפני שנחשפתי להיסטוריה של הרייך השלישי, לספר המדהים של היטלר 'מלחמת',
וארועי מלחמת העולם השניה. המנהיג הגדול והדגול הזה ניסה לעשות בדיוק את החזון שלי לפני תשעים שנה.
לכבוש את כל העולם, לטהר אותו מהגזעים הנחותים שטימאו אותו, ולהתחיל לנהל אותו כמו שצריך. זה מה
שחייב היה להיעשות, אבל לצערי הוא לא הצליח. מצד אחד - זה של התוכנית - הוא היה גאון, מהצד שני - זה
של הביצוע - הוא היה כישלון מוחלט. גם מישגים אסטרטגיים שלו, וגם האמריקאים הארוורים, הפריעו לחזון
האדיר שלו להתממש והותירו את העולם מעוות, הפוך, חסר צדק וחסר הוגנות. נשלט על ידי היהודים,
החלכאים והנדכאים, זבי החוטם והנבערים מדעת. גם המדענים אומרים את זה. בראשית היה תוהו ובוהו, בלגן
מוחלט, כאוס - ואם חושבים על זה, ככה זה נשאר עד היום!"

"שנים לפני המלחמה, התפרסמו עקרונות האאוגניקה, שהציעו תכנון קפדני ויעיל להתרבות הגזע הלבן.
ארגון ה'קו קלוקס קלאן' ניסה לפעול ברוח זו אולם דוכא ביד קשה על ידי השלטונות המסובאים. התחלה
נאותה של התוכניות לבער את הפגמים של החברה החלו בתוכנית הגאונית T4 - אותנטיה, המתת החסד של
הפגומים, המפגרים וחולי הנפש, שהיטלר התניע כדי לחסל את פגמי החברה הגרמנית. התוכנית הזאת התקדמה
בהמשך המלחמה לתוכנית 'הפיתרון הסופי' של הבעיה היהודית שפשטה בעולם. לצערי הרב, ולאסונו של
העולם, הוא נכשל, אך אני הגעתי לעולם כדי לוודא שהכישלון ההוא היה זמני בלבד!"

"שנים אחרי המלחמה, ניסו גורמים ניאון נאציים לחזור אל החזון של הפיהרר. בשנת 1962 התפרסמה יצירת
המופת של יוקי, בספר 'אימפריום'. בשנת 1978 התפרסמו 'יומני טרנר' על מלחמת הגזעים. מהספרים הנפלאים
האלה, למדנו על חלום העולם הלבן ועל העליונות הלבנה, לאחר שנסיים לבער את העולם משחורים, יהודים
ומפגרים. חבל שאני לא יכולה להקריין לכם את הסרטים המעולים 'היהודי זיס' ו'היהודי הניצח', הייתם מבינים
בדיוק על מה אני מדברת. בלי ספק, הגיוון האתני מאיים להכחיד את הגזע הלבן. ארגונים קטנים כמו 'הגאווה
הלבנה', 'הכוח הלבן', 'הברית הארית', 'הלוחמים האריים', ניסו לעשות משהו ונכשלו. אני רוצה להזכיר
לכולכם את הסופר דיוויד לייין, שציטט את המשפט המפורסם של היטלר: 'עלינו להבטיח את קיום הגזע שלנו
ואת עתידם של הילדים הלבנים, מאחר שהיופי של האישה הארית הלבנה אסור שיעלם מהעולם'.

"וכאן אני נכנסתי לתמונה. אני הצלחתי לבצע את מה שהיטלר נכשל. אני שמתי קץ לעולם הישן והולכת
להקים אותו מחדש, הפעם כמו שצריך. אני אשתמש כאן בציטוט של צ'רצ'יל, אולם בהקשר האקטואלי. הוא
אמר, 'אני משוכנע שההיסטוריה תשפוט אותי לטובה, מפני שאני כתבתי אותה'. אבל הוא טעה באדם. הוא
התכוון לעצמו, ובכך שגה לחלוטין כמובן, המשפט הזה צריך להיאמר עלי. אני הולכת ליצור את ההיסטוריה
מההתחלה, ואתם זכיתם להישאר בחיים כדי למלא את רצוני וחזוני.

"אין לי כוונה להקים את הרייך הרביעי. אני מנתקת את הקשר בין גרמניה לבין שאר העולם, אני בוראת את
העולם מחדש. לא תהיינה מדינות, לא יהיו עמים. לא תהיינה דמוקרטיות אוויליות ומושחתות עם חוקים
מטומטמים. זו לא תהיה מלוכה ולא קיסרות. אני המייסדת, אני אהיה החוק, אני אנהל, אני אחליט, אני אשלוט
בגורלכם לטוב ולרע. אתם לא תעשו מעשה קטן כגדול מבלי רשותי. אני אקבע עבורכם את העקרונות שתאמצו,

את עמדותיכם, הדעות שלכם, המחשבות שלכם וגם את האמונות שלכם! אתם תגידו מה שארשה לכם להגיד, ואתם לא תאמרו דבר שלא ארשה לכם לומר!

"אני אדאג לכל. חסל סדר השלטונות המושחתים והחשוכים. אין יותר רפובליקות או ממלכות. מי שיתפש במתן או לקיחת שוחד, יוצא להורג. מי שימעל בכספי הציבור, יוצא להורג. מי שיחרוג מהנהלים שאגדיר או מההוראות שלי, יוצא להורג. מי שתקבע את החוקים, מי שתשפוט לפיהם ומי שתחליט על פסק הדין וגזר הדין, זו אך רק אני. וזה לא יקח חודשים או שנים כמו במערכות המשפט המסורבלות והמסואבות שראינו בכל מקום, זה יארך כמה דקות עד שאבין מה קרה ואפסוק את הדין. לא יהיו שום עירעורים בחברה החדשה שאקים. דברי יהיו קודש הקודשים עבור כל אחד ואחת מכם.

"חסל סדר אלים, אליילים, דתות, אמונות במלאכים ובשדים, בשטן, בגן עדן ובגהינום, בהמתנה למשיח או לגואל, יצורים אוויליים של הדמיון האנושי. זו רק אני. אני אהיה האלה שלכם, המושיעה, המשיחה, אני אספק גן עדן למי שיהיה ראוי לו, וגהינום למי שיגיע לו. וזה יהיה בעולם הזה, מפני שאין בעולם החדש שלנו מושג כמו העולם הבא. מי שישמיע באוזני טיעון שאני לא יכולה לאושש או להפריך באופן מידי, יסבול. מי שישקר לי או לא יספר לי את האמת ואת כל האמת, יצטער שנולד!

"בעולם החדש שלי, החשיבות הגדולה ביותר תהיה תכנון קפדני והדוק של ההתרחבות. הילודה של הדור הבא תהיה מפקחת לחלוטין על ידי באופן אישי. אני אקבע לכל אחד ואחת מכם מי יזדווג עם מי ומתי. אוי לראשם של מי שיזדווגו מבלי ידיעתי ואישורי מראש. כל צאצא יקבל מספר זיהוי חד חד ערכי שילווה אותו במשך כל ימי חייו, ממש כמו שלכל אחד מכם כבר יש מספר כזה במחברת שלי. בימים הקרובים כל אחד מכם יגלה את המספר שלו ואת התפקידים שאני מיעדת עבורו. מי שיסרב, יתמרד, יעורר קשיים - יענש בסולם עונשים מטפס. מי שיזהה עבירה או פשע אצל אחר, יהיה חייב לדווח לי מיידית. מי שיזהה דבר כזה ולא ידווח לי מיידית, יטופל כאילו עשה את הדבר בעצמו. לא אסבול שום חריגה במשמעת או בציות. זיכרו היטב, כולכם בלי יוצא מן הכלל, אנשי המסדר הראשון."

גרטשן עשתה הפסקה קצרה בנאום, והביטה במחברת שלה.

"נמאס לי לדבר, נתחיל במעשים, הכריזה. "את הארבעה האלה החזירו לתאים מתחת לאדמה. עם השקים על הראש."

היא התבוננה בשורה השניה, של האמריקאים.

"אלן הייג, אתה נשאר כאן, פקדה. "כל השאר חוזרים למעצר הבית שלכם, עם השומרים."

היא חזרה למחברתה. לאחר מכן נשאה את מבטה לעבר הבחורות הצעירות.

"מספר 103, את נשארת כאן. כל השאר חוזרות למגורים ולמטלות היומיות."

היא חזרה לעיין במחברתה.

"העבירו את אלים למשרד שלי, שתמתין לי שם."

היא חזרה להתבונן בשאר אנשי במסדר. "כל השאר לחזור למשימות."

כמה רגעים חלפו, ומגרש המסדר התרוקן כמעט לחלוטין. רק שלושה אנשים נשארו לבדם. אלן, עדיין כפות בידיו מאחורי גבו, עלמה צעירה, בהירת עור, כהת שיער, תמירה ונאה שנשאה על חזה את המספר 103, וחילי חמוש אחד. החייל המתין עד שכולם עזבו, ואז פנה אל השניים.

"בואו אחרי!"

אלן לא הבין מה קורה, ונראה שגם הבחורה היתה מופתעת. הם החלו לפסוע בעקבותיו בשבילים שבין בקתות המגורים, עקפו את מבנה המגורים של האמריקאים, חלפו על פני כמה מחסנים מוזנחים ומבנים נטושים נוספים, וממש בקצה המיתחם נכנסו אל ביתן חד קומתי, שהיה מוארך כמו קרון רכבת. מבחוץ נראו שתי כניסות, והשלושה נכנסו לאחת מהן.

אלן הבחין שהוא נמצא בחדר מרווח, מסודר ונקי, כזה שאתה מצפה לראות במלון מערבי בדירוג שלושה כוכבים. הוא הכיל מיטה גדולה ורחבה עם מזרון נעים ומצעים סבירים. מהחלון המסורג נשקף נוף רגוע של שוליו הצפוניים של מדבר הסהרה הלובי. דלת צדדית הובילה לחדר שירותים שהכיל מקלחון ואסלה מערביים. אפילו מטבחון קטן היה, למרות שלא היה שום ציוד להכין שתיה חמה.

גם 103 סקרה את המקום בסקרנות, וניכר היה שנכנסה לכאן לראשונה בחייה.

החייל הוציא אולר מכיסו, וביתק את האזיקון שכפת את ידיו של אלן.

"למה אנחנו כאן?" שאל אלן את החייל, שעמד לצאת מהחדר. אלן כלל לא היה בטוח שהחייל מבין את

שפתו, אולם החייל הסתובב ופלט:

"אתם צריכים לעשות ילד!"

ואז יצא ונעל את הדלת.

אלן התחלחל. גם 103 נראתה נרעשת.

הם הוכנסו כאן לבצע משגל? על אלן להכניס אותה להיריון?

הם נעצו מבטים האחד בשניה. זוהי התוכנית של גרטשן? להחליט מי תהרה וממי? הרבה תהיות היו באוויר. תוך כמה זמן הם צריכים להשלים את המשימה? ומה יהיה אחרי כן, זה יהיה בית מגוריהם? הם ישארו יחד לגדל את הצאצא? הם יחשבו לנשואים בעולם המוטרף של הדיקטטורית? ומה יקרה אם ההיריון לא יקלט? הם צריכים לעשות את המעשה בהסכמה או שעליו לאנוס אותה אם תסרב? מה מתרחש כאן, לכל הרוחות?

אלן שב והביט ב'בת זוגתו'. נראה שגרטשן חשבה על הכל ותכננה את הפרטים בדקדקנות. שניהם היו בהירי עור וגבוהים. שניהם היו יפי תואר. להפתעתו, גם עיניה של הצעירה הזאת היו בהירות, בגוון האיזמרגד. גרטשן רצתה צאצא בהיר, גבוה, יפה תואר בעל עיניים בהירות. מה עושים?

*

אליס חיכתה זמן רב במשרדה של גרטשן, שללא ספק היה המפואר והמזווד ביותר בכל העיירה הזאת. החייל שליווה אותה הושיב אותה על כיסא פלסטיק פשוט ומרופט, מול שולחנה וכיסאה המרופד של גרטשן. 'מה הכלבה החולנית הזאת רוצה דווקא ממני?'

מחשבות רבות חלפו בראשה. היא הריצה כמה תרחישים אפשריים, וחיפשה תגובה הולמת לכל אחד מהם. היא סיכמה עם עצמה לענות עניינית לכל נושא ולנסות להימנע מויכוח, סיכסוך או עימות. ממילא להערכתה הרודנית הזאת לא תשרוד יותר מדי זמן כדי להצליח לממש חלק קטן מהתוכניות המגלומניות שלה ואם היא מתכננת לה כמה הריונות, לפחות חייה מובטחים.

דלת המשרד נפתחה, וגרטשן וחאלד נכנסו פנימה. גרטשן התיישבה על כיסאה. חאלד נעמד לצידה. היא נעצה מבט באליס.

"אתה יכול לצאת ולסגור אחריו את הדלת," אמרה, "היא מספיק חכמה כדי לא לנסות לעשות שטויות." חאלד ציית, יצא וסגר את הדלת.

גרטשן הניחה את המחברת שלה פתוחה על השולחן, שילבה ידיים ונשענה לאחור. אליס פירשה את שפת גופה כנינוחה, רגועה, כנראה מתכננת לנהל שיחה תרבותית. היה לגרטשן מצב רוח טוב. אליס הבחינה שבראש הדף היתה רשומה המילה 'אליס' באותיות גדולות, ומתחתיה קו עבה. את המלל שגרטשן כתבה בהמשך הדף לא יכלה לקרוא ממקום מושבה.

"ספרי לי איך החבר שלך גילה את התוכניות שלי." אליס לא היתה סיבה להתנגד או להערים קשיים.

"זה היה בדיוק התפקיד שלו ב-NSA. הוא היה האנליסט שתפקידו להעריך את המידע שהמחשבים פלטו החוצה כחשודים."

"את זה ניסו לעשות בכל קהילות המודיעין בעולם ונכשלו. איך זה שדווקא הוא הצליח? ומה היה החלק שלך בזה?"

"אני נתתי לו רעיון איך להשביח את התוכנה שלו, ואפילו עזרתי לו לכתוב את קוד המקור." "איך ידעת בכלל על מה הוא עובד?"

"הוא סיפר לי. ידע שאני מתעניינת באתגרים אינטלקטואליים מהסוג הזה."

"הוא ידע שהוא עובד עבירה? אסור היה לו לדבר על העבודה שלו עם אף אחד."

"נכון. הוא סמך עלי. הוא התאהב בי יותר מדי, כנראה."

"המשיכי."

"התוכנה המשודרגת שלנו הציפה מהר מאוד משפטים חשובים משני מקומות בלוב, מהנמל בטרפול ומההר הזה. הוא הבין שמדובר בכלי שייט, אחרי כן זיהה את הצוללת, ולבסוף הבין את כל התוכנית שלכם להצתת מלחמת עולם שלישית."

"אז למה האמריקנים לא הצליחו למנוע את זה?"

"מפני שהוא טעה בתאריך. פיספס בשישה שבועות. הוא חשב שיהיה לו מספיק זמן לתרגם, להכין דו"ח עם ראיות כדי להגיש לנשיא, אבל לפתע הבין שטעה בתאריך, וזה קרה חצי יום לפני ההתקפה שלכם. לא היה לו סיכוי להגיע עם מידע לא בשל לנשיא בזמן כל כך קצר. הוא סיפר את זה למפקדים הישירים שלו, אבל הם לא האמינו. גם אם היו מאמינים לו, הם ידעו שלא יוכלו לשנות כלום בזמן כל כך קצר."

גרטשן התהרהרה רגע ממושך.

"איך ידעת לפענח את המסר של ג'ולי?"

אליס התנשפה. "המכשירים שלנו קלטו כמובן את כל אותות המורס, כמו שקלטנו את כל השידורים שלכם. היה לי ברור שבתנאים הגרועים של ג'ולי כמערכת מסר, ושל האסטרונואוטים באסיה כמפענחי מסר, ההצפנה אמורה להיות פשטנית על סף הפרימיטיבית. כל מה שנותר היה לפענח את הרמזים והחידות שלה, וזה לא היה קשה במיוחד."

"מאיפה ידעת על צופן יוליוס קיסר? מעטים מאוד בעולם שמעו על זה."

"מהקורס מבוא לקריפטוגרפיה באוניברסיטה. הזכירו את זה כבר בשיעור הפתיחה. אני זוכרת כל מה שלמדתי. כמעט."

"בצוללת ניסו לפענח ולא הצליחו. מה היה חסר להם שהיה מצוי אצלך?"

אליס החליטה לספר את האמת, ולהרוויח נקודות במישור האמינות. "היה חסר להם שם של בחורה, רוזלינד, בת אחותו של מאט."

"ואיך את הגעת לשם שלה?"

"במחשב של גנרל בייטס היה בסיס נתונים שכלל רשומות של כל אנשי ארצות הברית מצאנו את כל שמות קרובי משפחתו המורחבת של מאט קרפנטר, וברקנו את כולם."

גרטשן הניחה את ידיה על משענות כיסאה. עוד סימן לשיחה רגועה.

"יש לי הצעה בשבילך."

אליס הביטה בה ולא הגיבה.

"את אישה מיוחדת ויש לך כישורים רבים. חבל לבזבז אחת כמוך במעצר בית ממושך. גם לעובר שלך יש פוטנציאל להיות איכותי לא פחות ממך ומרודי. אולי שני רק לעובר שלי."
מוחה של אליס פעל במהירות הברק. היא ראתה לאן גרטשן חותרת.
"אני מבינה שהאבא של העובר שלך זה מאט."

גרטשן לא הגיבה. "בכל מקרה, הסיכויים שיהיו לשתינו מינים מנוגדים הוא בדיוק חמישים אחוזים. אין לנו דרך לנבא את מין העוברים שלנו במקום הזה. ואם זה יקרה, הרי ששני הילדים שלנו יוכלו להיות היורשים והמנהיגים של העולם בדור הבא."

אליס חשבה שהרעיון זועתי, אבל נמנעה מלהגיב.

"אני מציעה לך לחבור אלי ולדרך שלי. אהפוך אותך למספר 2 שלי, ואתן לך את התפקידים הבכירים ביותר בעולם החדש שלנו."
אליס נדמה.

"מה התגובה שלך?" תבעה גרטשן לדעת.

אליס החליטה להתנסח בצורה דיפלומטית, כי לא היתה אפשרות לדעת מה ומתי ירתיח את המפלצת.
"אני לא רואה איך זה יתאפשר. אני דוגלת ברצון החופשי, ובדמוקרטיה ליברלית פלורליסטית. את מייסדת כאן דיקטטורה טוטאליטרית. לא רואה איך אנחנו יכולות לשתף פעולה ברמה האידאולוגית."
גרטשן החלה להאדים, אולם היא צפתה סירוב.

"את לא קלטת את המסרים בהרצאה שלי? את לא מבינה ששום דבר לא התנהל כמו שצריך בעולם הקודם? שעולם עם סדר ומשמעת יהיה הרבה יותר טוב ויעיל?"

"יכול להיות שאת צודקת, אבל מי אמר שהעולם צריך להיות יותר טוב ויעיל? הוא צריך להתפתח בצורה טבעית, יהיה מה שיהיה. מי מנהל את העולם? בפועל - אף אחד. מינים מתפתחים, המוצלחים שורדים, הגרועים נכחדים. מי יודע לקבוע מה זה טוב ומה זה רע? מי ניהל את האינטרנט? אף אחד. והוא התנהל מצוין, בלי מנהיג עליון. אני יכולה לספר לך על הדוגמה הקומוניסטית של שר הלחם בברית המועצות כן, היה להם שר מיוחד ללחם, מפני שתמיד היה חסר שם לחם, ורק בגלל התכנון הכושל שלו רוב האזרחים שם רעבו ללחם. פעם אחת הוא ביקר בבריטניה, וראה במרכול את מדפי הלחם המלאים ונדהם. הוא רצה להיפגש עם שר הלחם הבריטי. הסבירו לו שאין דבר כזה, בבריטניה השוק חופשי ומבוסס על היצע וביקוש. מי קבע שצריך לנהל את העולם? הוא הסתדר 4.5 מליארד שנה בלעדי המין האנושי ובלי ניהול מרכזי, וממש לא זקוק למנהיג עליון שיתחיל לארגן אותו מחדש."

גרטשן המשיכה להאדים. כעת עמדה על סף איבוד הסבלנות.

"את בוחרת לעצמך חיים קשים, פלטה בזעם. "אני אגרום לך לשנות את כל הרעיונות והעקרונות המטופשים שלך, עד שתתישרי לפי הקווים שלי. אולי אני אציע את ההצעה שלי לנאטאלי."
אליס לא ענתה.

גרטשן הביטה עמוק לתוך עיניה של אליס. "את יודעת מי האבא של העובר שלה?"

אליס חשבה במהירות. אולי אליס חושדת שאולי הוא ממאט או מיובל? האפשרות שיובל האב היתה עלולה להיות קטלנית מבחינת תוחלת החיים של הצאצא שלה.

"שתינו שמענו אותה מספרת לך שזה מהאנס, החבר התרמילאי שלה, ענתה.

"אני יודעת מה היא סיפרה לי!" אמרה בזעף, "אני שואלת אותך אם היא סיפרה לך משהו אחר!"

אחד הדברים הראשונים שנאטאלי גילתה לאליס היה שיובל הוא האבא של העובר שברחמה. אליס החליטה שזה הזמן הנכון לשקר, לאחר נקודות האמינות שצברה עד כה.

"לא. בכל מקרה, תוכלי לדעת בוודאות לפי תאריך הלידה. בהנחה של הריון ממוצע ותקין, אם היא תלד כמה שבועות לפניך, הרי זה מהאנס. אם היא תלד כמה שבועות אחריך, יש מצב שזה מאחד משני האסטרונוטים.

יכול גם להיות שהתינוק שלה יהיה חצי אח של התינוק שלך."

גרטשן שקלה את הדברים.

"אבל אני לא נותנת לזה הרבה סיכויים, המשיכה אליס.

"למה בדיוק את לא נותנת הרבה סיכויים?" גרטשן ירתה את השאלה.

"לכך שאת תשרדי עד הלידות. לדעתי כל התוכניות שלך ישתבשו ויכשלו. אני מעריכה שתוחלת החיים שלך קצרה ולא תגיע עד שם."

אישוניה של גרטשן התרחבו. "איך את מעיזה להגיד דבר כזה?"

אליס לא נבהלה ולא נסוגה. גרטשן רוצה את העובר שברחמה, ויהי מה. "את רוצה לשמוע דיעות נוספות לאלה של כל החנפנים שלך, שאומרים לך רק מה שאת רוצה לשמוע? אז אני מתנדבת לומר לך. את הולכת לנהל את העסק בניגוד לטבע האנושי, שרוצה חופש ובחירה חופשית. זה לא הצליח לאף רודן בעבר. מישוהו יפגע בך, ואני לא בטוחה שזה יהיה אחד מהשבוים או מהיריבים ששונאים אותך. התנקשות יכולה להתרחש גם מאחד מאנשייך. אולי תהיה מרידה נרחבת. אולי תהיה מלחמת עולם רביעית. לא יודעת מה יקרה, כמוכן, אי אפשר לדעת מה יהיה בעתיד. אבל הסיכויים לרעתך."

אליס הבחינה שגרטשן עומדת לפני התפוצצות, אולם רגע לפני כן החליטה הרודנית לאתגר את האינטלקט של אליס בקושיה נוספת.

"כל התיכוננים שלי היו המורכבים והמסובכים ביותר בעולם, והביצוע עד היום היה מושלם. בכל דבר הצלחתי בצורה יוצאת מן הכלל. איך את יכולה להגיד שדווקא במצב שלי כיום, כשאני השליטה הבלעדית, יש לי צבא שסר למרותי, וכל האוייבים שלי כלואים מתחת לאדמה, אני לא אשרוד?"

"מזל." קולה של אליס היה שקט. "היה לך מזל ביחס ישר למורכבות התוכניות והמעשים. אם הייתי מחשבת את הסיכויים שלך להצלחה, הם היו קרובים לאפס, כי ככל שיש יותר סיכויים יש יותר סיכוי לתקלות ולכשלונות. לדוגמה, אם רודי לא היה טועה בתאריך, צבא ארצות הברית היה מצליח להשמיד את הצוללת לפני השיגורים, וברגע שהיית נוחתת מתחנת החלל היו שמים לך אזיקים על הידיים והיית הולכת למאסר עולם שיחק לך המזל, הלך לך קלף משוגע. אבל טיבו של המזל שהוא לא יציב, ויכול להתהפך. את לא יכולה לסמוך עליו לעולם. את חושבת שאת מוגנת? את חושבת שהאנשים שלך עיוורים, ולא שמים לב שהחיילים מתוכננים לעבר את הבחורות היפות מסדרת 100, ושאר האנשים שלך מקבלים את הפחות מוצלחות, מסדרת 200? את בטוחה שחלקם לא עלולים להתקומם? ומה שאת עושה לבתולות האומללות האלה, שכל החיים שלהן היו מוסלמיות מאמינות ואדוקות, ובין לילה הפכת אותן לפרוצות ולמכונות לידה חסרות אישיות ורגש ורצון משלהן והתעלמת מהחובות הדתיות שלהן כלפי אלה? את חושבת שהבושמים יסכימו כל שארית חייהם למלא את התפקיד שאת מייעדת להם, להיות העבדים של האנשים הלבנים? אז לא, אני לא נותנת לך הרבה סיכויים לשמר את המזל המופלא שנדבק אליך עד היום."

לפתע נפתחה הדלת, וחאלד וסייען נוסף הופיעו בפתח.

"מה קרה?" שאלה כבעס, "למה מפריעים לי?"

"זה בקשר למלון... כבודך... גימגם הסייען באימה, "לא קורה שם כלום..."

גרטשן זעמה. "מה הם חושבים לעצמם, שיש להם את כל הזמן שבעולם? הפשיטו אותה מייד. כל אחת שתכניסו לשם תהיה ללא בגדים!"

"כן, כן, כבודך..." מילמל הסייען.

"והשליכו אותה למגורים שלה!" התיזה וסימנה להם על אליס. "והביאו אלי את אנואר!"

חאלד ניגש לאליס ואחז בחוזקה בזרועה, והרים אותה בכוח מכיסאה. הוא דחף אותה לפניו בגסות וכולם יצאו החוצה.

"איך היא יודעת את כל הדברים האלה, לכל הרוחות?" ננעצה מחשבה טורדנית בראשה של גרטשן.

אנואר, שנמצא כל העת במרחק קריאה ממנה, נכנס מייד.

"כן, כבודך?"

"מה קורה אצל האנשים שלך?"

"הוא ספק את כפיו. "מה קורה? למה את מתכוונת? כולם עושים את כל מה שצריך. אין דברים מיוחדים." היא חשבה רגע. "לא שמת לב לשינוי בהתנהגות שלהם? דיבורים מיוחדים?"

הוא נראה מתלבט ומתחבט עם עצמו, בטרם ענה.

"יש... יש דיבורים... בעצם אלה רק שמועות..."

"איזה שמועות?"

"שואלים שאלות... לגבי אדל ואחמד..."

"הזכר לי מי אלה."

"שני הלוחמים שנפצעו בתקיפה האווירית. אלה שאת הוראת לחסל אותם."

"איזה שאלות שואלים?"

"איפה הם. מה מצבם. ואם הם פצועים, מי מטפל בהם, ולמה לא הבאנו אותם לכאן."

"הזכר לי מי חיסל אותם."

"ג'מיל."

"הוא פיטפט?"

"בטוח שלא. הוא לא היה מעז להמרות את פיך."

"מי שואל בדיוק?"

"אני... לא יודע. לא ביררתי. אבל אלה לא השאלות היחידות, יש עוד."

"מה עוד?"

"מדברים הרבה על הבתולות הקדושות שלנו. חלק שואלים למה האמריקנים מקבלים את היפות ביותר והם את הפחות יפות. חלק אומרים שכל הנושא הזה מבזה את אלה, את הקוראן, את ערכי האיסלאם. פוחדים שהם יגיעו לגהינום."

"אתה מרגיש שמישהו עלול למרוד?"

הוא הניד בראשו.

"יש לנו רובים נוספים לאלה שיש לחיילים?"

"בוודאי. יש לנו במחסן הנשק עוד שלושים רובים, מאה מחסניות ויותר מאלפיים כדורים."

"אני רוצה שתאמנו את כל הסייענים להשתמש בנשק. שידעו לפרק, להרכיב, לטעון, לכוון, לירות, לנקות. אולי נצטרך להשתמש בהם בעתיד. אבל אל תחלק להם נשקים עד שתקבל הוראה ממני."

"כן, כבודך."

"ודבר נוסף. מהיום אסורה התגודדות של יותר משני סייענים. כל מפגש בין שלושה או יותר יגרום לענישה. אותו דבר לגבי החיילים. רק לך ולחאלד מותר להיפגש עם כל מי שאתם מוצאים לנכון."

"כן, כבודך. ולגבי הבתולות? והשבט שהבאת?"

"אותו הדין לגבי הבתולות. לגבי הבושמנים אין צורך."
"כן, כבודך." הוא מיהר לצאת לביצוע המטלות החדשות.

*

ג'ולי לא ביזבה זמן. מייד לאחר שהקולות במסדרון התרחקו ונמוגו, נטלה את פנכת המתכת והחלה להקיש על הצינור התחתון. האפשרות לשוחח עם ג'ונתן, עם מישהו, הזריק בדמה פרץ אדרנלין. במקום שכיבה חסרת תכלית בצינור, עדיפה שיחה עם בשר ודם. היא היתה משוכנעת שזה המצב גם אצל ג'ונתן.

"ג'-ו-נ"

היא הייתה אוזן. היא צדקה. הוא היה מוכן, והשיב לה לאחר זמן קצר.

"ה-י"

"ו-ו-ב-ל - - ש-ו-מ-ע"

"ל-א - - - - ב-צ-ד - - - ש-נ-י"

"ב-י-ט-ס"

"ג-מ"

ג'ולי התאכזבה. השניים האחרים מנותקי קשר.

"ח-י-ב-י-מ - - ל-ב-ו-ח"

"כ-נ"

"י-ש - - ל-כ - - ר-ע-ו-נ"

"ל-א"

"ד-ב-ר-ת - - ע-מ - - ב-י-ט-ס"

"ל-א - - מ-מ-ש - - ר-ק - - ב-ע-י-נ-י-מ"

"י"

"א-מ - - נ-ש-ת-ח-ר-ר - - נ-נ-צ-ח"

"ש-מ-ח-ה"

"ס-פ-ר-נ-ו - - כ-מ-ה - - ה-מ"

"ט-ו-ב"

השניים עשו הפסקה. הקשר מצא חן בעיניה, אבל היא שאפה להתקדם.

"צ-ר-י-כ - - ל-ח-פ-ש - - ר-ע-י-ו-נ"

"א-מ - - ה-י-ה - - ל-י - - כ-ל-י - - ה-י-ת-י - - ח-ו-פ-ר - - מ-נ-ה-ר-ה"

ג'ולי חשבה שהוא השתגע.

"ל-נ-י-ו - - ז-י-ל-נ-ד-? - - א-נ-ו - - ת-ח-ת - - ה-ר"

הוא נעלב והתמהמה בתשובתו.

"ל-ת-א - - ק-ר-ו-ב - - כ-ו-ל-מ - - פ-ת-ו-ח-י-מ"

היא הצטערה שניסתה ללעוג לו.

"א-י-כ - - א-ת-ה - - י-ו-ד-ע"

"ל-א - - ש-מ-ע-ת-י - - ר-ע-ש-י - - פ-ת-י-ח-ה - - כ-ש-ה-כ-נ-י-ס - - א-ו-ת-נ-ו"

ג'ולי היתה מרוצה מהאבחנה הזאת שלו, הוא היה ממוקד ועיניו כאשר רצה בכך.

"א-י-נ - - ל-כ - - כ-ל-י-מ - - ו-ה-כ-ל - - ב-ט-ו-נ"

היתה אתנחתא ממושכת.

"א-ו-ל-י - - ת-פ-ת-י - - ש-ו-מ-ר" - - הציע.

"ח-ש-ב-ת-י - - ע-ל - - ז-ה - - א-פ - - א-ח-ד - - ל-א - - נ-כ-נ-ס - - ל-ת-א - - ש-ל-י"

"ג-מ - - ל-ש-ל-י"

השניים שקעו בהירהורים.

"נ-י-ס-י-ת - - ב-כ-ו-ח" - - נקשה אליו.

"כ-נ - - כ-מ-ע-ט - - פ-ר-ק-ת-י - - כ-ת-פ"

"ש-מ-ו-ר - - ע-ל - - ע-צ-מ-כ"

"ה-ו-ל-כ - - ל-י-ש-ו-נ"

*

הדלת נפתחה בעוצמה רבה, וכמעט התנתקה מהצירים. אלה החזיקו מעמד בקושי, והדלת חזרה בעוצמה דומה היישר אל פניו של החייל שהחל להיכנס פנימה, והוא הדף אותה שנית בזעף. חייל נוסף נכנס אחריו, כאשר רובה מכוון לעבר אלן ו-103. שני דיירי ה"מלון" נרתעו בבהלה. החייל הצביע בקנה הרובה לאלן להתרחק לאחור, והלה ציית. החייל הראשון ניגש אל 103, וללא היסוס החל להפשיט אותה בגסות. היא החלה לצעוק, לנסות להתנגד, אולם הוא סטר לה בעוצמה והמשיך לתלוש את בגדיה. מאחר והמשיכה להשתולל, נחלץ החייל השני לעזרתו, ואחז בגרונו. הבגדים סירבו להתקלף בקלות, והחייל החליט לקרוע אותם בכוח. לא חלפה מחצית הדקה, ובתולה שמספרה 103 היתה עירומה כביום היוולדה, מוטלת חבולה ומתייפחת על המיטה.

אלן היה המום. לו יכול היה, היה מנסה להתערב לטובתה. בעזרת הג'ודו היה מצליח להתגבר בנקל על שניהם, לולא היו חמושים - אולם קנה רובה היה מכוון אליו כל העת. הוא הבין שגרטשן רוצה אותו חי כדי לעבר כמה בתולות, אולם הבין שאם יתקוף אותם הם לא יהססו לירות בו. הוא חישק את שפתיו ואיגרף את כפותיו, כאשר כל העת אמד את סיכוייו אם יבחר להילחם.

לבסוף החליט שהשעה להילחם עדיין אינה כשרה. אפילו יצליח להתגבר עליהם ולהשתלט על רובה, לא היתה לא שום תוכנית להמשך. לאן ילך? ימלט ויסתתר או יצא לקרב יריות בטרוריסטים? ואולי יחפש לשחרר את הגנרל, אולם היכן הוא? לא היה לו מושג.

כאשר 103 חשה שהחיילים שחררו אותה, מיהרה להזדחל מתחת לסדין, מבועתת ורועדת. החייל הראשון בעט בבגדיה לכיוון הקיר, ושניהם יצאו מן החדר ונעלו אותו מבחוץ.

אלן ניגש לקצה המיטה ותהה כיצד ירגיע אותה. הוא ניסה ללטף באצבעו את לחיה, שהיתה רטובה מדמעות. הוא נטל את שולי הסדין והחל לנגב את פניה בעדינות. הכתף שלה החלה להיחשף, כתף בהירה, ענוגה, שברירת. הוא הסיט הצידה את שיערה השחור, הגולש, והמשיך לנגב את פניה. גבה הצחור והחלק החל להיחשף אף הוא, ואלן חש כיצד איברו מתחיל להתעורר.

הוא התפשט לאיטו והזדחל עירום מתחת לסדין שלה, מרגיש את חום גופה. ידו החלה ללטף את כתפיה ואת גבה, ולהחליק לעבר מותניה, עד אשר הגיע אל שדיה. איברו היה כעת זקור לחלוטין.

זמן רב מדי חיכה למגע עם בחורה, מאז יום הדין לא ראה ולא חש בגוף של נקבה, למרות שפינטז כל העת על אליס, בשותפות עם חבריו החיילים ואולי גם הגנרל, מאחר שהייתה היחידה שבאה בחשבון. והנה, הוא במיטה עם בתולה יפה, עירומה, ועליו לבעול אותה בפקודה...

הוא רכן מעט והחל לנשק את פיטמותיה. היא חדלה לבכות, ונעתרה לו בהתהפכות על גבה.

דרך הנקב הזעיר בקיר, הסייען שצפה בהם כל העת סימן בעיפרון משהו בדף עם הרשימה שקיבל מאנואר.

"אני יודעת מי אבי העובר של גרטשן." לאחר שאלים לאטה את המשפט הזה והיישירה מבט לתוך עיניו, מאט השפיל מייד את מבטו. הוא הניד בראשו באיטיות.
"לא היה לי מושג," מלמל בעצבות, "היא היתה אישה מדהימה. נדלקתי עליה מהיום הראשון שפגשתי אותה כמגוייסת נאסא כאשר הגיעה לתוכנית ההכשרה הארוכה שלנו. היה בה כל מה שצריך להפוך לאסטרונאוטית מעולה. אינטליגנציה גבוהה, השכלה גבוהה, כישורנית בצורה יוצאת מן הכלל, כריזמטית, מצטיינת בכל הפרמטרים המוטוריים והקוגניטיביים. גם יפהפיה, כפי שבוודאי שמת לב. כל החניכים בקורס התאהבו בה מהר מאוד, אי אפשר היה להתעלם מהנוכחות שלה. היא קרנה וזרחה כמו השמש. כשאני מנתח היום איפה נכשלתי, הייתי מושפע מאפקט ההילה. זו הטיה מוכרת במוח שלנו. את כל התכונות החיוביות שלה הבלטתי, והתעלמתי או הדחקתי את החסרונות שלה."
"אילו חסרונות היו לה?"

"מעטים מאוד, למען האמת. היא היתה עצורה, מסוגרת, לא מעורבת מבחינה חברתית. כמו בבונקר, לא מעוניינת שיבקיעו את השריון שלה. היא גם לא הפגינה מעורבות ריגשית באף חניך אחר, לא משנה כמה שהתאמצנו להתחבר עליה או לחדור לרגשות שלה. היא היתה קהת רגש, או מדויק יותר חסרת רגשות. רק רציונאליות. היו כאלה שכינו אותה בסתר 'רובוטית', 'מרובעת', או 'נסיכת הקרח'.
"לא שמתם לב לשאיפה החולנית שלה לשליטה?"
"לא בתקופת ההכשרה. התחלנו להבחין לכך בתחנת החלל, ולכנות אותה בהומור 'מנהיגת העולם החופשי'. היא בטח צחקה עלינו ולעגה לנו, כי היא באמת תכננה להיות מנהיגת העולם, אבל אחרי שתמחק את המילה 'החופשי'.

הוא נשא את עיניו. "כן. כיום בראיה לאחור אני מבין מה קרה. בתחנת החלל היא התנהגה למופת. אסטרונאוטית מעולה. כאשר חזינו באימה בפטריות הגרעיניות בכדור הארץ, לא שמת לי להתנהגות שלה. רק ג'ולי שמה לב לצער המזויף שהפגינה. היא בכתה בלי דמעות. מכל מקום, אני הייתי זה שהציע לגרטשן להרוח צאצא. חשבתי שזה הדבר הנכון לעשות כאשר מיליארדים מתים שם למטה... אני חייב לספר לך את האמת. אני שבור ומדוכא מהנושא הזה. לדעת שברחם של המפלצת הנאצית הזאת נמצא עובר שנושא את הגנים שלי. אני לא יכול לשאת את המחשבה המדכאת הזאת. מה אשם הילד שלי, או הילדה כמובן, שנולדו לשטן בכבודה ובעצמה?"

"רק חצי שטן," תיקנה, "עשרים ושלושה הכרומוזומים ממך תקינים."
"נחמה זעומה," חייך במרירות. "אני לא ישן טוב בלילות בגלל זה."
"אני מקווה שגרמתי גם לה לא לישון טוב בלילות."
"איך?"

אליס סיפרה לו על הפגישה האחרונה.
משסיימה, מאט הניד בראשו. "יש למהלך שעשית יתרונות אבל גם חסרונות... זה טוב שהיא תתחיל לחשוד בכולם ולחשוש ממרידה או מהתנקשות. אולם מצד שני, גם אנחנו מתכננים להילחם בה. כעת היא תגביר את השמירה ואת העירנות גם מולנו."
אליס הרהרה בדבר. "אני לא מומחית גדולה במלחמות. הייתי מאושרת אם יכולתי לשחרר את החברים שלנו ולהסתלק מכאן למקום שהיא לא תמצא אותנו לעולם."
"לא ולא!" הגיב מייד, "זו רק דחיה של מה שחייב לקרות. אנחנו חייבים להאבק ולנצח אחרת לא יהיה לזה סוף!"

"ואם נפסיד?" שאלה חרש.

מאט חשב רגע ממושך.

"זה לא יקרה. זה לא יכול לקרות. זו לא אופציה בכלל. נראה לך שצ'רצ'יל העלה על דעתו את האפשרות להפסיד?"

"צ'רצ'יל לא נמצא כאן כעת."

זה היה נכון. מאט היה אסטרונאוט מצטיין, ולא מנהיג מחונן המותאם למלחמת עולם. לפתע נשמע רעש חריג מהקומה התחתונה. הדלת החיצונית נפתחה, ושני טרוריסטים חמושים שעטו פנימה. מבלי להסס עלו לקומה השנייה, היישר אל חדרו של מאט, ופרצו לתוכו בסערה קולנית.

הם התעלמו כליל ממאט. אחד מהם פנה אל אליס בקול גס.

"מה התשובה שלך? גרטשן דורשת תשובה!"

חיוורון התפשט על פניה. "לא ידעתי שהיא מחכה לתשובה ממני. היא לא שאלה אותי שום שאלה."
"את איתה או לא?" נבח.

"אמרתי לה שהדרך שלי שונה מהדרך שלה."

החייל אחז בזרועה והרים אותה בכוח מן הכיסא. "את באה איתנו!" הוא החל לגרור אותה אחריו בכוח, בעוד השני מכוון את קנה הרובה לגופו של מאט, לבל יגיב. אליס השברירית נשרכה אחריו בעל כורחה והוצאה

מן החדר. השלושה ירדו לקומת הקרקע ויצאו ממבנה המגורים. פניו של מאט נפלו כאשר הדלת ננעלה מאחוריה. הוא ידע כי היא בדרכה לאחד מתאי הצינוק שמתחת להר.

ג'ולי סיימה את ארוחתה היומית ושטפה את קערת המזון הריקה. לפני שהיא תחל בנקישות המורס החליטה לחלץ מעט את אבריה, ועשתה כמה מתיחות לשרירים הפעילים ביותר. לאחר כרבע שעה, מעט לפני שהחלה להזיע סיימה את התרגילים, וחזרה ונטלה את הקערה המתכנית, שהפך לכלי תקשורת לעת מצוא. היא כבר הרימה את הקערה לעבר צינור המים התחתון, אולם רעש מרוחק עצר את פעולתה. היא היטתה אוזן. זה היה חריג. בדרך כלל המסדרון הארוך היה דומם כמו בית עלמין. שום רעש מהעולם החיצון לא חדר למעמקי ההר הזה.

צעדים מרוחקים המתקרבים לתאה נשמעו מתחזקים. היא תהתה האם עומדים לבקר אצלה אורחים בלתי קרואים, או שיש כאן פעילות אחרת. היא התיישבה סמוך לדלת, והתאמצה להקשיב מבעד לחרך כניסת המזון. אלה היו כמה אנשים שחלפו במסדרון, אולם כאשר נראה היה שהם חולפים את תאה, הם נעצרו. לא היה ספק. הם באו לבקר אותה. היא עצמה את עיניה וקיללה חרש. היא המתינה לחריקת הבריה ולפתיחת הדלת, אולם הקולות הצפויים לא היו לתאה, אלא לתא סמוך כלשהו. היא השתרעה על הארץ כדי להביט החוצה. דלת התא שמולה נפתחה בדחיפה צורמנית, ונראה כי לובשי נעליים שחורות דחפו פנימה אסירה, אם להעריך לפי הנעליים... איך זה יכול להיות? הרי המפלצת פקדה על אנשיה להפריד ולבודד בין האסירים שלה! דלת הברזל חזרה ונטרקה בקול מתכתי קר והבריה החורק הוברת. היא הצליחה להבחין בנעלי שני טרוריסטים פונים לאחור לשוב ולצאת מהמקום, וקולות צעדיהם נחלשו ונמוגו.

היא המתינה עוד כמה רגעים כדי לוודא שהמקום שומם, לפני שקראה בקול החוצה:

"הלו!"

"הלו!..."

"הלו!!!"

אליס המבועתת העבירה יד על שיערה השחור הקצר, שסמר כעת כמו מיטת קוצים של פאקיר הודי. בירכיה פקו. גל קור חלף בכל אורך גבה, וגרם לה לתחושת נימלול מתמשכת מעורפה ועד לעצם הזנב. זה היה השפל הגדול בכל ימי חייה. היא, שכל חייה הורגלה ברמת חיים אמריקאית, הידרדרה לאסירה מבודדת בתוך צינוק קר ואפל. חשיכה כמעט מוחלטת, פרט להבלחת אור חיוורת שחדרה לתא מחריץ מלבני קטן בתחתית הדלת. היא ישבה על הארץ, בירכיה מורמות, מיצחה שמוט מעליהם, כאשר ידיה מחבקות את שוקיה. 'מה קורה כאן? מה אני צריכה לעשות במצב הזה? היא לא נהגה לבכות או לרחם על עצמה בחייה הרגילים, אולם עכשו זה היה בהחלט המקום והזמן המתאימים. ההמיספירה הימנית יעצה לה, 'את יכולה לבכות. מותר להפגין רגשות, זה יקל עליך', אולם ההמיספירה השמאלית נזפה בה מייד על הרעיון המטופש הזה: 'מה יועיל הבכי? מיותר לחלוטין!'

בקרב שבין שתי ההמיספירות, ניצחה הפעם הימנית, האחראית על הרגש. אליס לא הצליחה לעצור את הדמעות שליחתו את לחייה. היא החלה לחשוב על העובר שברחמה. מה יהיה עליו? איך היא תשרוד עד הלידה? האם גרטשן החליטה לוותר על התינוק שתלד, שלפי כל הסימנים חשקה בו מאוד? מחשבה טורדנית נוספת חלפה בראשה. כלום אין לה חלק באשמת התבוסה המהירה של האמריקאים בפני הטרוריסטים? ההתעקשות שלה להשתמש בסירת הגומי שינתה לגנרל בייטס את התוכנית שלו. לו השתמשו בסירה, במקום לשחות חשופים וחסרי נשק, אולי יכלו להשיב בירי ולחסל את הטרוריסטים שעל החוף מתוך הסירה? ואז תוצאת המערכה היתה אחרת?

מתוך הדמעות, הרחמים העצמיים והקולות שהשמיעו מחשבותיה בין אוזניה, בקע גם רחש נוסף, מוזר, חיצוני. זה בפירוש לא הגיע מתוכה פנימה. היא נשמעה כמו מילה מוכרת, חלושה ומרוחקת, אבל אנושית. 'הלו... האומנם? האם זה חלק מתעוועי הדמיון או אמיתי? האם היא שומעת משהו מהרהורי ליבה או מהתקווה שנדמה היה שנשטה אותה כליל בעת הזאת? היא זקפה את אוזניה. 'הלו' נוסף נשמע. לא, זה לא היה בדמיון שלה. המילה הזאת בקעה מגרונו של בן אנוש, אולי אישה. היא הביטה בפתח המלבני שמתחת לדלת. המילה הנפלאה הזאת חדרה ככל הנראה דרך הפתח הזה. היא גחנה קדימה והיטתה את אוזנה למקד את הקשב.

"הלו!"

היא חשה כיצד ליבה מנסה לנתר בשמחה בתוך סורגי הצלעות המגינות עליו. מישהי מנסה ליצור עימה קשר! שטף של טריליוני נוירורנסמיטרים חלף בין מיליארדי הסינפסות במהירות הברק. אולם לפני שהיא תגלה מי זאת, ראוי להשיב לקריאה הזאת!

"הלו!" קראה, "מי שם?"

כעת כבר שכבה על קרקעית הבטון החשוף, הקר, אולם לא חשה בכך. גופה התחמם בתוכה פנימה והתעלם מחוסר הנוחיות. עיניה ניסו להביט דרך הפתח שבתחתית דלת הברזל, והיא ראתה שבדייק מולה, דלת דומה עם פתח דומה, אולם בקע ממנו אור חיוור, כנראה מתאורה חשמלית. מאחוריו נע משהו כהה, לא מזוהה.

"ג'ולי!" נשמע קול בוקע מהחריץ שממול.

"ג'ולי?" צרחה אליס בחדווה, "אני אליס!"

"מה שלומך?"

"חרא."

"טוב לשמוע אותך."
"איך אפשר לשרוד בתא הזה?"
"אני רואה שחשוך אצלך. יש לך שם נורה, הדליקי את האור."
"איפה מדליקים? אני לא יכולה לראות כלום בתא הזה."
"צריך להיות מפסק חשמלי בצד הדלת. תמשישי ותמצאי אותו."
אליס קמה והחלה למשש את הקיר הסמוך לדלת. עד מהרה מצאה את המפסק ושינתה את מצבו, אולם כלום לא אירע. היא ניסתה כמה פעמים להדליק ולכבות, אולם התא נשאר חשוך. היא שבה והשתטחה.
"לא פועל, דיווחה."
"בני זונות! שמעה את ג'ולי, או שהנורה שרופה או שאין בכלל נורה."
"מישהו מביא לך אוכל ושתייה?"
"מישהי תכניס לתא שלך קערה עם אוכל פעם אחת ביממה."
"ושתייה? והיגיינה?"
"תגששי ותמצאי באחת הפינות ברז מים קטן, ומתחתיו פתח עגול לביוב. תני לברז לזרום כמה רגעים לפני שתשתי ממנו, והפתח מתחתיו זה השירותים שלך עד להודעה חדשה."
השתררה שתיקה ממושכת.
"מתי תהיה ההודעה החדשה?"
"אנחנו עובדים על זה. הראשון מאיתנו שיצליח להשתחרר יחלץ את כולנו."
"מי זה אנחנו?"
"אני מצליחה לתקשר במורס עם ג'ונתן, בצד שלי. בהמשך המסדרון בצד שלך כלואים סטיבן ויובל, אבל רחוקים מדי לקשר קולי."
"ג'ולי, אני שמחה שלפחות אתך אני יכולה לדבר!"
"גם אני שמחה, אליס. למה בעצם הגעת לכאן, התחצפת?"
"סירבתי להצעה שהציעה לי."
"מה היא הציעה לך?"
"להצטרף אליה, להיות מספר 2 שלה."
ג'ולי שקעה במחשבות.
"יכול להיות שהיית צריכה להסכים. כשאת חופשיה ובמעמד בכיר היית יכולה להועיל לנו בעתיד הרבה יותר מהמצב שלך כעת."
"חשבתי על זה, וזה לא היה מצליח. גרטשן לא טיפשה, ויודעת שאני לא באמת אשתף פעולה ואחפש אותה בסיבוב כדי להפיל אותה. אני לא שחקנית כל כך טובה שיכולה להסתיר את הסלידה והשינאה שלי כלפיה."
"כלבה מטורפת. היא היטלר מספר 2. גם הסוף שלה יהיה כמו שלו."
"איך קרה שאנחנו האחת מול השניה?"
"לדעתי במזל, כנראה אלה שהביאו אותך לא ידעו על ההוראה שלה להפרדה בין האסירים, והתעצלו לכלוא אותך במיקום מרוחק. אבל..."
"אבל מה?"
"יכול להיות... אולי האישה שמחלקת אוכל לא יודעת עליך, ותפסח עליך... תצטרכי לצעוק אליה אם זה יקרה... ואז אולי היא תודיע למישהו ויעבירו אותך... היא לא תראה אור בוקע מפתח המזון שלך. ואולי..."
מחשבה מפחידה חלפה בראשה של ג'ולי. ומה אם זו בכלל מלכודת? אולי גרטשן רוצה לדעת בדרך כלשהי על מה הן תשוחחנה? אולי מישהי מאזינה בתא סמוך? אולי הטמינו מיקרופון ומקליטים אותן? אולם היא שללה את החששות האלה על הסף. היא היתה שומעת הכנות כאלה. ובמקום העלוב הזה, לא הגיוני שיש להם תשתית מתקדמת למיקרופונים חשאים או הקלטות מתוחכמות.
"אולי מה?"
"חשבתי לרגע שאולי מאזינים לנו, אבל כנראה שאני סתם פראנואידית."
"גם אני לא חושבת ככה. מאתמול בערב עד הבוקר הזה לא יכלו לארגן משהו כזה מורכב."
"אליס, אם יפרידו בינינו, ספרי לי לפני כן מה החדשות. כל מה שקרה לך, גיליתם מידע חדש? דברים כאלה."
"יש לי הרבה מה לספר לך. רוצה לשמוע כעת?"
"בטח!"
כשעה תמימה אליס פטטה, עד שניחר גרונה. ג'ולי הקשיבה והוקסמה מבת שיחתה, על המודיעין שאספה ועל התובנות שלה. תוך כדי השיחה, עיבדה את התוכנית המעשית הראשונה שלה, וכבר ניסחה במחשבותיה איך לתמצת את עיקרי הדברים בנקישות שתעביר לג'ונתן.
"את מדהימה," החמיאה לאליס כאשר סיימה.
"אני צמאה, הגרון שלי יבש... ומרגישה מזוהמת, רוצה להתקלח," דיווחה אליס.
"לכי לברז, שטיפה שיטחית. אין סבון. אמורים להיות לך סמרטוטים ובדים על מזרון מחורבן, התנגבי איתם. מאוחר יותר אתקשר עם ג'ונתן, לספר לו עלייך. אם למישהו יש כוח לשבור את הדלת, זה רק לו. אבל עדיין אין לנו את רעיון הזהב לפריצת דרך."
"ביי בינתיים," אמרה אליס, והחלה לגשש את דרכה לחפש את הברז, ובאותה הזדמנות לעשות הכרה עם הצינוק שלה.

*

קאמילה, האחראית על חלוקת מנת המזון היומית לכלואים בתחתית ההר, שהמספר '227' השתלשל מצווארה, היתה מודעת היטב לכך שהצטרפה אסירה נוספת. במגש הרחב שנשאה היו חמש מנות. אולם היא לא עודכנה היכן מיקומה של המצטרפת האחרונה, וכאשר ג'ולי קיבלה את מנתה, צעקה למגישה האנונימית שמולה נמצאת אליס, והורתה לאליס להוציא את ידה מבעד לפתח המזון. קאמילה זיהתה את השאר בנקל בזכות האור החשמלי הקלוש שבקע מתחתית הדלת.

קאמילה הכניסה את קערית המזון לתאה של אליס, אולם התעלמה לחלוטין מהתביעה לשלוח מישהו לתקן את מאור החשמל. אולם היתה השלכה שלילית בהחלט למהלך הזה, מפני ששעה קלה אחרי כן הגיעו שני טרוריסטים והעבירו את אליס לתא אחר, מרוחק מג'ולי ומהכלואים האחרים. בתא הזה היה אור חשמלי סביר, אולם כעת בודדה מכל שאר בני בריתה. היא החלה לתהות מה היה עדיף, מצבה כעת לעומת הקודם, בחשיכה ובקשר ווקאלי עם ג'ולי ולא הגיעה לכלל החלטה. לבסוף התנחמה בכך, שהספיקה להעביר לג'ולי את כל מה שידעה עד כה, למרות שלא היתה משוכנעת שהידע שהעבירה יכול באמת לסייע במשהו לג'ולי או למי מהאחרים.

לאחר שנואשה מהקריאות והצעקות מבעד לפתח התחתון, התיישבה על המזרון הבלוי בידיים משולבות ובשפתיים חשוקות.

הכתובת החדשה של תאה היה בצד של ג'ולי וג'ונתן, בערך באמצע הדרך. בעודה שוקלת מה ביכולתה לעשות, החלה לשמוע נקישות. ברורות וחזקות. והם הגיעו מהצינור הנמוך והדק ביותר מבין שלושת הצינורות שנמשכו מעל הדלת וחלפו דרך כל התאים. ג'ולי החלה לתקשר עם ג'ונתן, ואליס נזפה בעצמה שלא למדה ושיננה בצעירותה את אותיות קוד המורס.

*

"ג'ו-נ"

"ג'ו-ל - - מ-ה - - ק-ו-ר-ה"

"א-ל-י-ס - - כ-א-נ"

"ל-מ-ה"

"ק-י-ב-ל-ה- - - ע-ו-נ-ש- - - מ-ה-כ-ל-ב-ה"

"ר-ק- - - ע-ל- - - ז-ה- - - מ-ג-י-ע- - - ל-ה- - - ל-מ-ו-ת"

"מ-ה- - - ח-ד-ש- - - א-צ-ל-כ"

"א-נ-י- - - ב-ק-ו-ש-י- - - נ-ו-ש-מ"

"ל-מ-ה"

"מ-ס-ר-י-ח- - - מ-ו-ו-ת"

"מ-מ-ה"

"ל-א- - - י-ו-ד-ע- - - ר-י-ח- - - ט-ח-ב- - - נ-ו-ר-א- - - כ-ל- - - ה-ת-א"

"מ-א-י-פ-ה"

"מ-ה-צ-י-נ-ו-ר- - - ה-א-מ-צ-ע-י- - - ש-ל- - - ה-ב-י-ו-ב- - - מ-ט-פ-ט-פ- - - מ-ע-ל- - - ה-ד-ל-ת"

"א-י-פ-ה- - - ב-ד-י-ו-ק"

"ב-ח-י-ב-ו-ר- - - ב-י-נ- - - ה-ד-ל-ת- - - ל-מ-ש-ק-ו-פ- - - ה-ב-ט-ו-נ- - - מ-ע-ל- - - ה-צ-י-ר-י-מ"

ג'ולי עצמה לרגע את עיניה. האזור במוחה האחראי על הידע שלה בכימיה נכנס לפעולה.

"ב-ד-ו-ק- - - א-מ- - - ה-צ-י-ר-י-מ- - - ר-ט-ו-ב-י-מ"

ג'ונתן ניגש את הצירים ומישש אותם באצבעותיו.

"ה-ע-ל-י-ו-נ- - - ל-ח- - - ה-ת-ח-ת-ו-נ- - - י-ב-ש"

"מ-מ-ת-י- - - ז-ה- - - מ-ה-י-מ"

"ל-א- - - כ-ל- - - ה-ז-מ-נ"

ג'ולי שקעה במחשבות. מפל קוקטייל של מיליוני נוירורנסמיטרים מסוגים שונים התרוצץ במהירות הבזק הלוך ושוב בין הסינפסות של הנוירונים שלה באונה המצחית הקדמית בהמיספירה השמאלית שלה. התוצאה של הארוע הביוכימי הזה היה גל קור במורד הגב, ושיער ראשה הזדקר. בלב הולם בחזקה וביד רועדת החלה להקיש.

"ז-ה- - - ה-ס-י-כ-ו-י- - - ה-כ-י- - - ט-ו-ב- - - ש-ל-נ-ו"

"ס-י-כ-ו-י- - - ל-מ-ה"

"ל-צ-א-ת- - - מ-כ-א-נ- - - ל-ב-ר-ו-ח"

"א-י-כ"

"איך אתה לא קולט?" נזפה בו, למרות שרק אוזניה שלה שמעו את הקול שבקע מגרונה, "אתה לא מבין

שהציר העליון חלוד, והוא בטח חלש, ואם יש משהו שיכול לנצח אותו זה רק הכוח שלך?"

"א-מ- - - ה-צ-י-ר- - - ח-ל-ו-ד- - - מ-ה-ר-ט-י-ב-ו-ת- - - י-ש- - - ל-כ- - - ס-י-כ-ו-י- - - ל-כ-ו-פ-פ- - - ח-

צ-י- - - מ-ה-ד-ל-ת"

התשובה בוששה לבוא. אמנם ג'ונתן שאג "ג'ולי, את גאונית!" אבל היא לא יכלה לשמוע את זה. הוא ניגש אל הברז, ומילא את פיו מים, ואז קרב אל הציר העליון והסלין זרם מדויק על אזור הציר. פתיתים זעירים של אבקה חומה אדמונית נשרו מטה, היישר אל ידו המושטת לקלוט אותם. הוא עשה כך גם לציר התחתון, אולם מצבו היה שונה. הוא לא היה מחומצן, ונראה מוצק ומבוטן היטב למשקף.

"א-ת- - -ה-כ-י- - -ח-כ-מ-ה- - -ב-ע-ו-ל-מ- - -ע-ו-ב-ד- - -ע-ל- - -ז-ה"
ג'ונתן התעורר לחיים. הוא מתחיל לחזור לעסקים!

'איך אני משיג כלי ממתכת להרוס את הציר? איך אני משיג איזה לום כדי לעקם את החלק העליון?' הוא החל לחפש חפצים קשים בתא. היו כמה חרצני זייתים ותמרים שירק לאחר שסיים לאכול. הייתה אבן בטון קטנה, בגודל של חצי ביצה, שנשרה אי פעם מהתקרה. פטיש ואיזמל לא היו בנמצא. אבל התקווה גאתה בליבו. הוא ידע שיצא מכאן בקרוב, וינצח במלחמה.

*

קולות ירי הדהדו אי שם במרחק רב מהמבנה הנעול, שכרגע שהו בתוכו שמונה אנשים בלבד. שבעה עצירי הבית, מאט, נאטאלי וחמשת האמריקנים, ומשגיחה אחת, מוניה שמספרה 305. מרסלה נבהלה לשמע קולות הנפץ, אולם מאט הרגיע אותה שאלה רק אימונים בנשק של הטרוריסטים. באחד החדרים בקומת הקרקע, אלן סיפר לשני עמיתיו איך 'עשה' את מה שעשה עם 103. הוא לא חסך בפרטים ותיאר גם את תחושותיו. הגוף שלה היה מרהיב, נושק לשלמות. עיניה היו שחורות וגדולות, ועורה הצחור היה חלק, רך ועדין. וכן, היא היתה בתולה, והוא היה הראשון לבתק את הקרום, וההוכחה לכך היתה הדימום שנשאר כעדות דוממת לאחר המעשה. וכן, הוא חושב שקצת התאהב בה. היא היתה ממושמעת וצייתנית, ונתנה לו ללטף את ישבנה התפוחי ושדיה המוצקים ולשחק עם פטמותיה ככל שחפץ. ולקראת סוף סיפורו, הודה שהשתעשע במחשבות. "אני חושב שאחרי שהכל יסתיים, אני ארצה לקחת אותה איתי חזרה לאמריקה לגדל את הילד שלנו."

"ועוד משהו חשוב", נזכר, "זמן קצר מאוד אחרי שסיימנו נכנסו שני חמושים והוציאו את שנינו. אני בטוח שהם צפו בנו בדרך כלשהי. כאשר תהיו שם, נסו להבין איפה החור שהם מציצים דרכו." מאט הסתודד ממושכות עם נאטאלי, והם רכנו זמן רב על מפת המתחם שקרמה עור וגידים. כל פרט מודיעיני חדש שהגיע עיבה את תכולת המפה. הוא הסביר לה מה אליס תכננה לעשות בעזרת מרסלה ומוניה. נאטאלי התלהבה, ובתוקף היותה מרכזת איסוף המידע משלושת החיילים, התנדבה לנסות ולהיכנס לנעליה של אליס. בשלב הזה הם כבר גילו כמה פרטים נוספים חשובים. חמשת העמיתים שלהם כלואים אי שם בתוך ההר, במרחק של פחות מחצי קילומטר מהם. מבנה אחד הפך לבית חרושת ליצור תינוקות מתוכננים בקפידה, וכמו בסרט נע, בזה אחרי זה הוכנסו זוגות זוגות בפקודה כדי להזדווג. גם הטרוריסטים והסייענים הוכנסו פנימה, כל אחד עם צעירה אחרת, מבוהלת או המומה.

נאטאלי נזכרה בפרט נוסף. "שכחתי לעדכן אותך", אמרה למאט, "הבוקר גארי סיפר לי שבדק את נושא העקבות שבקשת לברר. הוא לא מבין בסוגי קרקעות, אבל הוא אמר שהקרקע סביב המבנה שלנו קשה במיוחד, ולא יוכלו לראות את העקבות שלנו כאשר נצא מכאן. הוא אומר שאי אפשר לראות את העקבות של השומר שמפטרל מדי פעם מסביב למבנה, כך שיהיה קשה לדעת לאיזה כיוון נברח." מאט היה מרוצה.

*

גרטשן התירה לכמה ממקורביה חריגות מהנהלים הקשוחים שלה. היא אפשרה לחאלד לבחור לעצמו בתולה שתהיה רק שלו, והוא אימץ מיידית את מספר 118, שמצאה חן בעיניו מכל האחרות. כבר בשלב ההכנות למלחמת העולם השלישית, בעת איסוף הבתולות שישמשו בעתיד את גרטשן, שם עליה עין, והחל לשמור עליה מרחוק מכל משמר. הוא לא הירשה לאף אחד להתקרב אליה, ואיים להשתמש באגרופיו האימתניים לכל מי שינסה לחזר אחריה או אפילו רק יראה בחברתה. אקראם שיתף פעולה והעניק לה העדפות ופינוק אח"מים. כעת הפכה לבת זוגתו באופן רשמי, וחאלד היה מאושר. גרטשן היתה מעוניינת שחאלד יהיה מאושר. הנבואות של אליס ניקרו כל העת במוחה של גרטשן והטרידו אותה. היא הורתה לאנואר לאמן גם את אונדו לירות באקדה. "יש לנו רק שלושה אקדחים", טען אנואר, "אצלך, אצל אוהירו וחאלד. נוכל לאמן אותו בקלאץ". "מה זה קלאץ?" שאלה. "זה כינוי מקוצר לרובה הסער הרוסי קלאצ'ניקוב." "תאמנו אותו בקלאץ". כל הגברים שלנו צריכים להיות מומחים בירי מדויק. תן פרס לצלף המצטיין ועונש לגרוע ביותר, כדי שתהיה להם מוטיבציה."

"גם את הבושמינים?" שאל אנואר.

"לא. אבל תורה להם להתאמן בצליפה בקשתות ובחיצים שלהם. גם להם תן פרס לצלף המצטיין. תעזר

באלזי שתתרגם להם את ההוראה."

"מייד, כבודך."

היא התהרהרה. "דבר נוסף. מהיום על כולם לפנות אלי רק בדרך אחת. 'המייסדת'. כך ראוי לפנות למנהיגה שמייסדת את האנושות מבראשית. תודיע לכולם. מי שייפנה אלי בצורה אחרת יענש מיידית. בפעם הראשונה יקבל אגרוף אחד מחאלד, בפעם השניה שני אגרופים, וכך הלאה. כולם, בלי יוצא מהכלל. בעצם, מלבד אוהירו."

"מייד, המייסדת."

"יפה." גרטשן היתה מרוצה. "אני רוצה אותך, את חאלד, אוהירו ואונדו חמושים ונמצאים סביבי כל הזמן."
"כן, המייסדת."
"אני רוצה שכל אחד או אחת שאין לה מטלות מיוחדות, יעסקו בחקלאות. אתם חייבים להכפיל את התפוקה החקלאית. לאף אחד אסור להתבטל. שינטעו עצי פרי, שישתלו ירקות נוספים, שיגדלו חיות משק נוספות. אסור שיהיה מחסור במזון בקהילה שלנו. מי שלא ירצה לעבוד בחקלאות, יקבל היתר אך ורק אם יוכיח שיש לו ידע או ניסיון במקצוע אחר, כמו תפירת בגדים, יצירת כלי עבודה, שיפור מקורות מים, בנאות."
"כן, המייסדת."
"ועד שנכפיל את כמות האוכל, צמצמו את כמות המזון לאמריקאים. מהיום רק ארוחה אחת ביום. לא אכפת לי שיהיו קצת רעבים."
"בהחלט, המייסדת."
"מה בהקשר לנושא לימודי הרפואה ששוחחנו עליו?" התערב אוהירו, "צריך לחפש דרך שגונתן ילמד שלוש נשים את מקצוע הרפואה."
גרטשן שקלה בדבר. "אני אקח על עצמי למצוא את שלושת המועמדות המתאימות ביותר. אתה - חפש דרך איך לארגן את מקום הלימוד כך שהוא יוכל ללמד אותן כל מה שצריך מבלי שיוכל להשתולל או להימלט."
"זו משימה לא פשוטה. אולי אלך לשוחח איתו ולגשש מה עמדתו בנושא. אולי הוא יסכים לשתף פעולה."
"אין לך מה לשוחח איתו," קבעה. "הוא לא ישתף פעולה. הוא יאולץ לעשות את זה. הוא יקבל אוכל רק לאחר יום לימודים ארוך. נקצה לצורך זה מבנה בעל שני אגפים. אגף אחד יהיה המרפאה של הקהילה כולה, ובאגף השני חדר אטום שבאמצעו סורגים חזקים. בחצי הנעול הוא יחיה, ובחצי השני תהיה כיתת הלימוד. הוא ילמד אותן דרך הסורגים. התחילו לבנות את זה."
"כן, המייסדת," אמר אנואר.
"למשימות!" פקדה קצרות. "חאלד, הכנס אלי לשיחה אישית כל חייל בנפרד. ללא נשק. ותשמור מאחורי הדלת הסגורה." היא היתה נטועה כל העת בכיסאה מאחורי שולחנה הגדול.
חאלד הנהן. הוא הרשה לעצמו לחרוג מהתואר שלה, והיא לא הגיבה על ההפרה הזאת. אם העונש על ההפרה הזאת הוא אגרוף מידו שלו, הרי לא יכה את עצמו, נכון? ואין מישהו בכל העולם הזה שמסוגל לתת לו אגרוף ולהישאר בחיים... להוציא אולי את האמריקאי השחור הכלוא במעמקי ההר. כאשר יצא להביא את החייל הראשון, הוציאה את אקדחה מהנרתיק, דרכה אותו, שיחררה את הניצרה והניחה אותו על ירכיה, מוסתר היטב מאורחיה המוזמנים.
תאופיק היה החייל הראשון שהוכנס לחדרה בטפיחה קולנית על כתפו מכפתו הגסה של חאלד, מלווה בהדיפת עידוד קלה. כאשר הדלת נסגרה מאחוריו, בירכיו פקו מהתרגשות מהולה בחרדה. מה פשר המפגש הזה? הוא החל לפשפש במעשיו בימים האחרונים, והתקשה למצוא סיבה לנזיפה או גערה. האם מישהו הלשין עליו? ואם כן, על מה בדיוק? ואולי העלילו עליו עלילת שווא כלשהי, וכעת הוא מתייצב בעצם למשפט פתע?
"שב!"
הוא ציית מייד. מולה היה כיסא יחיד, והיא הבחינה שהוא מחוור. ידיה שהיו על השולחן שיחקו בעיפרון שלה, והמחברת שלה היתה מונחת לפניו.
"תאופיק, נכון?"
הוא הנהן.
גבותיה התקשחו. "לא קיבלת הנחייה כיצד עליך לענות לי?"
"כן... כן... המייסדת, נזכר, ובמיצחו החלה לבצבץ זיעה. "סליחה, המייסדת."
היא פתחה את מחברתה, דיפדפה באיטיות עד לעמוד המוקדש לו.
"בן 27, מוסלמי סוני, גובה מטר שבעים וחמישה, משקל שבעים קילוגרם, עברת אימונים במחנה בתימן... זה נכון?"
"כן... המייסדת."
היא נעצה בו מבט קר. "אתה יודע למה הזמנתי אותך לכאן?"
"לא, המייסדת."
"איזה משימות אנואר מטיל עליך?"
"אני בצוות עם ג'מיל. אנואר נותן לנו משימות להוביל אסירים ממקום למקום. לפעמים גם תורנויות שמירה על המבנה של האמריקאים. גם תורנויות שמירה בלילות על הבית הזה שלך. הוא גם מטיל עלינו אחריות להוציא לפועל את המשימות שאת נותנת כמו הכנת מבנים, פיקוח על הבנאים, על החקלאים. המייסדת."
"איפה הנשק שלך?"
"חאלד שומר עליו פה בחוץ." לפתע נזכר והזדרז להוסיף, "המייסדת."
"כל מה שקורה בשיחה הזאת נשאר אצלך בתוך הבטן. שום מילה לא יוצאת מהפה שלך לאף אחד בעולם, ברור לך?"
"כן, כן, ברור, המייסדת." הוא הניע בראשו לחיוב לחזק את תשובתו.
"מה דעתך על מה שקורה במחנה שלנו?"
תאופיק התקשה לענות. "למה בדיוק את מתכוונת... מה דעתי באיזה נושא?"
"אל תפחד, ענה בצורה חופשית מה אתה חושב על מה שקורה כאן. על המבצע הגדול שעשינו עד היום. מה דעתך האישית? אתה מרוצה או שיש לך הערות או ביקורת?"

"אני מרוצה, כבודך... שליחה, המנהיגה המייסדת... אין לי שום ביקורת. עשינו מעשים גדולים לפי החזון שלך. אני חושב שזה היה המבצע הכי גדול והמהפכה הכי חשובה בעולם."

"למי אתה נאמן?"

"למהפכה שלך... כלומר, לך, המייסדת. את המנהיגה הכי חשובה לי ולכולם."

"לכולם? אתה בטוח שלכולם?"

"לכולם. לכולם. בטוח שלכולם."

"לא שמעת מאחרים שהם מדברים אחרת? אולי מהססים, או מעבירים ביקורת? אולי תלונות, או מחשבות לבגוד, או לברוח, או להתמרד?"

"לא לא לא! לא שמעתי על דברים כאלה. אף פעם. אף פעם." הוא נחרד.

"לא שמעת מחיילים אחרים דיבורים על הבתולות?"

"לא. לא. לא."

"לא שמעת אף פעם שמדברים עלי מאחורי הגב?"

"לא. לא. לא. בחיי."

"מה תעשה אם תשמע משהו כזה?"

הוא עשה פסק זמן למחשבה. הדבר החשוב ביותר מבחינתו היה להעריך נכון מה היא תרצה לשמוע, איזו תשובה היא תשמח לקבל. האמת היתה פחות חשובה במעמד הזה. "אני אגלה מייד לאנואר, שיגלה לך. את המייסדת, את הכי חשובה בעולם. לכולם. לכולם."

"אתה יודע מה יקרה לך אם תדע משהו ולא תגלה?"

"זה לא יקרה אף פעם, המייסדת. למי שזה יקרה, צפוי עונש כבד ביותר. עונש הכי כבד שאפשר."

"איזה עונש לדעתך מגיע למי שיבגוד בי או במבצע הגדול שלנו?"

"למי שיבגוד בך? את תעשי לו משפט ותקבעי לו את העונש. לפי דעתי או שצריך להכניס אותו לכלא לכל החיים או להוציא אחד כזה להורג."

"אתה יודע איזה בתולות מתוכננות בשבילך?"

"כן. כן. אנואר אמר לי."

"ואתה מרוצה?"

"בטח. בטח מרוצה. אם זה מה שאת רוצה כל מה שאת רוצה אני מרוצה."

"בסדר. אתה משוחרר למשימות. פקח את העיניים ואת האוזניים טוב טוב. כל דבר חריג דווח לאנואר. ותשמור על עירנות, ותהיה מוכן טוב לכל מקרה, כי אולי חלק מהאסירים שלנו ינסו לברוח, ואתם חייבים למנוע מהם להצליח."

"בטח. בטח. בטח. המייסדת."

"איזו משימה אתה צריך לבצע היום?"

"אנואר אמר לי לפני שנכנסתי לכאן שצריך לבנות מרפאה, ואני הולך להגיד לאחלאם ולכמאל לבנות את זה. הם ימצאו ביתן פנוי ויתחילו לשפץ אותו. הם הבנאים הכי טובים שלנו, הם שיפצו גם את המשרד שלך."

"בכמה זמן הם יסיימו את זה?"

"אולי ארבעה או חמישה ימים."

היא הנידה בראשה. "הם חייבים לסיים את זה בעוד יומיים."

"כן, המייסדת."

היא הפנתה את עיניה לעבר הדלת, והוא קם לצאת.

"אמור לחאלד להכניס את הבא בתור!"

*

"למה הם לא יורים?" שאל אנואר בזעף, "אמרת להם לירות?"

אלזי הצעירה מצאה את עצמה לחוצה בלב הפעילות השוקקת. היא בהחלט תירגמה לעשרים וחמשת הגברים והנערים שאנואר בחר מכל הזכרים בשבט, שכעת עמדו בשורה ישרה במטווח המאולתר עם קשתותיהם וחיציהם. ברם, הם עמדו כנטועים על עומדם ולא עשו דבר. רק הביטו האחד על השני במבוכה. כעשרים מטרים לפניהם, למרגלות גבעה נמתח חבל בין שני שיחים, ועליו נתלו עשרות ריבועי נייר מתנופפים ברוח. אנואר לא זכה למענה. הוא לא ידע אם היא איננה יודעת את התשובה בעצמה, או שאיננה יודעת כלל לדבר, מאחר ולא שמע אותה מוציאה מילה מפיה פרט לשפת התיקוקים המוזרים שלה לבני השבט.

למרבה חדותו, הבחין כי גרטשן, חאלד, אוהירו ואונרו מגיעים לראות את המטווח.... הבושמנים החלו לרעוד בראותם את מנהיגתם מגיעה לצפות בהם. ניכר היה, שאין להם מושג מה רוצים מהם.

"מה קורה כאן?" תבעה לדעת, "למה הם לא מתאמנים?"

"אינני יודע, המייסדת... הם מסרבים לירות... אולי לא מבינים אותנו..."

גרטשן נטלה מאחד מהם את קשתו, דרכה חץ ושיגרה אותו לעבר אחת המטרות. ההחטאה שלה הייתה גדולה מאוד. החץ התעופף למקום אחר, והדבר בילבל עוד יותר את הגברים.

"מה קורה לכם? למה אתם לא יורים?" קראה.

אלזי תירגמה את דבריה, אולם איש לא ענה ולא זע.

למרבח המזל, אונדו הצליח לפתור את התעלומה. "הגברת המייסדת, הם לא מבינים שהם צריכים לירות חיצים לניירות המוזרים האלה. כל החיים שלהם הם יורים רק כדי לצוד בעלי חיים. באנטילופות או בפניניות. אולי אם תשימו להם מטרות מהסוג הזה, הם יירו." גרטשן הסיטה את מבטה לעבר אנואר, וזה פקד על רפיק ועאדל לבצע.

ההצלחה של הקשתים הבושמנים הפתיעה את כולם. הפנינית המאולתרת משק מלא בדים דחוסים שהעמידו במרחק 20 מטרים מהם, ספגה מטח של עשרים חיצים ללא החטאה. הדבר חזר על עצמו כאשר הרחיקו את המטרה למרחק עשרים וחמישה מטרים. אף אחד לא החטיא.

"כל חייהם הם מתאמנים בכלי הנשק הזה, לכן הם כל כך מעולים," הפטיר אוהירו בהתפעלות. במרחק שלושים מטרים, החלו חלקם מחטיאים את המטרה, ואלה נופו מן התחרות. במרחק שלושים וחמישה מטרים נותרו רק שני קלעים מצטיינים, שזכו לתגובות נלהבות מחבריהם. תיטא ומיו, שמם המאולץ שקיבלו מגרטשן במדבר, חייכו במבטים מושפלים אך ניפחו את חזיהם בגאווה מופגנת.

לאחר כל מיקצה, הלכו הבושנים לאסוף את חיציהם לשימוש חוזר. כך נהגו כל חייהם במדבר, שם חייבים לחסוך במשאבים. גרטשן הבחינה בכך.

"כמה חיצים יש לכל אחד?" שאלה.

אלזי תיקתקה ונקשה כמה הברות. התברר למורת רוחה שלכל צייד בשבט היו בממוצע שלושה חיצים בלבד. זה בהחלט לא מתאים ללחימה באנשים, שנמלטים ונפוצים לכל עבר אחרי המטח הראשון.

"תוודא שלכל בושמני יהיו לפחות עשרה חיצים!" הורתה. "כעת אני רוצה לראות את הביצועים של שניכם," פנתה במפתיע לרפיק ועאדל, הסייענים שהביא עימו אנואר.

הם החווירו. אנואר נתן לרפיק את רובהו.

"קלע למטרת הנייר הימנית."

רפיק הרים את הרובה לכתפו, כיוון וירה. מטרת הנייר לא זזה, הכדור החטיא וננעץ אי שם בבסיס הגבעה.

"מה הטווח למטרות האלה?" שאלה גרטשן.

"עשרים מטרים, המייסדת."

"נסה שוב!"

רפיק החטיא גם הפעם.

גרטשן האדימה. "אני רוצה לראות איך אתה מפרק את הרובה ומרכיב אותו."

רפיק התבונן ביאוש בפני אנואר. לא היה לו מושג איך להתחיל.

גרטשן להטה בחימה שפוכה. היא הנמיכה את מבטה לקרקע הטרשית.

"מי הסגן שלך?" שאלה בקול נמוך את אנואר.

"אין לי סגן, המייסדת," ענה בקול רועד.

"מי הלוחם הטוב ביותר שלך?"

הוא חשב מעט. "חאלד, המייסדת."

"אחרי חאלד!" נשפה בזעם.

"תאופיק, המייסדת."

"העברת פיקוד!" רשפה בזעם, "מרגע זה תאופיק יהיה המפקד ואתה אחד החיילים שלו! אם אתה לא מסוגל לבצע את ההוראה שלי, הודע לו שהוא חייב לבצע אותה מייד, עוד היום! כל אחד מהסייענים חייב להכיר כל מה שצריך על הרובה, וחייב להיות מסוגל לפגוע במטרה במרחק של שלושים מטרים לפחות! ברור?"

"כן, המייסדת," אמר בהשפלת מבט. "כבר, המייסדת."

*

"מוניח לא חושדת בכלום?" שאל מאט.

"לא," ענתה נאטאלי בביטחון. "מה שחשוב לה זה לדווח על התקלה ליוני של שלושה אנשים ומעלה. כאשר היא רואה רק שניים משוחחים, היא מתעלמת."

"והשומרים? לא שינו כלום מהשיגרה שלהם?"

"כלום. גם אלה שמתחלפים עושים הכל אותו דבר."

"כולם יודעים מה הם צריכים לעשות?"

"בטח."

"כל אחד יודע לאן להגיע?"

"כן, כן. למה אתה לא רגוע?"

"אחרי שנתחיל, התוכנית חייבת להתבצע בלי בעיות ובלי תקלות. אין לנו אפשרות לסגת לאחור. גם אין לנו תוכנית גיבוי אם ניכשל."

"לא ניכשל. למה שניכשל?"

מאט חייך. "כל כך הרבה דברים יכולים להיכשל, ואת כל כך צעירה ותמימה, חשב בליבו.

"מה בקשר למזון, כמה זמן יספיק המלאי שיש לנו?"

"מרסלה אומרת שליומיים רגילים, אבל אם נצטמצם יספיק לנו המזון לארבעה ימים."

"יפה, יפה."

“אז, מה השורה התחתונה?”
“מתחילים הלילה הזה.”
“אני הולכת להודיע לכל אחד.”

*

ג'ונתן הזיע. אבן הבטון הקטנה כבר היתה שחוקה לחלוטין, וגם האבן הנוספת שהצליח לפרק מקיר הביטון האחורי, הגדולה יותר, נשחקה ברובה. בסבלנות ובהתמדה חיכך בין האבן לבין הציר החלוד, ושחק אותו עד שעלה בידו לנתק את הציר מקורת המשקוף המבוטנת.

“יש! צעק לעצמו. הדלת כעת היתה מעוגנת בשני מקומות בלבד: בציר התחתון, ובבריח המוגבה שבצד הנגדי. אבל כוחותיו אזלו.

הוא שקל בדעתו האם לדווח לג'ולי כבר עכשיו, או ללכת ולרחוץ את עצמו, או לשכב לישון כדי לאסוף כוח להמשך המאבק בדלת. עיניו החלו להיעצם, ושוחה בתוך זיעתו נרדם על המזרון העבש לשינת ישרים של כמה שעות ארוכות.

נגוהות אור ראשונים הגיחו בכיישנות ממרומי מעטה האטמוספירה עוד לפני שהציצה השמש מעל קו האופק, הרחק במזרח. סלים, שניקר כל האשמורת האחרונה הזו ותנומה נפלה על עפעפיו לקראת סיומה, פקח את עיניו, מופתע על כך שנרדם. אסור היה לו להירדם.

הוא הציץ לעבר שותפו לשמירה, אמל. גם עליו נפלה תנומה, ואפילו נחר קלות. שניהם עברו בפירוש על הוראתה של גרטשן, לשמור ערים על מבנה 'האמריקאים'. העבירה של אמל היתה רבה משלו, סלים. אמל היה חייב לפטרל סביב המבנה פעם אחת בכל שעה.

סלים קם בעצלתיים, פסע כמה צעדים אל השיח האהוב עליו, והטיל את מימיו. לאחר מכן חזר אל דלת המבנה, ובדק שהיא נעולה. רק כעת נפנה לבעוט בעמיתו, אמל, שניעור בבהלה.

"מה אתה ישן כל כך חזק, חמור!" גער באמל, "קום לעשות סיבוב!"

אמל שיפשף במרץ את עיניו האדומות, וקם באיטיות על רגליו. "מתי יביאו לנו קפה?" רטן. הוא לקח את הרובה, שנסען על קיר המבנה, ותלה אותו על כתפו בעזרת הרצועה השחורה. גם הוא נפנה לרוקן את השלפוחית המלאה שלו ליד אותו השיח והחל לנוע סביב המבנה.

מאחר ועשה כן כבר מאות פעמים, דבר שבשיגרה, פסע בשלווה ונינוחות, מביט על הנוף המדברי המתעורר לחיים יותר מאשר על החלונות המסורגים של המבנה. כאשר השלים חצי סיבוב, היה נדמה לו משהו חריג. הוא קרב אל אחד החלונות, וליבו עצר מלכת. דמו קפא בעורקיו.

"סלים! סלים!" צעק.

הוא קרב לסורגי החלון בעיניים פעורות לרווחה מרוב אימה. שני הסורגים האמצעיים היו מעוקמים לחלוטין, אחד לצד ימין ואחד לצד שמאל, כך שבאמצע נוצר מרווח המאפשר לבן אדם להימלט החוצה... שני הסורגים בקצוות, היו עקומים גם הם, ושני החבלים המלופפים אשר עשו את המלאכה הזאת היו כעת ורפויים, אך מסבירים היטב כיצד בוצע הדבר.

"סלים!" שאג. הוא הוריד את רובהו מכתפו, דרך את הנשק וכיוון אותו לתוך החלון. הוא הציץ פנימה, ולא ראה דבר. זיעה קרה שטפה את מצחו ורקותיו.

תאופיק, המפקד החדש, היה המום לא פחות מהמנהיגה שלו. לבשר לה על ארוע כה חמור למחרת המינוי שלו, היה גדול על מידותיו. גרטשן נאלמה דום לרגע ארוך. גוש סמיך נתקע בגרונו. אם המבנה שלהם ריק, היכן הם נמצאים? מה הם מתכננים?

"איפה הבחורה ששמרה עליהם בפנים?" שאלה בקול נמוך.

"מצאנו אותה קשורה בחדר האחרון בקומה השנייה. גם הפה שלה היה חסום שלא תוכל לצעוק, המייסדת."

"איך זה קרה מתחת לאף שלה, בלי שהיא שמה לב? למה היא חושבת שהיא היתה שם?"

"לא יודעים בינתיים. נחקור אותה היום, המייסדת."

"מי שמר עליהם כשהם ברחו?"

"סלים ואמל, המייסדת."

"אני רוצה לראות בדיוק איך הם ברחו. אני ארצה לשוחח גם עם שני שני השומרים האלה."

"מייד, המייסדת."

"מה עשית מאז שנודע לך על הבריחה?"

"באתי לדווח לך, המייסדת. כדי שתחליטי מה לעשות."

"שלח מייד את כל החיילים שלנו לחפש אותם!" שאגה עליו בחימה. "כל דבר אני צריכה להגיד לכם? אין

לכם שכל לחשוב בעצמכם? חפשו בכל מקום, עד שתמצאו אותם! בכל מבנה, מאחורי כל עץ, מתחת לכל שיח, בכל חור באדמה! אני רוצה שתאספו אותם עד הערב! ונכלא את כולם מתחת להר! הם לא הבינו כמה היה להם טוב במלון שנתתי להם. הם כפויי טובה. הם ילמדו לקח בדרך הקשה."

"כן, כן, המייסדת, מייד, המייסדת. אני אמרתי כבר לעזיז וסעיד להתחיל לחפש אותם. אנואר מנסה לחפש

את העקבות שלהם כבר עכשיו."

גרטשן פנתה אוהירו. "מה אתה אומר על זה?"

"ידענו שזה עלול לקרות. אפילו אם יש להם תוכנית, אין להם משאבים לסכן אותנו. אין להם מזון ומים לזמן

רב. אין להם נשק. הדבר היחיד שהם יכולים לעשות זה להסתתר כמה שאפשר. לדעתי נמצא אותם בקרוב

ונאסוף אותם אחד אחרי השני."

"אולי הם ינסו לעשות משהו בחשיכה," אמר תאופיק. "נכפיל את השמירה ונעשה יותר סיורים בלילות."

"נלך לשם," חתמה גרטשן את השיח. כולם החלו לפסוע אחריה.

גרטשן עמדה סמוך מאוד לסורגים המעוקמים. לצידה עמדו בדממה חאלד, אוהירו, אונדו, תאופיק, ושני השומרים הרשלניים סלים ואמל.

"הם יצרו מנוף פשוט מפיתול החבל," סיננה בזעם עצור.

"נכון, המייסדת," מלמל תאופיק.

"מאיפה הם השיגו חבלים, לכל הרוחות?" צעקה.
 "לא, לא יודעים, המייסדת..." תאופיק היה חסר אונים.
 היא פנתה אל אוהירו. "כמה זמן להערכתך הם עבדו על הסורגים האלה?"
 אוהירו קרב אל הסורגים. "אם הם עבדו בשני הצדדים במקביל, הייתי מעריך כשעה עד שעה וחצי. אבל אין
 כאן מקום לשני אנשים, כך שלהערכתך הם עבדו בטור, קודם על סורג אחד ואז על השני. כך שאני מעריך בין
 שעתים לשלוש שעות."
 "מי היה האחראי לפטרל סביב הבניין?" תבעה לדעת.
 "אני..." שמעה את אמל עונה בקול נכאים.
 "כל כמה זמן היית צריך לפטרל סביב הבניין?"
 "כל שעה!" ענה תאופיק, לאחר שאמל בושש להשיב.
 גרטשן הוציאה את אקדחה, ודרכה אותו. אמל ניסה להימלט, אולם היריה השיגה אותו והוא נפל פצוע על
 הקרקע היבשה. היא קרבה אליו וירתה שני כדורים נוספים לתוך גופו. כולם נרתעו לאחור בתדהמה.
 היא החזירה בקור רוח מצמרר את אקדחה לתוך הנרתיק.
 "שלח את כל החיילים שיש לנו לחפש אותם. עד הערב אני רוצה שכולם יהיו כלואים בהר!"
 "המייסדת..." פלט תאופיק.
 "מה?"
 הוא נאנק. "למה... למה הרגת אותו? אפשר לתת הרבה עונשים אחרים, קלים יותר..."
 "זו היתה רשלנות מוחלטת!" רשפה, "על מחדל כזה מישהו צריך לשלם את המחיר הכבד ביותר!"
 "אבל..."
 "אבל מה?"
 תאופיק אזר אומץ. "נגמרים לנו החיילים, המייסדת. את הרגת את מפקד הצוללת זאנאטי, ציווית להרוג את
 הלוחמים הפצועים אדל ואחמד, כעת הרגת את אמל, האמריקאים הרגו בצוללת את שאלאבי, פאוזי ובאדר...
 נגמרים לנו האנשים... את צריכה צבא חזק שיגן עליך ולא נוכל לעשות את זה..."
 גרטשן הביטה באוהירו, והוא הניע בראשו לחיוב. תאופיק צדק, בלי כל ספק.
 "כמה חיילים נשארו לנו?"
 תאופיק החל למנות. "אני, אנואר, חאלד, ג'מיל, סלים, עזיז וסעיד, שבעה חיילים מאומנים, כבודך."
 "כמה אנשים נוספים יש לנו?"
 "יש לנו את ניצ'אל, פארס ומוסא מהצוללת, והפועלים שלנו הם אחלאם, כמאל, רפיק ועאדל. שבעה אנשים
 נוספים, המייסדת. ואוהירו ואונדו. גם אקראם, כמובן, אבל הוא מבוגר ולא כשיר להילחם."
 "אמנו גם את אקראם בנשק." היא פנתה אל אוהירו. "אתה, אונדו וחאלד נשארים איתי. כל יתר השישה
 יוצאים לחפש אותם, בזוגות. אני לא רוצה שיפתיעו חייל בודד וישתלטו על הנשק שלו."
 "מייד, המייסדת."
 "יכול להיות שהם ינסו לחדור להר ולחלץ את החברים שלהם," הרהר אוהירו בקול רם, "אולי התוכנית
 שלהם לנסות לחבור אליהם בלילה. זה מה שאני הייתי מנסה לעשות."
 "הצב שני חמושים לשמור על פתח ההר! 24 שעות ביממה!" הורתה.
 "כן, המייסדת."
 "יסלקו מכאן את הגופה!" פקדה וסבה לעזוב את השטח.

*

ג'ונתן ניעור בהרגשה טובה ובמצב רוח מרומם. יש לו בשורה לספר לג'ולי, היא תהיה גאה בו! הוא חילץ את
 אבריו ומתח את שריריו, והבחין שקערת המזון כבר הוגשה לו. כעת שם לב לרעבונו, וטרף את תכולתה
 ברעבתנות. הוא החליט לרחוץ את עצמו מהזיעה שדבקה בו מאמש, כאשר כמה שעות של עבודת שרירים
 עקשנית נשאו בהחלט פרי.
 בסיום הרחצה, עשה במשך שעה קלה פעילות גופנית, ואז ניגש אל הדלת. הוא מישש את הקצה העליון,
 בתקווה למצוא נקודת אחיזה לידיו, אולם נתקל מייד בבעיה חמורה. לוח הדלת היה צמוד היטב לדפנות
 המשקוף, ולא היה חריץ קטן דיו אפילו להשחיל את ציפורניו! כיצד יעקם את הדלת?
 ג'ונתן היה מרוגז ומתוסכל. כעת נוכח לדעת את חוכמתו של ארכימדס, 'תנו לי נקודת משען ואזיז את כדור
 הארץ'. אין לו נקודת משען. 'לעזאזל, אם היה לי לום, הייתי בחוץ תוך שלוש דקות!' הרהר באכזבה. הוא
 מישש את הדלת בכל היקפה, ולא הצליח למצוא סדק שבו יוכל להכניס את אצבעותיו. ממש להכעיס, הכל היה
 עקום בתא הזה, פרט לדלת הארוורה הזאת שהייתה ישרה כמו ביום שנוצרה!
 מה לעשות עכשיו?
 מה יספר לג'ולי?
 ג'ולי!
 הגיע הזמן לרווח לה על ההתקדמות שעשה, ולהתייעץ איתה.

"ג'-ן-ל"

"ג'-ן-ג - - מ-ה - - ח-ד-ש"

"א-י-נ- - י-ו-ת-ר- - - צ-י-ר- - - ע-ל-י-ו-נ"

"נ-ה-ד-ר"

"ב-ע-י-ה- - ג-ד-ו-ל-ה"

"מ-ה"

"א-י-נ- - ל-י- - - נ-ק-ו-ד-ת- - - א-ח-י-ז-ה"

פניה של ג'ולי נפלו. רק הצרה הזאת היתה חסרה להם עכשיו... היא אימצה את חשיבתה. 'חישבי על משהו, ג'ולי, לא יתכן ששחינו את כל האוקיינוס ואנחנו טובעים לייד החוף... בחני את הדלת שלך, אולי יצוץ לך רעיון, ג'ולי'. היא זינקה אל הדלת והחלה למשש אותה. 'חישבי ג'ולי, נסי להיזכר בכל שיעורי הפיזיקה שלמדת...' ג'ולי כעסה על עצמה שהזניחה את הפיזיקה. כל מה שהיא ידעה היה ברמה של בית ספר תיכון. היא נזכרה כיצד הכינה חומר נפץ מאולתר, ופוצצה את דלת המרתף באוניברסיטה בגבון בעזרתו האדיבה והתמימה של אונדו. אין סיכוי לשחזר משהו דומה במקום הזה.

היא דמינה שאין ציר עליון. איך אפשר לאחוז בקצה העליון של הדלת? היא מיששה את המרווח בין הדלת למשקוף, והוא היה אפסי.

'חישבי, ג'ולי, חישבי! חייב להימצא איזה רעיון מועיל!'

מסיבה בלתי ברורה לחלוטין, היא נזכרה בחידה ישנה, שמישהו שאל אותה בצעירותה. 'למה המכסים של הביוב בכבישים תמיד עגולים?' היא לא ידעה את התשובה, ונאלצה לבקש שיגלו לה. 'כי אין סיכוי שהמכסה יפול פנימה בכל צורה שיניחו אותו. אם זה היה ריבועי, הוא יכול ליפול פנימה באלכסון קטן'. אבל איך זה יכול להועיל, ולמה הדוגמה הזאת נתקעה לה בראש דווקא עכשיו?

עוד נזכרה שמישהו היה מאוכזב מהתשובה. קול מאחוריה טען, 'אבל אם תיפול משקולת כבדה במרכז הלוח העגול הוא ישקע באמצע, ויהפוך לחרוט, ואז קוטר המכסה יקטן מקוטר החור ויפול פנימה בקלות'. בלי ספק, האלמוני הזה ידע דבר או שניים בפיזיקה מכנית.

היא חזרה להביט על הדלת. איך הזיכרון הזה יכול לעזור לי כאן? אולי, אם היתה לה בוכנה הידראולית לדחוף בכוח עצום את מרכז הדלת, היא היתה מתעוותת ומקבלת צורת חרוט, או פירמידה מעוותת כלשהי, ואז...

עיניה אורו. היא זינקה אל הצינור התחתון והחלה להקיש.

"י-ש- - ר-ע-י-ו-נ"

"מ-ה-ר"

"ל-ח-צ- - - ח-ז-ק- - - ב-א-מ-צ-ע- - - ה-ד-ל-ת- - - י-ע-ו-ו-ת- - - א-ו-ת-ה"

"א-י-כ- - - ב-ד-י-ו-ק"

ג'ולי התקדמה במהירות עם הרעיון הבסיסי.

"ב-ע-ט- - - א-ת-ה- - - א-ו-ה-ב- - - ל-ב-ע-ו-ט- - - ב-ח-ר- - - ב-מ-י-ק-ו-מ- - - ח-כ-מ"

התשובה לא איחרה לבוא.

"א-ת- - - ת-ה-י-י- - - א-ש-ת-י"

חיוך מאוזן לאוזן התפשט על שפתיה, לו רק יכול היה לראות זאת! היא היטתה את אוזנה להאזין, אולי תצליח לשמוע עוד מעט חבטות עמומות.

ג'ונתן נעל את נעליו. הוא כבר דמיין את עצמו מחבק ומנשק אותה. הוא ניגש אל הדלת, וסימן לעצמו את המיקום הטוב ביותר להפעיל לחץ, כדי שהדלת תתעוות דיה על מנת שיצליח לאחוז בה בשמונת אצבעותיו. אז נפנה לתכנן את סוג הבעיטה היעילה למקרה זה. הוא החליט על בעיטה סיבובית לאחור, שבעזרת התנועה הארוכה יוצרת את האנרגיה הרבה ביותר האפשרית. הוא נסוג מעט לאחור, מעט לצד, ובעוד רגלו השמאלית משמשת כציר, התעופפה רגלו הימנית לגובה חזהו, בקשת מעגלית, והלמה בדלת. נשמע קול חבטה עזה, והדלת הזדעזעה מעט, והשירה אבק ארצה. ג'ולי צדקה, הוא באמת אהב לבעוט. הוא בעט שוב ושוב בדלת, שהחלה לקרוס תחת המהלומות. לאחר סט של כעשרים בעיטות הוא בדק את שפת הדלת העליונה. כעת הצליח להכניס את קצות ציפורניו במרווח בנוצר. לאחר סט נוסף של בעיטות, הצליח להכניס את כל שמונת אצבעותיו. כעת החל למשוך לאחור, כדי לעקם את הדלת.

הדלת הזאת התגלתה כאגוז קשה לפיצוח. שרירי ידיו לא הספיקו כדי לגבור על דלת הברזל. הוא עשה הפסקה קצרה למחשבה. כעת ידע מה עליו לעשות. הוא חזר והשחיל את אצבעותיו למעלה, ואז נתלה על ידיו בכל משקל גופו. הוא קימר את גבו, והניח את כפות רגליו באזור מרכז הדלת עצמה. כעת היתה לו נקודת משען ראויה. כל מה שהיה עליו זה למשוך את ידיו לאחור כאשר רגליו דוחפות קדימה. כל שריריו האדירים השתתפו במשחק הזה. שרירי הזרועות הדו והתלת ראשיים, שרירי הטרפז, שרירי הדלתא, שרירי החזה והגדולים, שרירי הבטן, השרירים הארבע-ראשיים ברגליים, שרירי התאומים ואפילו שרירי העכוז. הוא היה איש חזק מאוד. הדלת נכנעה לאיטה. לאחר כמה דקות נוצר מרווח רחב דיו בחלקה העליון של הדלת, שמאפשר לו להוציא יד שלמה החוצה, אל המסדרון. הוא גישש מעט וחש באצבעותיו את ידית הבריה.

*

גרטשן היתה מוטרדת מאוד לאחר גילוי הבריתה. ששת החיילים החלו במבצע סריקות נרחב ושיטתי, ופקדו כל מבנה וכל ביתן וכל מחסן שניתן היה להסתתר בו, אך לא מצאו איש מהנמלטים. בכל שעה תאופיק נדרש לדווח לה על ההתקדמות, שבששעה לבוא.

היא אישית נוכחה בהדרכת אונדו בשימוש בנשק, וצפתה באימוני הירי שלו. לאחר שהצליח יפה לפגוע במטרה במרחק של עשרים מטרים מבלי להחטיא, הורתה לתת לו רובה ושלוש מחסניות. חאלד, אוהירו ואונדו הקיפו אותה כל העת. גם היא ירתה באקדחה לעבר אחת המטרות, אולם בטווח של עשרים המטרים החטיאה את כל הכדורים. אוהירו ניסה לתת לה כמה עצות מועילות, ללא הצלחה. מאוכזבת החזירה את אקדחה לנרתיקה.

"אולי נאמן את הבחורות בנשק?" העלתה רעיון באוזני תאופיק.

"זה... לא יהיה רעיון כל כך טוב, המייסדת."

"מדוע?"

תאופיק חשב על ניסוח מוצלח לפני שהשיב. "מפני שאנחנו חושדים שהבחורות, או לפחות חלק מהן, עלולות לפגוע בך או בעצמן. חלק מהן כועסות על כך שלדעתן פגעת בכבוד אללה, בכבוד האיסלאם, בכבוד הנביא מוחמד ובכבוד הקוראן הקדוש. כמה מהן מתוסכלות מכך שהפכו לפרוצות, מחוללות ואיבדו את כבודן. הן מבינות שהן הושארו בחיים רק כדי לשרת אותך בילודת תינוקות והכי חמור, חלק מהן מאמינות שלאחר הלידות, את מתכוונת להפריד ולהחרים את התינוקות, ואז תחסלי אותן."

"מאיפה הגיע אליהן הרעיון הזה?" קצפה.

תאופיק נשך את שפתיו. "אנחנו חושבים שמונייה הכניסה להם את זה לראש."

"מי זאת מונייה, לכל הרוחות?"

"305. הבתולה שהורית להכניס למבנה של האמריקאים. אנחנו יודעים שהיא התיידדה עם מרסלה."

גרטשן שקעה במחשבות. "זה מהלך ארסי של אליס! זה מתאים לה!" התיזה בזעף. "היא תשלם על זה

ביוקר!"

השתררה שתיקה ממושכת.

"לכל הבתולות יש משימות?" שאלה.

"בוודאי, המייסדת. אקראם מחלק לכל אחת משימות מהבוקר עד הערב. רובן עובדות בחקלאות, אבל גם

בעבודות נוספות כמו ניקיון, כביסה, בישול, כמה אפילו עוזרות לאחלאם ולכמאל לבנות את המרפאה

החדשה."

היא שקעה במחשבות.

"כל כמה זמן אתם מפטרלים אצל האסירים בתוך ההר?"

תאופיק נבון. "אנחנו... לא... לא היה צורך... כלומר, לא נתת הוראה לפטרל שם... הם לא יכולים לצאת מהתאים שלהם. רק מבחוץ אפשר לפתוח את הדלתות. כל בוקר קאמילה, כלומר 227, מביאה להם את האוכל.

אם היה קורה משהו חריג, היא הייתה מספרת לנו מייד."

"התוכנית משתנה. ששני הבנאים יפסיקו לבנות את המרפאה. זה לא דחוף לי בשלב הזה. שלח אותם לבדוק

מה קורה אצל האסירים בתוך ההר."

"מייד, המייסדת."

*

ג'ולי חיכתה בסבלנות. קולות צעדי מספר אנשים נשמעו מתקרבים. היא שילבה ידיים בחיך ובלב הולם. קול מתכתי של בריח מחליק לאחור נשמע, ומייד נפתחה הדלת לרווחה. ראשו הגדול של ג'ונתן הציץ פנימה. מתוך התא הסתערה עליו וחיבקה אותו בכוח כה רב, עד כי התקשה לנשום. הוא חיבק אותה ונישק את שיערה, והיא הבחינה שמאחוריו כבר עומדים סטיבן, אליס ויובל.

"שיחררת אותי אחרונה?" שאלה בקול מאוכזב.

היא עברה לחבק ולנשק את כל השלושה. סטיבן, שהיה האחרון, העיר לה, "אל תשאלי, ג'ונתן לא רצה בכלל

לשחרר אותך בשלב הזה..."

"אתה צוחק, הטיחה בפניו, "בדיחה ממש טובה."

"רק שזו לא בדיחה, שמעה את יובל מחזק את דבריו.

יובל אמר את זה! ויובל לא שיקר לה מעולם... "מה?" פערה עיני עגל, "אם הוא לא היה משחרר אותי, הייתי

חונקת אותו למוות בעצמי בשתי הידיים האלה!"

ג'ונתן חיך. "ג'ולי, אני הולך להשתולל שם בחוץ, וכאשר אני משתולל לא כדאי להימצא בסביבה. פה זה

המקום הכי בטוח בשבילכם ביומיים הקרובים. אתם נועלים את עצמכם עם הבריח הפנימי, וככה אף אחד לא

יכול לעשות לכם שום דבר רע."

"אני לא מאמינה..." מלמלה בהשתאות, "אתה באמת לא התכוונת לשחרר אותי?"

ג'ונתן התעשת. אסור למתוח יותר מדי את החבל. "לא, לא באמת, הרגע. אמרתי לסטיבן שכדאי שתחכו לי

כאן, אני אלך להרוג את כולם ואבוא לאסוף אתכם כשהכל יסתיים."

"מה עכשיו?" שאל יובל, "צריך לחשוב על תוכנית."

"יש תוכנית, נשמע קולו של סטיבן. "נתפצל לשתי קבוצות. ג'ונתן ואני חיילים, נעלה למעלה להמשך

המערכה. אתה ושתי הבנות, תצאו מכאן להסתתר עד לסוף הלחימה."

"לאן בדיוק נצא, וכמה זמן נאלץ להסתתר?" הקשה יובל.

"לכו דרך יציאת החירום. תוכלו לראות ביציאה את הפרברים של טרחונה. פנו לכיוון ההפוך, אל המדבר.

חפשו שם מקום אידיאלי להסתתר. יש הרבה ערוצים, נקיקים, מערות. בחרו איזו מחילה ונחו שם עד שנבוא

לאסוף אתכם. התרחקו ממבנים מבודדים שפזורים פה ושם בשולי העיר, קל יהיה למצוא אתכם שם, אם רק יצאו למרדף רציני אחריכם."

"איפה יש כאן יציאת חירום?" תמה יובל.

"אליס, את זוכרת? תוכלי לעדכן אותו?"

אליס הנהנה. "אני זוכרת הכל."

"נניח שתסיימו הכל בעוד יומיים שלושה, איך נחבור שוב? איך תמצאו אותנו?" המשיך יובל.

"אליס, את זוכרת את הרעיון של סימון האבנים בשיטה הוקטורית?"

"בטח."

"לכי על שתיים. אגרוף וביצה... טוב, נשנה לשזיף. כל חמש אצבעות - מאה מטרים."

אליס הנהנה.

"אליס תענה לך על כל השאלות, חבל לבזבז זמן. לפני שהדברים משתבשים, התחילו לנוע בהמשך למסדרון,

למנהרת מילוט החירום של האתר הזה. אנחנו פונים לעלות לקומה האמצעית."

גם ג'ונתן נראה מופתע מתוכניתו של סטיבן ומהביטחון העצמי שהפגין. מאיפה הוא יודע את כל הפרטים

האלה? אולי בהמשך יתברר לו. הם החליפו מבטים אחרונים. ג'ונתן חזר להעניק לג'ולי חיבוק ונשיקה נוספת.

"כמה ששנינו מסריחים," פלטה. "נמשיך לעשות את זה אחרי מקלחות טובות."

"את מריחה הכי נעים בעולם. אני אחזור לאסוף אתכם," הבטיח ג'ונתן. "לכו עכשיו."

"אתה זוכר מה שהבטחת לי?" אמרה ג'ולי.

"בטח. אשאיר אותה בשבילך."

הוא גחן לעברה ולחש דבר מה לתוך אוזנה. היא חשבה מעט והנהנה.

"שימרו על עצמכם, בהצלחה!" אמרה והחלה לפסוע בעקבות אליס. יובל הצטרף אליהם במאסף. סטיבן

וג'ונתן פנו לעבר האתר, ועד מהרה הגיעו לגרם המדרגות והחלו לעלות.

"מאיפה כל המידע הזה?" שאל ג'ונתן.

"חמישה חודשים במקלט אספתי מידע על האתר הזה. אני מכיר אותו יותר טוב מהבית שגרתי בו."

"זה יכול לעזור," הסכים ג'ונתן, "לאן אנחנו עולים עכשיו?"

"למפלס האמצעי. שם יש לנו את הסיכוי הטוב ביותר להסתתר עד הערב מבלי להתגלות, ושם יש לנו סיכוי

למצוא כלי נשק מאולתרים."

"מה יש במפלס העליון?"

"שם היה מפעל הנשק הכימי העיקרי. שם נמצאים האולמות הגדולים של היצור והפיתוח. בעיקר דוודי ענק,

מקררים לא פעילים, תנורים גדולים, מיכלים שונים לאיחסון חומרים כימיים." הם הגיעו למפלס השני. "כאן היו

כל תשתיות העזר של המפעל הראשי. אדמיניסטרציה, גנרטורים, פיקוד ובקרה של החשמל, הפניאומטיקה

וההידראוליקה, מחסני החומרים והכלים, משרדים, חדרי הדרכה, חדר האוכל..."

לפתע נשמע מלמעלה, ממרחק, קול מלאכותי. דומה לטריקת דלת פלדה כבדה.

"שששש..." היסה ג'ונתן את סטיבן. השניים כרו את אוזניהם.

"מישהו מגיע..." לחש סטיבן, "נתפצל ונשתלט עליו."

"הוא לא יודע שאנחנו כאן," לחש ג'ונתן, "אולי הוא ירד לחפש אותנו למטה."

"אם הוא חמוש, אנחנו חייבים להשיג את הנשק."

"אולי זאת הבחורה שחילקה לנו אוכל?"

"אם זאת הבחורה, נקשור אותה באחד התאים."

סטיבן פנה ימינה וחמק לתוך חדר שהיה פעם משרד או מחסן חומרים כלשהו. ג'ונתן נכנס לאולם בצד הנגדי,

וכמעט צעק מרוב שימחה. המקום שימש בעבר כמחסן של כלי עבודה. על ריצפת הבטון החשופה התגוללה

מריט טייחים מתכתית, שקצותיה חדים כמו שפת סכין. הוא הרים אותו ונשף עליו להסיר את האבק, מודה

למזלו הטוב.

ממקום מסתורו, ג'ונתן התקשה לראות את חדר המדרגות, אולם שמע היטב צעדים של יותר מאדם אחד.

סטיבן שהסתתר בפניה חשוכה הבחין היטב בשתי דמויות שיורדות ולא מתעכבות בקומה שלהם, וממשיכות

לרדת למפלס התחתון. לאחר שהתרחקו במורד המדרגות, יצא מבין הצללים והציץ מבעד לפתח חדרו, והבחין

בג'ונתן המציץ מתוך החדר שלו.

סטיבן הרים את ידו וסימן לג'ונתן שתי אצבעות. ג'ונתן הנהן. הוא הושיט אצבע אחת קדימה לעבר סטיבן,

ואחרי כן לעבר עצמו. כל אחד מהם יחסל אחד. זו היתה מחווה יוצאת דופן. סטיבן לא הבין איזו קרבה גדולה

היתה זו מנקודת מבטו של ג'ונתן, ששאף להרוג בעצמו את כל צבאה של גרטשן.

*

אליס החלה להוביל את החבורה במסדרון לכיוון דרום. כאשר חלפו לייד תאו של ג'ונתן, ג'ולי נעצרה. היא

הביטה בחלקה העליון הכפוף של הדלת בהערכה.

"נראה שעבר מכבש הידראולי על הדלת הזאת... חכו רגע. אני רוצה לראות את פנים התא," אמרה. היא

הדפה קלות את הדלת פנימה, וזו נפתחה בקשת מעוקמת. צחנת טחב עלתה באפה. "באמת, בלתי נסבל,"

מלמלה לעצמה. כמה הוא סבל, חשבה. היא בדקה את הציר העליון, הכרות. היא מישישה את הצינור וגילתה את

מקום הנזילה, שכל כך סייע להם.

לפתע דמה קפא בעורקיה. כמה עשרות מטרים מאחוריהם, נשמעו קולות של אנשים, המשוחחים בקולניות בערבית! גם יובל ואליס התחלחלו. למזלם, המסדרון היה מעוקל ועדיין לא ניתן היה לגלותם.

"מהר... המריצה אליס את ג'ולי המתעכבת, "בואו נסתלק מכאן!"

ג'ולי נחרדה. היא יצאה מהתא והחלה להתקדם במהירות. אליס האיצה לריצה קלה, תומכת בשתי ידיה את ביטנה, ויובל וג'ולי החלו לרוץ אחריה. יובל קיווה שאליס יודעת לאן היא רצה, מפני שלפי הבנתו הם יגיעו בעוד כמה שניות לסוף המסדרון, ויתקלו בקיר אטום של הר הגרניט האימתני.

במהרה הגיעו לקצה המסדרון, ויובל נרגע. היתה שם דלת ברזל צרה, יובל העריך את מידותיה כשישים סנטימטרים רוחבה, וכמטר וחצי גובהה. היא היתה סגורה, ויתכן ונעולה, אולם אליס ניגשה אליה ביד בוטחת ופתחה אותה לרווחה. למרבה מזלם היא לא השמיע קול חריקה. מישהו שימן היטב את הצירים לאחרונה. "קדימה", האיצה בשניהם בלחישה. הם התכופפו מעט ועברו דרכה, ולעיניהם נחשפה מנהרה חצובה בהר, ללא כל גימור. אליס סגרה מאחוריה את הדלת באיטיות. "קדימה! זו מנהרת המילוט היחידה שעשו באתר הזה. אם תרצו, זו היציאה האחורית", אמרה בקול נמוך.

"לאן בדיוק היא מובילה?" שאל יובל.

"החוצה, לאור השמש. לצד הדרומי מערבי של ההר."

להפתעתם, גישה בידיה ומצאה מפסק חשמלי, ואור של נורות ליבון מיושנות הפיץ אור חלוש ושם קץ לאפלה. בכל כמה עשרות מטרים דלקה נורה כזאת, והם יכלו לנוע כעת בטור עורפי כמה מאות מטרים. לא חלפו רגעים מרובים והם מצאו את עצמם בקצה המנהרה, כאשר רק ערימת שיחים חוצצת בינם לבין החופש, או אורה של השמש.

המעבר מהמנהרה האפלולית לאור הבהוק הצריך כמה רגעים של הסתגלות. הם עמדו כעת על קרקע מדברית מוצקה, ונוף משעמם של ישימון ריק מבעלי חיים ותנועה. גם האוויר החם עמד שם תלוי מעל ראשיהם ללא תזוזה. במרחקים הבחינו בכמה דיונות נמוכות שנמתחו ממערב למזרח. כמה שיחים יבשים גדלו בתפוזות כאוטיות בשטח, משוועים למי גשמים או לחות שבוששו לבוא.

"אולי הטורוריסטים רודפים אחרינו, אנחנו צריכים להסתלק מכאן", אמר יובל.

"אולי. ואולי לא", אמרה אליס. "הם לא יכולים לדעת מתי ברחנו ולאן. אני חושבת שהם יניחו שאנחנו

מסתתרים באחת הקומות האחרות באתר. יש שם הרבה מקומות מיסתור."

"לאן עכשיו?" שאלה ג'ולי.

"נלך ימינה, לכיוון מערב. אבל לפני כן אני צריכה לסמן את וקטור התנועה שלנו."

יובל נדרך. "הסבירי, בבקשה. זה משהו חדש לי."

אליס חייכה. "גם אני לא ידעתי את זה. סטיבן לימד אותי את השיטה שלו."

היא השפילה את מבטה לקרקע החלה לתור בסביבותיה. היא רכנה והרימה שתי אבנים. האחת בגודל האגרוף שלה, והשניה קטנה יותר, בגודל של תמר.

"בסביבה אוהדת, יוצרים חץ של שלושה אבנים", ביארה, "אבל בסביבה עויינת כמו כאן זה יעורר חשד מייד. לכן אנחנו נשתמש בשתי אבנים בלבד." היא הניחה את האבן הגדולה, מדדה מרחק של שתי כפות ידיה, והניחה את האבן הקטנה ממערב לה. "אם כל אצבע מסמלת כעשרים מטרים, והנחתה את האבן הקטנה בעובי עשר אצבעות מהגדולה, אלה שיחפשו אותנו יצפו למצוא שתי אבנים נוספות במרחק של כמאתיים מטר הליכה. זה רכיב המרחק בווקטור. הציר הישר בין שני האבנים מסמן את כיוון התנועה שלנו, כמו ראש חץ דמיוני, הרכיב הכיווני של הווקטור."

"רעיון נחמד." יובל חשב מעט. "מתי תקרבי את האבן הקטנה לגדולה?"

"כאשר נמצא מערה שבה נחליט להסתתר, אניח את אבני הסימון במרחק של כעשרה מטרים מפתח המערה

שלנו, אקרב את האבן הקטנה למרחק חצי אצבע מהראשונה. החץ יראה את הכיוון והמרחק בין האבנים יודיע

להם שאנחנו קרובים מאוד."

"מעולה." יובל התכופף ואסף כמה אבנים נוספות.

שעה קלה אחרי כן, לאחר שחלפו על פני כמה נקיקים וערוצים, מצאו מחילה מוסתרת צרה שהובילה למערה מרווחת ובחרו להשתקע בה. יובל יצא החוצה וסימן את מיקומם.

"מה מצבם של העמיתים שלך?" שאלה ג'ולי.

"התכנון לבריחה היה לאתמול בשעות הלילה."

"מה?!?!"

אליס הנהנה. "כשיובל יכנס, אספר לכם הכל. אם הכל פעל לפי התוכנית, הם למעשה אינם כלואים עוד." שעות ארוכות סיפרה אליס את קורותיה ואת כל המידע המודיעיני שאסף הצוות האמריקאני, ויובל וג'ולי על מעלליהם. הסיפורים הסתיימו רק בשעת הדימדומים.

"יש לי שאלה אליך", פנתה אליס לג'ולי, "מה ג'ונתן לחש לך ממש לפני שנפרדנו? אני מקווה שזה לא סוד

מפנינו."

"זה לא סוד מפניכם", הנידה ג'ולי בראשה, "אולי ג'ונתן התכוון להסתיר אותו מאוזניו של סטיבן. הוא אמר

לי שהוא אישית יבוא לאסוף אותנו. שנחכה לו עד 48 שעות. אם לא יגיע עד אז, סימן שהוא נוטרל. שננסה

להימלט מהמדינה הזאת בשייט לאיזה מפרץ בריביירה הצרפתית."

אליס הרהרה רגע. "ואת תעשי את מה שאמר?"

"אפילו לא בחלום!" נשפה ג'ולי בעודה מגלגלת את עיניה למרומים, "אני אחזור לשם להשלים את המלאכה."

*

אחלאם וכמאל לא הבינו עד הסוף מהי המשימה שהוטלה עליהם. תאופיק הורה להם לעשות סיור במפלס התחתון של האתר הנטוש, ללכת לכל אורך המסדרון עד לסופו ולוודא שחמשת הדלתות נעולות ושהכל בסדר. הוא לא צייד אותם בנשק, והמשימה נראתה להם סיור רגוע לאחר ארוחת הבוקר. הם הניחו את כלי עבודתם בכיתן ושמו פעמיהם אל ההר. הם חלפו מבעד לדלתות הפלדה ונכנסו לאולם הגדול. הם פנו ישירות לרדת במדרגות לקומת הביניים. לפתע כמאל עצר.

"מה קרה?" שאל אחלאם.
"שמעת משהו?" שאל כמאל.
"לא."

השניים היטו אוזנם להקשיב לדממה, לאחר רגע ממושך נרגעו והמשיכו לרדת למפלס התחתון. הם כבר צעדו במסדרון הזה כמה וכמה פעמים, והחלו לפסוע לאורכו לוודא שחמשת תאי האסירים שלהם סגורים כרגיל. זמן קצר לפנייהם, ג'ולי סגרה את הבריחים מבחוץ בכל התאים של ארבעת עמיתיה, פרט לדלתו ההרוסה של ג'ונתן.

כמאל, העירני מבין השניים, עצר שוב.

"מה קרה עכשיו?"

"גם עכשיו שמעתי משהו..."

אחלאם ניסה לאמת את טענתו של כמאל, אך לא הצליח לשמוע דבר.

"יא חמור, אולי יש לך שדים בראש."

כמאל נעלב והמשיך להוביל את התקדמותם. לפתע עצר בפעם השלישית.

"מה עכשיו?" רטן אחלאם.

"הסתכל בעצמך!" הוא הצביע על הדלת המעוקמת.

אחלאם לא האמין למראה עיניו. זיעה קרה החלה לבצבץ על מיצחם. משהו השתבש. השתבש מאוד. מה עליהם לעשות כעת? כמאל דחף את הדלת והציץ פנימה. "ריק", הודיע.

"בטח שריק, יא חמור! האמריקאי השחור שהיה כאן ברח!"

"בוא נחזור, נספר לתאופיק."

"לאיפה אתה חושב שהם ברחו?"

"לא יודע. שהחילים יחפשו אותם."

"בוא נבדוק את התאים של האחרים."

הם החלו לשוב לאחור, והגיעו עד לתאו של סטיבן. כמאל דפק על הדלת בטפיחות עזות.

"הי, הי..."

הם הקשיבו לדממה.

"פתח את הדלת," לחש אחלאם.

"ואם זו מלכודת? אם הוא יצא ויתקוף אותנו?"

אחלאם הנהן. "בוא נחזור לתאופיק, שישלח את החיילים לבדוק."

"בחיי הנביא," מילמל כמאל, "האישה המשוגעת הזאת עוד תאשים אותנו במה שקרה."

אחלאם הביט בו בפחד. "אתה צודק... הסתבכנו... אבל בעזרת אללה נצא מזה בשלום..."

כמאל נזכר עתה ברעשים החשודים ששמע. "אולי מה שמעתי קודם קשור לבורחים? אולי הם מסתתרים למעלה?"

אחלאם החיזר ממשך בכתפיו. "בוא נחזור."

שניהם המשיכו לצעוד בהססנות אל תחילת המסדרון. לפני הפסיעה במעלה המדרגה הראשונה אחלאם עצר, רכן ארצה, הסיר בדומיה את נעליו ונטל אותם בידיו. כמאל עשה כמוהו, ואז החלו לטפס במדרגות לקומת הביניים כאשר הם צועדים על בהונות רגליהם. אחלאם, שהוביל בראש, עצר לפני כל פינה והציץ מעבר לעיקול.

רק אחרי שנוכח כי המשך גרם המדרגות ריק, התקדמו מעלה לכיוון הפנייה הבאה.

כעת ניצבו לפני מקטע המדרגות האחרון המובילה לקומת הביניים. באיטיות ובדממה מוחלטת טיפסו עד למשטח המפלס האמצעי, בה היה עליהם להביט היטב לכל הכיוונים, מפני שהקומה הזו השתרעה על שטח נרחב שגודלו היה כמגרש כדורגל. מסדרון רחב שחצה את האתר לאורכו ולרוחבו והוביל לחדרים רבים אילץ אותם להתעכב בצפייתם. כמאל רצה לאמר משהו, אך אחלאם הבחין בכך מבעוד מועד ובעיניים רושפות הושיט אצבע אל שפתיו, וסימן לו בעצבנות לשתוק. תחת זאת, כמאל סימן לו באצבעו להמשיך לעלות למעלה.

רק לברוח מכאן, ולצאת מכאן בחיים.

כעת עמדה בפניהם משוכה חדשה. כדי להמשיך לעלות לקומת היציאה, היה עליהם לעבור כעשרה מטרים כדי להגיע למתחם המדרגות הראשי, אולם באמצע הדרך היה מסדרון נוסף שהיווה שטח מת לראייתם. לא היה באפשרותם לוודא מה או מי נמצא שם, אם בכלל. והחמור מכל, הוא לא היה מואר. כמו להכעיס, דווקא כאן נורות החשמל לא פעלו. אחלאם ניסה לאמץ את זיכרונו, האם כאשר ירדו מכאן לפני כשעה קלה, האזור היה מואר או חשוך? הוא התקשה להיזכר בפרט הזה. הוא התבונן על נורות החשמל הכבויות. לפני שהכריע בדעתו,

ראה את כמאל עוקף אותו וממשיך לפסוע על אצבעותיו לכיוון הטיפוס הבא. אחלאם התפעל, כמאל פסע
בנחישות כחתול מבלי להשמיע רחש. הדבר עודד את רוחו, והוא החל לפסוע בעקבותיו.
את מה שהתרחש בשניות הבאות, לא יכול היה לזכור. אחלאם שמע קול חבטה אחת, וחשיכה אפפה אותו
עוד לפני שחש בכאב כלשהו מהחבטה הנוספת שהיממה אותו עצמו.
כאשר התעורר מעילפוננו, ראה את הגנרל האמריקאי אווזו בצווארו ובכתפו בכוח עצום. סטיבן המוצק טילטל
אותו כאילו היה נער קטן הנידף כעלה ברוח. הוא החל לדמיין את עצמו מת, אולם להפתעתו נהדף בחוזקה
ממנו, ומצא את עצמו משוחרר משובהו. סטיבן רכן לעבר אווזו ולחש לו משהו. הדיפה חזקה נוספת עודדה
אותו לרוץ, ולטפס לקומה העליונה בריצת אמוק, ככל שרגליו יכלו לשאת אותו.
גורלו של כמאל היה שונה. כאשר סטיבן הגיע אל ג'ונתן, גופתו של כמאל היתה מוטלת בתוך שלולית
אדומה, שהמשיכה לגדול כל העת מקילוחי הדם שפרצו מהעורק הראשי שבצווארו. ג'ונתן לא רצה לשחק
במשחקים. הוא שבר לו לפני כן את המפרקת. סטיבן הביט בעיניים קרות בגופה המוטלת למרגלותיהם.
"זה המסר האישי שלי לגרטשן", אמר ג'ונתן, "סוף דומה לזה יהיה לכל האנשים שלה."
"לא הגזמת קצת?" שאל סטיבן.
"ג'ונתן פנה לעברו. "ומה אצלך?"
הוא רק נענע בראשו.
"איך הרגת אותו?"
"לא הרגתי אותו", אמר סטיבן בשלווה מוזרה.
"ג'ונתן קימט את גבותיו. "מה? הוא הצליח לברוח לך?"
סטיבן הניד בראשו. "לא."
"מה קורה כאן?" ג'ונתן פער פה נדהם. הוא כבר החל להצטער שלא לקח על עצמו להרוג את שניהם. מה
עובר על סטיבן, לכל השדים והרוחות?
"שלחתי אותו אליה עם מסר. אנחנו לא נצא להילחם בחוץ בלי נשק חם ונהפוך לברווזים במטווח. הסיכוי
הטוב ביותר שלנו להילחם זה פה בפנים. נוריד אותם אחד אחרי השני, מפני שהקורפורלית הטיפשה שלהם
תשלח אותם לכאן לחסל אותנו."
ג'ונתן חשב מעט והחל להירגע. התוכנית של סטיבן לא היתה רעה כל כך, בסך הכל.
"בת הכלבה הזאת היתה קצינה", העיר.
"אבל ההבנה האסטרטגית שלה דומה לזה של הקורפורל שהיא מעריצה ורוצה לשחזר את המטרות שלו."
"אני לוקח את הקומה העליונה", קבע ג'ונתן, "אתה את הקומה הזאת. אני מקווה שתישאר מחוסר עבודה."
סטיבן חייך.

*

אישוניה של גרטשן הצטמצמו בעוד החיזורון בגוון עור פניה התגבר. אחלאם סיים את עדותו בפניה, כאשר
לצידה חאלד ותאופיק מקשיבים בשפתיים קפוצות. גם אוהירו ואונדו היו המומים. במיוחד הדהד בין שני
אוזניה המשפט האחרון שלו, 'הוא שחרר אותי רק כדי להודיע לך, שהוא וג'ונתן מקמרפי יחסלו את כולכם,
אחד אחרי השני, ואותך יחסלו אחרונה.'
"אתמול ברחו לנו מהמבנה והיום ברחו לנו מתחת להר! מתחת לאף של כולנו!" שאגה בחמת זעם, "מה
קורה לנו? איפה איבדנו שליטה?"
אף אחד מהנוכחים לא אהין להשיב לה. אוהירו רק ווידא שהיא לא תשלוף את אקדחה ותחסל עוד מישהו,
אבל היא למדה את הלקח.
"איפה הם, לכל הרוחות! איפה האמריקאים שנמלטו אתמול, למה לא מצאתם אותם? איך יתכן שהם נעלמו
מבלי להשאיר עקבות? ואיפה החמישה שברחו היום?"
התשובה היתה שתיקה רועמת.
"תשע שנים! תשע שנים! תשע שנים של תכנון מבריק וביצוע מושלם! בנינו נמל מוסתר לצוללת מתחת
לאף של הלובים. גנבנו את הצוללת המשוכללת ביותר מתחת לאף של גרמניה. העברנו 16 טילים גרעיניים
מקוריאה הצפונית לצוללת מתחת לאף של כל העולם. השמדנו את האנושות הפגומה והתחלנו להקים את
החברה המתקנת מבראשית. הכל הצליח לי במאה אחוזים! אפס תקלות! מה קרה ביומיים האחרונים, הא?
מישהו מכח יכול להסביר לי?"
דממה. כל הנוכחים השפילו מבט והיא לא הצליחה להבחין באף זוג עיניים.
"אוהירו! אתה מכיר אותם, מה היית עושה אם היית איתם?"
הסגן היפני שלה בלע את רוקו. "הייתי מציע להם להסתתר היכן שהוא בשעות האור, ומנסה לתכנן איזה
מבצע התקפי בשעות החשיכה." השמש נטתה כעת מערבה, שעת הדימדומים קרבה.
"איזה סוג של מבצע התקפי?"
"קשה להעריך", מילמל, "אבל אין ספק שהמטרה הראשית שלהם ללכת על הראש שלך."
עיני הקרח הכחולות של גרטשן רשפו גיצי אש. "גם אני הייתי עושה כך. אני לא חוששת מהאמריקאים, הם
נראים לי נמושות חסרי יוזמה. לא יודעים לשרוך את הנעליים ללא הגנרל שלהם. העדיפות עוברת לאסירים
מההר. שלח את ששת הסייענים שלנו עם רובים לתוך ההר לחפש את האסירים. למצוא כדי להרוג. במיוחד את
ג'ונתן, את ג'ולי ואת הגנרל. הם המסוכנים ביותר, הם חייבים למות. בעצם גם את יובל, אני לא צריכה את

היהודי הזה. לגבי אליס, תנסו להשאיר אותה בחיים. התינוק שלה חשוב לי, אחרי שתלד אותו אחסל את המנוולת הזאת בעצמי. כל שאר החיילים נשארים להגן עלי ועל המבנה שלי!"
"כן, המייסדת. מייד, מייד," מלמל תאופיק.

*

מבנה האמריקאים ננטש מבני אדם. מוניה חזרה למגורי הבתולות מאז ששחררה. דממת מוות שררה בתוכו ובסביבותיו. ממילא לא נשארו לגרטשן שומרים מיותרים. שישה נכנסו לבטן ההר, וכל שאר הטרוריסטים תפסו עמדות על ומסביב למבנה הדו קומתי שהכיל את משרדה ומגוריה של גרטשן.
עם רדת החשיכה, נשמע במבנה האמריקאים רחש קל מתחת לאדמה. דלת המרתף שכוח האל, המוסתר מתחת לגרם המדרגות, נפתחה באיטיות. שם הסתתרו האמריקאים מאז שכביכול נמלטו. ראשונים יצאו קווין ואלן, הצוות שקיבל על עצמו משימה לחבל במחסן הנשק. אחריהם הגיחו גארי וג'ון, הצוות שקיבל על עצמו לחבל במערכת החשמל של האתר. חרש הם הגיחו החוצה והתמזגו עם החשיכה.
מאט, נאטאלי ומרסלה יצאו מהמרתף המאובק והמחניק הזה רק על מנת לשאוף אוויר צח, לנצל את המתקנים של המבנה להתרעננות ולהכנת אוכל, ולהמתין לקלוט את ארבעת החברים לפני עלות השחר, בתקווה שיצליחו לבצע את המשימות ולחזור בשלום, ליום נוסף של מסתור חשאי.

"בנפול המסמר נפלה הפרסה
בנפול הפרסה נפל הסוס
בנפול הסוס נפל האביר
בנפול האביר נפלה הממלכה"
שיר אנגלי עתיק או פתגם יפני עתיק

פרק 19

המדבר התלהט ביום הבא הרבה יותר מהרגלו. כבר אמש, בחומו של לילה אביך ושמיים אפלים המסתירים את הכוכבים, נשלחו ששת הסייענים לבטן ההר. הם היו מצויידים כיאות: לכל אחד רובה AK-47 תיקני ושמיש, חמש מחסניות מלאות ופנס חשמלי צבאי. ההנחיות היו להתקדם בקבוצה מאוחדת, לשמור אחד על השני, לאתר את הנמלטים המסתתרים, מלבד אליס, ולהרוג אותם ללא היסוס. רק אחלאם קיבל משימה סודית נוספת: מי שינסה לסגת, להימלט או להיכנע - עליו לירות בו מיידית. משימה משנית היתה לחזור ולספר לה על כל התקדמות מהותית, כמה הצליחו לחסל, את מי, האם יש פצועים, האם לכדו את אליס. גרטשן קיוותה שכבר השכם בבוקר היא תזכה לקבל דיווח על הצלחה מלאה או חלקית, אולם אחלאם לא חזר לדווח. מעל גגה של גרטשן, משם היתה תצפית נוחה לעבר פתח ההר, אנואר הוצב לעקוב אחר הנעשה עם משקפת שדה רוסית משובחת. גם ממנו לא הגיעה שום ידיעה.

שעתיים קודם לכן, לפני עלות השחר, חזרו ארבעת האמריקאים אל המרתף המאובק במבנה בו הסתתרו. קוויין ואלן לא צלחו במשימתם. "כשהגענו לשם, הדלת היתה פתוחה," סיפר קוויין, "המקום היה ריק. גם מאנשים וגם מנשק. הם כנראה העבירו את כל מה שהיה שם למבנה של גרטשן. היו שם רק כמה מחסניות ריקות, כמה קופסאות קרטון ריקות, והרבה ליכלוך." צוות המשימה השני הצליח קצת יותר. "לא היה קשה לאתר את הגנרטור בגלל שהרעיש די חזק," סיפר גארי, "וג'ון הצליח לעשות משהו די חכם. לחבל בו ככה שבעוד כמה שעות הוא יפסיק לעבוד, וכל האתר יהיה חשוך החל מהערב הזה." "איך עשית זאת?" פנה מאט לג'ון.

"הצלחתי לעשות פגם קטן באטם התחתון של אגן השמן. השמן מטפטף כעת כל הזמן, וכאשר יתרוקן לגמרי הגנרטור יתקע תוך זמן קצר. זה נראה כמו תקלה טבעית של מתקנים מהסוג הזה. הם לא יוכלו להבין שמישהו חיבל בזה." "מעולה," שיבח מאט. "עלו בשקט לחדר האוכל, מרסלה הכינה לכולכם ארוחה צנועה."

גרטשן הסתובבה הלך ושוב במשרדה, ידיה מאחורי גבה, כולה פקעת עצבים. החום והיובש תרמו את תרומתם למצב רוחה העכור. שעת הצהריים חלפה זה מכבר, ואיש לא יצא מבטן ההר. מסביב למבנה שלה פיטרלו כל העת תאופיק, ג'מיל, סלים ועזיז. אנואר וסעיד היו על הגג. חאלד לא מש מקירבתה. אוהירו ואונדו שהו בתוך המבנה בקומת הקרקע.

בשעות הצהריים המאוחרות, מעט לפני הדימדומים, תאופיק נכנס בפנים נפולים לחדרה. היא לא היתה צריכה לשאול דבר. מראה פניו הסגיר את האמת המרה, איש מאנשיה שנשלחו לבטן ההר לא נשאר בחיים. ולא זו גם זו: כנראה שהאויבים שלה הצליחו להשתלט על נישקם של הסייענים, ועליהם להניח שהם חמושים ויצאו למתקפה לאחר רדת החשיכה.

וכמו להכעיס, התנתק החשמל בפתאומיות. כל האורות כבו, המאוורר האישי שלה חדל להסתובב. "מה קרה?" תבעה לדעת.

אוהירו עלה במרוצה לחדרה. "הגנרטור הפסיק לפעול," דיווח מה שכבר הבינה בעצמה, "אלך לטפל בו יחד עם אונדו, ברשותך."

"אולי זאת חבלה של האמריקאים? אולי זאת מלכודת או מארב?" שאלה.

"אולי... אבל לא ראינו איש מסתובב בשטח משעות הבוקר... בכל אופן, השומרים שעל הגג יוכלו לראות אותנו מגיעים אל הגנרטור, ולחפות עלינו במקרה של התקפה או מארב. אבל אני סבור שזו תקלה טכנית, והכל ילך כשורה. אלך לשם עם כמה כלים, אולי אפתור את הבעיה בקלות." היא הנהנה. השניים יצאו מהמבנה.

השניים שבו לאחר שעה קלה, עם תחילת הדימדומים. החשמל עדיין לא חודש, והיה ברור שהמשלחת לא צלחה במשימתה. אוהירו דיווח שזו ככל הנראה תקלה טכנית, השמן נזל מהאגן והגנרטור מושבת לחלוטין. הצירים המסתובבים ללא שימון נשרפים ונהרסים לבלי תקנה.

גרטשן ציוותה להתקין לה תאורה. כאשר הדליקו כמה נרות בחדרה, החלו להישמע יריות ממרחק. כמה קליעים פגעו במבנה שלה, סמוך לחלונות מהם הופץ אור, ואוהירו מיהר לכבות את התאורה המלאכותית. איזו טעות זאת היתה, לסמן לתוקפים את מיקום המטרה? הרהר לעצמו באכזבה. 'מדוע איפשרתי את השטות הזאת?' ארשת פניה הזועמות של גרטשן לא השתנו. אוהירו הוביל אותה מאזור החלון למקום בטוח יותר בחדר, והורה לה להתכופף. יריות קרובות נשמעו, הפעם אנשיה החזירו אש - למרות שזה היה ירי עיוור, איש מהם לא ראה מטרה ברורה כלשהי. אפילו לא הצליחו לזהות כמה תוקפים ישנם, ומאיזה כיוונים.

לפתע נשמעו צעקות מכיוון הגג, חילופי מילים בערבית.

"מה קרה?" תבעה גרטשן לדעת.

תאופיק יצא החוצה לברר, וכעבור רגע שב ובשורה רעה בפיו. על הגג סעיד הפעיל ברשלנות, או טיפשות, את הפנס החשמלי שלו, ולפני שעלה בידי אנואר למנוע זאת ממנו, חטף כדור בביטנו, והוא כעת פצוע קשה.

"מישהו יכול לעזור לו?" שאלה בשפתים מהודקות.

אוהירו נשא אליה את מבטו. "כנראה רק אותו אדם שירה בו."

'איבדתי עוד לוחם', הרהרה באכזבה. היא התכנסה בתוך עצמה ושקעה בהירהורים ממושכים. אוהירו שעקב אחרי התנהגותה, צפה שהיא עומדת לקבל החלטה מרחיקת דרך. יריות נוספות נשמעו ממרחק, כמו גם הפגיעות והריקושטים בקירות המבנה של גרטשן. הם התערבבו עם יריות אנשיה שלה. גם חאלד ירה מאקדחו כמה קליעים לעבר מקורות הירי, מבעד לחלון משרדה.

"הביאו אלי את אלזי," פקדה לבסוף.

קדחת של פעילות שררה בשבט הבושמני, לפני עלות השחר. אלזי העירה את אלפא ואת תיטא, שמספרי הצוואר שלהם היו 451 ו-457 בהתאמה, והשמיעה באוזניהם את הצו האחרון של גרטשן, בת האלים. יש להעיר את כולם ולהתכונן למסע רגלי ארוך. עליהם להגיע מייד למבנה שלה מוכנים לצאת לדרך עם כל מה שיש להם, כולל מזון ומים.

תיטא העיר בחיפזון את כולם, ורובם, טרוטי עיניים וקורי השינה עדיין מצמידים את העפעפיים, זינקו על רגליהם והחלו לחפש את קרובי משפחותיהם, נשים, ילדים וקשישים. הנשים צררו את רכושם הדל, הגברים את קשתותיהם וחיצייהם, הצעירים אספו וצררו בצרורות פריטי מזונות ומימיות מים, ותחת המרצתו הפעילה של אלפא החלו לנוע אל גרטשן.

"מה קורה כאן?" שאל חאלד את גרטשן, כאשר הבחין בדמויות החשוכות הקרבות למבנה שלהם.

"אני מכירה מצוין את האמריקאים המטומטמים האלה," השיבה לו, "הם לא פוגעים באזרחים, בנשים וילדים, ובכלל בכלתי חמושים. בזכות השבט הזה הם יפסיקו לירות לכיוון שלנו. זה יתן לנו יתרון עליהם." והמשיכה בלשון מתרפסת, בחיקוי לעגני, "כדי לא לפגוע חלילה בחפים מפשע."

חאלד הנהן לעצמו.

"הכנס לחדרי את תאופיק לשיחה בארבע עיניים," הורתה לחאלד. "שישאר את הנשק שלו בחוץ."

כאשר תאופיק נכנס, הורתה גרטשן במבע עיניים לאוהירו, אונדו וחאלד לצאת. הם סגרו מאחוריהם את הדלת. תאופיק עמד למולה עם ידיים משולבות מאחורי גבו, ומבטו מורכן. ממתין לשמוע את מוצא פיה בהכנעה, כהרגלו.

היא ניגשה ישירות לעניין. "מה שאני אומרת לך עכשיו, אסור שאף אחד בעולם ידע, ברור?"

הוא הנהן. הדופק שלו החל לעלות.

"החלטתי לשנות אסטרטגיה. אני לא מוכנה להתגונן ולחכות שהם יגיעו אלי. אתה וכל מי שנשאר מהחיילים,

יוצאים למתקפה לפני עלות השחר, ברור?"

"כן, המייסדת." הדופק שלו המשיך לטפס.

"אתה תפקד מאחור על ההתקפה ותוודא שהחיילים שלנו מסתערים והורגים את האויבים שלנו. אבל יש לך

עוד תפקיד חשוב: כי מי שמנסה להתחמק, להימלט, לערוק או להיכנע - אתה יורה בו בגב והורג אותו! ברור לך? כולם צריכים להילחם עד מוות!" היא חככה בדעתה אם לצטט באוזניו את האימרה המצמררת של סטאלין, 'בצבא שלנו מסוכן יותר לנוע אחורה מאשר קדימה', אולם החליטה להימנע מכך.

"כן, המייסדת." הדופק שלו הרקיע לשחקים.

"יש לכם אפודי מגן נגד קליעים?"

"לא, המייסדת."

"צייד את כולם בעשר מחסניות. לא רוצה שתחסר לכם תחמושת. לירות כדי להרוג. בלי להסס. את כולם."

"כן, המייסדת. מה בקשר לחאלד?"

"הוא ישאר צמוד אלי."

"אוהירו? ואונדו?"

"יש לך שני חיילים נוספים. אתה תקבל למלחמה גם אותם. לפני כן אני רוצה שאוהירו יחכה לי למטה."

תאופיק קד לעברה.

"צא עכשיו!"

תאופיק ואנשיו המתינו עד אשר ענן חולף החל להסתיר את אורו החיוור של כמחצית הירח, והחלו להתקדם בחסות החשיכה לעבר מקורות הירי. גרטשן המתינה רגע קט, סימנה לחאלד לבוא בעקבותיה, וירדה לקומת הקרקע. מבעד לפתח המבנה, המוסתר מקווי האש, נטלה תיק שהכילה מבעוד מועד, ופסעה החוצה. בין הצללים המתין לה אוהירו בדומיה ולצידו אונדו. היא קרבה אליו.

"אתה זוכר את השיחה הקודמת שלנו בקשר לבריחות של ג'ולי?"

למרות החשיכה הבחין היטב במבטה המצמית. הוא התכווץ.

"לך תדע באיזו פינה היא אורבת לי עכשיו כדי לחסל אותי!"

גל קור שהחל במעלה גבו גלש לאורך כל חוליות עמוד השידרה שלו במהירות האור.

"לכו לסייע לתאופיק במיתקפה. אני לא אראה את פניך יותר."

הוא המשיך לעמוד על מקומו רגע נוסף, בטרם סב לאחור והחל להתרחק ממנה. היא סימנה לאלזי, שהחלה להוביל אותה בין המבנים הנמוכים, למגרש אחורי ששימש לחניית הרכבים. במקום כבר התגודדו כל אנשי השבט הבושמני, הממתנים לה מזה מספר שעות.

"מה קורה כאן?" שאל חאלד.

"אנחנו יוצאים מכאן."

"לאן?"

היא לטשה בו מבט נוקב. עד כמה אפשר לסמוך על הנאמנות והצייתנות שלו? "צפונה", השיבה קצרות. חאלד נותר פעור פה. "מה יש בצפון? לאן בדיוק?"

"עוזבים לנמל טריפולי. נחצה את הים לסיציליה, ומשם דרך איטליה לברלין."

"ככה? בלי הכנות?" הוא היה נסער. "בלי ציוד, בלי מזון, בלי מים, בלי נשק?"

"יש לנו כל הדרוש לנו."

"יש לי רק שלושה כדורים באקדח שלי", הודיע לה. "לא כדאי שנצטייד בנשק?"

"לא יהיה צורך", קבעה, "העולם ריק מבני אדם. לא צפויים לנו אויבים בדרך. ומלבד זה, באקדח שלי יש מחסנית מלאה."

"זהו? אנחנו נסוגים?" הוא נשמע המום.

"לא, אנחנו מתקדמים ליעד שלנו. ויש לך משימה קצרה לבצע לפני שנצא לדרך. תחבל ברכבים האלה כדי שלא יעלה רעיון אצל מישהו לרדוף אחרינו."

"אני אומר לך, את טועה", אמר חאלד. היא הסבה את ראשה והחלה לפסוע במעלה הדרך, כאשר כל

הבושמנים מתחילים לנוע בעקבותיה. "אני אוביל בראש, ואתה במאסף", הורתה לו כשגבה מופנה אליו.

חאלד היסס. לצאת לברלין בהפתעה, בלי נשק, ולעזוב את כל חבריו והמקום אליו התרגל מזה מספר שנים... מאחוריו החלו להישמע יריות. לנטוש אותם בתחילת הקרב... ומה עם ג'ונתן, הוא ייחל להילחם בו ולחסל אותו באגרופיו האימתניים. ככה לסגת? לברוח? זו התוכנית המבריקה של גרטשן, מנהיגת העולם? מייסדת החברה האנושית המחודשת?

הוא הביט לאחור, לעבר חבריו היוצאים להתקפה. ואז שב והביט בשבט הבושמני, המתחיל להתרחק ממנו. לקט של מחשבות מהירות חלף בראשו. להישאר ולהילחם עם חבריו? אולי הם יפסידו? אולי יקטול אותו כדור? כלל לא היה מובטח לו הקרב מול ג'ונתן. ומה צפוי לו בברלין? הוא יהיה מספר שתיים שלה. בעולם ישארו רק שני אנשים לבנים, והשבט הקדמון שלה. יש לו סיכוי לעבר את גרטשן, ויהיה לו ילד או יותר ממנה. היא לעולם לא תהרה למישהו מבני השבט הזה. ובנוסף, אם יקרה לה משהו... הוא ישאר השליט העליון בעולם כולו.

הוא שלח מבט אחרון לאחור, לעבר עמיתיו המתקדמים בחשיכה אל הקרב האחרון. ממילא העריך את הסיכויים שלהם לנצח בלעדי כקלושים. אחוז ספקות ולבטים הוציא את סכיניו כדי לבצע את מטלת החבלה. משסיים, החל לנוע בעקבות אחרוני השבט. מצב רוחו היה עכור. עולמו התהפך עליו בין רגע.

*

הדי היריות לא נשמעו יותר. הסיבה לא היתה ברורה: האם זה מפני שהם כבר רחקו דיים, או שהקרב הסתיים? אבל גרטשן לא הרבתה לחשוב בעניין. לאחר שחלפו בגיאות שבין כמה דיונות חול וכמה גבעות קירטון רך, וחצו תלמים חרושים יבשים וסדוקים שחקלאים מקומיים עדיין עמלו עליהם עד לפני כשנה, נכנסו אל פרוור העיר. השחר החל להפציע. נגוהות אור ראשונים בקעו מהמזרח והחלו לפזז בשוכבות, בד בכד עם הבריזה הקלה ששיחקה בשיערה הבלונדי המתנפנף של גרטשן. קצב ההליכה השביע את רצונה. הם כבר רחקו דיים מהאתר, נכנסו לפרוורי העיר והחלו לחלוף דרך רחובות העיר טרחונה. היא החלה להרגיש בטוחה, שעלה בידה לחמוק מגורל אבוד לו היתה נשאר שם. איש לא יודע היכן הם. בסתר ליבה קיוותה ששני הכוחות יחסלו האחד את השני ולא יותר אף אחד בחיים, מפני שהיא לא תדע לעולם מי ניצח ומי הובס. היא העריכה שיצליחו לסיים את המסע לנמל טריפולי לפני רדת החשיכה.

גרטשן ניוטה בעזרת מפה קטנה של העיר, דרך הרחובות השוממים, כדי לחבור עם כביש קאסר בין גאשיר, הדרך הראשית המובילה בקשת רחבה לצפון מערב עד לטריפולי. כולם צעדו בדממה בטור מוארך. הם חלפו על פני כיכר ענקית והמשיכו בדרך הראשית מערבה. עד מהרה חלפו על פני הצומת האחרונה בפתחה של טארחונה, והמשיכו לנוע על כביש האספלט הרחב. הם חלפו על פני מבנים הפזורים לאורך הדרך, שנראו מבנים נטושים של תעשייה קלה, בתי עסק ומסחר. פה ושם ניצבו דוממים עצים בודדים שניטעו משני צידי הדרך. את דממת המדבר הפריעו רק טפיחות הצעדים של הטור.

בצידה השמאלי של הדרך, מדרום לכביש, הופיע מבנה מלבני מוארך ענק, ששימש בעבר כמרכז קניות. גרטשן שקלה האם לעשות שם הפסקה אחרונה לפני ההליכה הארוכה במדבר, למעלה משבעים קילומטרים של כביש עד לנמל טריפולי, אולם החליטה לפסוח עליו כדי לחסוך זמן. אולם משהו שראתה, או נדמה לה שראתה, גרם לה לעצור. כל הטור הארוך של השבט הבושמני עצר בעקבותיה, והחל להצטופף מאחורי גבה. היא המתינה עד שחאלד חבר אליה.

"מה קרה?" שאל אותה.

היא נראתה מתוחה, וקצת חיוורת. "היה נדמה לי שראיתי מרחוק... כמה דמויות כהות... יצורים חיים..."

"בני אדם?"

"יכול להיות... הם היו שחורים... אולי אלה היו קופי אדם... אולי גורילות? איך זה יתכן?"
"באיזה מרחק הם היו?"

"בקצה המרוחק של המבנה הארוך הזה. הם מסתתרים מאחוריו."
חאלד אימץ את ראייתו. לפתע נרתע לאחור.

"אלה לא גורילות!" קרא, "אלא אם כן הגורילות האלה למדו להשתמש בכידונים!"
גרטשן חשה את זיקי שערות עורפה סומרים. כמו בהתקפה פתאומית המתוכננת היטב, הגיחו כמה דמויות כהות, בני אדם בלא צל של ספק, נושאי כידונים מחודדים ומגיני עץ. עוד ועוד הופיעו, עומדים במרחק בטוח, וצופים בהם בדריכות. מעברו הימני של הכביש הצפוני, מעבר לפינות כמה מבנים בודדים, הופיעו כמה בני אדם נוספים, נעמדו על מקומם ולטשו בגרטשן מבטים סקרניים.
רגע ארוך הביטו שני המחנות אלה באלה, בעצבנות גלויה. גרטשן מנתה בערך עשרים בני אדם.
"מה קורה כאן?" לחשה גרטשן באימה, "מי אלה? מאיפה הם הגיעו?" גם חאלד נראה אבוד. באמת, מה זה המארב הזה?

לפתע, כאילו קיבלו פקודת קרב, החלו הזרים להסתער לעברם בלילות עזות מקפיאות דם!
גרטשן שמעה בת קול מדברת אליה:

"זהו זה, גרטשן וולף. זה הסוף."

והקול הזה היה קולה שלה... פעם שניה בחייה שזה קורה לה, מאז המפגש הראשון שלה עם הציידים הבושמנים במדבר נאמיב...

"לא יודע מי אלה, אבל הם בטוח לא מתכוונים להיות חברים שלנו!" צעק חאלד. הוא שלף את אקדחו. התוקפים היו מהירים. בעוד כמה שניות יגיעו אליהם... בידי אחדים מהתוקפים היו אף קשתות וחיצים!
נראה היה לגרטשן שהשבט המבוהל שלה נאחז באימת מוות ורבים עומדים להימלט על נפשם. היא צעקה לאלזי להורות לגברים להתגונן עם הקשתות והחיצים. אולם השבט היה שרוי בכוקה, מבוקה ומבולקה. הצעירים היו הראשונים שהחלו לרוץ לאחור, לכיוון מזרח, חזרה אל העיר. האימהות שלהם החלו לנוס בעקבותיהם.

אלזי הצליחה להשמיע כמה מילים, בשפת התקוקים והנקישות שלהם, וכמה מהציידים התעשתו, והרימו את קשתותיהם. קריאות הקרב של היצורים הקרבים במהירות גרמו לפיק בירכיים לכל שומעיהם. התוקפים היו גדולי גוף ועבי בשר, גבוהים בממוצע בשלושים סנטימטרים מגודלם הממוצע של ציידים הבושמנים, וככל שקרבו אכן נראו דומים יותר ויותר לגורילות. שיערם היה שחור, מקורזל וסתור. צבעי מלחמה עיטרו את מיצחם ולחיהם. על צווארם ענדו שרשראות של נוצות, מקורי עופות וניבים של בעלי חיים בלתי מזוהים. בידם האחת נשאו חניתות הטלה קצרות או כידונים ארוכים מחודדים היטב, ובידם השנייה מגיני עץ עבים ומגולפים.
"מאיפה הגעתם לכל השדים והרוחות?" שאגה גרטשן. היא הבינה שלא יהיה לה מנוס מההשתתפות פעילה בקרב הזה. היא שלפה את אקדחה והחלה לירות לעברם.

גרטשן, שהחטיאה מטרות דוממות במרחקים כאלה, לא פגעה באף אחד מהמסתערים. חאלד כיוון היטב, ולחץ על הדק אקדחו. נוקי, התוקף המהיר ביותר, נפגע ונפל. המרחק בין המחנות הלך והתקצר. יריה שניה הפילה את יארי. גרטשן החלה לסגת, ועימה רוב השבט.

יריה שלישית מאקדחו של חאלד פגעה בפוק, לוחם צעיר ועז רוח, והפילה אותו ארצה. אולם הפגיעה לא היתה חמורה, מפני שהוא התאושש במהרה, והחל לרוץ אחר זיטא, שמספר 455 התנוסס על חזהו. זה האחרון החל להימלט לאחור, ותוך כדי מנוסה דרך חץ בקשתו. אז סב לאחור במפתיע ושילח חץ קטלני לחזהו של פוק, שפציעתו מנעה ממנו להרים את מגינו ולהתגונן. רגע קצר לאחור מכן השליך מאו, פפואני גבה קומה ושרירי, את חניתו בזיטא, וזה נפגע בביטנו, קרס ונפל. אקדחו של חאלד היה מרוקן כעת. הוא הטיל את אקדחו בזעף על מוראוטה, שהיה ידוע כמהיר לוחמי השבט, אולם זה חמק מן הפגיעה והגיע למרחק מגע. חאלד שיגר אגרוף לפניו של מוראוטה, אולם האחרון הצליח בזריזות להתחמק מן המכה. גנה, אחד הלוחמים הפופאנים הנועזים ביותר, הגיע אל חאלד, והסתער עליו בלילה צורמת. חאלד ניסה לשגר אגרופים נוספים, אולם קאמיט מאחור נעץ ברגלו של חאלד את כידונו. זעקת כאב נפלטה מגרונו של חאלד. הוא הצליח לשגר מכת מגל ולהדוף את גנה, אולם אסה, אחד מלוחמי השבט הותיקים, הגיח מהצד והתנפל עליו מהעבר השני. התוקפים היו חזקים וחסונים ביותר, והתאוששו במהירות ממכותיו של חאלד. כאשר מוראוטה שב והסתער עליו, חאלד נפל ארצה. שלושתם רכנו מעליו והצליחו לרתק אותו לאספלט. כעת התוקפים שלו עשו מעשה שלא צפה... אסה גחן אל ראשו ותלש בנשיכה מהירה את אוזנו השמאלית של חאלד, ובו בזמן פוגו נגס בעוצמה רבה בשכמו הימנית, וריסק בשיניו האימתניות את עצם הבריח שלו. מוראוטה נגס באגודל של יד ימינו ותלש אותה מהיד. חאלד זעק בכאביו, אולם לא לאורך זמן. קאמיט הופיע מעליו, ונעץ לתוך חזהו את חניתו בעוצמה רבה, היישר מבעד למפתח הלב. גנה שב והופיע מעל ראשו של חאלד השרוע על הכביש, ובשתי ידי אבן סלעית בגודל של כדורסל. במלוא עוצמת שרירי ידיו, הטיח אותה על ראשו של חאלד, חסר האונים. זה האחרון סיים את מלחמתו הקצרה. באותו רגע ספג גנה חץ קטלני היישר בחזהו מיוטא, מספר 458, ונפל ארצה מתבוסס בדמו. מוראוטה מיהר לנקום. הוא הטיח חבטה אדירה עם מגן העץ הכבד שלו בראשו של יוטא, שנמחץ והתרסק.
גרטשן המשיכה להימלט תוך כדי ירי באקדחה, מבועתת. הכדורים אולו במחסנית שלה, ואקדחה הפך לחסר תועלת. אף היא לא נטלה עימה מחסניות נוספות. היא החזירה את אקדחה לנרתיק למרות חוסר התכלית בכך. כעשרה גברים בושמנים משיבטה הקיפו אותה בטבעת צמודה, ולרגע קל עצרה, סבה לאחור והשקיפה על זירת המערכה.

או אז, ליבה החסיר פעימה. היא הבחינה בדמות נוספת, מגיחה לאיטה מעבר לפינת המבנה. דמות מוכרת. דמות שלא היתה שייכת לעולם הזה... בכל מקרה, בוודאי לא בחלק הזה של העולם.
"אן רידלר? ! ! !"
נפלו קריאת תדהמה מגרונה. "מאיפה את צצה, לעזאזל!"
אן המשיכה לפסוע לכיוונה. אליה הצטרפו שלושה אנשים בלתי מוכרים לגרטשן. שני גברים ואישה נוספת. מה קורה כאן?

גרטשן חשבה במהירות. אן שרדה היטב, ואפילו שיגשה בשבט הפפואני שלה. היא הצליחה לשכנע כמה לוחמים בשבט הזה לחצות חצי עולם ולהילחם בה. היה לה מידע מודיעיני מעולה, היכן גרטשן נמצאת. היא חברה לשלושה מערביים נוספים. מי הם? ואיך בדיוק הם הגיעו לכאן מפפואה הרחוקה? ובאיזה שלב בדיוק היא עצמה החלה לאבד את השליטה על המאורעות?

המהומה הנמשכת בזירת המלחמה קטעה את מחשבותיה. הפראים הפרועים הקיפו כעת את גרטשן וצידי השבט שניסו לגונן עליה בגופם. הפפואנים כיוונו את כידוניהם וחניתותיהם לגופם של הבושמנים, כמעט בטווח נגיעה, ואילו קשתותיהם של הבושמנים לא היו כלל יעילים להתגוננות בטווח הקצר הזה. וכך, כשגרטשן ואנשיה מוקפים ואינם יכולים לפרוץ את המצור, המתינו כולם להגעתם של ארבעת האנשים הלבנים. חלפו רגעים אחדים. אן ומלוויה נעצרו כעשרה מטרים ממעגל הזירה. אסה הביט אליה והמתין לסימן ממנה. היא הצביעה על גרטשן.

"אני צריכה רק אותה," אמרה בקול חנוק.

קאמיט, מוראוטה ומאו החלו לחטוף את קשתות הבושמנים, ותלשו אותם בחוזקה מידיהם משל היו נערים צנומים. מייד לאחר מכן שברו את קשתות העץ והשליכו אותם כאשפה חסרת תועלת על הארץ. כעת, חסרי נשק ומגן, תפשו הפפואנים את צידי הבושמנים בגופם, הרחיקו אותם לאחור והדפו אותם להסתלק מהאזור. חלק מהבושמנים שיתפו פעולה והחלו לסגת אל העיר, בעקבות הנשים והצעירים. חלקם נסוגו כמה מטרים לאחור והשקיפו על הנעשה, נבוכים ואובדי עצות.

פטר הרים את אחת הקשתות השבורות, בדק את החוט, והנהן. הוא הוציא מכיסו אולר קטן, וחתך בעזרתו כמה חוטים מהקשתות ההרוסות. לאחר מכן ניגש אל גרטשן, הקיף אותה מאחורי גבה וביקש ממנה שתושיט כלפיו את שתי ידיה. בדומיה כפת אותם היטב. הפפואנים סרו הצידה, וכולם החלו לצעוד בדומייה חזרה אל אתר הנשק הכימי שנכרת מתחת להר הגרניט.

*

אן היתה מוקפת בארבעת האסטרונאוטים האהובים שלה, וכמו כן מוצפת בחום ובאהבה מופגנים. גם האמריקאים הצטופפו סביבה כדי להקשיב, נפעמים, לסיפור הבלתי יאמן שלה, של מדעני אנטרטיקה והשבט הפפואני. אן סיפרה בלהט את קורותיה מאז נפרדו. שלושת המדענים השקיפו בצד, והאזינו לה בחיוכים של שביעות רצון. רק ג'ונתן היה מדוכדך, סר וזעף. לכל מי שהיה מוכן להאזין לו, סיפר באכזבה על הקרב שנמנע ממנו מול חאלד הביריון. הוא שאף לספר לכולם איך תכנן בדיוק לחסל אותו, וכמה ציפה לקרב הזה. ברם, האחרים הביעו התעניינות פחותה מאוד, ומנעו ממנו את ההזדהות שלהם עם תסכולו. אן כרגע כיכבה במרכז התעניינותם.

"...לפתע כמעט פרח נישמת... שמעתי את שמי בוקע ממכשיר הקשר... מישהו לא מוכר שידר אלי..."

אן המשיכה לספר את תוכן השרד. האלמוני שפנה אליה ביקש ממנה רק להקשיב, ולא לענות. ואז סיפר בקצרה שהוא חלק מצוות בן שלושה מדענים מאנטרטיקה, שמודעים לכל מה שקרה עד כה. הוא הסביר לה איך לכוון במדויק את האנטנה כדי שהיא תשמע היטב ובאפריקה ישמעו רק רעשים בלתי ברורים ובלתי ניתנים לפיענוח.

"רק אחרי שעשיתי כדבריהם התחלנו לשוחח בחופשיות. הם מסרו לי את שמותיהם, ואני הרגשתי אושר רב. אפשר לומר שחזרתי לחיים. אני לא לבדי! אמנם הפרידו בינינו באותה עת כרבע מהיקף כדור הארץ, אולם הם סיפרו שיש להם מטוס ימי והם מסוגלים להגיע אלי ובעצם לכל מקום בכדור הארץ, בכפוף למציאת דלק למטוס.

"הם פרשו בפני את התוכניות שלהם. הם רצו להגיע אלי, וביקשו ממני מיקום מדויק, אבל לא יכולתי לספק להם קואורדינטות ברזולוציה שסיפקה אותם. ואז אמרו לי לסמן את האזור שהייתי כדי שיראו אותו מהמטוס. מייד אמרתי להם שאוכל לעשות זאת. באותו שלב בנו לי סוכה במרומי אחד העצים, פחות מקילומטר אחד משטח הכפר שלי. היה לי מצנח כתום מהחללית, ובעזרת שני צעירים פרשנו אותו על פני כמה צמרות סמוכות לסוכה שלי, כך שהבעיה הזאת נפתרה.

"התוכנית שלהם היתה לנסות לשכנע את ראש השבט הפפואני לבקש מעשרים לוחמים לעזוב את שבטם, ולהצטרף אלינו למסע ללוב כדי להילחם בגרטשן, ובשבט הבושמני שכפוף לה.

"מדוע רק עשרים?" הקשתה ג'ולי.

"מפני שבמטוס שלהם היה אפשר לצרף רק עוד כעשרים לוחמים על ציודם, חניתות, מגיני עץ וכד'."

"ואיך תיקשרת איתם?" שאל יובל.

"זה היה האתגר האמיתי," הנהנה אן. "עד שעזבתם, כזכור לכם בוודאי, התקשורת היתה צולעת בעזרת שתי הנערות המתורגמניות שלנו. אבל אחרי שעזבתם פתאום הגעתי לתובנה היכן הטעות שלי... בגילאים מבוגרים קשה מאוד לקלוט שפה חדשה. אבל לילדים יש יכולת כזאת! ואז פתחתי כיתה לימוד לילדים צעירים מאוד,

שכללה את השפה שלנו. איתרתי את הילד המוכשר ביותר לקליטת שפות, ובתוך מספר שבועות הוא הפך למתורגמן היעיל ביותר שיכולתי להשיג!

"והוא תיווך בינך לבין ראש השבט?"

"בדיוק כך. ביני לבין כולם. זה עבד בצורה יוצאת מן הכלל."

"והצלחת לגייס עשרים חיילים פפואנים בקלות?"

"לא כל כך בקלות," הודתה אן, "הם התלבטו באמת ובתמים. חזרו לשאול שוב ושוב את כל מה שעניין

אותם. הם הבינו שהיתה מלחמת עולם שהשמידה את כל האנשים והם הבודדים ששרדו. חלקם רצו להתנדב

למלחמה הזאת, אולם ההבנה שלא יחזרו לעולם לשבט הרתיעה אותם. זה לא פשוט לעזוב מאחוריך את

משפחתך, חבריך, כל אנשי השבט המוכר והמחבק, ולצאת למלחמה רחוקה שאין לך שום קשר ריגשי אליה. זה

לא היה פשוט."

"איך התגברת על הסוגיה הזאת?"

"נאלצנו להבטיח להם שהבחירה אם להישאר באפריקה או לחזור תהיה שלהם. שנוכל להחזיר אותם במטוס

לשבט שלהם."

"ואתם התכוונתם לקיים את ההבטחה?"

"אני בהחלט התכוונתי, אתם מכירים אותי. אבל במהלך הטיסות לכאן התחוויר לנו שלא נוכל לעשות זאת

הקשיים שלנו להשגת דלק היו גדולים. המטוס עצמו כמעט קרס בהמראות ובנחיתות הרבות. קרל ופטר קראו

לכל מקטע של טיסה לג. מהתחנה שלהם באנטרקטיקה עד אלינו הם עשו בחמישה לגים. מנהר ספיק ועד

לטריפולי, עשרה לגים. המטוס גסס בנחיתה האחרונה, ולצערינו הוא לא יוכל לחזור. אני עדיין לא יודעת איך

לבשר להם את זה. אין לי את הילד שיתרגם..."

"וכל התימרון הזה התבסס על כתפיו של ילד קטן?"

"אכן. ילד כבן חמש וחצי. שמו היה או-גי. לדעתי היה מחונן או גאון, אין לי דרך אחרת להסביר את כישורו

המדעים."

"אוקיי, נוכחנו לדעת שהצלחת לגייס עשרים לוחמים," אמר מאט, "איך תקשרת איתם בלי או-גי?"

"לא הייתי צריכה לעשות דבר. הם הבינו הכל בעצמם, תכננו איסטרטגיה, תכננו טקטיקה, למדו על האויב

שלהם עוד כשהיינו בכפר. לא יכולתי לעזור להם בשום שלב של המלחמה, ולא הייתי צריכה להתערב בשום

מהלך שעשו. אולי הם מתרבות אחרת, פחות מתקדמת משלנו, אבל הם בטח לא היו טיפשים או נחותים

באינטליגנציה שלהם. היה מדהים לראות את זה מנקודת מבט אנתרופולוגית. מכל מקום, אני דיברתי אליהם

בשפה שלי, ונראה שהם הבינו אותי."

יובל קימט את מיצחו. "אפשר להגיד בדיוק אותו דבר גם על הבושמנים," העיר.

"אתה צודק בהחלט," הסכימה אן.

"אז איך את מסבירה את הניצחון של אלה והתבוסה של אלה?"

"זה לא קשור כלל לרמת האינטליגנציה. זה קשור רק לגישה של המנהיגים. מנהיג כושל, שוטה או מטורף

יכול להוביל עם שלם לתבוסה, לאבדון או לקריסה כלכלית, כאשר מנהיג אחר בגישה אחרת יכול להוביל את

עמו להצלחה ולהישגים. מנת המשכל הממוצעת דומה אצל שני העמים, בעצם אצל כל העמים וכל הגזעים.

הבושמנים לא היו נחותים מהפפואנים, אני משוכנעת בזה. המנהיגה הרודנית שלהם הפילה אותם בהוראות

השגויות שלה. לשבט שלי לא היה מנהיג מטורף שהפריע להם. הם הנהיגו את עצמם בצורה שיויונית ובגישה

נכונה, ולכן זכו לנצח."

"אפשר לתאר את זה גם לגבי היטלר," העיר מאט.

"בוודאי! הרי הצבא הנאצי במלחמת העולם השנייה היה אחד החזקים בעולם. מדוע הם הפסידו? רק בגלל

הגישות המוטעות של היטלר למהלכי המלחמה, וכדיקטטור אבסולוטי לא היה מי שיחלוק עליו או ייעץ לו.

וכאשר אין אופוזיציה יעילה, השליט כורה בורות ונופל לתוכם, בשלב כזה או אחר. בעיקר הגישה של המנהיג

קובעת את התוצאות, להצלחה או לכישלון."

"איך ידעתם את המקום המדויק להציב להם מארב?" הקשה קווין.

"זה לא היה קשה במיוחד, ואולי גם שיחק לנו קצת המזל," ענה פטר, "ראשית, זו היתה הדרך היחידה

מטריפולי לטרחונה. ושנית, היתה לי משקפת. פשוט, גיליתי אותם זמן רב לפני שהם יכלו להבחין בנו."

ג'ולי התעניינה מה התרחש מאז שעזבה את ההר, ובמיוחד בפרטי הקרב הלילי האחרון.

סטיבן החל לתאר את ההתרחשויות באתר התת קרקעי, אולם עד מהרה התחוויר לו מעט מאוד ידע

בנושא. "אני הייתי בשלב הזה מחוסר עבודה," הודה, ונימת אכזבה או תרעומת בשפת גופו, "ג'ונתן שהיה

בקומה העליונה עשה לבדו את כל העבודה. אף אחד מהם לא הצליח להגיע חי לקומה שלי. כאשר סיים הוא

ירד אלי לאסוף אותי."

ג'ולי העבירה את מבטה לג'ונתן. "איך חיסלת אותם?"

ג'ונתן התלבט באיזו מידת פירוט לספר להם. לבסוף החליט לוותר על הפלדות החדות והצבע האדום. "אתם

לא באמת רוצים לדעת," פלט, "ואני לא מציע לאף אחד מכם להיכנס פנימה ולראות מקרוב מה קרה. במחשבה

שניה, זה לא היה כל כך הוגן מבחינתם, לשלוח כנגדי כמה אנשים שלא ממש מיומנים בלחימה... לא היה להם

שום סיכוי להישאר בחיים."

"וזאת הסיבה ש'חזרת' לו כשיצאנו החוצה," הסביר סטיבן בחיך.

"המשך, המשך," יובל ספק עודד ספק המריץ את הגנרל.

ג'ונתן הזדרז לקטוע את המשך הסיפור של הגנרל. "כשיצאנו שנינו מהאתר החוצה, עם רובים ומחסניות, אני רואה אותו פתאום עם רטייה על העין הימנית. התחלתי להתגלגל מצחוק. שאלתי אותו, 'הפכת להיות שודד ים? מישוהו הוציא לך עין?' אבל הוא הסביר לי את הסיבה למה השודדים נהגו ללכת עם רטייה על העין. זה לא בגלל שהם איבדו עין בקרבות, כמו שחשבתי. זה כדי שיעין אחת תהיה מורגלת לחשיכה מוחלטת, שזה מה שהיה בבטן הספינות שלהם. עין אחת ראתה בחוץ, באור היום, והעין עם הרטייה בחושך שבפנים. איך שהם נכנסו לבטן הספינה - הם הסירו את הרטייה ותפקדו בפנים כמו שצריך."

"וזאת הסיבה שיצאת עם רטייה? " שאל מאט בהתפעלות.
סטיבן הנהן. "מי שמיטיב לראות בחשיכה זוכה ליתרון על האויב. הצלחתי בצפי שלי. הירח היה מוסתר על ידי עננים, והאתר היה מוחשך מהתאורה החשמלית. רק אחרי הקרב התברר לי שזו היתה פעולה מוצלחת שלכם. הם לא ראו אותנו, אני ראיתי כל רשף של יריה שלהם. שחררתי כדור לאזור הבטן, סוף הסיפור."
"מתים מכדור בבטן?" הסתקרנה אליס.

סטיבן חשב מעט. "בדרך כלל כן, אבל לא מייד. מתפתלים וגוססים במשך כמה שעות לפני המוות. אבל הם בוודאי לא יכולים להמשיך להילחם עם כדור בבטן ובלי טיפול מהיר של פארמדיקים מיומנים"
"רק אחרי שחיסל בחוץ את כולם אחד אחרי השני, הוא סיפר לי שבתחילת דרכו בצבא היה צלף," המשיך ג'ונתן. "התפקיד שלי היה לירות כמה כדורים תועים בחשיכה, ולעבור במהירות לעמדה אחרת, כך שיריתי מכמה מקומות שונים. הטורויסטים האמינו שאנחנו הרבה יותר משניים. אבל די עיצבן אותי, שלא יצא גם לי להשחיל כמה מהם. אני אוהב לקיים הבטחות. הבטחתי לג'ולי שאהרוג את כולם, אבל סטיבן מנע ממני את זה." הוא ממש כעס.

"אתה מנעת ממני לחסל אותם מתחת להר," הזכיר לו סטיבן, הרהר רגע קט והמשיך, "במובן מסוים, קצת ריחמתי עליהם," נזכר, "לא היה להם מושג מאיפה זה בא להם. נפלו אחד אחרי השני כמו זבובים."
אליס גיחכה בתוך עצמה. כמה שסטיבן התאמץ להצטנע, עדיין נשמע יהיר ושחצן, ולו גם מהסיבה שחזהו התנפח מגאוונה מופגנת. 'אולי הפעם באמת מגיע לו הקרדיט שלוקח לעצמו,' אמרה בליבה.
"הרגת גם את אוהירו?" שאלה ג'ולי.

סטיבן הניד בראשו. "בתחילה חשבתי כן, אבל כשהגעתי לגופה שלו הבנתי שהוא התאבד. ירה בעצמו מתחת לסנטר."
"למה?"

"איך אפשר לדעת? הוא לא השאיר מכתב. אני יכול רק לנחש. כנראה כאשר הבין שהיא נמלטה עם השבט ונטשה אותו, לא נשארה לו מטרה לחיות."
"ומה עלה בגורלו של אונדו?"

"הגופה שלו נמצאה צמודה לאוהירו. הוא חטף כדור בגב על ידי אחד מהטורויסטים. אני מניח שלאחר שאוהירו מת, הוא סירב לנטוש את הגופה שלו ולהמשיך להילחם, וכנראה גרטשן אמרה לאחד מהם לירות בכל מי שמסרב להילחם או מנסה לברוח."

"איזה מוות מיותר," קוננה ג'ולי. היא חיבבה את אונדו.
"כל מוות מיותר," העירה אליס. "בעולם הערכים שלי, כל אחד צריך למות אך ורק בשיבה טובה."
ג'ולי הנהנה. "זה גם עולם הערכים שלי, את יכולה להיות בטוחה בזה. אבל העולם הזה... עלה בלהבות. נהרץ. התפוצץ ונעלם. וזה מה קיבלנו אחריו."
"איך הכל הסתיים?" שאל יובל.

סטיבן סיכם בקצרה. "השמש זרחה. בדקנו מה קרה בזירה. הוצאנו את כולם מהמרתף. כעבור כמה שעות הגיעו אן, גרטשן ושאר החבורה. ג'ונתן התחיל להשתולל ולקלל ולא גילה לנו למה, תפש את גרטשן בצוואר, וגרר אותה בכוח להר לנעול אותה בתא של ג'ולי. אחרי כן הלך להביא את ג'ולי, אליס ואותך."

*

"אני צריכה לדעת, כעת או אחרי הלידה. אם תהיה מעוניין לגדל את הילד שלה."
ג'ולי, ישירה ובוטה כדרכה, נעצה מבט נוקב במאט, שהצטמצם כעת על כיסאו בחוסר נחת בולט. הוא לא החזיר לה מבט. ראשו היה מורכן וחפון בשתי ידיו שתמכו כעת ברקותיו ובמיצחו.
זו היתה הסוגיה המשמעותית ביותר שנקלע אליה מעודו. מה אשם התינוק במעשי אימו? מדוע זכותו להיוולד עומדת על הפרק? היש צידוק מוסרי לפסוק, "אָבוֹת אֶכְלוּ בֶסֶר וְשָׁנִי בָנִים תִּקְהֶינָה"? תשובתו התמהמהה.

"אני חייבת לקבל את ההסכמה שלך למה שאני הולכת לעשות," ג'ולי לא התכוונה להרפות.
"זו היתה הטעות הגדולה ביותר בחיי, מילמל. וזאת ההחלטה הקשה ביותר בחיי."
זה היה נכון. ג'ולי המתינה.

"אני לא אוכל להסביר לילד שלי שאימו היתה מפלצת שרצחה שמונה מיליארד בני אדם חפים מפשע" אמר בטון שבור. "וכאשר יודע לו וישאל למה היא עשתה זאת, מה אספר לו? שהיא רצתה שהוא ישלוט תחתיה על כל בני האדם?"

"הילד בוודאי שלא אשם בזה."

"ברור." הוא שב לשקוע במחשבות. לאחר רגע ארוך המשיך, "הוא יזכיר לי כל יום וכל רגע את אימא שלו, וזה דבר שאני רוצה לשכוח. למחוק מזיכרוני."

ג'ולי החרישה הפעם. מאט צדק. זו היתה ההחלטה הקשה בחייו. היא יכלה לראות את ההתלבטויות שלו מול עיניה. נדמה היה לה ששיער ראשו מתחיל להלכין.
לבסוף הנהן.
"אתה בטוח? אין מזה דרך חזרה."
הוא הינהן שנית, ועדיין לא יכול היה לשאת את מבטו לעברה.

*

בתוך תאה לשעבר של ג'ולי, גרטשן הכפותה לא יכלה לזוז. כל אחת מרגליה היו קשורות ומהודקות בחוזקה לרגלי הכיסא הקידמיים. שתי ידיה היו קשורות היטב מאחורי גבה - ולמשענת הכיסא, בחבל מרופט ומטונף בגוון חום בהיר. שולחן פלסטיק קטן מידות היה לפניו, ריק. היא אפילו לא יכלה לבעוט בו ולהפילו. צעדים נשמעו הולכים וקרבים. הבריח חרק. הדלת נפתחה. גרטשן לא הזיזה את ראשה, לראות מי נכנס. ככל שיכלה, ישבה זקופה, בצוואר מורם, שיערה היה סתור, ומיצחה חרוש קמטים. היא היתה לבושה בכגדי בתולה מוסלמית, שכה תיעבה, רק ללא כיסוי הראש. היא נעצה מבט קפוא בקיר הגרניט הנגדי שנחצב ביד. היא ידעה שזאת ג'ולי.

בלא להוציא הגה מפיה, ג'ולי פסעה והתייצבה מול עיניה של גרטשן, שלא יכלה למנוע את הדבר. ג'ולי לבשה את סרבל הטיסה שאיתו הגיעה ללוב, ובחגורתה היו שני כלי נשק, אקדח ושבריה. אותם כלי נשק שגרטשן נשאה על עצמה כל העת ורדתה בכולם.

מבטי שתי הנשים הצטלבו. רגע ממושך הביטו האחת באישונים של השניה. מבטים של שינאה יוקדת, תהומית, בלתי ניתנת לגישור. היה גם נופך של הערכה הדדית. שתי יריבות שקולות, מדהימות. שתי גישות מנוגדות לחיים. האחת רוצה לשלוט באופן מוחלט, השניה דוגלת בחופש מוחלט. מישהו אמר פעם, בכל מלחמה יש צד מפסיד. אז מדוע נלחמים? מפני שכל צד סקרן לדעת מי יפסיד.

באיטיות רבה, ג'ולי הוציאה את האקדח מהנרתיק, חלצה מתוכו את המחסנית ורוקנה אותה מהכדורים. היא הסיטה את הקנה לכיוון תקרת התא, פרקה אותו בשיקשוק מתכתי כפול ונקירה, והניחה אותו במרכז השולחן. היא הניחה את המחסנית סמוך לאקדח. כעת השאירה כדור יחיד, ואת השאר שילשלה לאחד מכיסיה. לבסוף העמידה את הכדור הבודד זקוף לצד המחסנית.

עתה שלפה את הסכין המעוקלת מנדנה. היא החלה להקיף את גרטשן ונעמדה מאחורי גבה. בתנועת ביתוק אחת, חדה ומהירה, חתכה את חבלי הידיים של גרטשן.

היא החזירה את הסכין לנדנה, ופסעה ויצאה מן התא. היא סגרה את הדלת והבריחה את הבריח. לאחר מכן פנתה לחזור ולצאת מבטן ההר אל אוויר העולם החופשי.

כאשר הגיעה לקצה המסדרון ורגלה הימנית הורמה לעבר המדרגה הראשונה, נשמע קול יריה עמומה. רגלה השתתה לכמה שניות באוויר. 'שחמט', חשבה לעצמה. מבלי שינוי בארשת פניה המשיכה לפסוע במעלה המדרגות. נדמה היה לה שהיא שומעת את קולו של אוהירו, 'ג'ולי - שתי נקודות!'

**"קיימות רק שתי שיטות בעולם להחלפת שילטון:
האחת ע"י מנין גולגולות, והשנייה ע"י ניפוצן"
מעובד על פי לירנד הנד**

...כעבור שנה...

פרק 20 : אפילו

ימים ארוכים התלבטה ג'ולי והתחבטה אנה מועדות פניה. הטיסה האחרונה שלה, מבסיס חיל האוויר הישראלי רמון אל טריפולי נחרט היטב בזיכרונה, ובפרט המעבר מעל העיר אלכסנדריה. היא הייתה אז את הסטיק שמאלה ושייטה בגילגול 30 מעלות כדי להתענג על מבנה הספריה המרשים של העיר, שעמדה על תילה. המבנה הארכיטקטוני המרשים, בעל הגג המעוגל והמשופע, שנבנה אל נכון בסמוך למיקום חורבותיה של הספריה המפורסמת בעולם העתיק, משכה את רוחה ונפשה של ג'ולי כמגנט. היא הבטיחה לעצמה שתשקול לחזור לכאן כאשר הכל יסתיים, ולהקים במבנה הזה את מאגר הידע העולמי החדש. 'איך מקום הולם מזה', קבעה לעצמה.

ברם, לצערה נוכחה לדעת שאם תבחר להשתקע שם, היא תהיה הנפש היחידה בארץ הנילוס. אף אחד לא אבה להתנדב ולהצטרף אליה, ואפילו ג'ונתן לא עשה סימנים שבכלל שוקל את המהלך הזה. בצער אמיתי נאלצה לוותר על חזונה ולהצטרף למושבה האמריקאית.

הקהילה החדשה התגבשה במהרה. כל השבעה שהגיעו מהמקלט האטומי בחרו לחזור לעולם החדש ולהקים שם את החברה המתחדשת כעוף החול הקם מן האש והחורבות. סטיבן אף הציע שהמושבה שלהם תיקרא פניקס, ורעינו התחבב והתקבל על כולם. ג'ונתן מיהר להכריז שיצטרף אליהם. בסתר ליבה, ג'ולי התאכזבה שהוא אפילו לא נועץ בה לפני שהחליט, אולם בהמשך טען להגנתו שהיה משוכנע שזו תהיה גם הבחירה שלה. ההחלטה היכן להשתקע לא היתה קלה. כרגיל, היו יתרונות וחסרונות לכל הצעה. ההחלטה הראשונה שהתקבלה היתה הסכמה על החוף המזרחי, כדי לאפשר חיבור ימי נוח לאירופה ולאפריקה. צפון המדינה, בעבר המזרחי של רצועת החלודה, נפסל עקב החורפים הקרים והמושלגים. התמקמות בדרום המדינה, במזרח רצועת השמש, נפסלה אף היא, עקב ריבוי ההוריקנים הפוקדים אזור זה, וחוסר יכולתם לחזות את הגעתם מבעוד מועד. הפשרה היתה על מרכז מזרח ארצות הברית. הם בחרו את העיר נורפולק, על גדת נהר לאפאייט בסמוך לפארק הזואולוגי, ובעלת הגישה הנוחה לאוקיינוס האטלנטי. ג'ולי נתנה את אישורה לאחר שוודאה שיש בה אוניברסיטה, הכוללת ספרייה אקדמית, והיא ממוקמת במרחק הליכה מהנהר ומהפארק. אמנם זה לא מה שהגדירה לעצמה, אבל הפשרה היתה מעשית והגיונית. ג'ונתן, ששאף להימצא בקרבתה, הכריז מניה ובייה שבאחת הקתדרות באוניברסיטה הזאת יכשיר את הדור הבא של הרופאים. ג'ולי חבקה את בתה הראשונה שקראה לה ג'ודית, כמחווה למוצאו היהודי של יובל אלון, וכעת הרתה בשנית מג'ונתן. הוא היה מאושר והבטיח לגדל את שני הילדים כאביהם הביולוגי המסור והנאמן.

אליס זכתה ללדת תינוק מצודד. בנה הבכור קיבל את שמו של אביו רודי שאיבד את חייו ביום שהרה את בנו. סטיבן בייטס היה אבי העובר השני, שאם תיוולד תינוקת יקרא שמה רוזלינד. אליס בחרה את השם משתי סיבות. סיבה אחת היתה השם שבו בחרה ג'ולי להצפין את הקוד שסייעה לפענת. הסיבה השנייה היתה הערצתה של אליס למדענית מן העבר רוזלינד פרנקלין, שסייעה למדענים פרנסיס קריק וג'יימס ווטסון לפצח את הצופן הגנטי, בשנת 1953, ודווקא תרומתה המכרעת לגילוי המודל הנכון נשתכחה בפי כל. למרבה הצער, המדענית המבריקה הזאת חלתה במחלה קשה ומתה בדמי ימיה.

יחד עימם חצו את האוקיינוס גם שלושים בחורות צעירות, שבחרו לעזוב את לוב מולדתן ולמצוא את גורלן ביבשת אמריקה. רובן עדיין היו בתולות, אך שלושה ילדים שנהרו בלוב כבר פעו מדי כמה שעות בתביעה לקבל את מנת חלב האם שלהם. שישה עוברים נוספים נהרו לפני כמה חודשים. איש לא התעניין וחקר והתעמק בזיווגים שנוצרו תחת הרצונות החופשיים. כולם כאחד חיכו למשלוח הזרעים מצפון נורבגיה.

*

רוחות הקוטב סחפו עימן כפור ושלג, והשליכו אותם בנדיבות על האי הקפוא סבלבארד. מרבד לבן כיסה את הגבעות, את העיירות המנומנות, את נמל התעופה הקטן, את הנמלים הימיים, ואת מבנה הבטון האלכסוני שקובע כמו שגם בצלע הר עלום שם ונטול הוד והדר. גם דלת הפלדה בתחתית מבנה הבטון המזור הזה לבשה כסות צחורה וכמעט נעלמה מן העין.

המניות של נאטאלי הרקיעו לשחקים, כאשר נודע שהיא בעלת הידע הנרחב ביותר בחקלאות. היה ברור שזה יהיה הבסיס הראשון להתיישבות, אולם היא טענה שהידע שלה ללא זרעים חסר תכלית. כאשר נשאלה מה ניתן לעשות, קבעה בפסקנות: "להגיע למרתף הזרעים העולמי בסבלבארד." למרבה המבוכה התברר שאיש לא ידע על מה היא מדברת. באי הנורבגי הזה, בערך במחצית הדרך בין צפון נורבגיה לקוטב הצפוני, כרו בהר מרתף תת-קרקעי ענק, מקורר היטב באופן טבעי וגבוה דיו למניעת הצפה של מי היס, והטמינו בו את מאגר הזרעים העולמי, לקט מכל גידול חקלאי שבני האדם הטמינו באדמה. אחת ממטרות בנק הזרעים הזה היתה לשעת

חירום, למקרים כאלה בדיוק. סטיבן הכריע בדבר בתוך שתי שניות בלבד לאחר ששמע את דבריה. "נשוט לשם, קבע, "נביא זרעים גם לנשאים בלוב וגם בשביל המושבה האמריקאית שנקים". מתוך הקבוצה השוררת, נבחרה המשלחת להביא את הזרעים. יובל ונאטאלי, קרל גוסטבסן, פטר הודסון, אמנדה סאליון, ג'ון קארטר ושתי נערות מלוב, שהתלהבו לצאת למסע הזה. הם איתרו ספינה שמישה למסעם אל הכפור הצפוני. סוכם שלאחר שיטעינו את הזרעים בבטן ספינתם, יחזרו ללוב, יפרקו חצי מהמטען, ואז יחצו את האוקיינוס לחבור לקהילת פניקס.

*

דגנים, דשנים, דוחן, דורה, דייג ודקלים היו הסיכויים היחידים של תושבי לוב להתקיים ולשגשג. בפאתי טריפולי המושבה המעורבת הצעירה החלה להתייצב. כל הבושמנים בחרו להישאר באפריקה, בשול הצפוני של מדבר הסהרה. גם 15 הלוחמים הפפואנים ששרדו את המערכה העדיפו להישאר עמם, לאחר שהבינו כי לא יוכלו לשוב למולדתם. לאן רידלר לא היו ספקות באשר למקום מגוריה הקבוע החדש. היא בחרה לחלוק את עתידה עם שני השבטים המקסימים האלה, ולקרב את לבבותיהם. בסתר ליבה לא חדלה לקוות שתמצא הדרך לאחד את הקהילה הזאת עם השבטים הספורים שנותרו לחיות בדרום מזרח אסיה, במזרח האי גינאה. ברם, היא לא יכלה להציע שום דרך מעשית לבצע את הדבר, שנשאר בגדר חלום באספמיה.

יחד עם שני השבטים, בחרו 40 צעירות להישאר עימם ולהקים את החברה החדשה. ארבע מהן ילדו את פרי ביטנן, ועשר נוספות היו בשלבים שונים של הריון. מיעוט הגברים האסייתים וריבוי הנשים הלוביות מילא את ליבם של האורחים שימחה וגאוה, והחלו להיווצר זוגות באופן טבעי, כמו גם מקרים של ביגמיה, שלא הטרידה איש וגם לא את אן.

לכולם היה ארוע משמעותי לצפות לו. הם המתינו בסבלנות לזרעים, ללידתה המחודשת של החקלאות. כאשר הם יגיעו, אן תזכה לפגוש שוב אחדים מעמיתיה האהובים, והתזונה במושבה תתן קפיצה אדירה קדימה לעתיד טוב יותר.

היא דימתה את עצמה חיה על העננים. בדרכה המעודנת החלה לקדם את תרבות כור ההיתוך הזה, שיגרום להשבחת איכות החיים של מיזוג הגלויות שנכפה עליהם.

*

ניסיון החיים של סטיבן בייטס כונן את העקרונות על פיהם יחיו על האדמה מעתה ואילך. הוא קרא לזה "האמנה המוסכמת". בתחילה ניסה להגניב לתוכה חלקים נבחרים מהחוקה האמריקאית, אך נתקל בהתנגדות ערה. מה שמתאים למעצמת על לא בהכרח מתאים לקהילת שורדים דלילה, שלא מגיעה אפילו לכמות של שבט ממוצע בתקופת הציידים-לקטים. הוא נאלץ להיכנע לביקורת ולהציע נוסח מקוצר וכוללני, שהתבסס על ההיפך הגמור מחזון העולם המפלצתי של גרטשן.

היתה הסכמה כללית על העקרונות הבאים: העולם המתחדש יהיה חופשי. המשטר בכל מקום יהיה דמוקרטי ולא רודני. את השלטון יוכלו להחליף ע"י הסכמת רוב הבגירים, ולעולם לא בכוח הזרוע או הנשק. כל חברה תתבסס על שיוויון זכויות מלא בלי החרגות, חופש מוחלט בעיסוק, בביטוי, בפולחן - ושמירה על חיי האדם וכבודו כערך עליון. אליס הוסיפה שהדבר המקודש היחיד המומלץ צריך להיות חיי האדם ואיכות החיים. בהיעדרם של חוקים, שופטים, עורכי דין ואכיפה, יובל הציע את המבחן הבא, שמבוסס על אחד מחכמי היהודים, בשם הלל הזקן: 'מה ששנוא עליך אל תעשה לחברך'. הוא טען שהחיים לאורה של האימרה הזאת יהיו ההוגנים וההוגנים ביותר. סטיבן הוסיף, שרצוי מאוד לכל אחד לא לעשות מעשה, שאם היה עיתון, לא היה רוצה לקרוא על מעשהו בכותרת הראשית שלו.

רק לגבי הכלכלה והפיננסים לאיש לא היה רעיון מעשי להציע. אף אחד מהשורדים לא היה מומחה בתחומים אלה, ולא הבין את יסודות הכסף והמימון. לאחר זמן ממושך של תהייה ולבטים, אן הציעה את ההצעה המעשית היחידה האפשרית לעת הזאת. היא אמרה שאין צורך לעשות דבר, וכל מה שיקרה בתחום הזה יהיה התפתחות טבעית של שוק חופשי. בקבוצה כל כך קטנה, אין משמעות לכסף או לאגירת רכוש. בחמישים השנים בקרובות, או בשני הדורות הבאים, לדבריה, כולם יעבדו למען שרידתם בתוך הקבוצה ואין משמעות להון אישי. אם יהיה צורך, נעשה מה שעשו הקדמונים שלנו לפני המצאת הכסף - חליפין, למרות הבעייתיות של תמחור הערכים הנכונים של המוצרים השונים. "אני מעריכה שבעוד כעשר דורות ממשיכי דרכנו ימציאו את הכסף מחדש, "טענה. ג'ולי העירה שלא יהיה צורך להמציא דבר מחדש, מפני שכל הידע שהיא תשמר יטפל גם בנושא הזה. "אנחנו נלמד את כולם קרוא וכתוב, ומתימטיקה בסיסית. הם יהיו אחראים לשאר. הם יבנו את הכלכלה שלהם מבראשית. ואחרי כן, במחזוריות מבהילה, הם ימוטטו אותה ויקימו אותה מחדש, שוב ושוב, כי זו דרכו של הטבע האנושי. היא טענה שהקינאה, התחרותיות, רדיפת הבצע, הכוחניות - נמצאים בתוכנו כדי להישאר ולא נוכל לעשות דבר בנידון, לא משנה כמה כוונות טובות יש לנו." היא העכירה במעט את האווירה, אבל כולם ידעו בסתר ליבם שהצדק עימה.

*

"יש רק מפלצת אחת בכדור הארץ, והיא אנחנו, המין האנושי." כך בחרה אליס לפתוח את השיחה בפגישה הראשונה עם אן, שהתכווצה לשמע המשפט הזה. היא הביטה ישירות לאישוניה של אליס, וראתה בהם אינטלקט מתפרץ בצד תוגה.

"אני מסכימה איתך," השיבה לאחר מחשבה, "הסופר ארתור קסטלר אמר פעם, 'כמה ברגים במוח האנושי לא הוברגו עד הסוף.'"

"אני לא כל כך מבינה איך זה קרה," הודתה אליס, "אנחנו אמורים להיות בעלי החיים הרציונאליים ביותר בסביבה."

אן הנהנה. "אמת, היינו אמורים להיות. למרות שברטרנד ראסל אמר פעם, 'אומרים שהאדם הוא חיה רציונאלית. כל חיי חיפשי עדויות שיכולות לתמוך באמירה הזאת.'"

"בלי ספק, בפלנטה העגולה שלנו היו הרבה מאוד פינות חשוכות." רודי, שנם שנת ישרים בין זרועותיה, התעורר והחל לבכות, ואליס חלצה לו שד. אן הביטה בתינוק היונק בחיבה מופגנת.

"אני מזדעזעת מלחשוב מה שהמפלצת תיכננה לבן שלך," מלמלה.

"מדוע לא תבואי איתנו לאמריקה?" שאלה אליס.

"כנראה מאותה סיבה שאתם לא נשארים איתי כאן בלוב. את רוצה להתחיל מחדש את כל העסק הזה שם, ואני בוחרת להתחיל אותו כאן."

"יש סיכוי שנתראה אי פעם?"

אן שקעה במחשבות. "תמיד יש סיכוי, אבל הוא נמוך," הודתה, "אם יתאפשר לי, אעדיף לצאת למסע מזרחי, לשבט שעזבתי בפואה. הבטחתי ללוחמי השבט המופלאים האלה להחזיר אותם לשבטם, ואני מתוסכלת שאינני יכולה לקיים את ההבטחה."

אליס סבה לאחור. "אני אתחיל הכל מחדש באמריקה."

כאשר אליס החלה להתרחק, אן לא יכלה להימנע מלשמוע אותה ממלמלת חרש לעצמה:

"לכל השדים והרוחות, כל החרא הזה מהתחלה."